

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

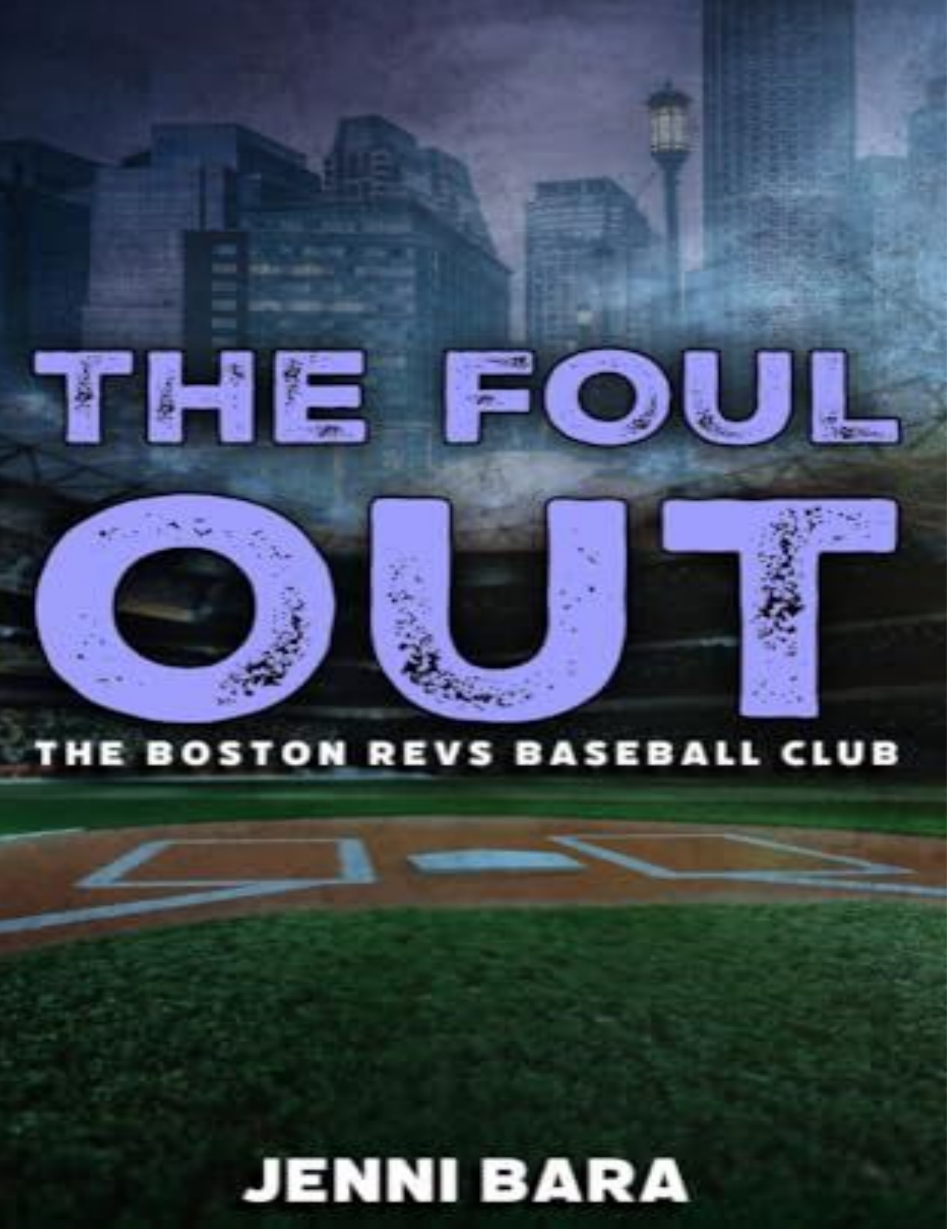
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FOUL OUT

THE BOSTON REVS BASEBALL CLUB

JENNI BARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE FOUL OUT

JENNI BARA

The Foul Out

BOSTON REYS THREE OUTS KİTAP 3

Jenni Bora

Foul Out

Boston Revs Üç Çıkış Kitabı 3 Telif Hakkı

@ 2024 Jenni Bara

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya elektronik araçla çoğaltılamaz.

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik yollarla.

Kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgusaldır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

VB Edits'ten Redaksiyon ve Düzeltme

Jeffrey Hodge'dan Son Düzeltme İç format

Sara Stewart

Kapak Cheslea Kemp tarafından

ISBN: 978-1-959389-16-3 (e-kitap)

ISBN: 978-1-959389-21-7 (ciltsiz)

ISBN: [978-1-959389-24-8](#) (ciltli)

Jennibara.com

CONTENTS

[Önsöz](#)

1. [Harper](#)
2. [Kyle](#)
3. [Harper](#)
4. [Kyle](#)
5. [Harper](#)
6. [Kyle](#)
7. [Harper](#)
8. [Kyle](#)
9. [Harper](#)
10. [Harper](#)
11. [Kyle](#)
12. [Kyle](#)
13. [Harper](#)
14. [Kyle](#)
15. [Kyle](#)
16. [Kyle](#)
17. [Harper](#)
18. [Harper](#)
19. [Kyle](#)
20. [Harper](#)
21. [Kyle](#)
22. [Harper](#)
23. [Kyle](#)
24. [Harper](#)
25. [Kyle](#)
26. [Harper](#)
27. [Harper](#)
28. [Kyle](#)
29. [Kyle](#)
30. [Harper](#)

31. [Kyle](#)
32. [Kyle](#)
33. [Kyle](#)
34. [Harper](#)
35. [Harper](#)
36. [Kyle](#)
37. [Harper](#)
38. [Harper](#)
39. [Kyle](#)
40. [Kyle](#)
41. [Kyle](#)
42. [Harper](#)
43. [Kyle](#)
44. [Harper](#)
45. [Kyle](#)
46. [Harper](#)
47. [Kyle](#)
48. [Kyle](#)

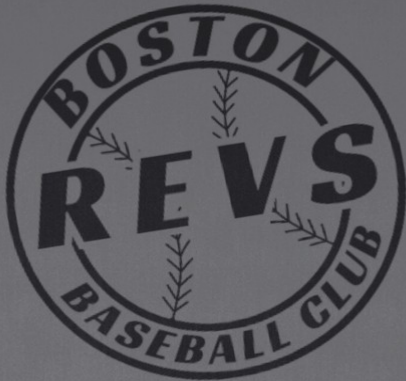
[Sonsöz](#)

[Sevgili Okuyucu](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
yazan [Jenni Bara](#)

DEDICATION

**Nöroçeşitliliğe sahip
çocuklarınızı yetiştiren, yalnız
ve bitkin hisseden ama her şeyi
bir arada tutmaya çalışan tüm
anneler için-
Harper ve ben seni görüyoruz.**

REVS | HEAT
OCTOBER 11TH | 6 PM

REVS

COACH: TOM WILSON #49

1 KYLE BOSCO #29 RF

2 JASPER QUINN #16 1B

3 EMERSON KNIGHT #21 3B

4 ASHER PRICE #5 C

5 SCOTT ADAMS #4 2B

6 EDDIE MARTINEZ #30 SS

7 COLTON STEWART #23 DH

8 TRISTIAN JENNER #27 LF

9 MASON DUMPTY #22 CF

P CHRISTIAN DAMIANO #35 P

Playlist

Loaaety Eyes - Cheis Yoaaaag

Co£4iBe - fl-foawie Day

Teeaaa@e Dveam - ¥axy Peeey

Oza4y €he Good Die Youaag - Bi44y Xoe4

Fight Like Hell - Warren Zeiders

s - Zac Efron &

Zendaya

She Used to Be Mine - Sara Barielles

Sun to Me - Zach Bryan

Feel Again - One Republic

One Call Away - Charlie Puth

PREFACE

KYLE

Hayatın bir anda tersine dönmesi uzun sürmez. Güven bana, biliyorum.

Üç ay önce kaçabildiğim kadar hızlı kaçtım çünkü beyzbol dışında herhangi bir sorumluluk almak isteyeceğim son şeydi. Ya şimdi? Keşke geri dönüp her şeyi farklı yapabilseydim.

Alanı taradım, odağım bir tutam kızıl saça takıldı. Bir sürü kızıl saç. Bir an için içimi büyük bir sevinç kapladı. Belki de her şey yoluna girecekti. Ama yüzümde bir gülümseme belirirken, döndü ve yanına adama gülümsedi. Gülümseme yüzümden düştü. Kalbim sıkıştı ve nefesim . Tek düşünebildiğim hayırdı. Hayatta olmaz. Benim de dünyam altüst oldu.

Tökezlediğimde Mason kolumu tuttu ama bacaklarımı tribünlere doğru devam etmekten alıkoyamadım.

"Tanrım, Streaks. Kıcını yırtacaksın," diye homurdandı, bana yetişmek için acele ediyordu. "Nefes al. Neler olduğunu bilmiyorsun."

Ama nefes alamıyordum. Hareket etmem gerekiyordu. Daha hızlı olmalıydım. Geçen ayı geri almalıydım. Zamanda geriye gidip son üç ayı geri almalıydım. Çünkü hepsini siktir . Yapmalıydım

her adımda daha iyi kararlar verdim. Önemli olan - gerçekten önemli olan- her şey o anda çok açıktı.

"Nefes al," diye tekrarladı.

Sertçe emdim. Evet. Nefes al. Nefes al. Eğer bunu yapmazsam, bu lanet tarlayı geçip, kimsenin önemli olmasını istemediğim kadar önemli olan üç kişiye ulaşmamın hiçbir yolu yoktu.

Çünkü her şeyden sonra bile, onları içermeyen bir hayat istemeyi içimde bulamadım. Umarım her şeyi berbat etmemiştim.

DÖRT AY Daha önce

Kalp krizi olmasın. Ya da felç. Ya da kırık bir kalça. Panik düğmesine basma nedeniniz aptalca bir neden olsun.

Boston'un en saygın rehabilitasyon ve destekli yaşam komplekslerinin yöneticisi olarak, bir sakinin acil durumunu başkasına devredemezdim. Suçluluk duygusu devreye girmeden önce bu düşünce aklımdan hızla geçti. Lanet olsun. Gerçekten de gezegendeki en bencil kadındım.

Bay Roper zor ve huysuz olsa da çoğu gün iyi niyetliydi. Ayrıca, onun iyiliği için endişelenmeliydim, ama dürüst olmak gerekirse, acil durumunun kızımı almaya geç kalmama neden korkuyordum.

Cuma günüydü.

Cuma günü.

Doğum gününden beri beklediği gün. Ve ben geç kalamazdım.

Yedi yaşındaki çocuğum için programlar ve teslim alma saatleri önemliydi. Herhangi bir şey planın birazcık dışına çıktığında, bununla iyi başa çıkamazdı. Ve o anda, onun için yılın en güzel günü olması gereken günün ikimiz için de bir kabusa dönüşmesinden korktum.

İçeri dalmadan önce stüdyo dairenin kapısına nezaketen hafifçe vurdum.

"Bay Roper," diye seslendim onu hemen göremeyince. Buradaki odalar büyük değildi ama banyonun arkasındaki alan kapıdan görünmüyordu. Neyse ki köşeyi dönüp onu yeşil kadife La Z Boy'unda rahatça otururken bulduğumda paniğe kapılmamıştım.

"Yine yanlış film." Başını iki yana salladı, kaşlarını çatarak televizyona baktı. Solgun bile görünmüyordu.

Kalbim hâlâ çarparken kayarak durdum. Beynim kendisiyle savaşıyordu. Bir yandan bunun acil bir durum olmadığına seviniyordum. Ama diğer yandan da acil bir durum olmadığı için sinirliydim.

"Otobüse gerek yok," dedim telsiz gibi bir şeye.

"Lanet televizyon kutusu. Asla doğru programı oynatmıyor. Bunu geçen hafta izledik." Seksen sekiz yaşındaki adam kumandayı havaya kaldırdı, ekrana doğrulttu ve öfkeyle düğmelere bastı.

Boston Lights gibi destekli yaşam tesislerinde çalışanlar için teknoloji hem dost hem de düşmandı.

İçimi çektim, omuzlarım düştü. "Panik düğmesine bastın." Tekrar.

"Evet." Kaşlarını kaldırdığında alnındaki kırısklıklar derinleşti. "Yardım çağırdım çünkü şu anda yardıma ihtiyacım var."

Yönetim kurulu her sakin için bilekliklerde panik butonlarını onayladığında, açıkça tüm sonuçları düşünmemişlerdi. Acil bir durumda personelle hızlı bir şekilde iletişime geçebilme harikaydı, ve GPS

Bileşen, herkesin yerini kolayca bulabileceğimizi garanti etti. Ancak, her bir gerçek acil durum için, düğmenin sanki bir uçuş görevlisi çağrı düğmesiymiş gibi kullanıldığı en az yüz örnek vardı.

"Bay R-"

"Henry," diye düzeltti ters ters bakarak. "Ve Kızılağaçlar gibi üzerimde yükselme."

"Henry." Sandalyesinin yanına diz çöktüm ve avucumu damarlı elinin arkasına dayadım. Lastik bir bileziğin üzerinde duran kare şeklindeki cihaza hafifçe dokundum. "Bu acil durumlar içindir."

"Kevin ve Tommy'nin Glen Ridge Place'i tamir ederken kaybolması acil bir durum." Kükredi.

Elini sıktım ve telsizime geri döndüm. "Biri 2203'e teknik destek gönderebilir mi lütfen?" Tekrar ona odaklanırken, gri lastiğe dokundum. "Bu gerçek acil durumlar içindir. TV yardımı çağırarak için telefonunuzu kullanın. Hızlı aramaya ayarlı."

"Telefonda lanet tuşlara basmakla ilgilenmiyorum. Kimin sekiz, kimin dört yaşında olduğunu hatırlayamıyorum. Mutfaka kaç kez saat altı haberlerinin neden televizyonumda çalışmadığını sorduğumu biliyor musun? Bu dünya ne hale geliyor?" diye mırıldandı. "Ve benim yaşımdaki hiç kimse numaratordeki o küçücük yazıyı anlayamaz."

İçimi çektim.

"En azından ben Charlie gibi değilim. Pantolonu için yardım istedi." Bir kahkaha patlattı ve bu kahkaha hızla boğucu bir öksürüğe dönüştü.

Sırtına hızlıca bir şaplak attım.

Charlie'nin "acil durumunu" komik bulmamıştım. Kalbim küt küt atarak geldiğimde, sorunun gömleğinin fermuarına sıkışmış olması olduğunu keşfettiğimde de.

"Öğle yemeğinin düzgün oturmamasından ve lanet fermuarının açılmamasından daha büyük bir acil durum olamaz." Henry başını sallarken hâlâ yarı gülüyor, yarı öksürüyordu.

"Bu talihsizlikti." Makas günü kurtarmıştı. Aksi takdirde, elimizde büyük bir karmaşa olurdu. "Bu bir bok fırtınasıydı." Alkışladı.

Kaşlarımı çattım ve bir ürpertiyle savaştım. "Gerçek anlamda değil, Tanrı'ya şükür."

Açık kapıdan bir tıkırtı duyuldu. "Teknik destek, Mr. Roper?" Lexi odaya bir göz attı.

"Henry," diye cevap verdi, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Bu lanet olası film kutusu yine yanlış programı oynatıyor."

"Şu lanet resim kutularının bunu yapmasından nefret ediyorum." Yirmi iki yaşındaki adam neredeyse zıplayarak odaya girdi ve kumandayı yaşlı adamın elinden aldı.

Gözlerini ona dikti. "Bana küstahlık etme."

"Aklımdan bile geçmezdi." Kadının yüz ifadesi onunkinin tam tersiydi, güneş ışığı ve gökkuşağı gibiydi. Belli ki bu, adamla dalga geçmenin etkili bir yoluydu.

Onları kendi hallerine bıraktım ve beş yüz kişinin yaşadığı binanın kontrolünü, bugün yerime bakmak için bir saatten fazla erken gelen gece müdürü Jacki'ye devretmek üzere ofise döndüm.

"Maçta iyi eğlenceler," dedi ve telsizi benden aldı. "Piper'ın heyecanlı olduğuna eminim. O yüzden geç kalma. Ben hallederim." Jacki'nin kendisi de iki çocuk annesiydi ve Piper'la olan mücadelemi tam olarak anlayamasa da destekleyici ve harika bir dinleyiciydi.

"Teşekkürler," diye aceleyle çıktım. Midem yanıyordu. Vardiya değişikliğine rağmen programın gerisinde kalmıştım. Stresin yakıcılığını yatıştırmak umuduyla cebimdeki rulodan iki tane Tums aldım ve dışarı çıktım.

Kader bugün benim yanımda değildi. Bir araba kazası ve ardından gelen lastikçiler beni . Otuz dakika sonra -yirmi dakika geç- kreşin önüne park ettim. İki tane daha Tums patlattım ve beni ele geçirmekle tehdit eden korkuyu yuttum. Bilinmezlik bana bunu hep yapardı ve çocuğumun nasıl bir gün geçirmiş olabileceğini asla bilemezdim.

Arabanın kapısı daha arkamdan kapanmamıştı ki tesis müdürü Doreen ön kapıdan içeri girdi.

Midem bulandı. Tecrübe bana bir şey öğrettiyse, bu kötüye işaretti.

Üç yaşındaki oğlum Sam hafta içi her gün neredeyse dokuz saatini burada geçirirdi ama sorun asla o değildi. Sorun hep Piper'dı. Kızım her gün okuldan sonra YMCA'nın gündüz bakım programında sadece iki saat geçiriyordu ama yine de kargaşa yaratmayı başarıyordu.

Kendimi destekledim.

"Seni uyarmıştım." Doreen kollarını kavuşturdu.

Piper'ın son şansı olduğu konusunda beni muhtemelen dört kez uyarmıştı. Bana sunduğu tüm iyi niyeti kullanmıştım. Piper öylesine zorluk çıkarmıyordu. Davranışı nörolojik bir tepkiydi. Vücudu rahat hissetmesi için gereken dopamini üretmiyordu. Korku sınırında yaşıyordu. Ne yazık ki, bunu kaç kez açıklamama rağmen, çoğu insan sadece kötü davranan bir çocuk gördü.

"O ne yaptı?" Sesimdeki tereddütü uzak tutmaya çalıştım. Gerçi bu çok zordu, çünkü bilmek istediğimden emin değildim. Ama müzikle yüzleşmek zorundaydım. Çünkü bazı günler ne kadar vazgeçmek istesem de. Ama yapamadım. Başka kimse yoktu. O yüzden omuzlarımı geriye çektim ve bekledim.

"Geç kaldınız." Gri bir kaşını kaldırdı.

İrkildim. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. "Di-"

"Sizin numaranızı denedik. Odadaki saati kaldırdık." Başını iki yana salladı. "Sadece etkisiz olmakla kalmadı, aynı zamanda bir takılma noktası haline geldi. Saatin kayıp olduğu gerçeğine takıldı."

Göğsüm korkuyla gerildi.

Parmaklarını koluna vurarak dikkatimi opal renkli ojesine çekti, tek kaşını cevabımı beklercesine kaldırdı.

Piper kafayı takmaya meyilliydi ve huzursuz olduğunda işler asla iyi sonuçlanmıyordu. "Ve sen ona saati söyleyene kadar peşini bırakmadı."

"Açıkça." Doreen'in dudakları düzleştii, ağzının etrafındaki çizgiler derinleştii.

"Ve?" Kaldırımın içinde kaybolmak istemiyormuş gibi davranmaya çalışarak sordum.

"Saat dörtte, sen burada yokken, tedirgin oldu." Dudakları kısıldı, gözleri sertleştii.

Tedirgin. Sinir krizi geçirdiğini söylemenin güzel bir yoluydu bu. "Saat 4.10'da histerik bir haldeydi. Onu sakinleştirmeye çalıştık.

ama Joy omuzlarına dokunduğunda Piper onu ısırıldı."

Omuzlarım çöktü ve kalbim acıyla sıkıştı. "Neyse ki bu sefer kan almadı."

Utanç duygusu içimi kapladı ve beni ağır bir yük altına soktu. Kızıma yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ne bekleyeceğini bilsin diye programlar hazırladım, işler değiştiiğinde ona uyarılarda bulundum. Elime geçen her kitabı okudum ve her doktorun tavsiyesini dinledim. Çok yorulmuştum ama yine de yeterli değildi.

"Şimdi sakinleştii. iPad'i ve kulaklıklarıyla ofiste."

"Teşekkür ederim." Bu, hayatımın değişmez bir parçası gibi görünen endişemi biraz olsun hafifletti.

Kaşlarını çattı. "Harper." Dostum, sesi tıpkı lise müdürümün beni odasına çağırmasına benziyordu.

Tüylerim diken diken oldu ve bulduğum bir nebze sakinlik de uçup gitti. Lanet olsun. Sırada ne olduğunu biliyordum.

"Burada özel koşullar olduğunu anlıyoruz, ancak bunu yapmaya devam edemeyiz." Sesi yumuşaktı ama ifadesi kararlı ve tereddütsüzdü.

Yutkundum ve başımı salladım. "Doğru." Bir günlük bakım daha bitti.

"İlerlemek için başka düzenlemeler bulmanız gerekecek."

Gözlerimin arkasında oluşan sıcaklıkla savaşarak gözlerimi kırpıştırdım. Neyse ki Cuma günüydü, bu da nöroçeşitli bir çocuğu kabul edecek başka bir kreş bulmak için iki günüm olduğu anlamına geliyordu. Hiç sorun değil.

"Gel hadi. Seni ofisimde bekliyor."

Sessizce Doreen'i içeri kadar takip ettim ve koridorda ilerlerken tek ses topuklarımızın fayans zemine vuruşuydu. Küçük dış ofiste, Doreen'in asistanı masasında oturuyor, göz temasından kaçınıyordu. Alanın diğer tarafında kızım oturuyordu.

Piper'ın sırtı bana dönüktü, bu yüzden tek görebildiğim kraliyet mavisi kulaklıklarının altındaki kırmızı saç örgüleriydi. Tahmin etmem gerekirse, Boston Revs'in en son maçlarından birini dinliyordu. Her birini defalarca izlemişti. Zavallı çocuğumu sakın tutan tek şey buydu. Kulaklıklar tamamen gürültü önleyici değildi, ama en azından onun gerginliğini azaltıyordu.

Kızımı herhangi bir fiziksel hisle şaşırtmamanın daha iyi olacağını bildiğim için ona dokunmadım. Bunun yerine etrafında döndüm ve beni görebileceği bir yerde durdum. Gözleri gömleğime kaydı ve orada durdu. Sonra kulaklığı çıkardı.

"Geç kalacağız," diye suçladı benimle göz göze gelmeden.

"Hayır Pipe, gitmiyoruz. Sana söyledim, 5:45'e kadar yola çıkarsak maç başlamadan önce stadyumda yerimizi bulacak kadar vaktimiz olacak."

"James Amca sahada oturduğumuzu söyledi." Gözlerini kırpıştırdı, dudakları büküldü.

"Hayır, koltuklarımızın üçüncü kale çizgisindeki ilk sırada olduğunu söyledi," diye hatırlattım ona.

Bunu şimdi açıklığa kavuştursam iyi olur. En son istediğim şey, stadyumda çimlere oturamayacağımızı fark ettiğinde eriyip gitmesiydi. Ve James'e bu doğum günü hediyesine kim bilir ne kadar para harcadıktan sonra maçı kaçırdığımızı açıklamak gibi bir niyetim yoktu.

Piper. Cidden, kim bir çocuğa Amerikan Ligi şampiyonasının yedinci maçına bilet verir ki?

Ama James Amca çocuklarımla sevgisini satın alma sanatında mükemmeldi. Çenem kilitlendi ve içimi bir suçluluk duygusu kemirdi. Bu tamamen adil değildi, özellikle de karmaşık ilişkimiz düşünüldüğünde, ama aynı zamanda yanlış da değildi. Ona bu biletleri verirken iyi niyetliydim ama çok az insan çocuğumu ve onunla birlikte gelen zorlukları anlıyordu. Görünüşte bir oyun kulağa eğlenceli geliyordu. Ancak tüm detaylar, rutinini değiştirmenin, onu yeni bir yere götürmenin, onu bu kadar çok insan ve uyaranla dolu bir yere koymanın getirdiği tüm zorluklar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Piper başını salladı, hâlâ gözlerime bakmıyordu. "Evet. En iyisi olacak."

Keşke aynı fikirde olabilseydim. Ama kalbimde ve aklımda bunun tam tersi olacağını biliyordum.

Orta saha oyuncusu yedek kulübesine doğru bir ayçiçeği tohumu tükürürken Mason Dumpty'den yüksek sesli bir hava kaçı.

Kimse yorum yapmadı.

Normalde banktaki hava daha hafif ve alaycıydı.

Normalde, bir grup gülümseyen pisliktik.

Ama bugün çok önemliydi. Ve hepimiz bunu hissediyorduk. "Striii," diye yankılandı tabaktan.

Mason sessizliğin içinde "Siktir," diye mırıldandı.

"Biz hallederiz." Üçüncü kalecimiz Emerson Knight, havadaki gerginlikten çok fazla etkilenmemiş gibi konuşarak ona güvence verdi. Adamı severdim ama onu tanıdığım birkaç yıla rağmen, sürekli pozitif soğukkanlılığının kaynağını hâlâ anlayamıyordum. "Angel Boy'un sopası tüm seri boyunca alev alev yandı."

Emerson haksız değildi. Yakalayıcımız Asher Price bu sezon takımın vuruşlarına liderlik etmişti. Son bir aydır tek noktadaydı. Playofflar sırasında, bu bir mucizeden başka bir şey değildi. Bu vuruş yüzdesi ve vuruşu ile

gol atması muhtemeldi. Ama sekizinci devrenin sonuydu ve sadece bir sayı öndeydik.

"Topu kontrol edemeyeceğim için daha büyük bir farka ihtiyacımız var." Christian Damiano, baş antrenörümüze ters ters bakmayı tercih edeceğini hepimiz bilsek de yüz ifadesini nötr tuttu. Kısa bir süre önce olsa, Koç Wilson onu oyundan aldığı anda kendini kaybederdi. Ama bu Christian'ın nişanlısı, Koç Wilson'ın kızı, atıcımızı parmağında oynatmadan önceydi.

Yalnız olduğundan değil.

Sezon başında Eddie Martinez takımda ilişkisi olan tek kişiydi. Sonra takım sahipleri aile babası Asher Price'ı getirdiler ve yavaş yavaş birkaç kişi çiftleşti.

Christian ve Avery bir araya geldikten kısa bir süre sonra Mason, Revs'in antrenörüne fena halde aşık olmuş ve onu hemen kendi evine taşımıştı. Bu hafta başında Emerson, Christian'ın kız kardeşine evlenme teklif etmişti. Bu potansiyel karmaşa, üçüncü kalecimizin en iyi arkadaşının arkasından Gianna ile takıldığını ilk öğrendiğimde düşündüğümde çok daha iyi sonuçlandı.

Başımı salladım. Burada su soğutucusunda bir şey olmasa iyi olurdu. Bırakın bu yılı, hiçbir zaman yuva kurmaya niyetim yoktu. Profesyonel bir beyzbol oyuncusu olarak üstlenebileceğim tek sorumluluk buydu.

Takım kaptanımız Mason ona, "Bu hafta zaten çok fazla atış yaptın Dragon," diye hatırlattı. "Seni sekizde bıraktığı için şanslısın."

Christian kollarını kavuÇturdu ve sahaya dik dik baktı. Eğer Tom Wilson ona izin verseydi, adam bütün maçları baştan sona atardı.

Tahtanın kırılma sesi beni irkiltti ve ayağa fırladım. İyi bir çatlama sesinin tam tersiydi. Bu, sonuyla karşılaşan bir sopanın sesiydi. Parçalanan tahta parçaları toptan daha uzağa uçuyor, top da güçlkle saha içine yuvarlanıyor ve yakalayıcının işini kolaylaştırıyordu.

Asher Price torbaya ulaşmadan çok önce topu alıp birinci kaleye attı.

Üç numara çıktı.

İçimde sıçrayan sinirleri bastırdım.

"Bu iş bizde çocuklar." Her zaman neşeli bir amigo olan Emerson ellerini çırpı. Aklımdan onu yumruklamak geçiyordu ama çok mutluydu ve bunu yaparsam kendimi bir pislik gibi hissedecektim. Biraz homurdanmayı becerebilseydi, belki can sıkıcı davrandığında ona bir tokat atabilirdim. Ama bu asla olmazdı. Dışarıdan öfkelenmeyecek, hatta sinirlenmeyecek kadar destekleyici ve pozitif biriydi. "Dokuzuncuya bir farkla önde olmak harika bir yerdir."

"Beş farkla önde olmak harika olurdu," diye mırıldandım.

Başını salladı ve sırtarak eldivenini kaptı ve üçüncüye yöneldi. Ne kadar sinir bozucu olsa da, gülümseme yeteneğine imreniyordum. Dudaklarımı yukarı kaldırmamın imkânı yoktu. Bu kadar çok şey söz konusuken olmazdı.

Merdivenleri tırmandım ve kalabalık etrafımızda tezahürat yaparken takımımınla birlikte çimlerin üzerinde durdum. Kulakları sağır eden bu ses tüylerimi diken diken etti. Beş yıl önce bu takıma katıldığım, büyük maça bu kadar yakın olacağımızı tahmin bile edemezdik ama işte buradaydık. Sağ sahaya doğru koşarken, o anın tadını çıkardım. Taraftarlar, çocuklar. Skor tabelasını. Geceyi. Hayatım boyunca peşinden koştuğum rüyadan sadece üç sayı uzaktaydık.

Üç atış ve Boston Revs Dünya Serisinde yerini garantileyecekti.

Mason orta sahadan topu bana attı. Sağ sahadaki pozisyonuma yerleştim ve topu geri attım. Dört ısınma atışından sonra Mason kalabalığa dönerek topu atacak bir taraftar aradı. Taraftarların seçilmeyi umarak el salladığı ve çığlık attığı sağ sahanın tribünlerini tararken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

Çok heyecanlıydım. Bazılarının aksine, hiçbir hayranıma bir dahaki sefere onları yakalayacağıma dair söz vermedim. Ne zaman

maç başladığında zihnim sadece oyuna odaklanmıştı ve o an ile bir sonraki sahaya çıkışım arasında çok şey olabilirdi. Yapmak isteyeceğim son şey birini unutmak olurdu. Basit bir şeydi, bir beyzbol topu, ama böyle bir ortamda, bir kişiye doğrudan Revs'in bir üyesinden verilen bir beyzbol topu büyük bir olaydı.

Takıma yeni katıldığım ve oynadığımız maçların neredeyse yüzde 70'ini kaybettiğimiz zamanlarda bile taraftarlar tribünlerden bize bağırıyor, sürekli alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu. Şimdi, beş yıl sonra, nihayet bunca zamandır onların desteğine layık olduğumuzu kanıtlamak üzereydik.

Bir genç, Mason'ın kendisine nazıkçe fırlattığı topu kapmak için ayağa fırladı ve bunu yaparken tezahürat yaptı.

Yüz ifadesindeki neşeye gülümsememek elde değildi. Ama duygularımı dizginledim ve taraftarlar yerlerine yerleşirken sahaya geri döndüm. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtığımda ayağını tümseğin kumuna sokan Tugerot'a odaklandım. Dragon'u son vuruş için gerçekten kullanabilirdik. Kimse rotasyonumuzdaki ilk adamdan daha iyi ateş atamazdı. Ama play-off'ları omzunu inciterek geçirmişti ve Dünya Serisi'ne gitme ihtimali bu kadar yakinken kolunu dinlendirmesi gerekiyordu. Wilson'ın sekizinci devreden sonra onu oyundan alma kararına katılmıyorum.

Stadyumu taradım ve takımımızı kontrol eden adamların izlediği locaya odaklandım. Beckett Langfield ve Cortney Miller. Onlar açık ara beyzbol ligindeki en iyi liderlerdi. Onlarla oynadığımız için şanslıydık ve bunu hepimiz biliyorduk. Bu galibiyeti en az bizim kadar istiyorlardı. Ya da ona yakın. Kimsenin bunu benim kadar isteyebileceğinden emin değildim. Dünya Serisi'nde sahaya çıkma arzum o kadar güçlüydü ki tadını alabiliyordum.

İlk vurucu vuruşunu yaptığında, bunun gerçek olabileceğine inanmaya başladım. Bir pop fly bunu daha mümkün kıldı. Üs vuruşu bile bozmadı. Biz sadece

Ne de olsa bir tane daha vardı. Bunu yapabilirdik. Sadece bir tane daha. Top Tugerot'nun eldiveninde son bulmadan önce çocuklar topu bir o kaleye bir bu kaleye savurdular.

Kalbim çarparak yumruğumu kendi eldivenimin derisine vurdum. Elimizde bu vardı.

İlk atışı kararı izledi. İki tane daha.

Vurucu ikinci atışı savurdu ve temas etti. Tahta sopa deriye çarparak çatladı ve top uçtu. Ses hepimizin dikkat ettiği türdendi. Sağlam bir vuruş. Göz açıp kapayınca kadar bana doğru geliyordu ve ben de koşuyordum. Emerson'ın kafasının üzerinden uçarken, . Sekme konusunda endişelenmeme fırsat kalmadan top faul yaptı ve tribünlere doğru fırladı. Eğer yakalayabilirsem, bu iş bitecekti. Oyun biterdi.

Kollarımı ve bacaklarımı daha hızlı pompalarken kalbim çarpıyordu.

Kazanmak benim elimdeydi.

Topraktaki beyaz çizgiyi geçip tribünlere doğru ilerlerken adalelerim yanıyordu. Eldivenli elim havada, topu omzumun üzerinden takip ettim. Tam oradaydım. Bunu başarmıştım. Çabucak, dolgulu mavi duvarın üstündeki tribünlerdeki insanlara bakma riskini göze aldım.

İki adım ötemde gördüğüm şeye hiç hazırlıklı değildim. Kırmızı at kuyruğu, mavi kulaklıklar. Küçük kız belki altı yaşındaydı. Annesi altı yaşında değildi. Elimde olmadan kadının boğazının pürüzsüz sütununu veya kehribar gözlerini aldım. Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı.

Yalnız gözler.

İnsanların sık sık kullandığı bir terimdi. Ama hayatım boyunca sadece bir yüzde bu kadar içten bir yalnızlık ifadesi görmüştüm. Derin kehribar rengi gözlerine bakmak düşüncelerimi kısa kesti.

Sadece bir göz kırpmaydı, tereddüt bile sayılmazdı. Ama kadının hareket etmesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Çocuklarına doğru giden topu engellemek için elini kaldırdı. Ve ben topu alamadan

Eldivenimi kaldırıp yakalamak için son hamleyi yaptım ama o topu havadan kaptı.

Etrafımızda toplu bir soluk yankılandı.

Yüzünü buruşturdu ve elini sallayarak topun sallanmasına ve sonra da kaymasına neden oldu. Ağır çekimde top sekti. Ve küçük bir çocuk topu almak için eğildi.

Stadyum ürkütücü bir sessizliğe büründü, kalabalık şok oldu. Önümdeki bu kadın topun faul olmasına neden olmuştu. Üçüncü sayıyı kazandıracak olan top. Revs'i Dünya Serisi'ne gönderecek olan top.

Saçları atkuyruğu olan ve Revs'in ince çizgilerini taşıyan genç kız seslendi. Dudakları adımı söylüyormuş gibi hareket etse de onu duyamıyordum. Cevap veremedim. Kulaklıklar. Üzgün gözler.

Hayır.

Onlarla ilgili düşüncelerimden şiddetle sıyrıldım. İki saniyelik dikkat dağınıklığı, dışarıda olması gereken şeyi mahvetmişti bile. Onlardan uzaklaşıp arkamdaki üçüncü hakemi aramaya başladım.

"Hayran çıkarımı," diye sordum. Başını salladı.

Ellerim titredi ve dizlerim sarsıldı. "Ne oluyor lan? Bu yakalanabilirdi."

"Öyleydi," diye kabul etti. "Ama sen yakalayamadın."

Göğsüm kabarak adama doğru bir adım attım ama daha fazlasını yapamadan Emerson yüzüme kapandı.

"Geri çekil," diye buyurdu.

"Çekil," diye alay ettim, oyun için birini suçlama ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Beyaz ve siyahlar içindeki adam kolay bir hedefti.

Emerson omuzlarımı iterek beni bir adım geriye savurdu. "Bu oyundan atılmana izin vermeden önce bana vurmana izin vereceğim." Omuz silkerek, oyun istediğimiz gitmedikten sonra tamamen yanlış olan bir gülümseme yapıştırdı. Ama herif her zaman mutluydu.

"Field," diye bağırdı Tom Wilson dövüşüme girerken. "Bu benim işim. Çık şu çimlere. Eğer dokuzuncu devrenin sonuna ihtiyacımız varsa, senin vuruş yapıyor olman gerek." Kolumu hızla iterek hakeme döndü.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Üç kişilik aileye. Küçük kızın kolları havaya kalkmıştı ve yüzü kıpkırmızıydı. Bağırıyordu ve yanılmıyorsam annesinin kaval kemiğine sert bir tekme atmıştı. Annesi sinirlenmek yerine ifadesini nötr tuttu, ancak tamamen kızına odaklanmıştı. Yanındaki küçük çocuk ise elindeki beyaz topa göz kırptıyordu.

Sinirlerim tepeme çıktı. O top eldivenimin içinde olmalıydı. Onu yakalamalı ve sonra gülümseyerek küçük adama fırlatmalıydım. Çünkü yapabileceğime güvenmeyen kadın olmasaydı onu yakalayabilirdim. Eğer şansımı mahvetmeseydi.

Sağ elimi sıkarak sağ sahaya geri döndüm, içimde öfke kabarıyordu. Hakem elini sallayarak Tom Wilson'a başlattığım kavgayı bitirdiği için oyundan çıkmasını emrettiğinde bu öfke hızla öfkeye dönüştü. Bir sonraki atış iki sayılık bir homer olunca duygularım daha da arttı. Sonra Vegas Heat bir sayı daha atınca. Dokuzuncu devrenin sonunda sadece tek bir sayı bulduğumuzda da sakinleşmedi. Ya da ben soyunma odasına daldığımda. Mikrofonlar suratıma dayandığında cayır cayır yandığım kesindi.

Herifler faul kararı hakkında ne düşündüğümü sorma cüretini gösterdiler.

Ne söylememi bekliyorlardı? Harika mı? Hayır. Koşabilecekleri bir ses parçası istediler. Ben de bunu vermeye hazırdım. Kendimden başka herkesi suçlamaya hazırdım. Boston taraftarlarının meseleyi halletmesine izin vermeye hazırdım.

"Gerçeği bilmek ister misin?" Kameraya ters ters baktım. "Bu maçı bir kişi yüzünden kaybettik ve bu kişi açıkça gözlüğe ihtiyacı olan hakem değil. Hayır." Başımı salladım ve dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama geçmesine izin verdim. "Gözlük ister misin?"

kötü adam, Boston?" Sırıttım. "Sende bir tane var. Beyaz bir düğme giymiş kızıl saçlı bir kötü adam." Çenemi yukarı kaldırdım. "Umarım şehrimizde bir daha yüzünü göstermemesi gerektiğini biliyordur."

Boston medyası açıklamamı yayınladığında en ufak bir suçluluk hissetmeyecek kadar kızgındım.

Harper 3

SAM kucağımdayken Piper'ı asansöre bindirmeye çalıştım. Zaten iki tanesinin bizsiz gitmesine izin vermiştik. Ama Sam'in eve gitmesi gerekiyordu. Saat onu çoktan geçmişti ve başını omzuma koymuş, neredeyse uyuyordu. Piper, bu gece gerçek formunda, yerinden kımıldamadı.

"Çok dolu." Ayağını yere vurdu. "Yukarı çıkarken duvarda belirtildiği gibi, ağırlık limiti yirmi bir yüz pound." Sözleri robotikti. "Ortalama bir ağırlık varsayarsak, bu on iki kişi eder. Sınırlar yolcuları korur. Çok dolu."

Kızımın sesi yedi yaşından farklı geliyordu. Bazı açılardan beyni benimkinden ışık yılı ilerideydi, bazı açılardan ise küçük kardeşininki kadar olgun değildi.

İçimi çektim. "Sen ve Sam ortalama bir insanın yarısı sayılırsınız ve sizin standartlarınıza göre ben bile tam bir insan sayılacak kadar ağır değilim."

"Çok dolu," diye tekrarladı.

Yenik bir iç çekişle pes ettim.

Asansöre binmek için yedi fırsat ve milyonlarca pis bakıştan sonra arabaya inmeyi başardık ve dairemize geri döndük.

Binamızın yanındaki otoparka girip bana ayrılan yere park ettiğimde bitkin düşmüştüm. Ama Sam'i koltuğundan kaldırdım. Piper tabii ki hâlâ uyanıktı. Böyle bir gecede uyku onun için kolay gelmezdi. Onu sakinleştirmek rutin bir işti ve maça giderek bunu berbat etmiştik. Revs'in mağlubiyeti durumu daha da kötüleştirdi.

Faullü bir topu yakalamak heyecan verici olmalıydı. Çoğu çocuk oyuncularından top almak için yalvarırdı. Ama ona göre, o faul topunu yakaladığımda ihanet etmişim. Topu alamadım. Taptığı takımdan bir topu vardı. Kazansa da kaybetse de mutlu olmasını diledim.

Şimdi, her nasılsa, Revs'in kazanamaması benim hatamdı. Ne takım suçluydu, ne de üç yaşındaki çocuğuma neredeyse faul topunun çarpmasına izin veren adam. Maçı bitirmek için vuruş yapan oyuncuyu da suçlayamazdım. Hayır, sadece ben.

Arabadan inerken bana bir bakış fırlattı, kahverengi gözleri sertti, sonra benden uzaklaştı.

Sam tekrar omzuma yerleşti, onu araba koltuğundan çıkarmak için harcadığım onca çabaya rağmen neredeyse hiç uyanmadı. Çok iyi uyurdu. Gezegendeki en kolay uyuyan çocuktu.

"Bacaklarım yoruldu," diye yakındı Piper.

"Benimki de," diye kabul ettim. Uzun bir gün olmuştu. Ve ben beyzbol hayranı bile değildim.

Bizimle birlikte asansöre binen çift, bize yan gözle bakarak mesafelerini korudular.

Yargılama. Geç olmuştu ve küçük çocuklarım ayaktaydı. Anlamıştım. Bir zamanlar yirmi beş yaşındaydım. O zamanlar, ebeveynlik de dahil olmak üzere pek çok konuda uzman olduğumu düşünürdüm. Çocuklarım erken yatardı. iPad kullanmazlardı. Sebze yerler ve uslu dururlardı. Melek yetiştirirdim.

Sonra Piper'ım oldu ve neredeyse anında alçakgönüllü davrandım. Çocuk sahibi olmayan insanların yargıç ve jüri olmaya hakları olmadığını anlamam uzun sürmedi. Bu iş çok zordu. Çocukları kolayca yatıp uyuyan, şeker içermeyen üç mükemmel öğün yiyen ve asla sosyal medyaya girmeyen o mükemmel anne olmayı ne kadar istesem de gerçek dünyada yaşıyordum.

Elimden geleni yaptım.

Ve bugün, üvey kardeşim bana fazladan iş verdi.

Hiç adil değil, diye söylendi beynim.

İyi niyetliydi ama çocukları kendisinin götürmediği bir maça, okul gününde, iş gününde, bana sormadan bilet alması, bu etkinliğin eğlenceden çok bir meydan okuma olduğu anlamına geliyordu. Her şeyi kabullenen, eğlenceli ve yumuşak başlılığıyla takdir edilen bir anne olmak için elimden geleni yaptığımdan, çocukları götürmeyi kabul ettim, hatta kardeşime ve kızıma planın kulağa harika geldiğini söyleyecek kadar ileri gittim. Ancak içimdeki mutsuzluk beni hızla tüketti.

Bu da beni daha da boktan hissettirdi. Ben ne zaman bu insan olmuştum? Ve neden? Gerçekten eğlenceli olduğum bir zaman vardı. Ama o yanımda uzun zaman önce baskı ve sorumluluk dağının altına gömülmüştü. Şimdi, hayatımın bu evresini atlatmak için yapmam gerekeni yapmak zorunda kalmıştım.

"Revs'in 372 gün daha Dünya Serisi'ne katılma şansı olmayacak." Kızım belli ki sayıları seven biriydi.

Sam'in yerini değiştirdim ve yaralı elimi kullanarak onu kalçamda biraz daha yukarı kaldırırken yüzümü buruşturdum. Onu beyzbol topuyla vurulmaktan kurtarmak için elimi kaldırana kadar bir beyzbol topunun ne kadar hızlı gidebileceğini gerçekten anlamamıştım. Zaten şişmişti.

Asansör bizim katta durduktan sonra koridordan dairemize doğru ilerledik. Dışarıda durakladım ve aşağı doğru akan sümüksü maddeyi gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Kapıya. Biri cidden yumurta mı atmıştı? Uzun bir günü bitirmek için çok eğlenceli bir yol değil miydi bu?

"Bu da ne?" Piper sordu.

Uzun zaman önce ona yalan söylememeyi öğrenmiştim. Ne de olsa o benden daha akıllıydı. "Yumurta."

Başını eğdi, kırmızı at kuyruğu sallanıyordu. "Kapıya yumurtayı kim koydu?"

Muhtemelen binadaki rastgele biri. Boston takımı için birden fazla büyük mağlubiyet yaşamıştım. Bu gece zor bir gece olacaktı. Şehrin her yerinde insanlar ayaklanacaktı. Tutku büyük bir duyguydu. Ve fanatik Revs taraftarları bu duyguya fazlasıyla sahipti. Kızımın izniyle kapımıza yapıştırdığımız Revs logosu muhtemelen bizi hedef haline getirmişti.

"Merak etme," dedim onu içeri sokarken. "Ben temizlerim."

Çabucak Sam'in üstünü değiştirdim ve onu yatağa yatırdım. Zavallı çocuk gözlerini bile açmadı. Onu yatırdıktan sonra Piper'ı yerleştirmeye başladım. Her zamankinden daha uzun sürdü ve dışarı çıkıp telefonumu mutfakta bulduğumda üç cevapsız arama vardı, hepsi de bilinmeyen numaralardandı.

Tanrı aşkına, lütfen rastgele bir web sitesinin bilgilerimi dünyaya satmasına izin vermeyin.

İki yıl önce, aylarca bitmek bilmeyen mesajlar ve telefon aramaları almıştım. Jace tüm bu bilinmeyen numaralar yüzünden bir şeyler sakladığımdan emin olmuştu. En azından artık kötü bir durumu daha da kötüleştirmek için etrafta değildi.

İç çektim. Eski kocama olan kızgınlığımı üzerimden atmam gerekiyordu. Son zamanlarda çabalıyordu. Jace Piper'la mücadele ediyordu ama bu onu ve Sam'i sevmediği anlamına gelmiyordu. Hayatımızın geri kalanında birlikte ebeveynlik yapmak zorundaydık, bu yüzden geçmiş, yalanları, ihaneti ve incinmeyi unutmak benim için en iyisiydi. Keşke eyleme dökmek bu kadar zor olmasaydı.

Telefonu tezgâhın üzerine koydum ve buzdolabını açtım. Bu kadar uzun bir günün ardından sert bir elma şarabına ihtiyacım vardı. Şişeyi kavradığımda koluma bir ağrı saplandı.

Elimi geri çekerek şişenin buzdolabının rafında sallanmasına neden oldum ve yumruğumu açıp kapattım. Avuç içim ve parmaklarım morarmaya başlamıştı bile. Bütün elim ağrıyordu ama buna gerçekten odaklanacak zamanım olmamıştı. Muhtemelen buz koymam gerekiyordu ama önce kapıyı temizlemem gerekecekti.

Sol elimle elma şarabını çıkardım ve açtım. Yudumlarken gözlerimi kapattım ve soğuk, gevrek tadın tadını çıkardım. Yumurta berbattı. O sümüksü şey asla kolay çıkmazdı. Ve benim bolca deneyimim vardı. Piper yedi yıl boyunca çok şey kırmıştı.

Her ne kadar yatağa yığılıp yarına kadar ertelemeyi dilesem de, eğer şimdi ilgilenmezsem, boyayı yiyip bitirecekti ve ihtiyacım olan son şey süperin bana bağırmasıydı. Piper'ın öfke nöbetleri yüzünden yeterince şikayet aldık. Biraz Bounty ve iyi, eski moda dirsek yağı zamanı.

Kapıyı açık bıraktım ve kapının yüzeyini önce kuru bir kağıt havluyla sildim, böylece fazla balçığı temizlemeyi umuyordum. Çok az işe yaradı, bu yüzden içeri geri döndüm ve birkaç havluyu ıslattım.

Koridora döndüğümde çalışmaya başladım, ancak arkamdan gelen derin bir sesle irkildim.

"Bu Boston'ın en yeni kötü adamı değil mi?"

Kalbim küt küt atarken arkamı döndüm. Ama anında rahatladım. Sesin sahibi komşum Trevor'dı. Kapı pervazına dayanmış, kollarını kavuşturmuş ve sırtıyordu.

"Kötü adam mı?" Kapıya sordum.

"Bu gece maça çok dar beyaz bir düğme ile çıkıp üçüncü dışarı atılması gereken topu yakalamadın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Sen de mi?"

Topu yakaladığımda Piper berbattı ve etrafımızdaki taraftarların yarısı bu konuda mırıldanmıştı. Ama ne yapsaydım, donmuş beyzbol oyuncusunun topun yere düşmesini engellemek için zamanında gerçekliğe döneceğine mi inansaydım?

Oğlumun dişlerini mi söktün? Kyle Bosco fazla para alan, fazla seksi, mızımız, şirin bir ilgi orospusuydu. Oğlumun kaderinin o adamın ellerine bırakılmasına asla izin veremezdim.

Trevor arkamdan yaklaşarak yerimi daralttı ve ıslak havluyu elimden aldı. Almasına izin verdim ve getirdiğim ikinci havluyu kaptım. O kapının üst yarısıyla uğraşırken ben de diz çöküp alt yarısını fırçaladım.

Durmadan, tepemde beliren yakışıklı adama baktım. Trevor yeterince iyi biriydi. İki küçük kızı olan bekâr bir babaydı. İki haftada bir kızlarına baktığı için kadınlar ona yaltaklanmasaydı muhtemelen ondan daha çok hoşlanırdım.

Belki de bıkmıştım ya da sadece bir sürtüktüm. Ama iki haftada bir kırk sekiz saat boyunca ebeveynlik yapmak, aldığı onca övgüyü hak etmiyor gibiydi. Evet, kızlarını sevmesi güzeldi. Ama kendine de çok zaman ayırıyordu.

Ben mi? Bende hiç yok.

Gözlerimi kapattım ve burnumdan bir nefes aldım. Ciğerlerim yanana kadar içime çektim, sonra tekrar dışarı verdim. Trevor daha fazla ebeveynlik süresi için mücadele ediyordu. Bu takdire şayan bir şeydi. Ve içinde bulunduğum durum bana ondan nefret etme hakkını vermiyordu.

Boğazını temizledi. "Sanırım maç sonrasını izlemedin."

"Hayır, neden?" Ben sordum.

Hareketlerini durdurdu ve başını eğerek kaşlarını çattı. "Çizgiler sırtını hedef tahtası haline getiriyor, bebeğim."

Yukarı baktım, topuzum sallanıyordu. Çabucak kâğıt havluyu bıraktım ve saçımı düzelttim. "Ne oldu?"

"Kyle Bosco"-kızarak dikkatini tekrar kapıya çevirdi-"diğer adıyla Streaks, tüm Boston'a Revs'in mağlubiyetinden tek başına sorumlu olduğunu söyledi."

Şok edici değildi. Son birkaç yıldır gördüğüm kadarıyla, adam kötü bir olay için asla sorumluluk almıyordu.

Oyna. Neden şimdi birdenbire yolunu değiştirsin ki?

Trevor başını salladı. "Adam tam bir pislik."

Kızım sahada dans eden ve sayı yapan beyzbol yıldızını ne kadar çok sevse de ben aynı fikirde değildim.

Bir omzumu kaldırdım. "Yakalayamıyordu. Oradaki herkes bunu görebiliyordu." Yetişkin bir adamın öfke nöbetini umursamadan, son bir yumurta lekesini ovuşturdum ve sonra ayağa kalktım.

"Umarım haklısındır." Trevor kaşlarını çatarak geri çekildi ve havlusunu bana uzattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkürler." Gülümseyerek içeri girdim.

Trevor yine kapı pervazına yaslanmış, beni değerlendiriyordu. "Bu hafta sonu bir şey yapacak mısın? Belki bir şeyler içebiliriz."

Trevor ve ben bu konuşmayı her hafta sonu yapardık. Jace her Cuma akşamı çocuklarımızı alsa da, boş gecelerimiz asla sıraya girmezdi. Dürüst olmak gerekirse, öyle olsa bile, enerjim yoktu. Zaten zar zor yetişiyordum.

"Trevor. Senin şu uygulamalarından seksen milyon kadın seninle bir şeyler içmek için sıraya girmiş olmalı."

Kıkırdadı. "Yine de senin için bir tane almak isterim."

Gözlerimi devirmiştim. Aramızda kesinlikle bir elektrik yoktu ama ısrarından gurur duymaya çalıştım. "Bu hafta sonu çocuklarım var."

"Çok kötü." Parmak eklemleriyle kapının pervazına vurdu ve geri itti. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi tekrar.

Başımı sallayarak kapıyı sessizce kapattım ve nefes verdim. Yatağa girmeden önce rahatlamak için sağlam bir on dakikaya ihtiyacım vardı. Yumurta kaplı iğrenç kâğıt havluyu çöpe attıktan sonra elma şarabımı ve telefonumu tezgâhtan aldım. En azından çocukların bugün evi dağıtacak vakti olmamıştı. Temizlemem gereken bir dağınlık olmadığı için

oturma odasındaki küçük kanepeye uzandım ve içkimden bir yudum daha aldım.

Telefonum yanımdaki minderde titredi. Başka bir bilinmeyen numara. Tanrı aşkına. Cevap vermek için başparmağımı ekranın üzerinde kaydurdım, niyetim beni listelerinden çıkarmalarını söylemekti.

"Sattığınız şeyle ilgilenmiyorum."

Bir kadın kıkırdadı, kahkahası keskindi. "Ben de ilgilenmiyorum ama bunun için para alıyorum. Harper Wallace'la mı görüşüyorsunuz?"

Elma şarabımdan bir yudum daha aldım ve sinirlerimi onunla bastırdım. "Belki."

"Ben Hannah Erickson. Boston Revs'in halkla ilişkiler müdürüyüm. Bize kızgın olmanızı anlayabiliyorum. Kızgın olduğumu biliyorum. Bosco ve Quinn beni yeni bir iş aramaya itecekler," diye homurdandı. "Her neyse, bana iki dakikanızı ayırabilirseniz çok sevinirim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Revs beni neden arıyordu? "Numaramı nereden buldun?"

Hannah içini çekerek telefon hattının çatırdamasına neden oldu. "Beckett Langfield bir şey istediğinde onu alır. Soru sormamayı öğrendim."

Tamam.

"Geç olduğunu biliyorum ama Bay Bosco'nun açıklaması için özür dilemek istiyorum. Lütfen Revs organizasyonu adına konuşmadığınızı bilin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve mırıldandım. Bu adam profesyonel bir takımın halkla ilişkiler müdürünün aramasını gerektirecek ne söylemişti ki? "Doğru."

"Bunu herkes için daha iyi hale getirecek bir planım var, o yüzden beni dinleyin. Düşündüğüm şey şu..."

Anlattıklarını dinledim ve ona Revs'e yardım etmekle ilgilenmediğimi söylemek istesem de hayır diyemedim. Bu Piper'ın yılı olacaktı. Böylece, saçma bir şekilde, ertesi gün Lang Field'a uğramayı kabul ettim.

"EN SEVDİĞİN İKRAM. Ekstra kırbaçlı S'mores kahvesi," dedi Cameron, fazla neşeli sesi karanlık odamda yankılanarak.

"Hayır," diye mırıldandım yastığa. Dün gece, Dünya Serisi'ne katılma hayalim sona ermişti. Yapmak istediğim son şey gün ışııyla yüzleşmekti, özellikle de bu kadar erken bir saatte. Henüz altı saattir uyumadığımı bilmek için saate ihtiyacım yoktu.

"Uyuma günü olması gerektiğini anlıyorum ama Hannah aradı ve o kız aradığında cevap veriyorum."

"Kırmızı Yoksay düğmesine basmayı öğrenme zamanı." Kalın kaz tüyü yorganı başımın üzerine çektim.

"Kelime kusmuğunu kontrol etmeyi öğrenme zamanı." Çok neşeliydi.

Tiz bir bip sesi kafatasımı deldi ve sonra battaniyelerin altındaki karanlık artık o kadar da karanlık değildi. Pislik herif perdelerimi açmıştı. Saat kaç olursa olsun, çok erkendi. Alarmım dokuzaya kuruluydu ve

henüz cıvıdamamıştı. Cam siktirip gidebilirdi. Yorulmuştum. Saat üç gibi yatağa düşmüştüm. Belki de dört. Her iki durumda da asistanımın bana bağırması için çok erken bir saatti.

"Annen değil de Hannah olduğu için şanslısın. Telefonunu patlatmamasına ve bir pislik gibi davrandığın için seni azarlamamasına şaşırdım."

İrkildim. Eğer o ve en iyi arkadaşı, onları gönderdiğim gemi seyahatinde olmasalardı, kulağımın dibinde çığlık atıyor olacaktı. "Şanslıyım," diye mırıldandım.

Battaniyeler çekildi ve serin hava üzerime yıkandı. "Tanrıların nektarından bir fincan iç. O zaman beni şarkı söylerken dinlemek daha çok hoşuna gidecek."

Kaşlarımı çatarak parlaklığa göz kırptım. Cam'in şarkılarıyla işkence çekmeye hiç niyetim yoktu ama getirdiği kahve asla günümün en kötü kısmı olamazdı.

"Bu eğlenceli fincanı alacaksın. Sonrasında, koyu kavrulmuş, çırpılmamış ve şekersiz kahveyi seviyormuş gibi yapman gerekecek." Herif haklıydı. Tüm eğlenceli şeyleri istediğimi sadece o biliyordu. Tadı daha çok milkshake'e benzeyen kahveyi tercih ettiğimi bilselerdi çocuklar acımasız olurdu.

"Peki." Kahveye uzandım, gözlerim hâlâ çoğunlukla kapalıydı. Yalan söylemiyor olsa iyi olur. Avucuma yerleşen sıcak karton anlık bir rahatlama sağladı. "Neden buradasın?" Bir dirseğimin üzerinde doğrulup fincanı ağzıma götürdüm. Lezzetli tatlar dilime dolanırken kaşlarımı çatmamaya çalıştım ama plastik bir poşet başımın yan tarafına çarptığında kaşlarımı daha fazla tutamadım. "M&M's getirmişsin."

"Küçük adamım beyzbol renkli şekerler için her zaman gülümser."

Ben sevebilirdim ama beyzbol tasarımını toplu olarak sipariş eden Cam'di. Kendini komedyen sanıyordu.

"Ben on yaşında değilim," diye homurdandım, paketi yırtıp birkaç tanesini avucuma atarken bile. Teker teker havaya fırlattım ve ağzıma attım.

"Bunu kahvaltıda krem şanti ve çikolata yiyen çocuk adam söylüyor."

Başımı avuçladı ama saçlarımla oynamasına fırsat vermeden geri çekildim ve eline vurdum.

"Saçına dokunma."

"Daha yeni . Nasıl yatak başın olmaz?"

"Bu bir hediye." Havaya bir şeker daha fırlattım. "Bu şeker ve krem şanti de neyin nesi? Bana rüşvet vermeye mi geldin?"

Kendini şifonyerime yasladı, kendi kahvesi de kalçasının yanında duruyordu. "Ben değil, dostum. Hannah."

Gözlerim kapalı, inledim. Dün gece verdiğim ifade onu pek . Ve sabah ışığında, bir pislik olduğumu inkâr etmemin hiçbir yolu yoktu. Yine de kimse buna şaşırmamalıydı. En azından Hannah. Her zaman aptalca şeyler söylerdim.

"Kıçını yataktan kaldırıp giyindiğin sürece istediğin kadar inle. Araba servisi yirmi dakika içinde burada olacak" - kolundaki gümüş saate baktı- "yirmiden az bir süre içinde."

"Şerefsiz," diye mırıldandım. Giyinip kuşanmasına şaşmamalı. Normalde Cam beni Escalade'imle gezdirirdi, ama kıçımı kaldırdığımdan emin olmak istediğinde Revs araba servisini arardı. Pislik herif, araba yolda olursa hayır demeyeceğimi biliyordu.

"Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorsun." Sırıtarak kahvesini havaya kaldırdı ve sonra odamdan çıktı.

Yorganı bacaklarımla üzerinden attım ve kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Kahretsin, Cam'e tekrar küfretmek istedim ama dürüst olmak gerekirse, onsuz yaşayamazdım. Onu birkaç yıl önce asistanım olarak işe almıştım ama o zamandan beri en iyi arkadaşlarımdan biri haline gelmişti. Şimdi oda arkadaşımı ve çoğu şeyi o yönetiyordu.

hayatımın yönleri. Her ne kadar sinir bozucu olsa da onu bir kenara atamazdım. Stadyuma giderken yol boyunca bana insanların bana pislik dediği klipleri gösterip gülerken kendime hatırlattığım bir şey vardı.

"Bosco." Hannah kıcım sandalyeye çarptığı anda beni tersledi.

Başımı eğip şakaklarımı ovuşturdum. "Hâlâ sarhoş musun?"

"Hayır." Başlangıçta sarhoş değildim. Sonunda pes edip ikinci kulüpte pes edene kadar biraları ve kötü tavrımı sürdürdüm. "Birini azarlamak istiyorsan Jasper'ı ara. Dreads'in VIP alanından ayrıldığımda, çocuk aletini çıkarmaya on saniye uzaklıktaydım."

Hannah dişlerini sıktı. "Onun da sırası gelecek. Ama şaşırtıcı bir şekilde, birinci kalecimiz bugünkü en büyük sorunum değil."

Gözlerimi devirmiştim. Medyanın çoğu açıklamamı yerden yere vuruyordu. Ama Boston'da öyle değildi. Revs taraftarları beni destekliyordu. Ancak spor dünyasının geri kalanında, Cam'in yolda arabada neşeyle belirttiği gibi, bana ahmak deniyordu. Anlamıştım. Kimse kızıl saçlı sevimli bir çocuğun suratına tokat yemesini istemiyordu. Ben bile bunun boktan bir gösteri olacağını görebiliyordum.

Hannah ellerini masasına vurdu. "Dinliyor musun ki?"

Bu tamamen doğru olmasa da başımı salladım.

"Şuna bakın." Siyah bir kumandayı arkamdaki ekrana doğrulttu ve başka bir konuşan kafa belirdi, çocuklardan ne kadar nefret ettiğimizi bir kez daha gösterdiğimiz için beni ve Revs'i otobüsün altına attı.

"Sanki Groundhog Day'de yaşıyor gibiyim," dedi Hannah. "Tanrı aşkına, bu takım daha kaç kez

dünyaya çocuklardan, kuşlardan ve köpeklerden nefret ettiklerini ve pislik gibi davrandıklarını mı ?"

Göz kırptım.

"Eee?" diye sordu, kaşları saç çizgisine doğru kalkmıştı.

"Bu benim için bir soru muydu?" Başımı eğdim. "Bence asıl sorun Jasper. Ya da belki Tristian."

Kaşlarını çattı. "Bosco," dedi dişlerini sıkarak. Kimse Tristian Jenner'ı sevmiyordu. Hepimiz Tristian Jenner'ın Miller ve Langfield sol saha oyuncusunu takas edecekti.

Masanın etrafından dolaşarak önümde durdu ve kollarını kavuşturdu. "Aile buraya geliyor."

"Aile mi?" Ben sordum.

"Evet, bütün Boston'u aleyhine çevirdiğin zavallı kadın. Ve onun çocukları."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Kahretsin. Bu kadınla yüzleşmek zorunda mıydım? Bugün mü? "Neden?"

Gözleri kısıldı. "Durumu düzeltmek için. Asher ve Zara yardıma geliyorlar." Revs'in yakalayıcısı Asher ve karısı ülkenin büyük bir kısmı tarafından tanınmakla kalmıyor, aynı zamanda tanıdığım en dışa dönük iki insandı. Hannah'nın onları gruptaki arkadaş canlısı yüzler olmaları için davet etmesi mantıklıydı. "Sam ve Piper'la yaşıt oldukları için çocuklarını da getiriyorlar."

İsimler aklımın bir köşesinde bir şeyleri gıdıkladı. "Kim?"

Gözlerini kapadı ve bir an için başını kaldırdı. Uzun bir nefes verdikten sonra bana odaklandı. "Neredeyse dişleri kırılacak olan çocuklar." Tipik Hannah, tüm dramayı getirir.

Kaşlarımı çatarak koltuğuma yığıldım. "Asla olmazdı."

"Kaseti izlediğinizde görüldüğü gibi değil."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Bu noktada tekrarları birkaç kez görmüştüm. Bunu kendime itiraf etmek acı verse de, haklı olabilirdi.

"Avery ve Chris Puff'ı alıp buraya getiriyorlar."

Bu ruh halimi biraz olsun düzeltti. En sevdiğimiz tüylü dostumuzu sevmemek mümkün değildi. Damiano kuşa bir atışla vurduğunda, bu bir felaket gibi görünmüş olsa , şimdi hepimiz hayatımızda küçük martı olmadan yapamayacağımız konusunda hemfikirdik.

"Emerson ve Gianna da geliyor."

"Tabii ki Bambi'yi istiyorsun. Bu boku çekiyorsun, değil mi?" Kıkırdadım. Üçüncü kalecimiz her zaman iyi bir gösteri sergilerdi. "Bana ihtiyacın yok gibi görünüyor."

"Bu bir şaka değil." Burnunun kenarını sıktı. "Orada olacaksın. Çocukların eğlencesi olmak için değil, özür dilemek için. Gerekirse sürüneceksin."

Sinir damarlarımda yanarken omurgam dikleştii. "Cehennem gibi yapacağım."

"Yapacaksın."

İki yanımdaki kolçakları kavrayarak ona kaşlarımı çattım. O da bana ters ters baktı, gözleri sertti, sanki benden hiç korkmuyormuş gibiydi. Muhtemelen korkmuyordu. Kızın cesareti ve demir gibi bir iradesi vardı. Ama ben geri adım atmadım.

Bu an dünyanın en uzun bakışma yarışmasına dönüşme potansiyeline sahipti ama arkamdan gelen bir ses gerilimi düşürdü ve ikimizin de dönmesini sağladı.

"Üzgünüm, Hannah, bebeğim, ama küçük adamıma bir dakika ihtiyacım var." Cam odaya girdi. Çok çekici olan bu hareketi halkla ilişkiler patronu kadının bile gülümsemesine neden oldu.

"Belki onunla konuşarak aklını başına getirebilirsin." Cam'e karşı kullandığı ses tonu, bana savurduğu sözlü hançerlere hiç benzemiyordu.

"Bu bir ilk olurdu," diye şaka yaptı Cam. Telefonunu uzatırken yüzündeki hafif ifade hızla düştü. "Ben JJ."

Midem bulandı. Şimdiye kadar ondan gelen iki aramayı görmezden gelmişim.

"Bu gerçek bir şey." Cam sarışın bir kaşını kaldırdı.

Ses tonu beni anında gerdi. "Herkes iyi mi?" Eğer teyzeme bir şey olsaydı, JJ çılgına dönerdi.

Cam yavaşça başını salladı ve telefonu bana doğru itti.

Tereddütle aldım ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "N'aber adamım?"

"Bana söz vermiştin." JJ'in ses tonunda anlamadığım bir ısırık vardı.

Elimi saçlarımla arasında gezdirdim. "Neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok." Ona bir sürü söz verdim. Ve her zaman yerine getirdim. O benim oğlumdu ve onun için her şeyi yapardım. Yine de ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Harper konusunda bana yardım edeceğine söz vermiştin. Biliyorum her şeyi berbat ettim ve o da bu işten zararlı çıktı ama bana yardım edeceğine söz vermiştin."

Gözlerimi devirmiştim. Bu sefer ne olmuştu böyle? "Evet, öyle yapacağım. Sana sezon biter bitmez işleri yoluna koyacağımızı söylemiştim."

"Peki Tanrı aşkına neden onu tüm şehrin öfkесinin hedefi haline getirdiniz?"

Kalbim durdu ve damarlarımda buz dolaştı. Birini hedef göstermiştim elbette ama JJ'in bahsettiği kişi bu olamazdı. "Ne?"

"Beyaz gömlekli, kızıl saçlı şeytan, umarım bir daha Boston'da görünmemesi gerektiğini biliyordur."

Yutkundum. Klibi, sözlerimi biraz dramatize ettiğini anlayacak kadar izlemiştim ama mesele aynıydı. "Harper... Senin Harper'ın..." Başımı salladım. Kaderin bana bunu yapmasına imkân yoktu. Bu mümkün değildi. "Benim faul topumu yakalayan o muydu?"

"Evet. Ve şimdi, senin yüzünden çocuklar kreşten atıldı, insanlar apartman kapısına yumurta atıyor ve sık kafalının biri lastiklerinin havasını indirdi."

Hay sikeyim. İçimi
çektim. "Bunu
düzelten gerek."

Beni görememesine rağmen bir alet çantası gibi başımı salladım.

Cam boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Yüzüne bir bakınca hikâyeyi zaten bildiğini anladım. Dudaklarını sert bir şekilde bastırarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ee?" diye mırıldandı bana. "Bu boktan gösteri hakkında ne yapıyorsun?"

Hiçbir şey söylemek istemedim. İki dakika önce Hannah'ya bunun benim sorunum olmadığını söylemiştim. Ama JJ'i seviyordum ve Harper'a yardım edeceğime söz vermiştim. Gerçi bunu söylediğimde Dünya Serisi koşumu mahvedeceğini tahmin edemezdim.

Yine de Hannah'ya döndüm ve dişlerimi sıkarak, "Harper ve çocuklar bugün Lang Field'a geliyorlar. Hannah'nın bir planı var. Ben..." Boğazımı temizledim. "Özür diliyorum." Bu cümlenin tadı dilime asit gibi geldi ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Her şeyi düzelteceğiz."

Hannah'nın kendini beğenmiş gülümsemesi dudaklarımdan dökülen kelimelerden daha da nefret etmeme neden oldu ama başka seçeneğim yoktu. Bir söz vermiştim ve şimdi onu tutmak zorundaydım.

"BİR SANİYE BEKLE, PIPER." Trevor'ın arabasının arkasından bir yükseltici koltuk kaptım ve yanımda yere koydum, sonra diğerini kaptım, tüm bunlar olurken elimi Sam'in bileğine kilitleyerek yanımda kalmasını sağladım. Morarmış elimde hâlâ zonklayan acı koluma yayıldı ama . Sadece bir saniyeye daha ihtiyacım vardı. "Teşekkürler, Trevor." Sürücü koltuğuna tünemiş olan komşuma .

Yardım istemek bu sabah bingo kartımda yoktu ama çaresizlik beni Lang Field'a götürmesi için ona yalvartmıştı. Açıkçası Hannah'yı arayıp gelemeyeceğimizi söylemeliydim ama Hannah'nın planının işe yaraması için bir umut varsa burada olmamız gerekiyordu.

Dün gece Piper ve Trevor'ın faul topu konusunda aşırı tepki gösterdiklerini düşünmüştüm. Ama Boston'ın bana Piper'dan bile daha kızgın olduğu artık çok açıktı.

"Seninle gelmemi ister misin?" Teklifi samimiydi ama zaten erkenden kalkıp şehrin öbür ucuna gitmesi gerekiyordu.

"Biz. Geç kaldık." Her kelimeyle birlikte küçük ayağını yere vuran Piper'ın sesi çaresizlikle doluydu. Pamuk ipliğine bağılıydı.

Programın gerisinde kalmak onun için zordu. Bunu anlıyorum. Ama buraya gelmek kolay olmamıştı. Onun beynini anlamak için çok çalıştım ama aynı zamanda çok yorulmuştum. Bu sabah arabamı sprey boyayla kaplanmış ve lastikleri patlamış halde buldum. Ayarladığım iki Uber de yolcu olduğumu fark edince bizi almadan gitmiş. Saat daha erkendi ama işim çoktan bitmişti.

"İki dakika içinde içeride olacağız," diye onu temin ettim, sonra Trevor'a döndüm. "Biz iyiyiz. Tekrar teşekkürler."

Başını salladı, ağzı endişeli bir kaşla aşağıya dönüktü. "Eve bırakılmak istersen ara."

Bu noktada o kadar ileriye düşünemiyordum. Sadece bunu atlatmak istiyordum.

"Bayan Wallace?"

Kadın sesini duyunca döndüm ve kırmızı tabanlı, yüksek topuklu ayakkabılar giyen muhteşem bir esmerle karşılaştım.

"Hannah?" Ben sordum.

Bana verdiği gülümseme gerçektir. "Geldiğiniz için teşekkürler. Yine olsa bir araba gönderirdik."

Geride kaldığımızı bildirmek için bana bunu söylemişti. Hatta oyunculardan birinin, sanırım Emerson'ın, yolda durmasını bile teklif etmişti. Ama tantana çok fazlaydı. Hannah başını bana doğru eğdi ve üzerinde güvenlik yazan bir polo giymiş iri bir adam öne çıkıp yükseltici koltukları benden aldı.

"Bunları sizin için saklayacağız," diye bana güvence verdi.

Hannah kızımla göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Sen Piper olmalısın."

Piper kadının omzunun üzerinden baktı. "Dün gece burada otuz dokuz bin kişi vardı. Lang Field'ın son yirmi altı yılda gördüğü en büyük kalabalıktı.

açıldı. Dış sahanın yanına eklenen ayakta durma yeri akıllıca bir seçim oldu."

Hannah'nın mavi gözleri yeniden odaklanmadan önce bir an için bana kaydı. "Sen akıllı bir kızsın."

Kızım stadyumu görünce gözlerini kırıştırdı. "İçeri girebilir miyiz? Geç kaldık."

"," dedi Sam. Dört saat önce uyandığından beri kızarmış ekmek, bir muz, iki yoğurt ve bir çırpılmış yumurta yemiş olmasına rağmen, neredeyse dört yaşındaki çocuğum her zaman çok aç olurdu.

Hannah Sam'e yumuşak bir gülümseme verdi. "Takım odasında meyve ve simit hazırladık."

Oğlum Hannah'nın kendisiyle konuştuğunu anlayınca gözleri büyüdü ve yüzünü kalçama bastırarak saklandı.

Yumuşak kızıl saçlarını düzelttim, kalbim ısındı. Utangaçtı, özellikle de tanımadığı yetişkinlere karşı. Kreş ona iyi geliyordu ve etrafta çocuklar varken çekingenliği azalmıştı ama artık çocuklar orada hoş karşılanmadığına göre, onu işe getirmem ve ofisimde eğlendirmem gerekeceğinden oldukça emindim. Her ne kadar yeniden sürekli benimle birlikte olmayı sevecek olsa da, bu durum ayrılık sorunlarıyla ilgili kaydettiğimiz ilerlemeyi geriye götürecekti.

Eğildim ve Sam'i kollarımın arasına aldım, sessizce onu bırakmayacağıma dair güvence verdim. Küçük bedeni kucağымda bir parça gevşedi.

Hannah bana mahcup bir gülümseme verdi, ilgisinin Sam'i rahatsız ettiğinin farkındaydı ve tekrar Piper'a odaklandı. "Tam zamanında geldiniz. Christian Damiano'yu bekliyoruz. Yolda durup bir arkadaşını almak zorunda kaldı. Puff'ı oynamaya getirecek. Bir puffin'i olan tek büyük lig takımı olduğumuzu biliyor muydun?"

Piper, "Puff bir Atlantik puffinidir," dedi. "Kuzey Atlantik kıyı bölgelerinde yaygındırlar. Westman Adası deniz feneri şu anda en çok puf kuşu barındırma rekorunu elinde tutuyor.

martılar. O adada aynı anda yaklaşık elli altı bin martı vardı. Lang Field'daki gibi sadece bir tane değil."

Hannah başını eğip bana baktı ve Sam'in yüzünü boynuma gömüp çilli burnunu köprücük kemiğime sürmesine neden oldu.

"Ama burada bir tanesini yakından ve kişisel olarak görebilirsin, Pipe." İçimi çektim.

Zavallı kadın kızımın nasıl iletişim kuracağını anlamakta zorlanıyordu. Çoğu insan öyle yapardı, bu yüzden bunu ona karşı kullanamazdım.

"Lang Field en çok vuruş yapmama rekorunu elinde tutuyor. Toplam 16. Kyle Bosco, Lang Field'da en çok sayı atma rekorunu elinde tutuyor. Beş sezondur takımla birlikte ve şimdiden evinde 485 koşu yaptı. Emerson Knight bu sezon 113 sayıyla onu geçti."

"Sanırım takım hakkında benden daha çok şey biliyorsun," dedi Hannah.

Piper sadece gözlerini kırptırdı, bakışlarını kaçırdı. "İstatistiklere bayılıyor," dedim.

"Artık içeri girebilir miyiz?" Piper sordu.

Hannah yolu göstererek omzunun üzerinden Piper'la konuştu. "Umarım oyuncularla tanışacağın için heyecanlısındır. Damiano ve Puff'ın yanı sıra Knight, Price ve Bosco da takılmak için geliyor."

İsimleri duymuştum. Nasıl duymayayım ki? Kızım onlar hakkında düzenli olarak bilgi verirdi. Ama yatağının üzerinde posterleri asılı olan Kyle Bosco dışında hiçbirini sıraya dizip seçemezdim. Kuş fikrinin beni heyecanlandırıldığını da söyleyemem. Piper'ın sekiz yüz bin kez izlediği resim ve videolarda çok sevimliydi ama kuşlara karşı duyduğum mantıksız korkuyu çocuklarıma aktarmak istemiyordum. Bu yüzden onlara yakın olacağım durumlardan kaçınmaya çalıştım.

"Kulağa nasıl geliyor?" Piper bir şey söylemeyince Hannah omzunun üzerinden tekrar baktı ve bana

içten bir gülümseme. "İçeri girmeye hazır mısın? Söz veriyorum herkes burada olduğun için mutlu."

Bir homurtu tuttum. Bu beyzbol oyuncularından herhangi birinin burada olmamızı umursadığından şüpheliydim. Ama umarım Hannah'nın birlikte çektiği görüntüler tüm nefreti durdururdu.

Lang Field'a girmek için ferforje kapılardan geçerken Piper bir o yana bir bu yana baktı. Tuğla kemerlerden geçerek stadyuma doğru ilerledik. İnsanlar olmadan burası ürkütücü derecede sessizdi.

Piper top duvarına doğru koşmaya başladığında durması için bağırdım. Ama bana aldırış etmedi.

"Sorun değil," diye beni temin etti Hannah, onun peşinden aceleyle giderken. "Herkes imzalı topları görünce heyecanlanıyor."

Sam kollarımdayken ona yetişmek için mücadele ettim. Neredeyse elli kiloya ulaşmıştı ve bu şekilde taşınamayacak kadar büyümüştü. Ama onu inkar edemezdim. Çoğu zaman kısa ucunu o kapmış gibi hissediyordum. Piper büyük bir ilgiye ihtiyaç duyarken, Sam akışına bırakan bir çocuktur. Ne yazık ki bu, her zaman hak ettiği ilgiyi göremediği anlamına geliyordu. Bu yüzden eğer kucağıma alınmak istiyorsa, bunu elimden geldiğince uzun süre yapardım.

Piper duvarın sonuna doğru durdu ve küçük bir parmağını cama bastırdı.

"Kyle Bosco, 29 numara. Top numarası 857."

Sam kaşlarını çatarak, "Bunları dün gördük," diye mırıldandı.

"Geri dönmek zorundaydık çünkü annem oyunu mahvetti. Takımdan özür dilemesi gerekiyor." Piper bize bakmadı bile.

Ona söylediğim hiç de bu değildi, ama oyunu mahvetmemekle ilgili söylediğim tek bir kelimeye bile inanmayı reddetti. Ben de sonunda içimi çektim ve bıraktım.

Hannah'nın gözleri kısıldı ama ben onu başından savdım. Kavga etmek istemedim.

"Bu duvarda kaç tane top var?" Ben sordum.

Piper son ikisinin yerleştirildiği sıraya doğru ilerledi. "Asher Price, 5 numara. Top 869. Jasper Quinn, 18 numara. Top 870."

"Revsin ıvır zıvır işlerinde tanıdığım herkesten daha iyi olabilirsin." Hannah kızına gülümsedi.

Piper cama göz kırptı ve topları iki sıra geriye, 857 numaraya kaydıldı. "Kyle Bosco'nun en sevdiği oyun trivia."

Hannah başıyla onayladı. "Aşağı inip onunla tanışmak ister misin?"

Piper döndü ve başını yukarı kaldırdı. Hannah'nın yüzüne odaklanmak yerine siyah elbisesinin yakasına yakın bir noktaya baktı. "Evet."

Birçok çocuk gibi en sevdiği sporcuyla tanışma fikrinden heyecan duymak yerine, kızım tek ve özlü bir kelimeyle karşılık verdi.

Hannah sanki bu heyecanı bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Ama bir süre sonra Piper'a başıyla onay verdi ve bizi merdivenlere açılan ağır bir kapıya doğru götürdü. Alta başka bir koridor vardı. Bizi stadyumun kalbinin derinliklerine götüren uzun, cüruf taşlı tünelde sessizce yürüdük. Belli ki Hannah kızımın havadan sudan konuşmaktan vazgeçmişti.

Bir dizi çift kapı açıktı ve aydınlık bir odaya açılıyordu. İçerisi koltuklar, masalar ve yirmiye yakın insanla doluydu. Çoğu yetişkindi, ama orada burada bir çocuk gördüm. Grup etrafta dolanıyordu ve birkaç kişi kek, simit, meyve ve diğer hamur işleriyle dolu masanın etrafında geziniyordu.

"Çilek alabilir miyim?" Sam kollarımda doğruldu, gözleri en sevdiği meyvenin bulunduğu büyük kaseye kilitlenmişti.

"Bir saniye," diye onu temin ettim.

Sabırım tükenince kollarımda kıvranmaya başladı, ben de onu eşiğe bıraktım ve odaya girdim.

Odadaki gürültü sessizliğe bürünürken birden fazla göz üzerimize çevrildi.

"Hepimiz Harper'ı bekliyorduk. Zavallı kadını Kyle'ın zaten rahatsız olduğundan daha fazla rahatsız etmek için hiçbir neden yok." Sessizliği hafif bir ses böldü, kadının İngiliz aksanı hafifti. Ufak tefekti ve genç bir çocuk o bana doğru ilerlerken yanından ayrılmıyordu. "Ben Zara Price, bu da oğlum Greyson." Sam'e küçük bir gülümseme verdi. "Greyson da çilekleri çok sever."

"Muzla karıştırılmadıkları sürece." Greyson şakacı bir tavırla Sam'in kolunu çekti. "Bana Greyson deme. Sadece Grey. Babam ve arkadaşları hepsini almadan önce gidip çilekleri yiyelim."

Sam başını arkaya yatırdı, gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni masadan görebileceksin."

Tereddütle omzunun üzerinden iki kez baktıktan sonra Greyson'ın onu yemek düzeneğine doğru sürüklemesine izin verdi.

"Üzgünüm, Grey babasının oğlu. Vücudunda utangaç bir kemik yoktur. Bazı insanların yeni yerlerde gergin olduğunu unutmaya meyillidir." Her ne kadar kocasının dışa dönük olduğunu iddia etse de, onun da öyle olduğu açıktı. "Hepimiz burada olmanıza sevindik."

Hannah bizden bir adım uzaklaşarak, "Ben sahada her şeyin hazır olduğundan emin olacağım," dedi. "Ve Jasper'la ilgileneceğim. Geri geleceğim."

Masada Greyson bir kase çileği aldı. Sonra masa örtüsünün altında kayboldu. Bir an sonra, bana bir kez daha baktıktan sonra Sam de ona katıldı.

Kalbim sıkıştı. Bir arkadaş bulmasını çok isterdim. Gerçi bugünden sonra bu insanları bir daha asla göremeyecektik. Hannah bizi kahvaltıya davet etmiş ve bazı oyuncularla çimlerin üzerinde birkaç fotoğraf çektirmekten bahsetmişti. Takımın bir açıklama yapacağına ve şansımız yaver giderse Boston'un gazabını savuşturacağına söz vermişti. O zaman çocuklarım ve ben yeniden huzur içinde yaşayabilirdik.

"Bugün on dört dakika geç kaldık." Piper üç adamın durduğu yakındaki bir masaya odaklanmıştı. Sadece

Kyle Bosco olduğunu söyleyebilirim. Beyzbol kıyafeti olsun olmasın, onu tanıyabilirdim. Geniş omuzları ve doğal r fleli kirli sarı saçlarıyla mükemmel bir kafası vardı. Çenesi kendi iyiliği için fazla yontulmuşt  ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Bu sinir bozucuydu. Piper beyzbolu ilk keşfettiğinden beri Streaks'i seviyordu ve tüm bu zaman boyunca içten içe ondan uzaklaşt masını ummuştum. Çünkü adam güneyli  ocuk cazibesine sahipti ve beni ne kadar etkilemiyormuş gibi davransam da yakışıklılığına kapılmaktan kendimi alamıyordum.

Annem beni hep güneyli erkeklere karşı dikkatli olmam konusunda uyarırdı. Bir kızı etkileyip kalbini kırabileceklerini s ylerd . Ve o bilirdi.

Dikkatimi Kyle'dan birkaç santim daha uzun olan başka bir sarışın adama yönelttim. Onun yanında duruyordu, üzerinde Revs forması ve beyzbol pantolonu yerine gri bir gömlek ve kot pantolon vardı. Kyleın diğer tarafında, ince çizgili formasının arkasında 21 yazan bir adam duruyordu.

"Evet, şey..." Zara omuz silkti. " tiraf etmekten nefret ediyorum ama geç kalmamla tanınırım."

"Annem de  yle." Piper, Zara'nın şeftali rengi gömleğine odaklandı. Piper sadece yedi yaşındaydı ama minik kadının omzunun hemen altına kadar geldi. "Bunu sevmedim."

"Asher'ı da  ıldırtıyor."

"Asher Price. 5 numara. Bu sezon Los Angeles'tan Revs'e takas edildi. Normal sezonda vuruş ortalaması .301'di. Ama playofflarda ortalaması .420 oldu. Neredeyse rekor kıracak kadar yüksek."

"Ne kadar da , değil mi?" Zara gülümsedi.

Piper ba ını salladı. "Bende yüksek fonksiyonlu OSB var." Kalbim onun tınısız sözleri karşısında sıkıştı.

"Bu senin zeki olmadığın anlamına gelmez."

Derin ses beni ürküttü ve kızımдан başımı kaldırdığımda bir çift sıcak kahverengi g z n kızıma değil, bana odaklandığını gördüm. Bize doğru geldiğini görmemiştim ama şimdi sadece iki adım duruyordu. Ve bir kez daha,

gözleriyle karşılaşmak midemin altüst olmasına neden oldu. Bu dün gece beni vuran duygunun aynısıydı. Topun Sam'in suratına çarpmasını engellemek için zamanında zar zor .

Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve bunu yaparken elimdeki acıdan irkilmemek için kendimi neredeyse başarılı bir şekilde tuttum. Bu adamı değerlendirmeye devam ederken içimden bir sıkıntı geçti. Neden vücudum erkekler konusunda bu kadar berbat bir zevke sahipti? Tek tesellim, hiç şüphesiz, beynimin artık o kadar da aptal olmadığını bilmektir. Jace bana bu dersi vermişti.

Kyle bir adım daha yaklaştı. "Merhaba. Ben-"

"Kyle Bosco," diye araya girdi kızım iki adım geri çekilirken. "29 numara. Boston Revs'in sağ saha oyuncusu, sezonluk vuruş ortalaması .225. Yüz altmış beş koşu, yirmi sekiz home run, on dört asist. En iyi derecen değildi."

Açık kahverengi gözlerini kısarak tek dizinin üzerine çöktü. Yetişkinler çocukların kendilerini rahat aynı seviyede hissetmelerine yardımcı olmak için bunu çok yapardı. Piper'ın durumunda, bu göz temasını teşvik etmezdi. Aslında, bir adım daha geri çekildi ve bu harekete karşılık olarak vücudunu hafifçe çevirdi.

Onun tepkisinden etkilenmeyen Kyle devam etti. "Ayrıca en kötü sezonum da değildi."

Piper başıyla onayladı. "Revs'teki ikinci sezonunuz en kötü sezonunuzdu."

Onun yorumuyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama Kyle sadece başını geriye atıp güldü.

"Herkesin istatistiklerini biliyor musun, yoksa ben sadece senin favorin miyim?"

"Evet." Piper odanın diğer tarafındaki bir noktaya odaklandı. "Tüm ekibi sevdim."

"Sahaya çıkıp koşmak için heyecanlı mısın?" Kyle sordu.

Piper başıyla onaylasa da bunu gerçekten yapacağından şüpheliydim. Sahanın kum olduğunu biliyordu ama bunu gerçekten düşündüğünden emin değildim. Kızımın kuma karşı nefretleri vardı.

birkaç doku, kum da bunlardan biri. Bu yüzden ne kadar en sevdiği sporcularla birlikte koşmak istese de, bunu yapmak için kendini zorladığını hayal edemiyorum.

Bunun yol açabileceği erimeye hazırlıklı olarak -her zaman bir sonraki erimeye hazırlıklı olurum- "Zamanı geldiğinde göreceğiz" dedim.

Ona baskı yapmamaya çalıştım. Zavallı kız zaten kendine çok fazla yükleniyordu. Dün gece stadyumdan ayrılmadan önce aşırı duygusal yüklenme yaşadığından hiç şüphem yoktu ve bu kumla temas etmeden önceydi.

Kyle bana ters ters baktı. "Erken mi çıkıyorsun?"

"Saat ikide yola çıkıyoruz," dedi kızım.

Hannah bana bundan bahsetmişti, ben de Piper'a ona güvende olduğunu hissettirmek için söylemiştim ve bu bizi çoğu insanın anlayamayacağı bir şekilde kesinlikle bir programa kilitledi. 1:50'de ayrılmak olmazdı. 2:15 de olmazdı.

Omuzlarımı geriye çektim. "Saat ikide yola çıkacağız," diye Piper'ı rahatlattım ki üzülmesin. "Ama üsler ona göre olmayabilir."

Kyle tartışmak istercesine ağzını açtı. Ama hemen tekrar kapattı. Ayağa kalktı ve Piper'ın duyamayacağı şekilde . "Ona

bunu yapması için bir şans ver." Çakıllı sesi zımpara kâğıdı gibiydi. "Seni şaşırtabilir."

Geri adım attığında, ellerimi kalçalarımın vurma dürtüsüyle savaştım. Ellerim zaten yeterince ağrıyordu. Bunun yerine otoriter adama ters ters baktım. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ben bir karşılık veremedim iri bir el gelip kafasının arkasına vurdu ve saçlarının uçuşmasına neden oldu.

Kyle arkasını döndü ve sarı saçlarını eski mükemmelliğine kavuşturdu. "Ne oluyor, Cam?"

"Götlük yapma," diye cevap verdi gri gömlekli adam. Piper yeni adama bakmadan, "Kötü kelime," diye söylendi. ek olarak. "Ve kokuyorsun."

Kyle bir kahkaha attı, sesi o kadar sertti ki Piper ve ben irkildik.

"Piper." Yüzüm kızardı. Kokusu ne olursa olsun kolonya ya da parfüm kokusundan nefret ederdi. Ama onun suçlaması her şeyi çok daha kötü gösteriyordu. Bu adam bilemezdi.

"Haksız değil," dedi Kyle sonunda kıkırdamayı bıraktığında. "Sana her zaman kolonyayı daha hafif kullanmanı söylerim."

Adam iç çekerek bana döndü. "Ben Cameron, Bay. Bosco'nun çok sabırlı asistanı. Kokum için de özür dilerim."

"Sen kokmuyorsun." Piper'a uyarıcı bir bakış attım. Arkasını dönmeden önce bana pis bir yüz ifadesi takındı. Cameron'ın uzattığı eli tuttum. "Harper Wallace." "Biliyorum." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sahip olduğumuz tek şey sensin.

bugün konuştuk."

İçimden bir öfke fırladı. "Sen ve tüm Boston."

Kyle tekrar kıkırdadı ama Cameron ve ben ona aynı şekilde bakınca Piper'a döndü. "Kokudan uzaklaşıp arkadaşlarımla tanışmak ister misin? Bu ikisinden daha az huysuz olacaklarına söz veriyorum. Onlara en kötü sezonları hakkında da bilgi verebilirsin."

Piper çenesini yukarı kaldırdı, gözleri bir an için onun yüzünü izledi, sonra tekrar göğsündeki bir noktaya gitti ve başını salladı.

Kyle Bosco onu birkaç takım arkadaşının sohbet ettiği yere götürürken gözümü temkinli bir şekilde ondan ayırmadım. Kalbim güm güm atıyor, onları kovalamamı ve Piper'ı yakınımda tutmamı istiyordu, çünkü hâlâ kin besliyorlardı ve bunun acısını ondan çıkaracaklarından korkuyordum.

Cam topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, "Dün aptalın tekiydi ama tam bir pislik değil," dedi.

"Arabam farklı bir hikâye anlatıyor." Başımı eğdim ve salladım. Başa çıkmam gereken tüm sorunları listelediğimde garip korku dehşete dönüştü. Dört lastik, jantlarda ve boyada olası hasarlarla birlikte. İnledim. Bunun için ne zamanım ne de param vardı.

"Bu aslında yapılacaklar listemde."

Kaşlarımı çatarak onu değerlendirdim. "Arabam yapılacaklar listende mi?"

Cam başını salladı. Ama bu hiç mantıklı değildi.

"Çocuklar nerede?" Zara yanımda belirerek sordu.

Masaların üzerindeki yiyeceklere elimi salladım. "Mavi masa örtüsünün altında. Bir kase çilekle birlikte."

"Keskin göz." Sırıtarak yaklaştı ve bezi kaldırdı. Her iki çocuk da kıpkırmızı gülümseyerek yukarı baktı. "Sanırım Grey yeni bir eş buldu."

Masadan bir peçete aldım ve Sam'in önünde çömeldim. "Yapılacaklar listende neden benim arabam var Cameron?" Oğlumun ağzındaki meyve suyunu silmeyi bitirdiğimde sordum.

"Oh, o benim suçum," dedi Zara. "Güzel kadın Hannah'nın bana bir iş verdiğini söylemeyi unuttum." Zara Grey'in ağzını temizlerken de gülümsüyordu. "Bu küçük canavarı ve kız kardeşini çok sevmeme rağmen, son zamanlarda işimi gerçekten ne kadar özlediğimi fark ettim. Sanırım yıllar içinde kendimi biraz kaybettim ve şimdi nihayet amacımı yeniden keşfetme fırsatına sahibim."

Bu bana biraz fazla iyi geldi. En azından kayıp kısmı. Şu anda kendimi yeniden bulmayı düşünecek vaktim bile yoktu. Bırakın tutkularımı yeniden keşfetmeyi, günlük hayata ayak uyduracak vaktim bile yoktu.

"Bunu hissediyorum." Sadece... arabamın Zara'nın işiyle ne alakası vardı? "Tamirci misin?"

Kadından bir kahkaha köpüğü patladı. "Oh, hayır, sevgilim. Ben bir iş bitiriciyim. Hannah beni işe aldı. Kyle'ın aptalca yorumunun yol açtığı hasarı gidereceğim ve sonra..." Bana gülümsedi. "Kendini hazırla, çünkü hafta sonuna kadar Boston'ın sana tapmasını sağlamak benim görevim."

Gözlerimi kırptım. Neyin içine girmiştin ben?

"ZATEN FORMAM SENDE, mavi olanı ister misin? İmzalayabilirim."

Arkasında 29 numara basılı mavi bir formayı elime aldım. Önümüzdeki rafta çocuk bedeninde iğne çizgili versiyonu vardı.

Yaklaşık on dakikadır Revs mağazasındaydık ve Piper hangi ürünü istediğine karar vermekte zorlanıyordu. Çocuklar başlamıştı, bu yüzden Asher ve Zara onları kızları Clara ile birlikte bir kutu zıplayan topla oynamaya götürdüler.

Geçen her dakika Piper'ı daha da tedirgin ediyordu. Mağazadan herhangi bir ürün seçmek eğlenceli olabilirdi ama Piper gibi bir çocuk için bu çok zor bir görevdi. Özellikle de böyle aydınlık bir yerde. Işıklandırma özellikle birden fazla alana dikkat çekecek şekilde ayarlanmıştı. Duyusal işleme sorunları olan biri için burası çok parlak, çok gürültülü ve çok bunaltıcıydı. Hannah'ya planın ne olduğunu önceden sorsaydım, ayarlamalar yapabilirdim. Ama ben

gerçekten önemli olana odaklanmak yerine faullü bir top için surat asıyordum. Sorun yaşayacağımızı bildiğimden değil.

Odanın öbür ucuna bakıp saç örgülü küçük kıızıl saçlı kızın gergin bir şekilde gözlerini kırptırdığını görene kadar, geçmişim sayesinde bunu anlamamıştım. Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ve zavallı çocuk zeki olmadığını iddia ettiğinde ona sarılmak istemişim. Otizm teşhisi bir çocuğun zekasını yok saymazdı. Hiçbir şeyi tamamen göz ardı etmiyordu. JJ, Piper'ın Revs'i sevdiğinden bahsetmişti, bu yüzden heyecanlı bir çocuk bekliyordum. Her zaman bazı sorunları olduğunu söylemişti ama hiç detay vermemişti ve ben de hiç sormamıştım.

Benim gibi biri için bu çok açıktı. Ve bu durumda onu acele ettirmek sadece daha fazla strese girmesine neden olurdu. Hannah içeri dalıp neden bu kadar uzun sürdüğünü sormadığı sürece sabırlı olabilirdim.

Yine de Hannah'nın bir planı vardı. Kahvaltı ederken hep birlikte gülerken fotoğraflarımızı ve videolarımızı çekmeye hazırdı. Çocuklara Revs ekipmanlarıyla rüşvet verecekti - mağazadaki bu durağın amacı buydu - sonra sahaya gidecektik ve orada etrafta dolanırken daha fazla fotoğraf ve video çekecekti. Günün sonunda Harper ve çocukları evlerine bırakacak ve Harper ve çocuklarla birlikte evlerinin etrafında çekimler yapacaktım. Ben yayınlayacaktım. Revs yayınlayacaktı. Sonra Zara fotoğrafları kaynaklarıyla paylaşacak ve hikayeyi değiştirecekti. Güya bu sayede dünya Harper'dan nefret etmek yerine onunla arkadaş olduğuma inanacaktı. Aptalca bir saçmalık.

Ne olursa olsun, Hannah aceleyle buraya gelirse Piper'ın daha fazla strese girmesine neden olacaktı.

Normalde Cam'i halkla ilişkiler müdürüyle ilgilenmesi için gönderirdim ama biz ekip odasında kahvaltımızı bitirmeden toplantıya yetişebilmek için çekip gitmişti.

"Annem imzalı kıyafet yok diyor." Hafifçe somurtması bana JJ'i hatırlattı. Ona çok benziyordu. Sam de öyle, özellikle gözleri. Aynı kahverengi ile karışık renkteydiler.

hardal sarısı. "İmzalıysa yıkayamayız ve annemin her gün çamaşır yıkamakla ilgili kuralları var."

Piper'ın annesinin bir sürü kuralı olduğunu öğreniyordum. Kadın çok tutucuydu. Gerçi sürekli sıkma hali, kıcının o siyah taytların içinde bu kadar güzel görünmesinin nedeni olabilirdi. Böyle şeyleri fark etmemem gerekirdi, ama her hışımla uzaklaştığında gözlerim onun mükemmel kıcına takılıyordu.

"Formayı hiç giymemeyi sorun etmiyorsanız, Bay Bosco imzalayabilir."

"Kyle," diye düzelttim. Tekrar.

Harper'ın çocukların bana "bayım" demesiyle ilgili bir sorunu vardı. Durum göz önüne alındığında, bu doğru görünmüyordu. Bir noktada Harper'a açıklamam bir durum. Ama bu bekleyebilirdi. Benden hoşlanmadığı bana attığı her bakışta belli oluyordu. Ona, JJ'e kim olduğumu söylemek bu duruma yardımcı olmayacaktı.

Eğer hayatım yılın on ayı beyzbol tarafından tüketilmeseydi ve JJ'in hayatı patladığında bencil bir hıyar olmasaydım, açıklanacak hiçbir şey olmazdı. Bu insanları zaten tanıyor olurdum. Her şey ters gitmeden çok önce onları tanımalıydım. Onlara karşı Kyle olmalıydım.

Lisede ve üniversitede, JJ ile birlikte oynarken, o benim en iyi arkadaşımdı. Ben askere alınıp o alınmayınca, birbirimizden uzaklaştık. Özellikle de Kaliforniya'da sekiz yıl geçirdikten sonra. Eski hayatım ile askere alındıktan sonra bulduğum özgürlük arasında yarattığım boşluk biraz fazla olabilirdi ve ben buna çok sıkı tutunmuştum. Ve kesinlikle çok uzun süre. Evlendiğinde bile bu mesafeyi korumuştum. Sezonun ortasındaydı ve düğünü kaçırmıştım.

Babası öldüğünde, ne kadar uzaklaştığımızı fark ettim. İşte o zaman mesajlar ve telefon görüşmeleri için çaba göstermeye karar verdim. Son bir yılda, ondan önceki on yıldan daha fazla görüşmüştük ve kendime daha da yakın olacağımı söylemişim.

sezon bittiğinde daha fazla dahil olacaktım. Bu yüzden Harper ve çocuklara yardım edeceğime söz vermişim.

"Emin değilim." Piper alt dudağını sıkarken gözlerini hızla kırptırdı.

Ona her şeyden bir tane alabileceğini söylemek istedim. Bu adil görünüyordu. Ama huysuz pantolon, çocukların her birinin bir şey seçebileceği konusunda netti. JJ'e verdiğim sözü tutmak, iyi bir adam olmak için elimden geleni yapıyordum ama bu lanet kadın bunu zorlaştırıyordu.

"Sen karar verirken annemi hazırlamaya ne dersin?" Piper'ın üzerindeki baskıyı biraz azaltmayı umarak önerdim.

Kadın reyonuna doğru ilerledim ve bir rafa göz attım. Çocukların ikisi de Revs kıyafetleriyle gelmişti. Piper benim formamı, Sam de gri bir Revs tişörtünü giymişti. Ama Harper Revs mavisi giymiyordu. Tıpkı dün gece olduğu gibi, Amerika'nın eğlence anlayışının bir hayranı olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Raftan orta boy bir forma aldım ve üstteki iki düğmeyi açtım.

"Ne yapıyorsun sen?" Ben ona doğru yürürken Harper homurdandı. Dudakları takım odasına girdiğinden beri aynı sert çizgideydi.

Bu ve sürekli surat asması arasında, bana hâlâ kızgın olduğu çok açıktı. Bugünkü işim bunu düzeltmekti. Eğer biraz gevşeyip bana şans verirse.

Ona yaklaşırken gömleği kaldırdım. Bir adım geri çekildi ama kaçamadan gömleği kafasına geçirdim.

Yanına yaklaştığımda niyetim açıkça belli olmasına rağmen, açıkça şok olmuş bir şekilde kasıldı ve kıvrandı. Forma ile başka ne yapıyor olabilirdim ki? Geri çekildim ve ben geri çekilirken o da giysiyle boğuşuyor, sanki yanıyormuş gibi kumaşla mücadele ediyordu.

"Kollarını deliklerden geçirirsen, hareket edebilirsin," dedim, pamuktan sınırlarından kurtulmak için duyduğu saçma ihtiyaç karşısında kahkahalarımı bastırarak.

"Senin numaranı takmıyorum." O zaman kavga etmeyi bıraktı ve bana dik dik bakmaya başladı.

Muhtemelen alınmalıydım ama o kadar sevimli görünürken bunu başarmak zordu. Kumral saçları başının üstündeki dağınık topuzdan dökülüyordu ve çillerle tozlanmış bir kaş çatma yüzünü süslüyordu.

Sırtarak, ekranlardan birinin ortasından bir kalem çıkardım, bir klik sesiyle ucuna bastım ve tekrar ona doğru yaklaştım.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı formasının kollarıyla boğuşurken.

Kalemimi omzuna bastırırken "Benim olana sahip çıkıyorum," diye alay ettim. Yılların pratiğiyle, o itiraz edemeden formanın arkasını kendi adımla işaretlemiştim.

Tam geri adım atıyordum ki dümdüz oldu ve gözleri öfkeyle parlayarak bana görsel hançerler fırlattı. "Ben senin değilim."

"Ama gömleğin öyle, Crabby." Sırtarak kalemi tekrar tıkladım.

Kaşları çatıldı ve döndü, kolu göğsüme değdi. Bu temasla omurgamdan aşağı bir elektrik kıvılcımı fırladı. Bir an için umutsuzca ona tekrar dokunmak istedim. Ama kehribar rengi gözlerine bakınca onun kim olduğunu hatırladım. Ve onu izin verilmeyen etiketli kutuya geri soktum.

"Bana öyle demeyi kes," diye tersledi.

"O zaman rahatla." Sırttım.

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diye homurdandı ellerini iki yanında yumruk yaparak. Acısını gizlemeye çalıştı ama yüzündeki buruşukluğu bastırmakta bir an bile geç kaldı. Onu bunu yaparken üçüncü kez görüyordum.

"Ben bir sweatshirt istiyorum," diye açıkladı Piper.

Paramın peşinde koşan ateşli kadının dikkatimi dağıtmasına şükrederek küçük kıza döndüm.

Üzerinde dairesel bir Revs logosu olan mavi bir tişörtü işaret etti. "İşte bu."

Kalemi tutucusuna geri bırakarak ona doğru yürüdüm. "Bu mu?" Elbiseyi rafta asılı olduğu yerden alırken sordum.

Başını salladı.

"Etiketi var mı?" Harper benim formamı unutarak bir an için Piper'a odaklandı ve diğer çocuğunu kontrol etmek için mağazayı taradı. Vay be. Bu kadın tanıdığım herkesten daha tetikteydi ve profesyonel bir spor yaptığım için bu çok şey ifade ediyordu. Sürekli çocuklarından birinin patlamasını bekliyordu. Çok yorucu olmalı.

"Etiket yok. Kapüşon yok. İçi yumuşak," diye Piper'a güvence verdim gömleği ona uzatırken. Başını eğdi ve neredeyse göz teması kuracaktı ama yüzüme odaklanmak yerine dikkatinin odanın karşısındaki duvarda gezinmesine izin verdi. "Hey, çocuklar," dedim dönerek. "İşimiz bitti."

"Evet!" Asher yumruğunu havaya vurarak seslendi. "Sahaya." Bununla birlikte kapıya doğru koştu.

"Sonsuzluğa ve ötesine," diye bağırdı Grey, babasının peşinden yumruğu havadaydı.

"Evet!" Sam de havalanarak tezahürat yaptı.

"Çok yalakalar." Asher'ın sekiz yaşındaki oğlu Clara gözlerini devirdi.

Zara gülerek kolunu kızının omuzlarına doladı ve onu mağazanın dışına sürükledi. Harper onlar gözden kaybolana kadar onları izledi, yüzündeki ifadenin özlem olduğuna yemin edebilirdim. Ama kızına döndüğünde ifadesi nötrdü.

"Haydi, Piper." Aralarında birkaç santim boşluk bırakmaya dikkat ederek küçük kızın yanına gitti ve onu odadan çıkardı.

Bizi içeri alan güvenlik görevlisine başımı sallayarak onları takip ettim.

Önümüzdeki grup stadyumda ilerlerken, yüksek tavanlar ve beton duvarlarda yankılanan tiz sesleriyle gevezelik etse de, Harper da

ne de Piper tek kelime konuştu. Her biri etrafımızdaki havayı yoğunlaştıracak kadar yoğun bir endişe yayıyordu.

Hannah gelmeden önce yedek kulübesinin merdivenlerine varmıştık bile.

Sırıttı, gözleri parladı. "Onun formasını giymene bayılıyorum."

Harper yere baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki hâlâ ince çizgili pantolon giyiyor olmasına şaşırılmış gibiydi.

"Bunu çekmek mükemmel olacak," dedi Hannah. "Daha güzel bir sonbahar günü de isteyemezdim. Altmış ve güneşli mi? Kabul ediyorum. Herkes burada." El sallayarak Mason, kız arkadaşı Rory, Avery, Christian ve Puff'la birlikte duran Emerson ve Gianna'yı işaret etti. Erkeklerin hepsi üniformalı, kızlar ise sokak kıyafetliydi - Boston Bolts polosunu giyen Rory hariç. Muhtemelen bu akşamki Bolts maçında çalışmak için arenaya gidiyordu.

Mason orada olabildiğince çok iç saha maçı izledi. Aslında bir kutu satın almıştı ve ben de elimden geldiğince sık ona katılıyordum.

"Aman Tanrım. Puff geldi." Clara'nın gözleri parladı. Son zamanlarda çoğu şey için fazla soğukkanlıydı ama bu kuşu çok sevmişti.

Asher, Clara ve Grey'i de peşine takarak çimlerin üzerinden puffin'e doğru yola koyuldu. Sam annesine baktı, dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı. Harper ona küçük bir gülümseme verip başını sallayınca o da havalandı. Piper ise arazinin detaylarını incelerken olduğu yerde kalakaldı. Alışması için ona bir dakika verirdim.

Diğerlerinin arkasından tırısyla çıktım, giderken oğullarıma birer yumruk attım, sonra eğildim ve Puff'a bir el uzattım. Gıcırdayarak gagasını yumruğuma vurdu. Rengi kış için solmaya başlamış olsa da hâlâ turuncuydu.

"Dans etmek ister misin, küçük adam?" Başımı sağa sola sallayarak sordum.

Puff sağı sola salladı ve tekrar sola sallayarak üç çocuğun kıkırdamasına neden oldu.

Parmağını havaya kaldırıp döndürdüm ve Puff da bu hareketi taklit ederek bir daire çizdi. Durduğunda Avery'ye odaklandı ve ciyakladı.

Sadece günlerini hayvanlarla geçirmiş birinin yapabileceği bir şekilde, çıplak elini küçük kovaya daldırdı ve ölü bir balığı ona doğru fırlattı.

Puff onu sıçramanın ortasında yakaladı.

Christian inledi. "Eldivenler, sarışın."

Avery balık gibi parmaklarını tavuk dansına başlayacakmış gibi birbirine kenetledi ve nişanlısına doğru ilerledi.

Chris ürperdi ve büyük bir adım geri çekildi. Adam tam bir mikrop düşmanıydı. "Bunu büyük bir sevgiyle söylüyorum." Başını salladı. "Balık bağırsaklarını temizleyene kadar bana dokunma."

Avery gülerek daha da yaklaştı.

Aşk meşk olaylarını pek sevmezdim ama çok sevimli olduklarını inkar etmek zordu. Kusmuk.

Christian homurdanarak tam bir süratle havalandı.

"Hiç adil değil," diye yakındı Avery. "Ben senin kadar hızlı değilim."

"Onu senin için getireceğim, Av." Mason kıkırdadı ve arkadaşının peşinden gitti.

"Hain." Christian ona ters ters baktı.

Ama şimdi üç çocuk ve Asher da koşuyordu.

Puff ciyaklayarak havaya uçtu, sonra Emerson ve Gianna'nın önünde yere kondu.

Neşeli üçüncü kalecimiz Emerson, dudaklarında aptal bir gülümsemeyle ayaklarının üzerinde zıplıyordu.

"Git." Gi nişanlısına gözlerini devirdi. "Ben kuşa bakarım."

Emerson ileri fırladı ve kendi ayağına takıldı. Çabucak kendini toparladı ve sonra yola koyuldu. Gruba yetişmesi sadece bir dakika sürdü. Bu adam

Revs'in en hızlısıydı. Hatta ligdeki en hızlı oyuncularından biriydi.

"Çok gülünçler." Puff çimleri gagalayıp Rory'ye yaklaşıırken Gianna başını salladı.

Rory bir adım uzaklaştı, omuzları kulaklarına kadar yükseldi. Aylardır Puff'tan hoşlanmadığı için ona söylenip duruyorduk. O kadar ki bugünlerde tereddütlerini gizlemek için çok uğraşıyordu. Onunla kuşun arasına girdim, ona kalkan olmak istedim. Zaten ondan bir iyilik isteyecektim. Sırtımı kaosa dönerek gülümsedim.

"Yemin ederim çok sevimli. Gelmiş geçmiş en şirin şey," diye söz verdi Rory, gözlerini kocaman açarak.

Kıkırdadım. "Koşum taktığında onu daha çok sevdiğini hepimiz biliyoruz. Ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden çekti. "Ne oldu?"

Nefes vererek Harper'a baktım. Ne o ne de Piper sığınağın yanındaki çimenlerden kıpırdamamıştı ve nedenini henüz anlayamamıştım. Etrafımızı taradım. Parlak, sıcak güneş, toprak ve çimen kokusu, seslerin mırıltısı. Benim için her şey belli belirsizdi ama Piper muhtemelen tüm bunlardan çok daha fazla etkilenmişti ve muhtemelen benim algılayamadığım şeyleri bile algılamıştı. Onunla bir dakika içinde ilgileneceğim. Şu anda annesinin sorunu daha öncelikliydi.

"Kızıl saçlıyı gördün mü?" "Zara ile mi?"

Başımı salladım. "Sol avuç içi yaralı. Oldukça derin morarmış ve elini hareket ettirdiğinde titriyor. Röntgen çekilmesi gerekip gerekmediğine bakabilir misin?"

Omuz silkti. "Ben bir el uzmanı değilim." Bolt'larla yaptığı çalışmalar baş ve boyun üzerine odaklanmıştı. "Ama bakacağım ve eğer ihtiyacı olursa onu Langfield Corp'a götürebilirim." Harper'ı inceledi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Dün gece topu yakalayan oydu, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bu, Chris ona toppla vurduğunda Puff'ın olduğu gibi Revs ailemize evlatlık verildiği anlamına mı geliyor?" diye alay etti.

Durum göz önüne alındığında, bu gerçeğe biraz fazla yakındı. "Onun gibi bir şey."

Sığınağın yakınında, Piper annesini iterek Harper'ın neredeyse tökezlemesine neden oldu. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama Harper dengesini yeniden sağlayınca hemen sakinleşti. Küçük kız çimlerin hemen içindeki üçüncü çizgiden aşağı doğru inerken, Rory'yi tek kelime etmeden bırakıp Harper'a doğru yürüdüm. Hannah ve Zara, Harper'a Piper'la ilgilenmesi için alan açmak amacıyla uzaklaşmışlardı.

Benim de aynısını yapmaya hiç niyetim yoktu. Önünde durdum, kızını görmesini engelledim ve anında ters bir bakışla karşılaştım. dolanacakmış gibi bir tarafa doğru adım attı ama ben de onunla birlikte hareket ettim. onu yerine oturttu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, etrafımda kızına bakarak.

"Onun sorunu ne?" Kaşları çatık kadına sordum.

Yüzüne dökülen bir tutam saça sertçe vurdu. "Senin anlayabileceğin bir şey değil."

Tanrım, onun neydi? Çenem kilitlendi, ellerimi iki yanımda . Yardım etmeye çalışıyordum ama o geldiğinden beri zorluk çıkarmaktan başka bir şey yapmıyordu. Eğer doğru anlıyorsam, Piper çimen ya da güneş ışığı yüzünden keyifsizdi. Belki toprak, gürültü ya da stadyumun parlak renkleri. Belki de çorabının ayak bileğinde bıraktığı histi. Sorunu tam olarak saptayabilirsem, yardım edebilirdim. Bilgi olmadan, bir mayın tarlasında yürümek zorunda kalırdım.

Tek tepkisi yine ters ters bakmak oldu.

Güzel.

"Neyi anlayıp neyi anlayamayacağıma dair varsayımlarda bulunmadan önce geçmişimi sorsanız iyi olur." Öfkeyle hışımla o lanet kadından uzaklaştım.

KYLE PIPER'IN PEŞİNDEN GİTTİ ve omzunda Teksas büyüklüğünde bir çip getirdi. Bu çok saçmaydı. Bana kızgın mıydı? Ona hiçbir şey yapmamıştım. Dün gece öfke nöbeti geçirdiği ve korkunç şeyler söylediği için bu durumdaydık. Durduğum yerden, onun hakkında bir şey öğrenmem için hiçbir neden yoktu. Yeterince şey biliyordum.

"Harper?" İsmimi duyunca döndüm, ama tekrar kızıma baktım.

Üçüncü kaleyi geçtikten hemen sonra çimlerin üzerinde durmuş, önündeki kuma bakarak alay ediyordu. Kumun sorun olacağını biliyordum.

Piper hakkında hiçbir şey bilmeyen Hannah, çocukları ve oyuncuları kaydederken saha etrafında yarışmalarını istediğini söylemişti.

Doğal olarak, Piper panikledi ve kaçmadan önce bacağıma tekme attı.

Şimdi Kyle onun yanına çömelmiş sohbet ediyordu. İkisi yeterince iyi görünüyordu. Normalde benden başka birine saldırsa utanırdım ama dürüst olmak gerekirse, Kyle'a tekme attıysa bunu hak etmiştir.

Dış sahada Sam cennetteydi. O ve Grey çim toplayıp birbirlerine fırlatırken gülüyorlardı. İzlerken kalbim küt küt atıyordu. Sam'in böyle kaygısız bir çocuk olmak için daha fazla fırsata ihtiyacı vardı.

İki çocuğun da iyi olduğunu bildiğimden, mavi gömlekli sarışın kadına dikkatimi verdim.

"Evet?"

"Ben Rory. Ben bir antrenörüm. Bolts ile çalışıyorum ama erkek arkadaşım..." Sahayı gözden geçirdi ve arkadaşının üzerinde yatan iri adamın üzerinde durduğunda ofladı. "Erkek arkadaşım Mason Dumpty, orta saha oyuncusu. Şu anda takım arkadaşını yalamaya çalışan kişi..." Başını iki yana salladı. "Tanrım, erkekler hiç büyümüyor, değil mi?"

Karşı koymaya çalıştım ama içimden bir kıkırdama yükseldi. "Tecrübelerime göre, hayır, yapmazlar."

"Değil mi?" Sırıttı. "Her neyse, bir sakatlığınız olduğunu duydum." Dudaklarını birbirine bastırarak sol elime baktı. "Bakmaktan mutluluk duyarım."

Kızgınlık içime sıçradı. Bir iyilik istemiyordum. Ayrıca, faturaya ya da bir atel veya alçının yaratacağı kısıtlamalara ihtiyacım yoktu. Sadece ağrıyordu. Hepsi bu kadardı. Bundan fazlası için zamanım yoktu.

Sağlam elimle ona el salladım. "Önemli bir şey değil." "Bakabilir miyim?"

Omuzlarımı geriye çekerek, hayır demek için geçerli bir neden bulmak üzere beynimi yokladım.

"Lütfen," diye ısrar etti. "Sadece bir bakış."

İsteksizce elimi ona uzattım.

Avucumu incelerken ve çürüğün etrafındaki bölgeye bastırırken sessizdi. Bir mırıltıyla başka bir noktaya bastırdı, sonra parmaklarımı hareket ettirmemi istedi. Sonra yumruk yapmamı istedi. "Bir şey alıyor musun?"

Odağımı elime indirerek başımı salladım.

"Şuna ne dersiniz: Her altı saatte bir iki Advil alın, düzenli olarak buz koyun ve dinlendirin." Elini cebine attı ve beyaz bir kartvizit çıkardı. "Birkaç gün içinde iyileşmezse beni arayın."

Başımı sallayarak Boston Bolts logolu kartı tozluğumun yan cebine soktum. O aramayı yapmaya hiç niyetim yoktu ama şimdilik onu oyalayacaktım.

Rory elimi bırakınca Piper'ı tekrar kontrol ettim. Kyle, Piper'ın incelemesi için bir şey tutuyormuş gibi elini önünde kavuşturmuştu. Küçük kızım tek bir parmağını uzattı ve yüzünü buruşturarak avucunu dürttü. Çabucak elini geri çekti ve titredi.

Rory boğazını temizleyerek tekrar dikkatimi çekti. "Çoğu insan bunu bilmiyor çünkü Kyle bu konuda çok ketum. Ama o ve Mason, teşhis konulan çocuklar için bir vakıf işletiyorlar. ile Otizm. Onlar ödül Hibeler o ailelerin başka türlü terapiler için ödeme yapmalarına yardımcı oluyor. Bağış toplamak için birçok ürün ve bilet de bağışlıyorlar." Ondan diğerine bakarken nefesim ciğerlerime kaçtı.

Kyle ve tekrar geri.

"Dediğim gibi, bu konuda çok özel biri." Söz konusu adamı izledi, küçük bir gülümseme ağzının bir tarafını kaldırdı.

Kameralı bir kadın, Piper ve ondan birkaç metre uzakta durmuş, samimi fotoğraflar çekiyordu.

"Askere alındıktan sonra klinik psikoloji alanında yüksek lisansını tamamladı. Çok zeki biri. Söylentilere göre emekli olduğunda ABA terapisi yapmayı planlıyormuş."

Bu beni sarstı. Kyle'ın bana geçmişini sormamı söylemesine şaşmamalı.

"Oh." Yutkundum. Piper'ın okulu uygulamalı davranış analizi terapisi önermişti. Gün içinde biraz alsa da daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Sorun, özel terapinin pahalı olmasıydı. Zaten duyuşal odaklı mesleki terapi yapıyorduk ve

yüzme terapisi. Bunlar zaten bütçeme zar zor sığıyordu. Birkaç hibeye başvurmuştum ama geri dönüş alamamıştım. Takip etmek faydalı olabilirdi ama iş, Piper'ın ihtiyaçları ve genel olarak hayat arasında bant genişliğim yoktu.

Yine de terapi önemliydi. Ve Sam için zaman ayırmalıyım. Küçük aile birliğimizin dışında bir hayatı hak ediyordu. Bunları gerçekleştirmeye başlamalıyım.

"Evet. Kyle..." Nefesini dışarı üfledi. "O bir..." Ondan bana bakarken yüzünü buruşturdu ama sonra güldü. "Götün teki. Bunu söylemenin daha iyi bir yolu yok."

Sırıttım. Aynı fikirde değildim.

"Ama Mason ve ben Revs için çalışırken birlikte olduk. İlişkimiz başımı büyük belaya sokabilirdi. Kyle öğrendi ama sırrımızı kendi sırrıymış gibi sakladı. Mason için de harika bir arkadaş oldu. Saçma bir şekilde rekabetçi ve öfkeli ama birçok iyi özelliği de var. Bu yüzden onu henüz gözden çıkarmayın."

Benden ne söylememi istediğini bilmiyordum. Ama cevap veremeden, çevremdeki beyaz ve siyah bir ışık dikkatimi çekti.

"Lanet olsun." Rory çığlık attı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde geriye sıçradı.

Bir kanat çırpma sesi kulaklarımda yankılanırken etrafımdaki dünya yavaşladı. Rory bir adım geri attı, sonra bir adım daha, yüzü dehşet maskesine dönüşmüştü.

Kanat çırpma sesi daha da arttı ve işte o zaman anladım. Olamaz. Midem bulandı.

Kuş.

Sese doğru döndüm ama kafama aldığım darbeye hareketlerim durdu. Kalan basınçla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Donup kaldım, panikledim, kalbim yerinden fırladı.

"Kafamda bir kuş mu var?"

Yavaşça yedek kulübesinin merdivenlerinden inerken bana gözlerini kocaman açarak başını salladı.

İçten içe çıldırıyordum. Çığlık atıyor, zıplıyor, kafama vuruyor, altıma işememeye çalışıyordum.

yaratıktan uzaklaşırken pantolonumu indirdim. Dışarıdan bakıldığında donup kalmıştım. Kuşu itmek istedim ama elim hareket etmeyi reddetti.

Ya beni ısırırsa?

Kuşlar ısırır mı?

Bunun kocaman turuncu bir istakoz pençesine benzeyen bir gagası vardı. Tek bir lokmada parmağımı koparabileceğinden hiç şüphem yoktu. Ve parmaklarıma ihtiyacım vardı.

Kalbim çarpıyordu ve ciğerlerim oksijen eksikliğinden yanıyordu. Nefes almaktan çok korkuyordum. Ama kafa derimdeki keskin dürtme hissiyle sert, iniltili bir nefes çektim. Bu konuda sakın olmalıydım. Çıldırırsam, muhtemelen beni izleyen Sam ve Piper'ı korkutabilirdim.

"İyi misin?" Kyle önüme geçti.

İlk seferinde alanımı doldurduğunda onu uzaklaştırmak istemiştım. Ama şu anda gerçekten yardımını istiyordum. Lanet olsun. Yapmak istediğim son şey ondan istemektı. Sadece sakın kalmam gerekiyordu. Belki kuş uçup giderdi.

Başımdaki ağırlık yer değıştirdi ve bir nesne yüzümün önünde süzöldükten sonra burnumun üzerine geldi.

"Burnumda bir tüy var," diye fısıldadım, sesim tiz çıkıyordu. "Çünkü kafamda bir kuş var."

Bana bir göz atarken kıkırdadı. "Uh-huh."

O anda dehşet, gurur ve özsaygıya galip geldi. "Get. Çıkar. Çıkar," diye yalvardım.

"Tüy mü yoksa kuş mu?"

"Kuş," diye tısladım.

Sırıtarak ellerini birbirine sürttü. "Küçük Puff'ımızdan korkuyorsun, ha, Yengeç?"

Kuş tekrar başımın üzerinde kaydı ve dudaklarımin arasından yumuşak bir çıktı.

Kyle yine kıkırdadı ve tansiyonum yükseldi. Bu hiç komik değildi.

Sertçe yutkundum ve bir an için gözlerimi kapattım.

"Çocuklarım izliyor ve onları korkutmak istemiyorum.

onları kuşlara karşı olan mantıksız korkuma maruz bırakıyorum. O yüzden bir saniyeliğine götlük yapmayı bırak ve çıkar şunu."

Kolunu kaldırıp bileğine iki kez vururken Kyle'ın sırtı yerde sabit kaldı.

Anında baskı ortadan kalktı ve beyaz ve siyah bir parıltıyla kuş , Kyle'ın kolunun üzerinde mutlu bir şekilde dinleniyordu.

"Bunun için çok üzgünüm. Onları kırmızıya uçmaları için eğitiyoruz." Tatlı, tiz sesli bir sarışın Kyle'ın yanına yaklaştı ve kuş onun kucağına geçene kadar kolunu uzattı. "Sanırım güneşin saçlarından yansıyan şekli dikkatini çekti."

"Sev onu," dedi Kyle, odağı bana kilitlenmişti.

Bir adım geri attım. Bu yapmak istediğim son şeydi. "Wh-"

"Şimdi kuşu sev."

Arkamdan Sam adımı seslendi. Korkumu hissetmesini istemediğim için parmaklarımı kuşun yumuşak tüylerinde gezdirdim. Bunu yaparken irkilmemek için kendimi zor tuttum. Kuş hareket ettiğinde donup kaldım, nefesimi tuttum, elim hâlâ havadaydı.

Sam gelirken Kyle kolumu indirdi. "Anne," dedi. "Puff'ı kucağına almışsın. Ne kadar havalı."

Kabul etmek istedim ama boğazım düğümlendi. Burnumdan derin bir nefes alarak yutkundum ve boğazımı temizledim.

"Çok havalı," dedi Kyle. "Ama şimdi ellerini yıkaması gerekiyor." Sam'e yumuşak bir gülümseme verdi, sonra bana yaklaştı ve mırıldandı, "Yedek kulübesine git. Koridorun sonunda bir tuvalet var. için bir dakikanı ayır. Burada iyiyiz." Sonra Sam'e döndü. "Avery'nin onu tekrar dans ettirmesini ister misin? Balık kovalasına yaklaşalım. Sana bazı hayvancılık davranışları gösterebilir."

"O da ne?" Sam başını kaşıdı, Kyle'dan kuşa bakarken yüzü yukarı kalktı.

"Puff bizim yaptıklarımızı taklit ettiğinde buna böyle denir." Kyle üst kolumu nazıkçe kavradı ve beni döndürdü. "Git ellerini yıka."

Robot gibi merdivenlerden aşağı indim. Koridora ulaşım çocuklarımlın görüş alanından çıktığımda duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım. Tanrı'ya şükür Sam'i korkutmamıştım. Sanırım bunun için Kyle'a teşekkür etmeliydim, beni ne kadar kızdırmış olursa olsun.

Tekrar tarlaya baktım ve onu çocuklarımlın arasında çimlerin üzerine eğilmiş, başını ileri geri sallarken buldum. Yanında Sam'in omuzları gülmekten titriyordu. Piper bile gülümsüyordu.

Onunla ne yapacağımı bilemedim.

"Seni öyle bıraktığım için çok özür dilerim."

İrkilerek arkamı döndüm ve Rory'nin mahcup bakışlarıyla karşılaştım.

"Yemin ederim ki dünyada Puff' korkan tek kişi benim."

"Tek değil," diye alaycı bir şekilde söz verdim.

Başını eğerek ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Şimdi daha da kötü hissediyorum. Sen de mi ondan korkuyorsun?"

Aramızda, işaret parmağımı ve başparmağımı bir santim aralıkla tuttum. "Birazcık."

"Üzerime o şekilde düşseydi muhtemelen ağlardım."

"Bunu düşündüm. Etrafta zıplamak ve çığlık atmakla birlikte."

Kıkırdadı. "Mason beni ilk kez bir kuş yüzünden öptü." Dişlerini alt dudağına bastırdı. "Tüylü bir yaratık için minnettar olduğum tek andı."

Omuzlarımlın gevşemesine izin vererek başımı eğdim ve çocuklarıma işaret ettim. "Ben gidiyorum."

"Bolts Arena'ya gidiyorum," dedi. "Ama elinle ilgili bir sorun yaşarsan beni ara."

Aramasam da başımı salladım. Sonra merdivenleri tırıs tırıs çıktım.

Grup çimenlerin üzerinde toplanmıştı ve ben yaklaştığımda Hannah mahkemeyi yönetiyordu. "Kalelerin etrafında bayrak yarışına ne dersiniz? Her çocuk bir beyzbol oyuncusuyla eşleşebilir. Çocuklar evden ikinciye kadar koşabilir, sonra Revs'teki partnerlerini etiketlerler ve çocuklar yarışı bitirir."

Midem bulandı ve grubun içinde Piper'ı aradım. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerini kırpmıyor, kıpırdamıyor ya da başka bir stres belirtisi göstermiyordu.

"Piper ve ben bunun hakkında konuşuyorduk," dedi Kyle ve Piper ona gülümseyerek baktı. "Biz sahada koştururken çocuklar da omuzlarımıza binebilir diye düşündük."

"Ah." Hannah dudaklarını büzerek bir an durakladı. Sonra bir gülümseme patlattı. "Bu mükemmel olacak. Hadi takımları kuralım."

Grey, "Babamı arıyorum," diye bağırarak Asher Price'ın yanına gitti.

Sam kendini Emerson Knight'ın omuzlarında bulurken, Kyle Piper'ı, Mason da Clara'yı taşıdı.

Sam ve Emerson ilk yarışı kazandılar, tartışmasız. Kimse üçüncü turu tamamlayamadan onlar finişe ulaştılar.

Piper'ın üzüleceğinden endişelendim, ama o bir yorum yapamadan, Kyle tekrar yapılmasını istedi.

"Kesinlikle erken başladı," diye yakındı.

Mason, Clara'yı omuzlarında tutmaya dikkat ederek başını geriye doğru eğdi. "Oh, işte başlıyoruz."

Emerson gözlerini devirerek güldü.

Ama hiç tartışmadan hepsi tekrar sıraya girdi.

Dördüncü yarışa gelindiğinde, Emerson'ın gerçekten de en hızlısı olduğu anlaşıldı. Asher ve Mason o zaman pes etti ama Kyle hala tekrar koşmak için sabırsızlanıyordu. Nihayet yedinci yarışta Kyle ve Piper kazandı. Ev sahibi plakayı geçtikten sonra kızımın yüzündeki gülümseme, ondan gördüğüm her şeyden daha büyüktü.

Kyle'a minnettar olmaktan kendimi alamadım. Hatta bizi eve giderken bırakacağını açıkladığında bile

hayır cevabını kabul etmedi. Kyle Piper'ı omuzlarında tutmakta ısrar ettiğinden ve Emerson da Sam'i dışarı taşıdığından eşyalarımızı yüklemek ve çocukları bağlamak uzun sürmedi. Bu şekilde fazladan ellere sahip olmak alışılmadık ve yabancı bir durumdu ama şikâyet edeceğim bir şey değildi.

Kyle çocukların tabletlerini ve kulaklıklarını çıkarmamı izledi. Önümüzde yirmi beş dakikalık bir yol vardı ve çocuklarım arabada bu şekilde yan yana sıkışıp kaldıklarında, insanın kulak zarını bıçakla delmek istemesine neden olabiliyorlardı.

Kyle, Escalade'in üçüncü sırasındaki iPad'lerine odaklanmış olan çocuklara baktı. "İşte olay şu-"

"Eğer bana ekran başında geçirdikleri zamanın beyinlerini çürüttüğünü söyleyeceksen, nefesini boşa harcama. Bunu tartışmak istemiyorum" diye uyardım.

Kaşlarını çatarak beni inceledi. "Ben ekran zamanından bahsetmiyordum. Onlar senin çocukların. Kararları sen verirsin."

Bu duygu karşısında göğsüm sıkışmıştı. Ciddi miydi, yoksa ebeveynliğimi sessizce yargılarken aynı fikirdeymiş gibi mi davranıyordu?

"Ayrıca, saatlerdir koşturup duruyorlar. Muhtemelen biraz dinlenmeye ihtiyaçları var. Denge kötü bir şey değildir."

Oh. Yanaklarım kızardı. Lanet olsun. Tozluğumdaki bir tiftik parçasına dokunarak özür dileyecek cesareti toplamaya odaklandım.

"Her neyse," dedi ben daha uygun bir cümle kuramadan. "Kulağıma gelenlere göre kreş krizi yaşıyormuşsun."

Keskin bir nefes alarak onu dikkatle inceledim. Bunu nereden biliyordu? Takımdaki kimseye bundan bahsetmemiştim. "Ne?"

"Yanılıyor muyum?" Kaşlarını kaldırdı, benimle birlikte gülüp koşan adama hiç benzemiyordu.

Çocuklar. Kısa sürede, muhabirlerle çok fazla zaman geçiren ukala bir baş belasına dönüşmüştü.

"Hayır, ama..." Çocuklarıma baktım. İkisi de dikkatini vermiyordu. Dünkü maçtan önce Piper'a artık okuldan sonra YMCA'ya gitmeyeceğini söylemiştim. Ama bu konuyu Kyle'a açtığına inanamıyordum.

"Dediğim gibi. Yeni bir kreşe ihtiyacınız var. Ve sanırım pazartesiye kadar buna ihtiyacınız var."

Güldüm. "Önümüzdeki otuz altı saat içinde bir şekilde bir iyilik perisi ile kutsanmadığım sürece, bu olmayacak."

Gözlerini devirdi. "Langfield Corp'un bir kreşi var. Çalışanlarına ve oyuncularına açık. Siz onlar için kalıcı bir yer bulana kadar Piper ve Sam'i alabilirler."

"Hayır, yapamazlar." Başımı salladım.

Kollarını kavuşturdu ve koltukta arkasına yaslandı. Bu hareket, ön kollarındaki kasların mavi atletik gömleğinin kollarında dalgalanmasına neden oldu. Dikkatini tekrar bana vermeden önce siyah Langfield Corp polosunu giyen şoföre baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun için bir sebep yok." Tüm Boston şehri artık benden nefret etmesin diye birlikte birkaç fotoğraf çekmek bir şeydi. Hatta çocuklar için eğlenceli bir gün geçirmek bile. Ama ondan başka bir şey almıyordum. "Revs ya da Langfield Corp için çalışmıyorum, bu yüzden çocuklarım için bir neden yok."

"Bak." Elini kaldırdı ve ofladı. "Dün gece bir pislik gibi davrandığımı anlıyorum. İyi kaybetmem." Sanki kendisinden değil de altı yaşındaki bir çocuktan bahsediyormuş gibi omuz silkti.

"Evet," diye alay ederek kabul ettim. "Emerson saha etrafında eğlenceli bir yarış kazanmana izin vermek zorunda kaldığında bu çok açıktı."

Kyle kekeledi. "İzin mi?"

"Kyle, seni altı yarış üst üste ezdi," diye açıkladım, elimden gelenin en iyisini yaparak tonumu hatta rağmen

Bu konuşmanın saçmalığını. Bunu nasıl anlamaz? "Ve aniden, yedisinde, sen kazandın." Kaşlarımı kaldırdım. "Neden biliyor musun? Tekrar gitmek zorunda kalmak istemedi, bu yüzden yarışı iptal etti."

"İmkânı yok." Kyle başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Bunu kanıtlayacağım." Telefonunu cebinden bir mesaja dokundu. bitince telefonu dizinin üzerine koydu ve bana ters ters baktı. "Burada özür dilemeye çalışıyorum ama sen zorluk çıkarmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"Ben mi?" Başparmağımla göğsümü işaret ettim. Şaka mı yapıyordu?

"Evet. Sen, Crabby. Gergin, sinirli ve 'kurallar böyle. Oh bekle, bir tane daha,'" diye alay etti.

Dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırarak yumruklarımı kucağımda sıktım ve acıyı görmezden geldim. Bu şekilde olmak istemedim ama Piper'ın bir yapıya ihtiyacı vardı. Ayrıca, o kim oluyordu da beni yargılıyordu? "Sorumsuz olmak ve senin gibi çenemi çalıştırmak daha mı iyi?"

"Touché." Sırıttı ve kahverengi gözleri dans etti. Sanki benimle tartışmaktan zevk alıyormuş gibiydi. Ama ne kadar çabuk geldiyse, yüzündeki eğlence de o kadar çabuk kayboldu. "Madem ağzımı açtım, düzeltmeme izin ver. Çocuklar şimdilik Revs'in kreşine gidiyor. Yönetimle çoktan anlaştım. Yarın işe başlama evraklarını e-posta ile gönderecekler, o yüzden bunu bir mesele haline getirmeyi bırakın."

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü özür olabilirdi. Eski kocamın bana bir yıl boyunca yalan söylediği yarım yamalak özründen sonra bu çok şey ifade ediyordu.

"Sanırım aradığınız kelime teşekkür ederim." Sırıtarak koltuğuna geri oturdu, vücudu , ne demek istediğini kanıtlamış gibiydi.

"Bir odayı okumayı öğren, aptal. Bu yakın bile değil." Cidden. Ve ben bu pislikten neredeyse özür dileyecektim?

"Dinle." Burnundan derin bir nefes çekti ve iki kova koltuk arasındaki boşluğa doğru eğildi, böylece

biraz fazla yakındı. "Sana karşı sabırlı olmaya çalışıyorum. Langfield'ların sahip olduğu her şey en iyisidir. Ee, Küçük Parmaklar? Boston'daki en iyi kreş. Ve çocuklarınız için yer ayarladım. Ama kendi inadin yüzünden reddediyorsun."

"Bu değil-"

"Ve" dedi, kelimeyi uzatarak, "kısa sürede OSB'li bir çocukla başa çıkabilecek birini bulmak?" Homurdandı. "İyi şanslar."

İç çekerek omuzlarımın düşmesine izin verdim. Kahretsin, haklı olduğunu kabul etmek acı veriyordu.

Bu yüzden yapmazdım. En azından yüksek sesle. Bu pisliğin kazanmasına izin veremezdim. Çenemi kaldırdım ve gözlerimi ona diktim. "Bir süreliğine benimle çalışmaya gelebilirler."

Homurdanarak başını koltuk başlığına yasladı. "Eminim bu şekilde çok şey hallediyorsundur."

Gözlerimi diktim, ama onun da bana aynı sertlikte baktığını gördüm. Pes etmemi bekliyordu. Haklı olduğunu kabul etmemi bekliyordu.

Ben yapmayınca, kığım daha da aşağıya indi. "Greyson ve Sam bugün iyi anlaştılar. Grey Little Fingers'a gidiyor. Teklifimi kabul edersen her gün yeni arkadaşıyla oynayabileceğini söylediğimde Sam'in çok sevineceğinden eminim." Koltuğunda döndü, bir elini koltuğumun arkasına dayadı, sanki oğluma seslenecekti.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve koluna bir şaplak attım. "Yapamazsın."

Bir omzunu kaldırdı, kayıtsızdı. "Bir şey istediğimde, adil oynamam."

"Dün geceki öfke nöbetinin seni gösterdiği kadar korkunç olmadığına neredeyse inanıyordum," diye homurdandım.

Ters ters baktı. "Nasıl korkunç olabilirim? Sana yardım ediyorum." "Kimse senden bunu istemedi," diye karşılık verdim.

Ağzını açtı ama tekrar kapattı. Burnundan uzun bir nefes alarak gözlerini kapattı ve

"Pazartesi gününden önce işe giriş evraklarını doldurun." dedi.

"Göreceğiz bakalım." Kollarımı kavuşturarak lanet pencereden dışarı baktım ve keşke için daha iyi bir seçeneğim olsaydı diye düşündüm. Çünkü Kyle Bosco'nun yardımına ihtiyacım olduğunu kabul etmektense dilimi kesmeyi tercih ederdim. Ve neredeyse temel kuralı unutmama izin verdiğimi düşünecektim.

Güneyli bir çocuğa asla güvenme.

Henüz evrak işlerini halletmedi. Ama neredeyse sana geldim.

İNATÇI KADIN. Neden çocuklarını Little Fingers'a göndermeye bu kadar karşıydı? Dylan'ın çocuklarla arası çok iyiydi. Biraz tuhaftı ama biliyordu. Her gün onunla takıldıkları için şanslılar.

Ve Harper'ın lanet yorumu. Kimse benden yardım istemedi mi? Saçmalık. JJ benden yardım istedi.

Birayı önümdeki çıkıntıya çarptım.

Elbette bunu bilmiyordu. Ama bu gerçek ne burada ne de oradaydı. Neden sadece çocuk bakımı sorununu çözdüğüm için minnettar olamıyordu?

"Külotunu düğümleyen ne?" Mason sordu, dikkati hâlâ buzun üzerindeydi. Bolts ikinci periyodun ortasında bir sayı öndeydi.

Biramdan bir yudum aldım ve tekrar kapattım. "Bir şey yok."

Bolts'un kalecisi Brooks Langfield bir şutu daha durdurduğunda kalabalık tezahürat yaparak dikkatimi tekrar maça çekti. "Adam yanıyor."

"Sanırım yeni kız arkadaşına hava atıyor."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Ön bürodan biriyle çıkıyor, değil mi? Birbirinizin tırnaklarını boyuyor ve bu konuda sohbet mi ediyorsunuz?"

Mason bana doğru döndü, dudakları gergindi. "Dick." Başını salladı ve tekrar oyuna odaklandı, ama yüzünde bir gülümseme yakalamadan önce değil.

Rory'yle haftalarca gizlice dolaşmaları konusunda ona takılmayı seviyordum.

"Benimle istediğin kadar alay et," diye homurdandı. "Ama ben her gece sevgilimin yanına sokulurken, senin sahip olduğun tek şey soğuk çarşaf, kendi ellerin ve sırtında Hannah."

Onu tersledim.

"Hannah'yı da mı kızdırdın?" Jasper Quinn yanımdaki koltuğa çökerken sordu. "Çünkü daha önce beni bir kez daha kızdırdı."

Mason, bira şişesinin ağzıyla Jasper'ı işaret ederek, "Magazinden uzak durursan seni rahat bırakır," diye önerdi.

"Bu bok yalan söylüyor." Birinci kaleci kendi içkisini kaldırdı ve arkasına bir sırtış gizledi.

"Tamam." Ayaklarımı çıkıntının üzerine attım. "Bunu orada olmayan birine sat. Bütün gazabı hak ediyorsun."

Öne doğru hamle yaptı ve elini uzattı ama saçıma dokunamadan kaçtım.

"Çek ellerini."

Mason alçak sesle, "Saçına dokunma dostum," dedi benimle alay ederek. Hepsi bana bu konuda bok atıyordu ama hayranlarım saçlarımı seviyordu ve elektrik çarpmış gibi görünürken yakalanmak, sonra da fotoğrafın internette dolaştığını görmek hiç ilgimi çekmiyordu. Mükemmel saçlarımla tanınıyordum ve öyle kalmasını istiyordum.

Cebimdeki telefonum çaldı, ben de bir tarafa eğildim ve tekrar çıkardım.

Bambi: Daha iyisi içindi. Bırak gitsin, dostum.

Mesaja ters ters baktım. Yarışı bıraktığına hâlâ inanamıyordum. Pislik herif gerçekten kazanmama izin vermişti.

Geri ödeme .

Bambi: Dans eden bir adamın memesini.

Ben: Bu bir tehdit, söz değil. Heyecan verici olmamalı.

Bambi: Ama iyi bir sürprize bayılırım. Beni heyecanlandırıyor.

Göğsümden bir kahkaha yükseldi ama onu . Çünkü lanet olsun, Harper haklıydı. Bunu ona söyleyecek değildim. Çünkü geri kalanı hakkında yanıliyordu ve ona herhangi bir fikir vermek istemiyordum.

"Neden herkes bu gece kaçtı?" Jasper kaşlarını çatarak sordu.

"Kızlarıyla takılmak istiyorlar." Mason omuz silkti ve koltuğunda kaydı. "O uzun playoff koşusundan sonra onları suçlayamam. Aurora şu anda orada olmasaydı, ben de evde onunla birlikte olurum." Şişesini, kız arkadaşının kaleci koçu Fitz'le sohbet ettiği Bolts'un yedek kulübesine doğru uzattı. Adamı şahsen tanıımıyordum ama çok eğlenceli biri olduğunu duymuştum.

Arkamızdaki kapı açıldı ve Jasper arkasını döndü. Cam süitten içeri adımını atarken "Evet," diye sevindi. "Evet," diye tezahürat yaptı. fab dördü yine bir arada."

Cam içeri girdi ve önümüzdeki çıkıntıya dört klasör bıraktı. Sonra da üstüne üç paket M&M bıraktı. İyi adammış. Birini yırtıp açtım ve bir avuç dolusu ağzıma attım.

"Umarım tüm o evraklara baktığınızda bu heyecanınız devam eder."

Omuzlarım çöktü. M&M'ler ortaya çıktığında, yapmak istemediğim bir şeyle uğraşmamın isteneceğini bilmeliydim.

"Kayla adayları daraltmadı mı?" Mason sordu. "Bugünkü toplantınızın amacı bu değil miydi?"

Başını sallayarak süitin arka tarafındaki buzdolabından bir bira aldı. Tezgâhın kenarını kullanarak kapağını kapattı, sonra tekrar yolumuza çıktı. "İki burs için aday sayısını altıya indirdi ama yanımda birkaç şey daha getirdim. En üstteki dosya senin."

Mason onu aldı, kalan şeker poşetlerini kucağına koymadan önce altındaki dosyaya yerleştirdi. Önce onun incelemesine izin verirdim, sonra da ben karar verirdim. Gerçi dört yıldan sonra, seçimlerimiz konusunda nadiren anlaşmazlığa düşerdik.

"Ama önce." Cam bakışlarını bana kilitledi. "Harper'ın arabasının tamir faturası."

"Tamir faturası mı?" Neden bahsediyordu bu adam? Havaya bir beyzbol şekeri daha fırlattım ve ağzıma attım. Dilimin üzerine düştüklerinde hissettiklerime bayılıyordum. Neredeyse dişlerimin arasındaki şeker kaplamasının çıtırtısı kadar.

"Arabasını çektiydik, böylece lastikleri ve boyayı tamir edebildik."

Kaşlarımı çatarak daha dik oturdum.

"Yaptık mı?" "Evet, onun arabasını mahvettiniz."

Alay ederek bir çikolata daha attım. Çiğneyip yuttuktan sonra ekledim. "Arabasına dokunmadım."

"Belki doğrudan değil." Cam bira şişesini bana doğru eğdi. "Ama ağzını açtın ve arabanın ölümüne neden olan kelimeleri ürettin. Sen de arabayı mahvettin."

O böyle söyleyince anladım.

Jasper bir kahkaha attı. "Evet. Bu kız mantığı gibi. Bayıldım buna."

Aptala kaşlarımı çattım.

Şekeri yere bırakıp koltuğumda öne doğru eğildim. "Arabasını tamir etmeme izin veriyor ama çocuklara yardım etmeme izin vermiyor mu?"

Mason incelediği belgeden başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Çocuklarına yardım etmek mi istiyorsun? Kız arkadaş ve küçük insanlar gibi şeylere alerjin yok mu senin?"

İç çekerek el salladım. "Ben şahsen yardım etmiyorum. Sadece Dylan'la konuşup onlara Little Fingers'da yer bulmasını istedim."

"Dostum," dedi, kaşları neredeyse saç çizgisindeydi. "Cortney biliyor mu?"

Omuz silktim. "Bu ikisi iyi iletişim kuruyor gibi görünüyor, o yüzden öyle varsayıyorum."

"Oh," diye kıs kıs güldü, ağzını yumruğunun arkasına saklayarak. "Sen çok ölüsün."

Uyarı karşısında içim burkuldu. "Neden?"

Mason başını sallayarak kâğıtlarına geri döndü.

Bu olası sorunu sonraya bırakmanın en iyisi olduğunu düşünerek tekrar Cam'e odaklandım. "Arabanın nesi var?"

"Arabayı dükkana çektirmeme izin verdi ama faturayı kendisine göndermelerini söyledi." Cam yanımdaki koltuğa çöktü ve birasından bir yudum aldı. "Görünüşe göre, tam fatura kesilmediği sürece üzerinde çalışmalarına izin verilmiyor. Onlara ne söylediğimiz umurunda değil."

Hay sikeyim. Elimi yüzümde gezdirdim. Lanet olası dünyadaki en inatçı kadındı. "Nerede bu yer? Yarın uğrarım. İmza veririm, fotoğraf çekerim, beni düşünmelerini sağlarım."

"İki dakika önce parasını ödemek istemiyordun," diye araya girdi Jasper, "ama şimdi sana izin vermesini mi sağlayacaksın?"

Cam telefonunu cebinden çıkarırken, "İki dakika önce bu bir yarışma değildi, Jazz," dedi.

Bu tam olarak doğru değildi. Yarışma olmadan önce parasını ödemeye karar vermiştim. Ama tartışmıyordum.

Cam ekrana dokundu ve bir dakika sonra benimki tamir atölyesinin bilgileri olması gereken bir şeyle vızıldadı.

Jasper başını salladı. "Sen gelmiş geçmiş en rekabetçi insan olmalısın."

Mesele bu değildi. Buradaki mesele Harper'ın bana patronluk taslamasına izin vermememdi. Onun çocukları Little Fingers'a gidiyordu. Mantıklı olan buydu. Ve lanet arabasını tamir edecektim çünkü onu bu duruma sokan bendim. Tamir ederdim ama her adımı bu kadar zorlaştırmasaydı iyi olurdu.

"Dur bakalım." Mason elini kaldırdı. "Bu gerçek mi? Yoksa bir şaka mı?" Kucağına koyduğu belgeyi havaya kaldırdı.

Cam başını salladı. "Bu tamamen bir tesadüf, yemin ederim."

"Neymiş o?" Mason'ın elinden başvuruyu aldım ve ihtiyaç duyulan hizmetler listesini taradım. Tipik OSB listesi. Özel ABA, duyuşal odaklı OT, RDI, BDT. Düşük gelir. Tek ebeveynli bir aile. Ama hem annenin hem de babanın Boston'da adresleri vardı. "Şaka mı bu?" Mason'a bakarak sordum.

"Piper Wallace?" Kaşlarını kaldırdı.

Sayfayı tekrar tararken nefesim kesildi. Oh, kahretsın. Harper, Piper'ın terapileri için yardım başvurusunda bulunmuştu. Pahalıydılar, bu yüzden mantıklı geldi. Ama madem maddi yardıma ihtiyacı vardı, o zaman neden tamirat ve çocuk bakımı konusunda bu kadar inatçıydı?

İhtiyaç listesini tekrar okuduğumda, bana çarptı. Piper'ı seçmemizin imkanı yoktu. Eğer seçersek, bu kolayca bir felakete dönüşebilirdi. "Hibe alamayacak ama merak etmeyin. Ben halledeceğim."

Mason içini çekti ve çenesini kaşdı. "Bilmiyorum-" "Veto."

Kelimeyi hemen tükürdüm. Uzun zaman önce anlaşmıştık. her birimizin herhangi bir nedenle tek bir adayı veto etme yetkisi vardı. Soru sormak yok. Ve Piper'ın benimle olan bağlantısını açıklamak istemedim.

Mason'ın başını sallarken yüzünde beliren ifade tam bir hayal kırıklığıydı.

Cam öne doğru oturup parmaklarını birbirine geçirerek, "Kyle," diye uyardı.

"Ben hallederim dedim." Ona yardım etmeyi reddetmiyordum. Sadece ona bir hibe teklif edemezdim.

Cam'in ağzının kenarları onaylamaz bir şekilde aşağıya doğru döndü ama yine de itiraz etmedi. Wallace ailesine medya meselesi dışında neden yardım ettiğimi biliyordu ve bu fikre tamamen katılıyordu. Bu yüzden kaşlarını çatmasının bir anlamı yoktu.

Arkamızdan kapı hızla açıldı ve duvara çarparak dördümüzü de irkiltti.

"Ne oluyor, Streaks?" Cortney Miller kollarını kavuşturmuş, odanın ortasında duruyordu. Kocaman, iri yarı, sinirli bir adamdı. Bugünlerde Revs'in genel müdürü olabilirdi ama çok uzun zaman önce benim takım arkadaşımdı. Ne kadar korkutucu olsa da onu iyi tanırdım. Ne kadar şefkatli ve sevecen olabileceğini ve gerçekte ne kadar korkutucu olmadığını biliyordum.

Çenemi kaldırdım. "Ne?"

Bir adım daha yaklaşarak gözlerini kıstı. "Willow sekiz aylık."

Tamam. Bebekler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama henüz yürümüyordu, bu yüzden bunun doğru olduğunu tahmin ettim. Ama neden bunu duyurmak için buraya gelmişti?

"Öyle mi?" Ben de sordum.

"Dylan'ın daha fazlasına ihtiyacı yok. Kreşi açıp çalıştırmakla bir sorunum yoktu. Ama bu yıl çocuk sayısını sınırlamaya karar verdik. Daha az çalışan, daha az çocuk. Çünkü Dylan'ın daha fazlasına ihtiyacı yok."

Adam nişanlısına karşı gülünç derecede aşırı korumacıydı. Mason'ın neden öldüğümü söylediğini şimdi anlıyordum. Muhtemelen bir adım geri atmalı ve kreşe neden bu kadar az çocuğun kaydolduğunun nedenlerini düşünmeliydim.

"Sadece iki tane daha var. Büyütülecek bir şey değil," dedim ses tonumu rahat tutarak.

Cortney başını salladı ve sarı saçları omuzlarının üst kısmına döküldü. "Onları idare edecek personel olmadan iki kişi daha," diye homurdandı.

Bugün keyfi yerindeydi.

"Yardım edecek birini bulabiliriz," diye söz

verdim. Ofladı pufladı. "Pazartesiye kadar olmaz."

Bu doğru olabilir. "Yani sen-

"

Kapı tekrar açıldı, bu sefer o kadar şiddetli değildi ve içeri Boston Revs'in sahibi ve Cortney'nin en iyi arkadaşlarından biri olan Beckett Langfield girdi.

"Görünüşe göre bu bir partiye dönüşüyor." Jasper kıkırdadı. "Man Bun," diye havladı Beckett.

Cortney ellerini kalçalarına koydu ve yeni gelene ters ters baktı. "Burada olduğumu nereden bildin?"

Pahalı bir takım elbise giymiş olan Beckett telefonunu çıkardı ve mor bir simgeye dokundu. Telefonunu havaya kaldırarak Life 360 uygulamasını gösterdi.

Uzun boylu adam başını ellerinin arasına aldı. "Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

Lanet olsun, artık Cortney'nin öfkesinin kaynağı ya da ilgisinin öznesi olmamak iyi hissettiriyordu. Havaya bir M&M daha attım ve yakaladım.

"Hayır." Beckett bir kahkaha attı, sesi her zamanki soğukkanlı tavrıyla çelişiyordu. "Bunu Shay ayarladı. Hepimizi takip edebiliyor. Böylece Kai bizden biriyle nerede olduğunu her zaman biliyor. Bir yıldır böyle bir şey var."

Cortney kollarını kavuşturdu.

"Ama aynı zamanda, siz buraya geldiğinizde güvenlikten bir telefon aldım. Beni görmeye geleceğini düşünmüşler. Bu yüzden gelmediğinde ne kadar incindiğimi tahmin et."

"İkinizin arasındaki havayı seviyorum." Jasper ayaklarını havaya kaldırdı. "Seksen yaşında bir çiftin atışmalarını izlemek gibi."

İki adam da ona ters ters baktı.

Beckett, "Dikkatli ol Peter Pan, zaten tasman kısa," diye uyardı.

"Ona benziyorum, değil mi?" Jasper gülümsedi. "Saçım yüzünden. Ama kalçalarım o taytların içinde muhteşem görünürdü."

Güldüm.

Cortney, "Onu cesaretlendirme," diye uyardı.

"Neden dört yordakçıyla takılıyorsun?" Beckett Cortney'ye döndü. "Dippy Do ile kavga mı ediyorsun?"

"Hayır. Şey..." Cortney gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. "Bosco Little Fingers'a iki yeni çocuk ekledi. Pazartesi günü başlıyorlar. Dylan'ın da fazladan işe ihtiyacı yok."

Beckett bana odaklandı, yüzü öfkeyle sabitlenmişti. Adam eğlenceli olabilirdi ama kimse onun gazabına uğramadan ailesine bulaşamazdı. Ve karısıyla evlendikten sonra, biri Cortney'nin nişanlısı ve aynı zamanda Little Fingers'ın ortak sahibi olan dört arkadaşı Beckett'in ailesinin şemsiyesi altına girdi. Bu da onun bok listesinde olduğum anlamına geliyordu.

Beckett'in bu durumun bir an önce düzeltilmesini istediğini bildiğimden, "Faul topu ailesi," diye acele ettim.

"Kızıl saçlı mı? Huh. Bekle..." Beckett ellerini birbirine sürttü, tek kaşını kaldırdı. "Bir zamanlar Dylan'a asılmıştın..."

Cortney homurdandı.

"Hayır, yapmadım." Ben yaptım. Ama yapmak istediğim son şey, GM'me o ve nişanlısı birlikte olmadan önce benim de birlikte olduğumu hatırlatmaktı. Bir nevi.

"Kızıl saçlılara karşı bir ilgin var." Beckett'in yeşil gözleri süitin ışıkları altında parlıyordu.

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama daha ben söyleyemeden Cam söze girdi.

"Hiç zahmet etme. Seni aksini iddia etmene izin vermeyecek kadar çok kişiyle gördüm."

Doğruydu, ben de omuz silktim. Çok açık olan bir şeyi inkar etmenin anlamı yoktu.

"Oh, oh, oh." Beckett güldü. "Bu çok iyi olacak. Little Fingers'da çocuklar kesinlikle hoş karşılanır. Burası

"Seni ve kızıl saçlı kızı bir araya getirmenin mükemmel bir yolu."

Önerisi midemi bulandırdı. "Sakin çöpçatan saçmalığına başlama. Harper benim tipim değil. Çocukları sevimli falan ama zor biri." Kaşlarımı çattım. "Ve inatçı." Buza bakarak devam etmekte olan oyunu izledim. "Ve Puff'tan hoşlanmıyor."

Yine de sakın kalmaya ve çocukları için cesur olmaya çalışırken yaptığı yüz ifadesi çok tatlıydı. Kahretsin, o anda ona gerçekten sarılmak istemiştim. Burnunun kırıışması, dikkati oradaki çillere çekmesi-

Ne oluyor, Bosco?

Ne kadar güzel olduğuna dair düşüncelerimi bir kenara iterek bir inilti çıkardım. "Bu kadın beni delirtiyor."

"İşte ben de bundan " Beckett alkışladı.

Cortney onun yanında ellerini omuz hizasındaki sarı saçlarında gezdirdi. "Normalde onun çılgın fikirlerine karşıyım. Ama az önce ağzından çıkan sözler, sonunda eşiyle karşılaşmış ama henüz ona sahip olamamış herhangi bir adamdan gelebilirdi."

Endişe tenimi karıncalandırdı. İstesem bile oraya gitmemin imkânı yoktu. Harper'ı bu şekilde düşünemezdim. Dışarıda çıplak düşünebileceğim bir sürü kadın vardı. Müsait, bekâr, yetişkin kadınlar. Bir de Harper gibi kadınlar vardı. Sıkı sıkıya "oraya gitme" bölgesinde tutmam gereken kadınlar. Çünkü ölmek istemiyordum ve JJ'in nasıl tepki vereceğini biliyordum.

"Ama Bosco." Cortney beni işaret etti. "Dylan'ın daha fazla ele ihtiyacı olduğunu söylerken ciddiydim. Yani sadece Pazartesi sabahı değil, Piper ve Sam Little Fingers'da olduğu sürece her gün orada olacaksın."

Ciğerlerimdeki tüm hava çekildi. Bekle... Ne? Nefes alamadığım için bir yanıt oluşturmam ve kendimi nefes almaya zorlayamadan Beckett kararlı bir şekilde başını salladı. Sonra iki adam gitti.

Vay anasını. Kendimi neyin içine sokmuştum? Bir kreşte çalışamazdım.

"HAYIR DEDİM," diye bağırdı Piper. İtti ve aynı anda kaval kemiğime mükemmel bir tekme attı.

Gün boyunca düğümlemesini önlemek için saçlarını örmeyi yeni bitirmiştım. Bu normalde sabah rutininin en kötü kısmıydı. Görünüşe göre bugün değil.

Tekrar tekme atarak aynı noktaya bir darbe indirdi.

Acıdan irkildim. Başka bir gün, başka bir çürük. Kızımın yaşadığım bu ilişki çok yorucuydu. Son iki yılda çok yol kat etmiştik ama mutlu ve işlevsel bir yetiškine giden yol bazı günler kilometrelerce uzun geliyordu. Çoğu zaman, bu annelik hayatında başarısız olduğumu hissediyordum. Ne zaman bir annenin kızına sarıldığını görsem, ilişkimizin ne kadar farklı olduğunu hatırlıyordum. Karşılaştırmamaya çalıştım. Bu onunla ilgiliydi, başkasıyla değil. Bunu unutmamam gerekiyordu. Ancak her ileri adımda, işlerin daha iyiye gittiğini düşündüğüm her seferde, bir değişiklik veya bir ayarlama bizi tekrar geriye götürüyordu.

Bugünün berbat geçme potansiyeline sahip olduğunu bilmek dün gece beni uyutmadı, dönüp durdum. Bugünün sorunsuz geçmesini ne kadar çok istesem de, felaket olasılığı stresin asit yanığının midemde daha Şiddetli bir Şekilde grlemesine ve boğazımı tırmalamasına neden oldu.

"Giyinmemiz lazım. Bugün Lang Field'a gidiyorsun. Hatırladın mı? Bunu konuşmuştuk." Elbise pantolonumun cebinden Tums'ımı çıkardım ve ağzıma iki tane attım. Ruloyu bir kenara koyduktan sonra melip Piper'ın gömleğini . "Hadi hemen giyinelim."

"Yalnız kalmak istiyorum," diye bağırdı. fkelenip kolumu kavradı, umutsuzca kesilmeye ihtiyaç duyan tırnakları etimi ısıırıyordu.

İdsel olarak geri çektim. Bunu yaptığımda, tırnakları derimin üzerinde sürüklendi ve n kolumun iç kısmında kırmızı çizikler bıraktı.

"Piper," diye eşit bir Şekilde azarladım geri çekilip ona alan açarken. "Dur."

"Yalnız kalmak istiyorum," diye tekrarladı, bu kez saldırganlık göstermeden. En azından bu da bir Şeydi.

"Anne," diye seslendi Sam giyinmiş ve kreşe gitmeye hazırlandığı aile odasından. Yeni bir yere gideceği için gergin olsa da Grey'i göreceği için heyecanlıydı.

Piper ise okula gitmediği için bugünün Pazartesi olduğu gerçeğini bir türlü kabullenemiyordu. Öğretmenlerin hizmet içi günleri ve okul tatilleri başımın belasıydı. Bizim evde deėiŐim kolay olmazdı, bu yüzden çocukların sadece okula gitmediği değil, aynı zamanda yeni bir kreşe baŐladığı bu gibi durumlar, onu ne kadar hazırlarsam hazırlayayım, bir mücadeleydi.

Tums yemek borumdaki yanmayı hafifletmiŐti ama midem gurulduyordu. Gitmeden önce bir Şeyler yemem gerekiyordu. Çocukları doyurmuŐtum ama onlar yemek yerken ben duşa girmiŐ ve giyinmiŐtim.

"Anne, buraya gel," diye seslendi Sam yine. Yemeğini yemişti ama muhtemelen bir bardak daha badem sütü istiyordu. Son zamanlarda haftada bir galondan fazla süt tüketiyorduk.

"Hemen geliyorum," diye bağırdım. Sonra yeniden Piper'a odaklandım. Acele etmeliydik, yoksa işe geç kalacaktım. "Bir gömlek ve bir pantolon seçme vaktinden önce beş dakikan var," diye uyardım.

Cevap olarak kulaklıklarını kulaklarına taktı ve bana arkasını döndü.

Hayal kırıklığımı dizginleyerek, giyinme vakti geldiğinde çalacak alarmı kurdum ve onu yatak odasında yalnız bıraktım. Bu yöntem her zaman işe yaramıyordu ama bugün işe yaraması için dua ediyordum.

Cumartesi günü Lang Field'dan eve döndüğümde, Little Fingers'dan gelen hoş geldin e-postası gelen kutumda duruyordu. Programı Google'da araştırdıktan ve New Jersey'deki lokasyonlarını inceledikten sonra, tekliflerini geri çeviremeyeceğimi istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldım. Böylece evrakları doldurdum. Sonra dün gece Dylan Machon ile konuştum. Çok nazikti. Program Langfield Corp çalışanları için düzenlenmiş olsa da, durumumu anlayışla karşılamış ve iki çocuğum için New Jersey ücretini ödeyebileceğimi kabul etmişti. Dylan bana kendi tesisleri ile Piper'ın okulu arasında ulaşımın mümkün olduğunu söylediğinde, sonunda çocukları Little Fingers'a göndermekten vazgeçtim. En azından şimdilik.

Dylan çok nazik ve yardımseverdi. Yapmak istediğim son şey ilk gün geç gelmekti.

"Anne," diye tekrar seslendi Sam.

"Geliyorum," dedim koridorda aceleyle ilerlerken. İki adam görüldüğünde, kısa bir süre durdum ve kalbim koşmaya başladı. Onları tanımam sadece bir anımı aldı ve korkum yerini hızla kızgınlığa bıraktı. "Neden buradasınız?"

Kyle sıırıttı. "Bugün daha iyi bir ruh halinde olduğunu gördüğüme sevindim, Crabby."

Kapı zilim bir süredir bozuktı ve yatak odalarımızdan birindeyken ziyaretçinin kapıyı çaldığını duymak imkansızdı. Yine de bu adamlar kapıyı açıp içeri girmemişlerdi.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak oğluma kaşlarımı çattım. "Bensiz yabancı insanları içeri alamazsın."

"O kadar da tuhaf değiller." Omuz silkti.

İki adam da ama ben hiç eğlenmedim. "Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi Cam.

Kyle kıkırdadı, gözleri dans ediyordu. "Hayır değiliz." Cam ve ben hep birlikte ofladık.

Kyle sadece başını salladı. Saçları nemliydi, bu da sarı röflelerinin normalden daha fazla öne çıkmasına neden oluyordu.

Mükemmel çizgileri inceledim. "Tıraş olmaya zahmet etmedim" bakışına eşlik ettiklerinde daha da sinir bozucuydular.

"Üzgün değilim." Kyle'ın dudakları gerilmişti. "Geldim çünkü Piper'ın bu sabah yeni bir yere gideceğini bildiği için zorlanacağını düşündüm. En sevdiği beyzbol oyuncusunun onu kapıdan çıkarmak için burada olmasının daha kolay olabileceğini düşündüm."

Bu beni neredeyse yumuşatıyordu ama sonra gidip ağzını tekrar açarak bunu mahvetmek zorunda kaldı.

"Ayrıca, Dylan'ı yüzüstü bırakmanı istemedim."

Ona hançerlerimi fırlatırken öfke görüşümü bulanıklaştırdı. "Ben hiçbir şeyden kaçmam." Tüm kusurlarıma rağmen -ki bir sürü kusurum vardı- kaytarmak bunlardan biri değildi. "Ve yardım isteyip istemediğimi sormak işleri halletmenin en doğru yolu olurdu." Onun yardımının bir nimet olabileceğini kabul etmek istemediğimden değil.

"Hayır derdin." Kyle yine omuz silkti. "Araban da yok, o yüzden Cam çocukları ve beni stadyuma bırakacak, sonra da seni işe götürecektir."

Cam yüzünü buruşturarak ayaklarının üzerinde kaydıldı.

Keskin bir nefes alarak kollarımı kavuşturdum. "Bir şehirde yaşıyoruz. Hem toplu taşıma hem de Uber var."

Kyle kollarını havaya kaldırdı, bu hareket pazusunun alt tarafındaki bir yazı dövmesini ortaya çıkardı. Cam'e dönerek, "İşte tam olarak bunu kastediyorum," dedi. "Çok gülünç. Çoğu insan günlerini kolaylaştırdığımız için bize teşekkür ederdi. Ama Harper? O zor olmasını istiyor. Mantıklı olsun istiyor."

Cam kıkırdadı ama hâlâ rahatsız görünüyordu. "Dediğim gibi, araman gerekirdi."

"Numarası bende yok." Döndü ve bana yaklaşmamı işaret etti. "Aklıma gelmişken, bana numaranı ver."

Kaşlarım havaya kalktı ama kendimi tuttum. Böyle bir şey olmayacaktı. "Hayır."

"Hayır mı?" Öfkeyle benden Cam'e baktı ve tekrar geri döndü, gözleri inançsızlıkla irileşmişti. "Hayır mı?" diye tekrarladı, sanki bu duygu ona yabancı bir kavrammış gibi.

Büyük Kyle Bosco istediğinde ona numarasını vermeyen olmuş muydu? Muhtemelen vermemiştir.

"Hayır." Doğrudum ve omuzlarımı geriye çektim, sonra Cam'e hitap ettim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Zamanınızı için üzgünüm ama yolda bir Uberim var, yani her şey hazır."

"Bay Kyle," diye araya girdi Sam, önümdeki adam tartışmadan. "Duvarımızda resminiz asılı. Gelip görmek ister misiniz?"

"O istemiyor-"

"Evet, biliyorum," dedi Kyle çenesini kaldırarak. Lanet olası adam. Sırf bana inat olsun diye her şeye evet diyeceğine yemin etmişim.

"Evet!" Sam ona doğru atıldı ve kolunu kavradı. Küçük eli Kyle'ın bileğine zar zor dolanırken, çok istekli olan adamı koridora doğru çekti.

Kyle'ın giydiği gri Revs tişörtü kaslı sırtını o kadar sıkıyordu ki, her bir kas dalgası durduğum yerden görülebiliyordu. Küçük koridorumuzda ilerlerken çok büyük, çok geniş ve çok yakışıklıydı. Keşke

Fark etmemiştim. Çünkü görünüşü ne kadar barizse, buraya, dairemize uymadığı da o kadar açıktı.

Çoğu profesyonel sporcu gibi, Kyle da hayattan daha büyüktü. Ve benim hayatımla ilgili hiçbir şey sıradan değildi. Ne iki yatak odalı mütevazı dairem ne de basit Ikea mobilyalarım. Ne seüzerine dağılmış legolar ne de kanepeler ile duvar arasındaki tüm boşluğu kaplayan manyetik ray. Yemek odasındaki dört kişilik küçük masayı kaplayan dinazorlar bile vasattı. Plastik, genel ve ucuz. Her yer darmadağındı.

Etrafı incelerken içimi çektim ama başımı sallayarak Kyle Bosco'yu etkilemenin endişelenmem gereken son şey olduğunu kendime hatırlattım. Onun ne düşündüğü umurumda değildi.

"Bunu yere bırakmamın bir sakıncası var mı?" Cam fark etmediğim bir içecek tutucusunu kaldırdı. Noktalardan üçünde beyaz kahve fincanları vardı.

"Hiç de değil," dedim başımla küçük mutfakı işaret ederek. "Tezgâhın üzerine koyabilirsin."

Bir dirseğiyle ışığı yaktı. Sonra karton taşıyıcıyı taba rengi formikanın üzerine koydu ve düzenli alanı inceledi.

En azından bu oda dağınık değildi.

"Kahveni tatlı gibi mi içiyorsun?" Beyaz bir fincanı işaret etti. "Ya da sade?" Her ikisi de kollu olan diğer ikisini işaret etti.

"Siyah."

"Doğru yol." Gülerek kollu bir fincan çıkardı ve bana uzattı.

Bir adım geri attım ve elimi kaldırdım. "Oh, yapamam."

"Yapabilirsin ve yapmalısın." Cam yaklaştı, fincanı el. "Onun için iki yıl içinde, Kyle'ın iyi bir doz kafeinden sonra başa çıkmanın çok daha kolay olduğunu keşfettim. Yerinde , savaşımları seçerdim ve

Uber'i iptal et. Siz ve çocuklar arabaya binene kadar işin peşini bırakmayacak."

"Öyle mi?" Bardağı aldım. "Biliyor musun, numaram sende var. İçeride patronluk taslayan birine vermediğine şaşırdım."

Cam ve ben bu hafta sonu birkaç kez telefonda ve mesajlaşarak konuşmuştuk. Arabamla ilgili yardımı, Hannah ve Zara'yla birlikte Harper'ın Boston kampanyasındaki durumu ve Little Fingers'la ilgili ayrıntılar hakkında yaptığı güncellemeler arasında konuşacak çok şey vardı.

Tezgâha yaslandı ve ikinci fincan sade kahveyi çıkardı. "Onun için kadınlardan numara toplamak benim iş tanımımın bir parçası değil."

Homurdandım. Kyle'ın numaramı bu şekilde isteyeceği fikri saçmaydı. İki çocuklu bekâr bir anneydim ve hiç vaktim yoktu. Aslında, bu sabah mor bluzuma dış macunu bulduğundan ama değiştirmeyi unuttuğumdan emindim. Bu uygundu.

Kahvemi tezgâhın üzerine koydum ve bir kâğıt havluyu ıslattım. "Numaramı istemiyor. Gerçekten istemiyor. Sadece o aptal yorumuyla yarattığı karmaşayı düzeltmek zorunda kalıyor."

Cam gözlerini kısarak kahvesini yudumladı. "Evet," dedi sonunda. "Sadece söyleyeceğim. Bu sabah duyduğum en büyük yalan bu ve Kyle'ın buraya gelmeden önce aramanın gerekli olmadığına dair yemin ettiğini duydum."

"İyi deneme." Üstümdeki saten kumaşı çekiştirip dış macunu lekesi üzerinde çalışırken homurdandım.

"Piper giyiniyor, sonra hazır oluruz." Ben kâğıt havluyu tezgâhın üzerine bırakırken Kyle koşarak mutfağa geldi. "O ve Sam bugün için çok heyecanlılar."

Başımı eğerek onu değerlendirdim. Güçlü çenesinde bir günlük kırıksıklık, gülümseyen dudaklar ve ödül kazanmış gibi parlayan kahverengi gözler. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Piper ve ben onun güvende olduğundan ve anladığından emin olmak için o günkü programımızı gözden geçirdik."

Asit geri dönmüştü ve boğazımda yükseliyordu. "Ne demek 'bizim'?"

"Bugün Little Fingers'da takılacağım, böylece geçiş sürecine yardımcı olabilirim." Tutucuda kalan baktı. "Bu benim mi?"

Cam başını salladı.

"Kreşte mi kalıyorsun?" Kollarımı kavuşturarak doğruldum. "Çünkü bunu ona söylersen, söz vermiş olursun." Bunu yapmazsa kızın geçireceği sinir krizi destansı olurdu.

"Tabii ki kalıyorum," diye alay etti

Kyle. "Neden?"

Bana doğru sinir bozucu bir sırtış fırlattı. "Çocuk yetiştirmek benim becerilerimden sadece biri."

Kahvesinden bir yudum alan Cam tükürdü ve boğuldu. Öksürerek bir yumruğunu göğsüne vurdu.

Kyle gözlerini devirerek kılıfı olmayan tek bardağın çekti ve tezgâhın üzerine fırlattı. O hınzır sırtış bir anda geri gelmişti. "Kahveni sade mi içiyorsun?"

Bunu nereden biliyordu? Oh. Bu doğru. Cam iki seçenek sunmuştu. "Tatlı kahve seviyorsun sanırım?"

Mutfağa doğru yürüdü ve önümde durdu. "Sade kahve en kötüsüdür. Deneyene kadar eleştirme, Crabby. Biraz şeker seni gerçekten gülümsetebilir."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

"Denemeniz için size meydan okuyorum. Bahse girerim bir yudum alıp gülümsemeden duramazsın." Fincanı havaya kaldırdı ve hafifçe kaşlarını kaldırdı.

Oflayıp puflayarak sade kahvemden bir yudum daha aldım ve gözlerimi ona dikme isteğimle savaştım.

"Sorun nedir?" diye alay etti. "Haklı olduğumdan mı korkuyorsun?" Gözleri meydan okumayla parlıyordu.

"Tanrı aşkına." Fincanı elinden çekip aldım ve bir yudum içtim. Önce marshmallow'un tatlılığı, sonra kremalı çikolata, ardından da kahvenin tanıdık lezzeti geldi. Tanrım, bu gerçekten de fincanda tatlı gibiydi. Ve bir yudum daha almak isterdim.

"Gördün mü? Güzel, değil mi?" Kyle bir adım daha atarak beni vücuduyla tezgah arasına sıkıştırdı.

O kadar yakındı ki, kocaman göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu his bana neredeyse yabancıydı, çünkü çocuklarım dışında birine bu kadar yakın olmayalı bir yıldan fazla olmuştu.

"Sorun değil," diye zorla söyledim. Ağzım kurumuştı ve düşünmeden ikinci bir yudum aldım. Bu evde glüten, süt ürünleri ve kırmızı boyayla birlikte şekerden de kaçınırdık. Piper için daha iyiydi. Ama kahretsin, bu içecek gerçekten güzeldi.

İkinci yudumu almamı izlerken Kyle'ın gülümsemesi büyüdü. "Bana yalan söyleme. Tatlı kahveyi seviyorsun."

Gözlerimi devirdim ama cevap vermedim.

Elini kaldırdı ama kahve fincanını benden almak yerine, başparmağının sert kısmını dudağımın kenarına sürttü.

Tüm çabalarımın rağmen tüm vücudumu kaplayan tüylerimi kontrol edemedim.

"Şuranda biraz krem şanti var," diye mırıldandı elini çekerken. Bir an için başparmağı aramızda gezindi, krem şanti bir parça alay konusu oldu. Yavaşça kendi ağzına götürürken gözleri bana kilitlenmişti.

Dudaklarının arasından çıkan dilini gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı ve parmağındaki kremayı yaladığında nefesim kesildi. Aramızdaki mesafeye rağmen dilini tenimde hissedebilmem nasıl mümkün olabilirdi?

"Lezzetli." Sözcükler ancak fısıltı halindeydi ama yine de omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Gözleri parlayarak bir an beni izledi, sonra gözlerini kırptırdı ve dönüp gitti.

Odanın içinde ilerlerken boğazını temizledi. "Gördün mü Cam? Herkes fincanda güzel bir sabah tatlısını sever."

"Doğru," dedi Cam, ama dudaklarının aşağı doğru çekilmesi bu duyguyu yalanlıyordu.

Kyle'ın fincanını tezgâhın üzerine bıraktım ve kendimi fazlasıyla telaşlı hissederek oradan uzaklaştım. Az önce ne olmuştu? Kyle'dan hoşlanmak istemiyordum, o halde ne halt ? Kyle yanımdan geçip tezgahın üzerindeki kahveye doğru ilerledi. Fincanını tekrar kapağıyla birlikte düzeltti ve mutfaktan çıkarken yanına aldı.

"Bugün Lang Field'a gitmeye karar verdim." Piper pembe tişörtü, gümüş tozlukları ve parlak mavi Crocs ayakkabılarıyla göründü.

"Harika," dedi Kyle oturma odasına çekildiği yerden. "Arabayı ön tarafa aldık. Uber'e gerek yok."

"Uber'ler kokuyor," diye onayladı Piper.

İç çekerek başımı öne eğdim. Vazgeçtim. Bu sabahki fiyaskolar fazlasıyla yeterliydi. Cam haklıydı. Savaşımı seçmek zorundaydım. Onlarla Little Fingers'a gidecektim ve oradan Uber'e geçebilirdim.

"Tamam, herkes dışarı," diye seslendim, çantamı ve kahvemi tezgâhtan aldım. Salona adımımı atar atmaz bir yudum almak için kahvemi kaldırdım ve dilime çarpan lezzet patlaması karşısında şok oldum.

Dondum kaldım.

"Herkes kendini şımartmak için biraz zamanı hak eder," diye fısıldadı Kyle. Sıcak elini omzuma koyarak hızlıca sıktı. Sonra elinde bir fincan kahveyle çocukları asansöre kadar takip etti.

Gerçekten fincanlarımızı değiştirmiş miydi? Ama ben onun sade kahveden nefret ettiğini sanıyordum.

Harper 10

CAM bizi Langfield Corp'a bıraktığında, kıvrıcık kızıl saçlı ve sürekli sırtan bir kadın bizi kapıda karşıladı. "Ben Dylan," dedi elini bana uzatarak. "Telefonda konuşmuştuk." Çocuklarımın önünde çömeldiğinde gülümsemesi neredeyse inanılmaz derecede genişledi. "İkinizle de tanıştığım için çok heyecanlıyım."

Sam elimi sıkıca tutarak temkinli bir şekilde baktı ve Piper onu tanımadan dümdüz önüne baktı. Bu sabah birçok yoldan birine gidebilirdi. Piper'ın tam bir sinir krizi geçirip kalmayı reddetme ihtimali çok yüksekti. Daha gençken olduğu kadar sık olmasa da, yine de böyle bir şey oluyordu. Her an koşarak kapıdan çıkıp yola atlayabileceği fikri midemi yakıyordu.

"Dönen kapıdan geçip uzun bir koridordan gideceğimizi söylemiştim. Hatırladın mı?" Kyle Piper'a söyledi.

Ona bakmadı ama başını salladı ve karşı koymadı.

Bizimle gelmesi için zorbalık yaptığı için ona hâlâ kızgındım ama nereye gideceğini biliyordu ve Piper'a açıklamıştı. Ayrıca araba yolculuğunun uzunluğu konusunda da onu uyarmıştı. Ve şaşırtıcı bir şekilde yeni bir kreşteki ilk günle ilgili bir hikaye içeren bir kitap hazırladı ve yolda onunla birlikte okudu. Ona ne kadar kızgın olsam da, sabahımızın olabileceğinden çok daha sorunsuz geçmesini sağladığını inkar edemezdim.

"Bunu yapalım, tıpkı konuştuğumuz gibi," dedi ve binaya doğru döndü.

"Kulağa harika geliyor," diye cıvıladı Dylan, havalanırken. "Sam," dedi omzunun üzerinden, "arkadaşımdan senin hakkında çok şey duydum."

"Arkadaş mı?" Boştaki eliyle başını kaşıdı, parlak kıvılcak saçları gözlerine dökülüyordu. Diğer eli hâlâ benimkine sıkıca kenetlenmişti.

"Evet. Grey sabahtan beri senden bahsediyor."

Küçük kahverengi gözleri büyüdü ve beni tutuşu gevşedi. "Grey geldi mi?"

"Evet." Dylan gülümsedi. "Siz ikiniz çok eğleneceksiniz. Parmak boyamayı sevdiğinizi duydum. Yemin ederim evren sizi kolluyor çünkü bugün parmak boyama günü."

"Gerçekten mi?" Yüzünde megawatt gücünde bir gülümseme belirdi ama Dylan'a bakarken yüzündeki ifade hemen düşünceli bir hal aldı. "Sen-no-vas nedir?"

"Her şey. Dünya. Dış uzay. Her şey." Dylan omuz silkti. "Ve sen şanslı bir çocuksun, çünkü bugün sana göz kulak oluyor."

"Harika." Sam elimi tamamen bıraktı ve uzun bir koridorda yürümeye devam ederken Dylan'a yaklaştı.

Diğer tarafımda, Piper neredeyse sakın görünüyordu. Bize ayak uyduruyordu ve hızla göz kırpmasına rağmen elleri çoğunlukla yanlarında rahattı. Ancak bu durum bir köşeyi döndüğümüzde ve

sınıf göründü. Anında ellerini yukarı çekti ve kollarını sıktı. Eğer dikkatli olmazsam, istemeden de olsa kendini incitebilirdi. Özellikle de tırnakları bu kadar uzamışken. Onları bir an kesmek gerekiyordu ama bu tamamen başka bir savaştı.

Oda renkli ve aydınlıktı ve etrafta koşuşturan on beş kadar çocuğun yanı sıra üç yetişkin ve hatta bir bebek vardı. Ortalık tam bir kaos ortamıydı. Onu burada bırakmamı kabul etmesine imkân yoktu.

"Bu çılgınlık için üzgünüm. Normalde sekizden fazla çocuğumuz olmaz ama bugün okul olmadığı için daha büyük çocuklar burada," diye açıkladı Dylan.

Ona başımı sallayarak kızıma döndüm. "Piper." Ses tonumu sakın tuttum ve ona dokunmaktan kaçındım. Her ne kadar kollarını çimdiklemesine engel olmak istesem de stratejik davranmak zorundaydım.

"Bir fikrim var," dedi Kyle ben daha düşüncelerimi toparlayamadan. Onun yanına çömeldi.

Anında bir adım uzaklaştı.

Bu hareketi görmezden geldi ve yerine sırt çantasını yere bırakıp fermuarını açtı. "Bu gürültü önleyici kulaklıkları getirdim." Bir çift mavi kulaklık çıkararak Piper'a gösterdi. Maviydi ve her iki kulağında da Revs logosu vardı.

Gözlerini hızla kırıştırdı ama elleri çimdikleme hareketini dondurdu.

Kaşları çatık bir vaziyette onları biraz daha yaklaştırdı. "Belki ödünç alabilirsin diye düşündüm."

"Yapma-" dedim. Eğer bunları ona takarsa, kendini kaybetme ihtimali çok yüksekti. Piper omuzlarına, boynuna, kulaklarına ya da saçlarına dokunulmasından hoşlanmazdı.

Beni rahatlatmak için, onları avucunun içinde tuttu ve başka hiçbir hareket yapmadı.

Piper ona doğru döndü ve mavi kulaklığa dikkatle baktı.

"Anne, Grey'le oynayabilir miyim?" Sam siyah elbise pantolonumu çekiştirerek beni irkiltti.

"Hadi," dedi Dylan onun elini tutarak. "Annem Piper'a yardım ederken ben de seni yerleştireyim."

Mutlak şaşkınlığıma rağmen, mutlu bir şekilde onu sınıfa kadar takip etti ve arkasına bakmadı. Onların gözden kayboluşunu izlerken omuzlarımdaki gerginlik bir nebze olsun azaldı. En azından mutluydu.

Piper ise bir tahta gibi kaskatı kesilmiş, hâlâ hızla göz kırptıyordu. Kyle hareket etmemiştii, bu yüzden hâlâ onun yanında çömelmiş, kulaklıkları sabırla uzatıyordu.

Sonunda, bir kolunu çekingen bir şekilde uzattı ve onları aldı. Dikkatli bir incelemeden sonra kulaklarının üzerine koydu. Tüm vücudunun sarkması sadece bir saniye sürdü.

Kyle kulağına dokundu ve Piper sessiz isteği anlayarak kulaklıkları kafasından uzaklaştırdı.

"Sessiz bir alan var." Odanın karşısında, pencerenin yanında tek bir puf sandalyenin bulunduğu alanı işaret etti. Üç adım sağında çift taraflı bir kitaplık, onun hemen ötesinde de renkli bir halı ve dört tane daha puf vardı. "Buraya alışana kadar rahatlamak için puflardan birini seçebilirsin."

Başını salladı ve ikisi birlikte uzaklaşarak beni bıraktılar. Piper diğerlerinden uzakta sandalye seçti ve içine yerleşti.

Dylan bana doğru dönerken, "Herkes iyi görünüyor," dedi. "İhtiyacımız olursa seni ararız. İşinizin başına dönün."

" , " diye ağzımdan kaçırdım, ellerimi sıkarak.

Dylan sabırla gülümsedi. "Eğer denerse, bununla başa çıkabilecek donanıma sahibiz." O da sabırla gülümsedi. "Her iki çıkışa da güvenlik yerleştirdik ve onlar da bu olasılığın farkındalar." Kolumu okşadı. "Evrenin her şeyin yoluna girmesini istediğine söz veriyorum."

Böyle bir şeye inandığımdan emin değildim ama bedenimi rahatlamaya zorladım ve Grey ile mutlu bir şekilde mıkna tıs kulesi inşa eden Sam'e bir kez daha baktım. Sonra da

Mavi kulaklıkları takmış, puf koltukta oturan Piper'ı dışarı çıkardı. Kyle onun arkasında durmuş, rahatlamış görünüyordu. Neredeyse çok kolay görünüyordu. Ama şikayet etmezdim. Ayrıca, durum üzerinde fazla düşünecek zamanım yoktu. İşe gitmem gerekiyordu. Bu yüzden ön kapıdan sığıştım ve işe doğru yola koyuldum.

Boston Lights, Langfield Corp binasından otuz beş dakika uzaklıktaydı, bu yüzden kolay bırakma işleminden sonra bile masama ancak sekiz buçukta varabildim.

"İyi bir hafta sonu geçirdin mi?" Her işi yapan asistanımız Carolyn, ben yerleşirken ofisime geldi.

"Sanırım."

"Sen tahmin et," diye alay etti, sesi heyecan doluydu. "Cuma günü bir faul topu yakalıyorsun ve Boston'ın bir numaralı düşmanı oluyorsun, sonra Cumartesi günü Revs ile takılıyorsun. Pazar günü Kyle Bosco seni ve çocukları arkadaşları olarak görüyor ve Cuma günkü yorumlarının iyi niyetli olduğuna yemin ediyor."

"Evet. Umarım her şey unutulur." Bostonlular spor söz konusu olduğunda olabildiğince tutkuluydular, ama Tanrı'ya şükürler olsun ki hayatlarına çabucak devam etme konusunda çok iyiydiler. Bolts'un sezonunun başlaması, futbol ve basketbolun tüm hızıyla devam etmesiyle birlikte Revs ve onunla ilgili tüm dramalar önümüzdeki birkaç ay boyunca unutulup gidecekti.

Carolyn başını geriye attı ve kıkırdadı. "Elbette. Bitti. Bu yüzden İngiliz bir kadın bu sabah ilk iş olarak aradı ve muhabirlerle sorun yaşarsak kendisiyle irtibata geçmemizi söyledi."

Kalbim kırıldı. Muhabirlerle sorun mu var?

Carolyn bir adım daha yaklaşarak, "Merak etme," dedi. "Biz yapmadık. Ama Bayan Price öğle yemeğinde bir saatinizi rica etti."

Kaşlarımı çatarak masamdaki bir yığın kâğıdı düzelttim. "Zara benimle öğle yemeği yemek ister mi?"

Carolyn sırtıttı. "Price ailesi ile ilk isim bazında, şimdi, öyle mi?"

Price ailesinin büyük bir olay gibi göründüğünü sanıyordum. İkisi de güzel ve ünlüydü. Met Gala'da kırmızı halıda yürüyen türden insanlardı. Ama Zara'yla ilk adımda tanışıyor olsak da, bunun nedeni arkadaş olmamız değildi. "Öyle bir şey değil."

Masamdaki telsiz bipledi ve ortak alanda çalışan hademenin tiz sesi ofisimde yankılandı. "Bayan Sparrow kahvaltıya gelmedi."

"Görev çağırıyor." Ayağa kalktım ve telsizimi kemerime taktım, kulaklığı taktım ve cevap vermek için düğmeye bastım. "Odasını kontrol edeceğim."

"Bu konuşma henüz bitmedi," diye güvence verdi Carolyn, ben yanından hızla geçerken.

Gözlerimi devirerek omzumun üzerinden el salladım ve dışarı çıktım.

Kısa sürede Eleanor Sparrow'un beşinci kattaki odasına yaklaşıyordum.

"Bayan Sparrow." Kapıya vurdum. Cevap vermeyince kartımı çıkardım ve kilidi açtım. "Eleanor," diye seslendim düzenli alana adım atarken.

"Buradayım canım," dedi banyodan.

Kapıyı açtım ve belli belirsiz içeri baktım. İçeride, vücuduna örttüğü bir havluyla duş koltuğunda garip bir şekilde oturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Kadını yıllardır tanıyordum, rahmetli büyükannemin arkadaşı olduğu için.

On sekiz yaşına geldiğimde, büyükannem annemle birlikte paylaştığımız daireden ayrılıp Boston Lights'a taşınmıştı. Onunla daha fazla vakit geçirebilmek ve para kazanabilmek için buradaki ofiste asistan olarak işe girdim.

Annem bir yıl sonra vefat ettikten sonra Boston Lights bir işten daha fazlası haline geldi. Burada annemden daha fazla zaman geçirdim.

başka bir yerde, hatta üniversitede bile. On üç yıl boyunca asistanlıktan müdürlüğe kadar yükseldim. Büyükanem iki yıl önce vefat ettikten sonra bile ayrılmak istemedim.

Eleanor gülümsedi. "Sadece biraz başım dönüyor, hepsi bu. Geçene kadar otursam iyi olur diye düşündüm."

"Neden arama düğmesine basmadın?" Bileğine baktım ama gri bant yerinde yoktu. Dönüp banyoyu taradım. "Nerede o?"

"Yatak odasında." Ses tonu gerçekçiydi.

"Ne?" Duş, yaşlılar için en tehlikeli yerlerden biriydi. Cihazı her zaman takmaları gerektiğini her zaman açıkça belirttik.

"Sabahları duştan sonra giyerim."

Gözlerimi kırptım. "Çıkarmamalısın. Bunu her zaman takmanın önemli olduğunu biliyorsun."

"Saçmalama. O şeyin içinde asla uyuyamam." Bana el salladı. "Ya içinde duş almak? Tanrım, bileğim acırdı."

Başımı salladım. Yataktan düşmek neredeyse duşta düşmek kadar yaygındı ve bu kadın her iki yerde de uyarı bileziğini takmıyordu.

"Kurallar-"

"Sen ve kurallar." Kıkırdadı. "Her zaman çok tutucusun."

Sinirden içim içime sığmıyordu. Son birkaç gün içinde bunu söyleyen ikinci kişiydi. "Benim işim senin güvende olduğundan ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak."

"Tıpkı Lucy gibi." Başını iki yana salladı. "Büyükanen her gün hazımsızlıktan kendini yiyip bitirirdi."

Sanki bir işaretmiş gibi, yemek borum yandı. Bu hissi bilirdim. Tums ile yaşadım. Ve kahve.

Bir eliyle havlusunu tutarken diğer eliyle kolumu okşadı. "Düğmeye ihtiyacım yok. Tanrı'nın bana verdiği sağduyuya sahibim. Başım döndüğünde otururum."

İçimi çektim. "Düğme yardım etmek için. Her ihtimale karşı orada. Bunun gibi durumlar için."

Eleanor, "Her zaman 'ne olur ne olmaz' diye düşünürsek, hayattaki iyi şeyleri kaçırmız," dedi. "Lucy bazen hayattan zevk almanı isterdi, biliyorsun."

Omuzlarım çöktü, iç çektim. "İstiyorum."

"En son ne zaman çalışmak ya da çocuklarına bakmak dışında bir şey yaptın?" Gri bir kaşını kaldırdı. "Yıllardır senden ebeveynlik dışında bir şeyle ilgili tek bir hikâye duymadım. Lucy'yi ziyaret ettiğin zamanları hatırlıyor musun? Yeni çıkmış bir kahve aroması getirip ona haftanızı anlatmaya çalışırdınız."

Evet. Hatırladım. O zamanlar yirmi bir yaşındaydım ve eğlenceliydim. Anlatacak hikayelerimin olduğu zamanlardı. Barda tanıştığım gülünç adam hakkında. Ya da arkadaşlarımla Kaliforniya'ya yaptığım gezi. Piper'ı doğurduktan sonra uzaklaştığım arkadaşlarım. Neredeyse iki yıl önce Jace'ten ayrıldıktan sonra daha da uzaklaştığım arkadaşlarım. Artık arkadaşlarım çoğunlukla iş arkadaşlarımdan oluşuyordu. Ve onları sadece işte görüyordum.

Şimdi düşününce kulağa biraz acınası geliyordu. "Bugün s'mores kahvesi içtim," diye itiraf ettim. "Bu yeni Dunkin'den bir tane."

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve gözleri parladı. "Marşmelov kremalı olan mı?"

Başımı salladım. "Bu harika. Bu hafta sana bir tane getirmeliyim."

"Bunu isterim."

"Güzel." Kolunu okşadım. "Giyinmeye ne dersin? Sonra seni hemşireye götürüp baş dönmene baktıracağım."

Sebebini (düşük kan şekeri) belirledikten ve Eleanor'u besledikten sonra günüm hiç hız kesmedi. Bir temizlik sorunuyla uğraştım ve ardından bir gıda tedarikçisiyle fiyatlardaki artış hakkında tartıştım. Sabah çok çabuk geçti.

Çocuklar ve Little Fingers'da ne yaptıkları hakkında endişelenecek zamanım bile olmadı.

"Tak, tak."

Kapı aralığından gelen yumuşak sesle, evraklardan başımı kaldırdım. Profesyonelce giyinmiş ve kusursuz görünen Zara, elinde kahverengi bir çanta tutuyor ve gülümsüyordu.

"Umarım bölmüyorumdur ama ön taraftaki genç kadın içeri girebileceğimi söyledi. İhtiyacınız olursa daha sonra da gelebilirim. Programınızda varım." Program kelimesinin İngilizcesi beni gülümsetti.

"Elbette, içeri gel." Koşarak ayağa kalktım.

"Otur," diye emretti, kaşları çatılmıştı. "Öğle yemeği getirdim."

İtaatkâr bir şekilde koltuğuma geri çöktüm. "Buna gerek yoktu."

"Saçmalık." Odayı adımladı ve masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. "Ben istedim," dedi. "Eğer çocuklarımız arkadaş olacaklarsa, bizim de iyi geçinmemiz gerekir. Ayrıca, sosyal medya konusunda nasıl hissettiğini görmek için kontrol etmek istedim."

Nasıl hissediyordum? Sanırım bu konuda pek bir şey hissetmiyordum. "Artık kimse kapıma yumurta atmıyor, bu iyi bir şey, değil mi?"

"Umarım öyledir." Zara gülerek bana bir kap uzattı. "Bu bir cobb salatası. Süt ürünü yok, glüten yok, sos yok, biber yok. Bu sabah aradığımda konuştuğum sevimli kadın bunun kabul edilebilir olduğunu söyledi."

İrkildim. Bu emir, Eleanor ve Kyle'ın iddia ettiği kadar gergin görünmeme neden oldu.

"Ben veganım, yani zor bir yemek siparişinden anlayan biri varsa o da benim." Zara çantadan ikinci bir kap çıkardı ve önündeki masanın üzerine koydu. "Ama diğer konuya dönelim. Cumartesi gününden beri herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

Başımı salladım. "Bu sabah beni Langfield Corp'tan alıp işe getiren Uber şoförü

Kim olduğumu görünce arabasını sürüp gitmedi, yani bu bir ilerleme."

"Burada daha yüksek bir çıtayı hedefliyorum, sevgilim." Güldü. "Peki ya sosyal medya hesapların? Kullanıcı adınız bende yok, o yüzden sizi etiketlemedim ama bu insanların sizi bulamayacağı anlamına gelmiyor."

"Sosyal medyam yok." Omuz silktim. Büyürken bütçemiz kısıtlıydı, bu yüzden gençken cep telefonum ya da ev bilgisayarım yoktu. Üniversiteye başladığımda ders çalışmakla meşguldüm. Sadece zamanım yoktu, aynı zamanda bu çılgınlığa katılmayı da umursamıyordum. Ve şimdi, daha da az zamanım vardı. Donukluk beni tanımlamanın uygun bir yoluydu.

"Huh." Zara başını salladı, sıkılmış ya da yargılayıcı ziyade eğlenmiş görünüyordu. "Daha önce hiç sosyal medyası olmayan biriyle tanıştığımı sanmıyorum."

İnsanlar konu hakkında yorum yaptığında genellikle ortaya çıkan endişe, onun nazik ifadesi şiddeti azaltsa da dönüp duruyordu.

"Zamanım yok."

"Mantıklı. Tam bir zaman kaybı. Bu sabah bir tavşan deliğine düştüm ve bir saatimi dev dalgaları izleyerek geçirdim."

"Dalgalar mı?"

"Evet." Kıkırdadı. "Dünyanın dört bir yanını vuran dev dalgaların videolarını izleyip durdum." Omuz silkti, bu hareket altın rengi kazağının yakasının omzundan kaymasına neden oldu. Sanki giysi onu kişisel olarak rencide etmiş gibi kazağını yukarı çekti. "Sanırım her zaman çok sıkılıyorum."

Telefonunu çıkardı ve bana doğru çevirdi. Ekranda Portekiz kıyılarına vuran bir dalganın videosu vardı.

"Neden seninle öğle yemeği yemek için yanıp tutuştuğumu anladın mı? Deliriyorum."

Güldüm. "Bundan çok şüpheliyim."

"Oh, güven bana. Can sıkıntısı en kötü işkence türüdür. Asher benim için yardım bulmanın bunu düzeltereğini düşünüyor. Ama cidden, Grey neden kreşte? Spor salonuna gidebileyim diye mi? Tenis oynayabileyim diye mi? Ya da o iğrenç turşu topu oyununa? Hiçbir şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum. Bu nasıl tatmin edici olabilir ki?" Zara salatasına bir şeyler atıştırdı ve çatalını kaldırırken bana mahcup mahcup baktı. "Özür dilerim. Meşgulsün. İhtiyacın olan son şey benim sızlanmamı dinlemek."

Belki ben ondan daha meşguldüm, ama ifadedeki dürüst hayal kırıklığı ve üzüntü beni çağırdı. Çimenler, onları kesmeyen ve sulamayan kişi için her zaman daha yeşil görünürdü.

"Evet, meşgulüm, yorgunum ve bazı günler kızımın hayatımı emdiğine yemin edebilirim. Ama bu sizin de aynı şekilde bitkin hissedemeyeceğiniz anlamına gelmiyor. Ya da hayatınız sizin de içinizden çekilip alınıyormuş gibi."

Zara sıcak bir gülümsemeyle başını salladı. O andan itibaren çocukları ve Boston'daki hayatı hakkında sohbet etmeye devam etti. Görünüşe göre, on yıldır yaşadığı Los Angeles'tan çok farklıydı.

Masamdaki telefon çaldığında cümlesinin ortasındaydı.

Carolyn'in adı ekranda belirdi, ben de yüzümü buruşturarak "Bir saniye izin verir misiniz?" dedim ve ahizeyi kaldırdım.

"Yemeğinizi böldüğüm için üzgünüm ama Hope Speaks'ten Kayla birinci hatta. Piper için bir hibe başvurusuyla ilgili olduğunu söyledi. Önce cep telefonunuzu aramış ama açmamışsınız."

"Bağla." Telefonu ağzımdan çektim ve "Özür dilerim ama Piper'la ilgili" dedim.

Zara bana el salladı ve salatasından bir ısırık daha aldı. "Acele etme."

Carolyn aramayı bağladığında telefon tıkladı ve diğer uçtaki kişiyi hızlı bir merhaba ile selamladım.

"Merhaba," dedi, sesi neşeliydi. "Harper Wallace ile mi görüşüyorum? Kızınızın burs başvurusu için arıyorum."

Umut Konuşuyor. Piper'ın fon için seçildiğini size bildirmek istedim."

"Oh." Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve göğsüm ağrımaya başladı. "Bu harika."

"Evet. ABA ve RDI için hemen uygun. Daha sonra onun için en iyi olanı buldukça duyuşal ve binicilik terapileri üzerinde çalışacağız. Bu hafta terapistlerin bir listesini hazırlayacağız ve ABA hizmetleri Pazartesi günü başlayacak."

Vay canına, çok hızlıydı. "Ne yapmam gerekecek?"

"Fazla değil," diye cıvıladı. "Terapistiyle tanışabilmesi için Piper'la toplantılar ayarlayacağız. Rahat olduğundan emin olacağız. Birlikte çalıştığımız her profesyonel kapsamlı bir şekilde eğitilir ve incelenir. Terapistle tanışma fırsatınız olacak ama sizden tek istediğimiz bazı evrak işleri."

"Bu harika." Ve çok kolay. Bu tür hibeler hayatımı değiştirebilirdi, elbette, ancak kuruluşun hizmetler için ödeme yapmasına rağmen, terapistleri bulmak ve randevuları planlamak için ayak işlerini yapan kişinin ben olacağım izlenimine kapılmıştım. Altı ya da yedi yere başvurmuştum. Artık emin bile değildim. Belki bu seferki farklıydı. Hope Speaks adını yapışkanlı bir nota yazdım, böylece daha sonra Google'da aratıp hafızamı tazeleyebilirdim.

"West Side İlkokulu'na gittiğini yazmışsınız." Benim ve babasının adreslerini listelemeye devam etti. "Bu yüzden çocuk bakımı hakkında bilgiye ihtiyacım olacak, böylece okuldan sonraki saatler için terapi planlayabiliriz. Ya da sizin ebeveynlik programınıza göre çalışıp terapiyi sizin evinizde yapabiliriz."

Derin bir nefes alarak şu anki kreş durumunu açıkladım, ancak bunun geçici olduğu konusunda onu uyardım.

"Çocuk bakım durumunuzdaki değişikliği daha sonra düşünürüz. Şimdilik, topu yuvarlayacağız. Zor olmasa gerek. Langfield Corp ile çalışmak her zaman harikadır. OT ve benzeri şeyler için tesislerine erişmemize bile izin veriyorlar. Bu da işimizi kolaylaştırıyor."

"Oh, güzel." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü bunu nereden biliyordu ki? Dylan böyle bir şeyden bahsetmemiştii.

"Formları ve ek bilgileri size e-posta ile göndereceğim. Daha sonra tekrar konuşabiliriz."

"Kesinlikle."

Telefonu kapatırken içimi bir huzursuzluk kapladı. Bıkkın olabiliirdim ve tüm çabalarımaya rağmen şu anda öyle hissediyordum. Ne tür bir insanın böyle bir hediye atının ağzına baktığını merak ederken bile.

"Haberler iyi mi?" Zara sordu.

Başımı sallayarak Piper'la olan durumu muhtemelen Zara'nın istediğinden çok daha fazla ayrıntıyla açıkladım. Yine de dikkatle dinledi.

"Bu inanılmaz. Dylan sihir gibi. Little Fingers'la ilgili her şey hayatı kolaylaştırıyor." Dirseklerini masaya dayadı ve daha yakına eğildi. "Bir ricam var," dedi. "Yeni tanıştığımız için bu çılgınca gelebilir. Ama önümüzdeki Cuma benim doğum günüm. Üç yaşına giriyorum." Parlak mavi gözlerini devirdi. "Ve Asher bir parti düzenliyor. Bir barda karaoke. Benden çok ona göre bir şey." Elini salladı. "Boston'daki arkadaşlarıımın sayısı çok az, bu yüzden davetli listesi takımın çoğu ve WAG'lerden oluşuyor."

"Wags?"

"Eşler ve kız arkadaşlar. Çok sevimliler ama çoğu çocuksuz ve onlarla neredeyse hiçbir ortak noktam yok." İç çekti. "Sen de gelir misin? O zaman çene çalabileceğim biri olur."

"Oh." Bu davet karşısında kalbim göğüs kafesime çarptı. Böyle takılmak için davet edilmeyeli uzun zaman olmuştu. Artık başkalarının çıkmak isteyeceği türden bir insan değildim. Çocuklar çoğu zaman yanımda olduğu için normalde bu tür davetleri çevirirdim. Onlar yokken genellikle ev işleriyle ya da uykuyla uğraşıyordum. Ama Sam ve Grey

hemen anlaştık ve Piper'dan korkmayan bir anne arkadaş bulmayı çok isterdim. Zara onun etrafında vakit geçirmişti ve şimdiye kadar hiç etkilenmemişti. Belki de bu mümkündü.

Sandalyesine geri çöktü. Gülümsemesi devam ediyordu ama kırılmanlaşmış, zorlanmıştı. "Eğer çok fazla olduğunu düşünüyorsan ya da istemiyorsan-"

"Hayır," diye aceleyle çıktım. "Gelmeyi çok isterim."

Sandalyesinde doğruldu, gözleri parladı.

"Ama bebek bakıcıları konusunda şansım pek yaver gitmedi. Gerçi o gece çocukları eski sevgilimin alması gerekiyordu. Yani iptal etmediği sürece, bunu yapabilirim."

"Oh." Sırıtarak sessizce alkışladı. "Geldiğin için çok mutluyum."

Bu bir garanti değildi ama onu düzeltmedim.

Collette eğilip tüpü ayarlamak için bir cetvel kullanırken Piper'a "EĞER TÜPÜ BİR İNÇİN ÜÇTE BİRİ SAĞA AYARLARSAK, TOP BİR SONRAKİ ÇİZGİYLE AYNI AÇIDAN ÇIKACAKTIR" dedi ve sarı örgülerinin omzunun üzerinden kaymasına neden oldu.

"Güzel." Collette'in ikiz kardeşi Phoebe başıyla onayladı.

"Onları ezmeye gidiyoruz." Ellerimi birbirine sürttüm. Zaferimizin tadını şimdiden alabiliyordum. Kızlarım bunu sallayacaktı.

Odanın diğer ucunda Dylan'ın ergenlik çağındaki oğlu Liam ve altı kişilik ekibi küçük bir domino oyunu hazırlıyordu. Bize karşı hiç şansları yoktu. Grey heyecandan onların sırasını iki kez devirmişti bile ve masadaki son domino taşını yerdeki ilk domino taşına nasıl çarptıracaklarını bile bulamamışlardı. Bizimkinin bir kitap rafının üzerinden, masanın üzerinden ve odanın yarısından geçtiğinden bahsetmiyorum bile. Üç twist ve bir Matchbox arabamız vardı. Arasında

Çoğu roket bilimciden daha zeki olan ikizler ve Piper, onları ezip geçecektik.

Dylan öksürerek dikkatimi çekti ve ona baktığımda kaşlarını çatı.

"Doğru, doğru. Bir yarışma değil," diye düzelttim, her ne kadar öyle demek istemesem de. "Bu sadece eğlence için."

"Doğru." Collette'in ses tonu da benimki kadar yatıştırıcıydı. Piper diğer grubun düzenini inceledi. "Onlarınkinin bizimkinden daha iyi olacağı tek bir kategori bile göremiyorum."

"Kesinlikle." Phoebe yumruğunu havaya kaldırdudaklarından şeytani bir kıkırtı döküldü.

Piper Phoebe'nin eline baktı ve gözlerini kırıştırdı. Sonra tereddütle parmak eklemlerini büyük kızınkilere dokundurdu. İkizler ondan birkaç yaş büyüktü ama gelişimizden bir saat sonra onu kanatları altına almışlardı.

Cebimdeki telefonum çaldı, ben de kızları ya da domino taşlarını rahatsız etmeden geriye doğru kaydım ve telefonumu çıkardım.

Kayla: Annesinden onay aldım. Çok fazla soru sormadı ama sesini duyabiliyordum. E-postayı aldıktan sonra bir sürü soruya hazır ol.

Tabii ki Harper bunu zorlaştıracaktır. Benimle olan bağlantıları nedeniyle, Piper'a hibe vermek kurallara aykırı olacaktır.

Ama bunu kolayca aşabilirim. Ona Hope Speaks'ten burs vermek yerine, Piper'ın terapi masraflarını doğrudan ben ödeyecektim. Faturalarla ilgilendiğim sürece, tüm iletişimi Hope Speaks üzerinden yürütmeye devam edecektim. Harper zorluk çıkarmadığı sürece. Ve şimdiden potansiyel belirmeye başlamıştı.

Ben: Sadece e-postadaki dili belirsiz tutun.

Kayla: Patron sensin. (Ama bunun kötü bir fikir olduğunu tekrar söylüyorum. Patladığında, lütfen beni kovma.)

Ben: Sen ve Cam fikirlerinizi açıkça belirttiniz.

İkisi de bana sadece gerçeği söyle konuşması yaptı. Ama bu bizi bir yere götürmezdi. Eğer biliyorsa, benden herhangi bir şekilde yardım kabul etmesinin imkanı yoktu. Zaten bana zar zor tahammül ediyordu. Eninde sonunda onunla JJ ile olan ilişkim hakkında konuşmam gerekecekti ama aramız düzelene kadar bekleyecektim.

Phoebe odanın diğer tarafındaki siyah saçlı bir kıza, "Bu galibiyette kilitleniyoruz," diye seslendi.

Onun yaşlarında olan kız, dilini çıkararak karşılık verdi.

"Winnie, Phoebe, kavga etmeyin," dedi Dylan, çocukları azarlarken bile ses tonunu melodik tutarak. "Belki de atıştırmalık molası verme zamanı gelmiştir."

"Kurabiye zamanı mı Dylan Teyze?" diye sordu siyah saçlı ve iri gözlü bir çocuk sessizce.

Kot pantolon ve boynuna kadar iliklenmiş kot ceket giymiş bir çocuk Kai'nin yanına geldi. Kıvrık saçları kafasında kahverengi bir top gibi duruyordu. "Hepimiz kurabiye alabilir miyiz?"

Dylan gülümsedi. "Elbette, kurabiye molası verebiliriz, Finn." Piper arkasına döndü, saç örgüsü yanaklarına çarpıyordu.

"Atıştıрма zamanı değil. On buçukta bir şeyler atıştırmıştık. Şu anda saat 1:04." Elleri iki yanında yumruk olmuş ve haliya bastırılmıştı, vücudu kaskatı kesilmişti.

Yazık oldu. Kurabiye kulağa hoş geliyordu. Glütensiz krakerler ve meyve suyu kutuları, Dylan'ın sırık gibi delikanlısı çocuklarla birlikte masaya oturup sabırla servisimi beklerken bana bir bakış atmış olsa da, atıştırmalık saatinde bomba gibiydi. Görünüşe göre meyve suyu kutusu için çok yaşlı olduğunu düşünüyordu. Gerçi ben asla çok yaşlı olamazdım.

Ancak Piper belirli bir programa bağlı olarak büyüyordu ve ben onun savaş ya da kaç içgüdüsünün devreye girmesini istemiyordum. Onun gibi vücudu dopamin tepkisini diğerlerinin ürettiği şekilde üretmeyen bir çocuk için bunun gibi küçük bir değişiklik panik tepkisine neden olabilir ve kendini dizginlemesi inanılmaz derecede zor olabilirdi.

Dylan'a bir el uzattım. "Bir şeyler atıştırmak zorunda değiliz." Kurabiyeleri getirmeden önce birkaç dakika daha beklemesi için yalvaran bir bakışla Piper'a döndüm. "Seni vuruş kafeslerine ne zaman götüreceğimi söylemiştim?"

Soru basitti ama bir programımız olduğuna ve buna sadık kalacağımıza dair bir güvenceydi.

Piper gözlerini hızla kırptırdı, stresi artıyordu. "Buradan 1:15'te ayrılacağımızı söylemiştin çünkü başka kimse olmayacağı için 1:30'da vuruş yapabileceğimizi söylemiştin."

"Evet." Ona kısa ve öz bir şekilde başımı salladım. "Yapacağımız şey tam olarak bu."

Bununla birlikte uzun bir nefes verdi ve elleri gevşedi.

"Yani bunu bir on dakika daha yapabiliriz. Tamam mı?"

Dominoları inceledi, dikkati hızla üzerlerinde geziniyordu. "Ve annem geldiğinde bunu görebilecek, çünkü kalacak ve o da görebilecek, öyle mi?"

Başımı salladım, destek için Dylan'a baktım. Onay, gerçekten. Onun tesisinde çok fazla özgürlük alıyordum.

"Onu korumak için oyun çiti koyacağız," diye söz verdi. Dylan tanıdığım en rahat insanlardan biriydi ve genel sakinliği Piper'a yardımcı oluyor gibiydi. Daha fazla yardım bulana kadar burada olduğum için bu beni rahatlatmıştı.

Phoebe, "Kurulduktan sonra her şeyin videosunu çekmeliyiz," diye önerdi. "Sonra da düşerken tekrar kaydetmeliyiz."

Piper gözlerini kırptırdı ve sonra sarışın kıza gülümsedi. Göz teması kurmadı ama odağı Phoebe'nin boynunun etrafında bir yere sabitlenmişti. Piper'ın gülümsemelerinin çok az olduğunu öğreniyordum.

"Evet," dedi. "O zaman sonsuza dek bizim olacak." Collette gururla başını sallayarak,

"Kesinlikle," diye onayladı.

Kızların işi bittiğinde telefonumla tüm koşuyu olduğu gibi videoya çektim. Sonra Dylan dolaptan yürümeye başlayan çocuk çitini çıkardı ve kızların etrafına koydu.

onu korumak için. Piper güvenli olduğundan emin olduktan sonra, o ve ben kafeslere yöneldik.

Metal sopanın topa karşı titreşimi harika bir duyuşal girdiydi. Umudum, eklemlerine uygulanan baskıyla birlikte bu girdinin bugün Piper'ın içinde biriken stresin bir kısmını hafifletmesiydi. Eğer işe yaramazsa, onu eğitim odasına götürür ve bir süre mini trambolinde zıplamasına izin verirdim.

"Revs'i sevdiğini biliyorum ama hiç beyzbol oynadın mı?"

"Annemle bazen," dedi, gözleri etrafta geziniyor, mekanın detaylarını inceliyordu - ağılar, her birinin ortasında mavi bir Revs logosu olan temiz beyaz duvarlar, ayaklarımızın altındaki çim ve etrafımızda asılı duran ses yalıtım yastıkları. "Babamla bir kez denedim ama eldivenini sevmedim. Tümsekleri vardı. Onu kullanmam gerektiğini söyledi. Sonra sinirlendi ve eve gidebilmemiz için annemi aradı."

Yüzüm buruştu ve kalbim çocuk ve babası için acıdı. Spektrumdaki bir çocuğa ebeveynlik yapmanın zorlukları yok değildi. "Toplara vurmaya ne dersin?"

Omuz silkti.

Bunu denemeye hazır olduğuna dair bir işaret olarak kabul ederek, ihtiyacımız olan her şeyi getirdim ve kurdum. On dakika sonra, tee'den bir top daha çıktığında, bunun harika bir fikir olduğu açıktı.

"Vuruşunu düz tut. Temas ettikten sonra yukarı çekeceksin," diye düzelttim.

Önce tişörtü, sonra sopayı inceledi ve bana bakmadan başıyla onayladı. Piper'ı anlamayan insanların onu nasıl zor biri olarak gördüklerini anlayabiliyordum. Bütün gün boyunca soğukkanlılık ve stres arasında gidip geldi. Her ne kadar bugün sinir krizine en yakın gördüğüm şey bu sabah Harper'la yaptığı tartışmanın sonrası olsa da, bunların ne kadar kolay olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Ama tee'den vuruş üzerinde çalışırken, memnun etmeye hevesliydi. Tıpkı domino oyununda olduğu gibi, doğru yapmak istiyordu. Olumlu pekiştirmeyi seviyordu. Bunu arzuluyordu, gerçekten, ama hata yapmaktan endişeleniyordu. Bir şeyleri yanlış yapmaktan. Özellikle de yeni şeyleri.

Sopası topa çarparak sert ve yüksek bir şekilde uçmasını sağladı.

"Harika. İşte buydu." Gülümsedim ama ona yumruk tokuşturmayı ya da beşlik çakmayı teklif etmedim. Her ne kadar Phoebe'ye yaptığı gibi buna mecbur kalsa da, kendi alanını tercih ettiği açıktı.

"Şimdiye kadar Little Fingers'ı nasıl buldunuz?"

Omuz silkerek bir top daha aldı ve onu da tee'nin üzerine koydu. "Domino oynayan kızları seviyorum. Mantıklılar."

Gülmemeye çalıştım. Phoebe ve Collette kesinlikle organizatördü. Oyun oynamıyorlardı. Yaptıkları her faaliyete hükmedebilecek bir grup çocuk yarattılar. Piper'daki potansiyeli görecektik kadar zeki olmalarını takdir ettim.

"Sorun olmazsa ben de birkaç topa vuracağım."

Omuz silkti, odağı hâlâ topun üzerindeydi.

Hâlâ rahat olduğu için büyük haberi zorla söyledim ve iyi karşılaması için dua ettim. "Bazı insanlar gelip bizimle konuşacak. Umarım senin için sorun olmaz."

Piper bana doğru döndü, dikkati o kadar yükseldi ki bakışlarını kaçırmadan önce gözleri neredeyse benimkilerle buluşacaktı.

"Neden?"

Ona palavra atılmayacağını bildiğim için gerçeği söylemeye devam ettim. "Seninle tanışmak istiyorlar. Ve en çok hangisini sevdiğini söylemeni istiyorum."

Bir topu kafesin öbür ucuna yolladı, sonra bir başkasını aldı. "Oynamayı bırakmak zorunda mıyım?"

"Hayır."

Başını salladı, sonra ona gösterdiğim pozisyona geçti.

Cam'e bir mesaj gönderdim ve sonra atış makinesini kurdum. Kapı açılıp uzun boylu esmer bir kadın içeri girene kadar üç iyi vuruş yapmıştım. Onu görmezden geldim. Buraya benimle konuşmaya gelmemiştir. Neyse ki doğruca çitlere yöneldi. Piper'la beş dakika kadar sohbet etti ve sonra gitti. Ben perdelerimi kapatmadan önce iki kadın ve bir erkek daha içeri girdi.

"Bir yarasa yirmi yedi ons ağırlığındadır."

Kaşlarımı kaldırarak, ciddi bir şekilde yarاسasını inceleyen Piper'a baktım.

"Ama çok salladıktan sonra daha fazla hissettiriyor."

Kıkırdadım. "Gerçek bu değil mi? Jöle kolların var mı?"

Önce bir kolumu, sonra diğerini inceledi ve kaşlarını çatarak gömleğindeki bir noktaya odaklandı. "Kollarım kemik ve deriden oluşuyor."

"Özür dilerim." Bu sefer gülmemek için kendimi zor tuttum. OSB'li çocukların çoğu çok gerçekçiydi. "Kıpır kıpır bantlar gibi mi hissediyorlar?"

Sopasını yavaşça yere bıraktı, sonra kollarını . Onları bırakırken dudakları bir parça yukarı kalktı. "Belki."

"Demek ki onları çok çalıştırmışsın. Belki bir gün beyzbol oynamak istersin." Sopasını aldım ve rafa doğru yöneldim. "Şimdi bütün topları almalıyız." Kafesin ucunu işaret ettim.

Ben kovayı kaptığım gibi, o da görev bilinciyle onlara doğru yürüdü. Birlikte topları çimden kaldırdık ve kovaya attık.

"Beyzbol oynayamam," dedi sonunda.

"Neden?"

"Geçen yıl T-ball oynamayı denedim ama koçum anneme oynamak için yeterince normal olmadığımı söyledi."

Sözleri kaydedildiğinde içime dolan sıcak öfke daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. "Normal mi?" Kelimeyi tükürürken dişlerimi gıcırdatmamaya çalıştım.

"Yağmur yağıyordu ve ıslanmak istemedim, bu yüzden arabaya geri koştum." Yerden bir top daha kaptı. "Ama koçun ona takımda olabilmek için normal olmam gerektiğini söylediğini duydum."

Bu duyduğum en saçma şeydi. Bu fikri kafasından silmek istedim.

"Cortney Miller'ı tanıyor musun?"

Tabii ki öyle yaptı. Sadece evet demek yerine, onun istatistiklerini söyledi. Çok etkileyiciydi.

"Sizin yaptığınız bazı şeyleri o da yapabiliyor. Ligdeki herkes için istatistikleri listeleyin. Bu konuda gerçekten çok iyi."

Elinde başka bir topla doğrulurken kaşlarını çatarak yere baktı.

"Ama çok endişeleniyor. Bazen o kadar çok endişelenirdi ki oyunu oynamakta zorlanırdı. Yanlış çorap giydiğinde ya da bacak korumasındaki bir klips yanlış renkte olduğunda odaklanamazdı."

Gözlerini kırptırdı.

"Ya Christian Damiano? Mikroplardan ve kirli şeylerden korkuyor. Tüm lig onun için reçine kurallarını değiştirdi."

Bir göz kırpma daha.

"Emerson Knight? Bazen odaklanmakta güçlük çekiyor. Dikkatli olmazsa duvara toslar." Yanına çömeldim, bana bakmadığında hiç şaşırmadım. Bir top aldım ve ona doğru uzattım. "Bir insanı normal yapan hiçbir kural yoktur. Herkes aklına koyduğu her şeyi yapabilir."

Topu aldı ve sesli bir şekilde yutkundu. "Diğer takımlarda da onlar gibi oyuncular var mı?"

"Corey Matthews'u tanıyor musun? New York Metros'un atıcısı? Disleksisi var. Hayatı boyunca okumayla mücadele etti. Rose City Roasters'ın yakalayıcısı Bennett King de sağır. Atlanta'dan Asher Adler'a da tıpkı sizin gibi OSB teşhisi konmuş."

İki kez göz kırptı ve topu kovaya bıraktı. Sonra gitti, başka bir tane aldı. Daha ziyade

Ona baskı yaparak, fikrin beynine yerleşmesine izin verdim. Umarım onda yankı uyandırmıştır. Umarım hatırlatmaya ihtiyaç duyduğunda bunu hatırlar.

"Bugün sizinle konuşmak için gelen insanlardan herhangi birini sevdiniz mi?" Top toplama işini bitirirken sordum.

"Belki ilki," dedi. Sesi duygusuzdu ama hemen cevap vermişti.

Hah. O da Cam'in favorisiydi. "Adı Ashley. Onun nesini sevdin?"

"Koku almadı ve aptalca sorular sormadı. Bayan Temton'ın okulda yaptığı gibi terapi yapıyor." Dolu kovayı aldı ve paytak adımlarla kafeslerin önüne doğru yürüdü. "Saat üç buçuk. Şimdi diğer odaya dönüyoruz, değil mi?"

Kovayı tam olarak bulduğumuz yere koyduktan sonra kapıyı açtım ve kafesten çıkmasını işaret ettim. "Ashley ile tekrar takılmak ister misin?"

"Ne zaman?" Bana bakmadan kapıya doğru ilerledi.

"Çoğu gün okuldan sonra. Bir saat kadar."

"Neden?" Döndü, dudakları aşağı doğru çekildi. "Artık buraya gelmiyor musun?"

"Her gün gelemem," dedim dürüstçe. "Hâlâ beyzbol oynuyorum. Kontratımın bitmesine iki yıl var. Ondan sonra muhtemelen Bayan Temton ve Ashley gibi ben de terapi sunacağım."

"Bunu yaptığında," dedi stadyum ile Langfield Corp arasında uzanan yeraltı tüneline inen merdivenlerden inerken, "benimle yapar mısın?"

"Çok isterim," dedim. Gerçekten isterdim. "Ama plan yapmadan önce annemin ne diyeceğini görmeliyiz."

Koridorlarda ilerlerken ve Little Fingers odalarına geri adım attığımızda sessizdi. Tek kelime etmeden, güvenceye ihtiyaç duymadan, daha önce oturduğu puf koltuğa doğru yürüdü, kulaklıklarını taktı ve öylece oturdu.

Sıra dışı bir gün için Piper her şeyi son derece iyi idare ediyordu. Bu sabah geldiğimizden beri hiç nöbet geçirmedi ya da öfke nöbeti geçirmedi. Sınırda olduğu birkaç an oldu ama kontrolünü kaybetmedi. Bu hem onun hem de Harper'ın alışkanlığının bir göstergesiydi. Günü Piper ile geçirdikten sonra, Harper'ın harika bir kız yetiştirdiğini kabul etmek zorunda kaldım.

Dylan yanıma geldi. "İkizlerin domino taşlarını sosyal medyada paylaşma ve hayranlarının kazananı oylaması fikrini kabul etmedin, değil mi?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Tabii ki yaptım." Kızıl salıya doğru döndüm. "Takımımın yeteneğini gstermeliyim."

İçini çekti ve her zaman taktığı kolyesindeki pembe taşlı kolyeyle oynadı. "Ama Kyle, ikizler ve Piper açıkça yetenekli. Onlar bir..." Elini şaheserlerine doğru salladı. Gerçekten inanılmazdı. Gökkuşağı rengindeydi, kırmızı ile başlayıp on metre sonra mor ile bitiyordu. Her parça renk şemasına uyuyordu ve kıvrımlar ve dönüşler mkemmek bir şekilde yerleştirilmişti. "ok tıklanabilir bir sosyal medya gönderisi." Kaşlarını çatarak diğer domino taşına baktı. "Ve diğer grup gerçekten çok uğraşmış."

Bunu yüksek sesle söylemem ama acınacak haldeydi. Sanki ben yokken tekrar devrilmiş gibi görünüyordu, çünkü bu noktada sadece üç fit uzunluğundaydı.

"Cort'u gndermelisin. İnternetin bunu oğlunun ekibinin yaptığını bildiğinden emin olun."

Arkamdan derin bir hırıltı duyuldu. "Liam'a sataşma."

Döndüm ve dev adamı üç adım buldum, küçük kızını bir kolunun kıvrımında tutuyordu.

"Benden daha iyi postalayabileceğini düşünmüyor musun? , ihtiyaç."

"Dikkat et, Streaks. Neredeyse aynı yaştayız," diye homurdandı.

"Hayır, son zamanlarda topladığın tüm o yaşam puanları yaşına eklendi." Onu işaret ettim. "Emekli oldum. Artı

on yaşam puanı. Neredeyse evli." Parmağımı nişanlısına çevirdim. "On yaşam puanı." Kızına başımı salladım. "Çocuklar. Yirmi yaşam puanı. Yani benim hesabıma göre yetmiş beş yaşındasınız."

Başını eğdi ve salladı. "Sen bir moronsun."

"Şuna ne dersiniz? Bana karşı bunu yaparsan ve kazanırsan hayat puanlarını düşeriz."

"İçimden bir ses yakında burada 'yaşam puanı' kazanacağını söylüyor" -serbest elini kaldırdı ve tırnak işareti yaptı- "yakında burada".

Willow babasının saçını avuçlayıp çekti ama bu hareket onu pek etkilemedi.

"Emekli olmayı düşünmeden önce iki yılım daha var." Kıkırdayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Kızının parmaklarını saçlarından nazikçe çekti ve doğruldu. "Kastettiğim o değildi. Daha çok pratik olarak evli kısmını."

Dylan'ın gözleri büyüdü ve ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Aman Tanrım. Bu Liv ve Becks'e olanlar gibi bir şey mi? 'Ondan hoşlanmıyorum' diyor ve sürekli tartışıyorlar ama bunun tek nedeni henüz ona sahip olmaması mı?" Sorusunu bitirirken sesi tizleşmişti.

İçim ürperdi. "Hayır," dedim ona hızlı ve sert bir şekilde.

Ama Cortney sadece kaşlarını kaldırdı ve sırttı.

"Buna bayıldım." Dylan parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve başını eğdi.

Keskin bir nefes alarak düşüncelerimi toparladım, Harper'ın benim tipim olmadığını tekrar açıklamaya hazırdım. Ama arkamdan gelen hırıltılı bir ses beni durdurdu.

"Hope Speaks'in ortak sahibi siz misiniz?"

Yüzümü buruşturarak yavaşça arkamı döndüm ve kendimi Harper'ın bakışları arasında buldum.

"Ooh." Dylan başını salladı. "Hadi şu turuncu-kırmızı tutkuyu koridora çıkaralım."

Bahsettiği turuncu-kırmızı şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama yine de başımı salladım ve Harper'a ters ters baktım

Kapıdan dışarı.

"Siz Hope Speaks'siniz ve burs için Piper'ı seçtiniz." Ağzı böyle sert bir çizgi halinde bastırıldığında, üst dudağındaki küçük yay daha da belirginleşti.

O dudağın bu sabah parmağımda nasıl bir his uyandırdığını düşünmemeye çalıştım. İşe yaramadı. Sıcak saten etin hatırası bir alaydı. Peki ya nefesini bıraktığında tenimde gezinen o yavaş hava?

Lanet olsun. Bu basit düşünceler içimde bir ihtiyaç dalgası yarattı.

Gözleri sabahki gibi alev alev parlıyordu. "Cevap verme zahmetine girecek misin?"

Sikeyim. Kalın bir yutkunmayla kendimi odaklanmaya zorladım. "Hope Speaks'i ben yönetiyorum ama bu yıl hibe alacakları ben seçmedim."

Gerçek buydu. Kayla onları daraltmıştı ve Mason iki alıcıyı seçmişti, ikisi de Piper değildi. Ama bu bilgi kırıntısı bu tartışmayı kazanmama yardımcı olmayacaktı.

Öfkelendi. "Buldozer gibi ezilmekten hoşlanmıyorum."

"Buldozer." Kendime bir cevap bulmak için zaman tanımak amacıyla kelimeyi tekrarlardım çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

"Evet, Kyle. Hope Speaks'i Google'da arattım. Kesinlikle sensin. Hayatımıza girip kontrolü ele almaya çalışamazsın. Buradaki amacınızı anlamıyorum. Ve-"

Adil olan buydu. Yaptığım şey sadece bana mantıklı geliyordu ve bunu yapıyordum çünkü en iyi arkadaşıma bir söz vermiştim. Bu kadının dudağındaki krem şantiyi tatmayı kesinlikle içermeyen bir söz. Ama lanet olsun, kahvemi yudumlarken gözlerindeki o zevk parıltısını görmüştüm ve içgüdülerim beni ele geçirmişti.

Ama bu bir daha olmayacaktı. Daha iyi biliyordum. Harper'ın yardıma ihtiyacı vardı ve ne yazık ki bu tür bir yardım orgazmı içermiyordu. Başımı salladım. göre Harper ve orgazm birbirinden çok ayrı iki konu olmalı. Harper

uzak durmak gibi şeylerle gitti. Ve onu bu şekilde düşünmemen gerektiğini biliyorsun.

"Neden kafanı sallıyorsun? Ben çok ciddiylim."

Buna inanmıştım ama son birkaç dakikadır ne dediğini duyamayacak kadar aklım başımda değildi.

"Biliyorum."

"Güzel. Boston'ın faullü top olayını aştığı konusunda hemfikiriz. Sen de tiradını fazlasıyla ettin. Ve artık devam etme zamanının geldiği konusunda hemfikir misin?" Harper başını yana eğdi ve bir tutam saçı yanağına doğru savruldu.

Elim onu geri fırçalama isteğiyle seğirdi ama kolumu yan tarafıma kilitleyerek kendimi tuttum. "Piper'ın Hope Speaks'in sunabileceği terapiye ihtiyacı var. Bana kızgın olduğun için onun bu terapiyi almasını engelleme."

Omuzları gerildi ve çenesi kilitlendi. "Hibeyi kabul edemez demiyorum."

Yüzünü buruşturarak bu sözleri söylemenin canını acıttığını belli ediyordu. Hay sikeyim. Hizmetlerin parasını bizzat ödediğimi bilseydi? Muhtemelen yanardı. Bunu ona söylemeyi planlamamış olmam iyi bir şeydi.

"Güzel. Her şeyi Hope Speaks'e iletebilirsin. Bugün sevdiği bir terapistle tanıştı. Ashley ABA ve RDI konusunda kalifiye."

Ağzını açtı ama cevap veremeden devam ettim.

"Kayla, başlamadan önce Ashley ile tanışabilmeniz için bir toplantı ayarlayacak. Ben orada olmayacağım, o yüzden endişelenmeyin."

Rüzgârın bir kısmı yelkenlerini terk etti. "Güzel."

"Evet. Yani iyiyiz. Artık buldozer yok. Sadece çocuklar ihtiyaçları olanı alacak."

İç çekti, omuzları çöktü. "Evet. Harika. Teşekkür ederim." Bunu söylemek ona hâlâ acı veriyordu ama bu kez yüzünü buruşturması o kadar belirgin değildi.

"Bir değil."

Çenesini kaldırarak etrafımdan dolaştı ve sınıfa girdi. Daha kötüsü de olabilirdi.

SOHBETE EJDERHA EKLEMIŞSİN

Ben: Hey, tıkla ve benim takımıma oy ver.

Ejderha: Neden domino taşlarının oyluyorum?

Bambi: Baksana ufaklık ne kadar da şirin. Tıpkı o kitap gibi. Neydi adı, "Küçük Tren

Motor.

Bambi: Sanırım yapabilirim GIF'i, Sanırım yapabilirim

Ben: Neden liderliğim azalıyor? Herhangi biriniz oy verdi mi?

Bambi: Ben küçük olana oy verdim.

Ben: Bu yanlış olan.

Melek Çocuk: Bunu Grey yaptı. Ben de ona oy verdim.

Yeni adam: Üzgünüm Beckett ve Cortney beni köşeye sıkıştırıp oy kullanmamı ve çocuklarının dominos şeyini paylaşmamı söylediler.

Ben: Takım sadakati adam

Yeni adam: Bana ödeme yapanlar onlar.

Bambi: Evet, seni besleyen çatalı ısıрма. Ejderha: Bu bir el hakkında, çatal değil.

Yeni çocuk: Kim insanların ellerini yer ki?

Ben: Hepiniz berbatsınız. Ama yine de ben kazanıyorum. Evet!

Ben: Zafer GIF'i

EJDERHA SOHBETTEN AYRILDI

İstediğin gibi oy kullandım. Ryan ve Bill'e de oy kullanmaları için eşlik ettim.

Ben: Sen en iyisisin anne. Kulüpteki arkadaşlarına sordun mu?

Tabii ki hayatım. Kızlardan her zaman oy kullanmalarını isterim. Şimdi siyah granit hakkında ne düşünüyorsun?

Anne: Yarı bitmiş dolapların üzerinde duran granit örneğinin resmi

Anne: Ya da sabuntaşı?

Anne: Sabuntaşı örneğinin resmi

Ben: Mutfağını mı yeniliyorsun?

Anne: Bill ve ben Joan'ın yaptığı işten ilham aldık.

Ben: Bana söylemedin mi?

Anne: Sanki yaptığın her şeyi bana anlatıyormuşsun gibi konuşuyorsun.

Ben: Yanacağım

Hayır, teşekkürler. Bazı şeyleri annelerin hiç bilmemesi daha iyidir.

Harper 13

"SEN dünyanın en kötü annesisin," diye bağırdı Piper, şoför koltuğumun başlığını tutup can havliyle tutunurken. Kapının dışındaki pozisyonumdan onu kolayca dışarı çıkaramadım.

Kalbim çarpıyor ve midem yanıyordu. Olmamaya çalıştığım şey tam olarak buydu - dünyanın en kötü ebeveyni. Sabrımı korumak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Neredeyse on dakika süren bu olaydan sonra, kızımı arabadan çekip çıkarmak ve ona sineye çekmesini söylemek istedim.

Ama yapamadım. Zorluk çıkarmaya çalışmıyordu. Endişesi o kadar yüksekti ki vücudu gerçek bir korku yaşıyordu. Benim bakış açımdan, bırakma sırasında güvenli bir şekilde oturuyorduk. Ancak Piper, vücudundan akan adrenalin ve korku miktarına bakılırsa bir ayıdan kaçıyor da olabilirdi. Bu yüzden tek seçenek bunun üstesinden gelmekti.

En azından dün gece arabamı tamirhaneden geri almıştım. Bu kavgayı bir Uber'de ya da takside yapıyor olsaydık ağlayabilirdim.

Ama ağlamıyordum. Her şey yoluna girecekti. Little Fingers'a Sam'in geç kalacağını bildirmiştim ve Carolyn'e mesaj atarak sabahki toplantımı 10'a ertelemesini rica etmiştim. Gördünüz mü? Hayatım kontrolüm altındaydı.

"Bugün Perşembe, Piper. Bugün okul günü." Ses tonumu sakın ve güven verici tuttum. Pazartesi günü izinli olmasına rağmen, Salı ve Çarşamba günleri kavga etmeden okula gitmişti. "Yani bugün okula gidiyoruz."

"Ben. Ben. Değilim."

Bir bacağını , ben de onun spor ayakkabılı ayağından kaçtım. Zar zor.

"Çok . Bir molaya ihtiyacım var."

Sen ve ben, evlat. Ne diyeceğim biliyor musun Pipe? Benim de bir molaya ihtiyacım var. Evde kalalım. Özellikle de gece boyunca dört kez uyandığı için. Ondan sonra ikimiz de en iyi halimizde değildik. Evde kalmak, giymek istediği kirli mor gömlek için kavga etmek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu. Okula gitmemek onun saçını örmek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu ki bu da kolumda diş izi kalmamasını sağlayacaktı. Evde kalmak kolay olurdu ama benim bir işim, onun da okulu vardı. Evde kalma lüksümüz yoktu.

"Piper." Yutkundum. Sonra derin bir nefes alarak sonraki kelimeleri ağızımdan zorla çıkardım. Bu bir meydan okumaydı, çünkü her şeyden çok, evet bebeğim, ara verebiliriz demek istiyordum. "Bugün okul günü ve benim işim var."

"Umurumda değil," diye bağırdı. Tekrar tekme attığında kaçmak için elimden geleni yaptım ama yanımda beliren bir kadın beni ürküttü ve Piper'ın spor ayakkabısı kalçama geldi.

Anlık zonklamayla irkildim. Bu çok yorucuydu. Çoğu gün yalnız değilmişim gibi davranabiliyordum. Sanki yabancılar ve hatta tanıdığım insanlar kıyı şeridinde durup bana bir şeyler fırlatırken gölün ortasında suda yürüyormuşum gibi hissetmiyordum.

Bana taş atıyordu. Ama ayağını tekrar savuşturduğumda, metaforu beynimden atamadım.

"Hanımefendi. Size tekrar söylüyorum," dedi bu yabancı, "buraya park edemezsiniz. Burası bırakma alanı."

Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi, çekip gider ve bizi kaosumuzla baş başa bırakırdı. Ama bu benden üçüncü kez çekilmemi isteyişiydi ve anlamıyordu ki eğer geri tırmanıp arabayı bir adım bile hareket ettirirsem, Piper bunu bir zafer olarak görecekti ve onu tekrar ikna etmeye çalıştığımda sadece iki katına çıkacaktı.

Bu sabah arabayı durdurduğumda 3. Dünya Savaşı'na katılmayı . Çoğu zaman Piper arabadan sorunsuzca iniyor ve içeri giriyordu. Bunu teşvik etmek için, kötü günlerde bile her gün bu şekilde yanaştım ve sanki ineceğinden eminmişim gibi davrandım. Bazen kendini toparlaması ve günle yüzleşmeye hazır hissetmesi için tek gereken buydu. Normalliğin, rutinin bu görüntüsü.

"Biliyorum," diye cevap verdim daha önce hiç görmediğim kadına, ama hâlâ kızıma bakıyordum.

Kadın ofladı pufladı. "Hareket etmeniz gerekiyor."

Aşırı şişirilmiş bir egosu olan bu yaya geçidi görevlisine patlamak istedim. Neyle uğraştığımı göremiyor muydu? Beni taciz etmeden önce Piper'ı arabadan indirmemi bekleyemez miydi?

Sam araba koltuğundan endişeli kahverengi gözlerini bana dikti. Endişe ve aynı zamanda utanç doluydular. Böyle günlerden nefret ederdi. Piper için olduğu kadar onun için de soğukkanlı ve sakin kalmalıydım çünkü gelecek yıl burası onun okulu olacaktı ve isteyeceğim son şey burada olmaktan korkmasıydı.

"Okul yok. Beni zorlayamazsın." Piper yükseltici koltuğunun kol dayanağını kavradı ve çekiştirdi.

Sol elimi kullanmamam gerektiğini hatırlamadan önce, onu diğer kolçağın etrafına kilitledim ve yerinde tuttum. Yaranın iyileşmesine ve morluğun solmaya başlamasına rağmen, ağrı hala koluma yayılıyordu.

"Onu yere bırak."

Tekrar tekmeledi. Bu sefer kaburgalarımın bir darbe indirdi.

Gözlerim yandı. Elim ve kalçam arasında işim bitmişti. Sağlam elimle koltuğu tuttum ve yaralı elimin yanımda sallanmasına izin verdim. "Bırak onu," diye yalvardım, sesim çatlıyordu.

"Affedersiniz," diye seslendi derin bir ses arkamdan.

Görmezden geldim. Daha büyük bir izleyici kitlesine sahip olmanın bana bir faydası olmazdı. Piper bu kadar kötü ruh halindeyken onu tekrar kontrol altına almak çok zor oluyordu. Etrafta dolaşan tanımadığımız insanlarla uğraşmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Elim hâlâ araba koltuğuna kilitlenmişti, gözlerim onun yüzündeydi ama o bana bakmıyordu. "Koltuğu bırak."

Yeni gelen o kadar yakın duruyordu ki, sıcaklığı sırtıma işliyordu. Bir kol omzuma dokundu ve sonra kızımın benim aramda mavi Revs kulaklıklar sallanmaya başladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Piper bana fırlatmaya çalıştığı koltuğu çekiştirmeyi bıraktı.

Bize kimin katıldığını anlamak için dönmeme gerek yoktu. Kulaklıklar Kyle'ın ona Little Fingers'da verdiği gürültü önleyici kulaklıkların aynısıydı.

Pazartesi günü, mesafemizi korumak konusunda bir anlaşmaya varmıştık ve şimdiye kadar buna sadık kaldık. Sam ve Piper her gün onu görmekten bahsetse de ben görmemiştim. Peki neden şimdi buradaydı?

Piper tekrar gözlerini kırptırdı ve sonunda kulaklıkları takabilmek için yükseltici koltuğu bıraktı. Kulaklıkları kulaklarına geçirdikten sonra gözlerini kapattı ve ön koltuğa doğru yığıldı.

Rahatlamış olmalıydım. Kavga bitmişti, en azından şimdilik ve artık boğulmuyordum. Ama şimdi çocuğumu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmenin getirdiği suçluluk ve yenilgi duygusu içinde debeleniyordum. Onun için savaşmışım.

Neredeyse on beş dakika, ama Kyle onu birkaç saniye içinde sakinleştirmişti.

Yükseltici koltuğu bıraktım ve arkamdaki adama doğru döndüm.

"Neden buradasın?" Ses tonum istediğimden daha sertti.

İki elini de havaya kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Dylan, Piper okula gitmek istemediği için geç kaldığını söyledi. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Neden?"

Hiç mantıklı gelmiyordu. Bugün gibi günler duygusal olarak çok yorucuydu. Kızımı çok seviyordum ama ben bile şu anda burada olmak istemiyordum, o zaman bu adam neden sürekli karşıma çıkıyordu?

Bir adım daha geri çekildi, avuçları hâlâ havadaydı. "Sadece yardım etmek istedim."

Çocuklara baktım. Piper'ın gözleri kapalıydı ve Sam bizi izliyordu. Yine de ifadesi biraz dengelenmişti. Arabanın kapısını hafifçe iterek kapattım. Sonra derin bir nefes aldım.

"Kaba olmaya çalışmıyorum ama Kyle, bırak böyle günleri, iyi günlerimi bile senin yorumların olmadan zar zor atlatabiliyorum."

Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Etraflarındaki çizgiler hafifçe yumuşadı.

"Hiçbir şeyim kalmadı, kalsa bile gerçekten zamanım yok. Ne oyun için, ne eleştiri için, ne de başka bir şey için." Sesim çatallaştı ve boğazımı temizledim. "Yani benden ne istiyorsan, ne arıyorsan, seni temin ederim ki bende yok."

İçimi bu şekilde döktüğümde beklediğim son şey beni göğsüne çekmesiydi. Gerçi bu doğru değildi, çünkü daha da şaşırtıcı olan, vücudumun sanki tam da ihtiyacım olan şey bir kucaklamaymış gibi onun içinde erimesiydi.

Onun güçlü kolları beni sardığı anda sarktım. Sanki tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bırakmış gibiydim. Göğsünün duvarı beni dik tutmak için ihtiyacım olan sağlam destektir ve başım omzunun altında mükemmel bir şekilde dinleniyordu. Tuhaftır, basit bir sarılmanın bana dünyanın yükünü artık omuzlarımda taşıyıyormuşum gibi hissettirmesi. Gözlerim doldu ama göz kırparak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Bir sarılma için ağlamayacaktım. Bu çok saçmaydı.

Zorla derin bir nefes aldım. Çabalarıma rağmen titrekti. Ama bu ayrıntıyı gizlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İkinci nefesimden sonra Kyle nihayet konuştu. "Senden hiçbir şey istemiyorum Crabby," diye fısıldadı başımın tepesine doğru. "Senden hiçbir şey istemediğime söz veriyorum. Sadece bana ihtiyacın olduğunda tutunabileceğin bir ip olmama izin ver. Çünkü inan bana, boğuluyormuş gibi hissetmenin ne demek olduğunu bilirim."

Başka bir nefesle, bu seferki daha istikrarlıydı, geri çekildim ve başımı arkaya yatırdım.

O kadar ciddi bir yüz ifadesiyle beni izliyordu ki sözüne inanmadan edemedim. Zaten onu sorgulayamayacak kadar yorgundum. Tek başıma suda yürümekten çok yıpranmıştım.

Yavaşça başımı salladım.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Cam orada. Sam'i al ve git." Beni bıraktı ve başını misafirler için ayrılmış bir yere park edilmiş siyah Escalade'e doğru eğdi. Tam olması gereken yere.

"Yapamam-"

"Senin bir toplantın var. Benim boş bir günüm var." Küçük gülümsemesi, medya tarafından fotoğrafı çekildiğinde sık sık takındığı türden bir sırıtışa dönüştü. Her zaman istediğimi elde ettiğimi söyleyen bir playboy ifadesi. "Sahip olduğum tek şey çok fazla zaman ve ölmek bilmeyen rekabetçi bir çizgi, bu yüzden Piper beni okulla ilgili bir irade savaşında yenmeye çalışmak istiyorsa, o zaman iyi şanslar derim."

Homurdandım ama ağzım istemeden de olsa gülümsedi.

"Cidden, yoğun bir gün geçiriyorsun. Ben hallederim." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Anahtarlarımı istediğini anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda hayır demek istedim. Çünkü bu bir ebeveyn olarak benim işimdi. Ama gerçek şu ki bir toplantım vardı. Ve zihinsel olarak tükenmişim, bu da Piper'a teslim olma riskim olduğu anlamına geliyordu. Ve eğer bunu yaparsam, yarının imkansız olacağını garanti edebilirdim. Piper kazanabileceğini anladığında çok daha fazla savaşıacaktı. Bu yüzden tartışmak yerine ona anahtarlarımı uzattım.

"Ve endişelenmeyin. Medusa'yı hallettim."

"Medusa?" Elim kapının kolundayken durakladım.

Okulun girişine çıkan merdivenlerde duran ve yüzü sert bir şekilde çatılmış olan kadını işaret etti. "O bakışlarıyla insanları nasıl taşa çevirmeye çalıştığını fark etmediğini söyleyemezsin."

Gülerek başımı salladım. Sonra arka kapıyı açtım. "Hadi Sam. Bay Cam'le gezintiye çıkacağız."

Sam, yükseltici koltuğunu da yanında taşıyarak dışarı çıktı ve elimi tuttu, yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

Geri döndüğümde sadece iki adım atmıştık. "Kyle."

Bana doğru baktı.

"Teşekkür ederim."

Bana hızlıca başını salladığında gülümsemesi şaşırtıcı derecede alçakgönüllüydü. Sam ve ben otoparka doğru ilerlerken, Kyle kızımınla birlikte arabaya tırmandı ve sessizce kapıyı kapattı.

Sam'in emniyet kemerini bağlarken Cam, "Sıradaki durak Küçük Parmaklar," diye seslendi. "Bu," dedi ben yolcu koltuğuna tırmanırken, "senin için." Aramızdaki konsolda duran bardağı işaret etti. "Kyle senin kendi kahve türünü sevdiğini düşünüyor. Krem şanti falan."

Gözlerimi devirdim ama bardağı alıp dudaklarıma götürdüm. İşin aslı, biraz hoşlanmışım. Kyle Bosco'da hoşlanmaya başladığım pek çok şey vardı ve bu gerçekten dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bilinmiyor: Onu içeri aldın mı? Yoksa hala arabamda mı oturuyorsun?

Ben: Kim dis?

Crabby: Bugün birden fazla kişi büyük Kyle Bosco'ya araba anahtarlarını teslim etti mi?

Küstahlığını geri aldığını görmek güzel Crabby.

Ben: Ama evet, o okul binasının içinde ve arabanız Boston Lights'taki park yerinizde, anahtarı arka tekerleğin üzerinde.

Bugün sihirli bir dokunuşun var ha?

Ben her zaman sihirliyim bebeğim.

Crabby: 🙄

Ben: Sanırım söylemeye çalıştığın şey teşekkür .

Evet. Aslında öyle. Teşekkürler Kyle.

Ben: Dikkatli ol, eğer çok nazik olursan bunun bir şaka mesajı olduğunu ve gerçekten Harper Wallace olmadığını düşünebilirim.

Crabby: Harper'ın masasında kaşlarını çatarak çektiği selfie.

Ben: Lego kulesinin önünde sırttan Kyle ve Sam'in selfie'si

JJ: Harper, Hope Speaks'in Piper'ın terapilerine yardım ettiğini mi söylüyor?

Ben: Detayları mı soruyorsunuz yoksa Harper'a ne söylediğimizi mi soruyorsunuz?

Orospu çocuğu. Tarafsız kalmanın daha iyi olacağı konusunda anlaştığımızı biliyorum ama yalan söylemek beni bu duruma soktu.

Ben: Kimse yalan söylemedi. Sadece bazı şeyler belirsiz bırakılıyor.

Kafasını masaya vuran bir adamın GIF'i.

Ben: Bak, daha az gergin ve stresli görünüyor, değil mi?

JJ: Sanırım...

Ben: Ve çocukların daha mutlu olduğunu garanti ederim. Onları her gün görüyorum.

Yüzüme vur dostum. Onlarla daha fazla zaman geçirmeme ve bu lanet aileyi düzeltmemeye yardım edeceğini söylemiştin.

Ben: Öyleyim. Yemin ederim. Güven bana.

Şükran Günü'nde evde olacak mısın?

Ben: Tabii ki. En sevdiğim çikolatalı kremalı turtadan istiyorum.

Anne: Jj az önce başka topçularla Tahiti'ye gitmekten bahsetmişti.

Ben: Evet, onu iptal ettim.

Gerçekten mi? Bu benim oğluma benzemiyor.

Ben: Sadece burada bazı şeyler var.

Anne: Eşyalar kız olabilir mi?

Yine başlama anne.

"OTUZ DÖRT MÜ?" Dylan renkli kutulardan oluşan devasa yığını incelerken kaşları çatıldı.

"Sam daha fazla Lego seti istedi. Sadece ona yeni bir set almak adil görünmedi, ben de herkese birkaç tane aldım." Omuz silktim.

"Tesisimiz getirip durduğunuz tüm bu eşyalar için yeterince büyük değil."

Burası bana oldukça büyük göründü. Büyük oyun alanları vardı ve uzaktaki pencerelerin altında daha fazla raf için yer vardı.

"O kadar da çok değil."

Boynundaki pembe kristali gümüş zinciri boyunca sürüklerken dudaklarını büzdü. "Önce daha fazla domino vardı, böylece sen ve Piper diğer takımı yenebilecektiniz."

"Nişanlının seni aldatması benim suçum değil." Omuz silktim. Cortney buradaki hemen hemen tüm takım arkadaşlarımin yanı sıra New York Metrosundaki eski takım arkadaşlarının da domino koşusu için oy vermelerini sağlamak için elinden geleni yapmıştı. "Ben de

Neredeyse bütün gün öndeydi ama sonra o öne geçti." Bir elimi çenemde gezdirdim. Kaybetmeye ne kadar hâlâ anlayamamıştım. "Piper ve benim son hamle için fazladan malzemeye ihtiyacımız vardı."

"Ve sen kazandın." Dylan iç çekti. "O zaman tüm Playmobil setini aldın. İçinde kaç parça olduğunu biliyor musun? Neden buna ihtiyacımız olduğunu düşündüğünü hâlâ anlamıyorum." Ellerini kalçalarına koydu ve renkli alanı taradı.

"Grey ve Sam bir korsan gemisi istediler, ben de biraz araştırma yaptım. Bakmaya başladığımda sadece birini seçemedim. O kadar çok harika seçenek vardı ki." Çocuk oyuncakları üzerine hiç bu kadar kafa yormamıştım. En azından küçüklüğümden beri. Bu yüzden ne kadar havalı olabileceklerini hiç fark etmemiştim. Özellikle bunların çok fazla detayı vardı. Gemilerdeki topların içinden fırlayan küçük toplar bile vardı. "Ben de birkaç tane aldım."

Odanın diğer ucunu işaret etti. "Birkaç tane mi? Birkaç düzine dene. Sonra da daha fazla parmak boyası rengine ihtiyacımız olduğunu mu düşündün?"

"Sadece üç tane vardı..."

"Evet. Ana renkler. Böylece çocuklara bunları nasıl karıştırıp kendi renk tonlarını oluşturacaklarını öğretebilirim." Döndü ve işaret etti. "Şimdi yeni bir rafım ve şimdiye kadar yapılmış tüm renklerim var."

Başımı salladım. "Yani Sam'in seçenekleri var. Ben de bir masa ve Legolar için biraz daha raf alacağım."

Omuzları çöktü. "Kyle Bosco, senin kocaman bir kalbin var. Ve görünüşe göre çok fazla zamanın ve paran var." Kolumu okşadı. "Bu hafta içinde Greater Boston Family Crisis Network'e ne bağışlayacağımızı düşünmeye başlamamız gerekecek. Delia bu işe çok zaman ve emek harcadı ve destekledikleri anneler ve çocuklar için her zaman eşyalara ya da parasal bağışlara ihtiyaçları var. Orada buradan çok daha fazla işe yarar. Burada kimsenin daha fazla eşyaya ihtiyacı yok."

Bunun doğru olduğundan emin değildim ama bu başka bir günün savaşıydı.

"Tamam." Bu, Sam ve Grey için bir şeyler almayı bırakmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Kapı açıldı ve Piper içeri süzüldü. Terapisti Ashley de arkasından içeri girdi. İkili ABA terapisine Pazartesi günü başlamıştı ve bugün üçüncü seansları vardı. Ashley'i kenara çekip aklını çelmek istedim. Nasıl gittiğini sormak. Piper'ın ne üzerinde çalışması gerektiğini öğrenmek. Ama bu bana düşmezdi. Harper haklıydı. Deli gibi buldozer kullanıyordum. Bu yüzden kendimi uzak tutarken yardım etmeye çalışıyordum.

Perşembe günü Piper'ın okuluna en son gittiğimde Harper'ın beni ters ters bakarak göndermesini bekliyordum. Ama daha ben Escalade'den inmeden önce, kızının uyumu ve okula bırakma işini yürüten korkunç kadın yüzünden yıkılmanın eşiğinde olduğu belliydi.

O cam gibi, bitkin, kehribar gözlerin görüntüsü, kızını okula götürmek için sahip olduğu demir iradeyle birleştiğinde ruhumu sert bir şekilde çekmişti. Kadın çivi gibi sağlamdı ama desteğe, sırtını yaslayacağı bir dosta ihtiyacı vardı. Ve lanet olsun ki o arkadaşın ben olmasını istemezdim.

JJ planıma tam olarak güvenmese bile, Harper'la aramızda bir dostluk olması iyi bir şey olurdu. Hepimiz için.

"Hey, Pipe," diye .

Döndü, gözlerini kaçırmadan önce bir anlığına yüzüme baktı.

"Legolarla bir şeyler inşa etmek ister misin?"

Kısa ve öz bir baş hareketiyle kutu kulesine doğru ilerledi ve bir tane seçti. Sam'in adım adım talimatları takip etmek ve doğru parçaları bulmak için yardıma ihtiyacı olsa da, Piper Lego kraliçesiydi. Annesi onu saat beş buçukta almadan önce setlerden en az birini bitirmiş olacaktı.

Telefonum titrediğinde saat beşi geçiyordu. Cebimden çıkardım ve Crabby ekranda belirdiğinde gülümsemekten kendimi alamadım.

Sorduğumda bana numarasını vermemekte ısrar etmişti, bu yüzden geçen hafta bana mesaj attığında şok olmuştum. Ama artık iletişim bilgilerine sahip olduğum için, sadece kontrol etmek için ona günde birkaç kez mesaj atmak gibi garip bir istek duyuyordum. Onu bir şeye güldürmek. Ona sinir bozucu bir meme ya da bana ters ters baktığı bir fotoğrafını göndermesini sağlayacak bir resim göndermek.

Onu anlamadım. Yine de nefret de etmedim.

Kafa yukarı. Storrow Drive'da bir kaza oldu ve tampon tampona trafikte kaldım. Beş buçuğa kadar yetişemeyeceğim. Piper üzülecek.

Odanın diğer ucunda Piper Lego setini bitirmek üzereydi. Her an saati izlemeye başlayabilirdi, buraya başladığından beri her gün bu saatte yaptığı gibi.

Ben: Onları eve götürmemi ister misin?

Crabby: Hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin.

Her zamanki cevabı buydu. Önerdiğim her yardım benim için büyük bir rahatsızlıkmiş gibi davranıyordu. Hâlâ farklı bir şekilde görmesini sağlamaya çalışıyordum.

Ben: Onlar çıkınca ben de çıkıyorum. Ben de onları bırakabilirim. Evin o kadar da uzakta değil.

İkinci kısım yalandı. Evimin tam tersi yöndeydi ama açıkçası umurumda değildi.

Piper için daha kolay olabilir.

Ben:
Katılıyorum.

Telefonu cebime geri sokarak açık alanda ilerledim. Piper'ın oturduğu küçük masanın karşısındaki çocuk boy sandalyeye oturdum. İlk başta vücudumu bu kadar küçük bir mobilyaya sıkıştırmak garip gelmişti ama artık bacaklarımı kıvrma sanatında ustalaşmışım.

Dikkatini çekmek için Legolarının yanındaki masaya vurdum.

İç çekerek başını kaldırdı. Omzumun üzerinden bakıp arkamdaki bir şeye odaklanmadan önce gözleri neredeyse benimkilerle buluşuyordu. Yavaş yavaş benimle daha rahat olmaya başlamıştı.

"Düşünüyordum da belki Cam ve ben seni bugün eve götürürüz. Ne dersin?"

Kapının üzerindeki saate odaklandı, elleri masaya öyle sıkı yapışmıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Beş buçukta mı?"

"Evet."

Omuzları ve elleri aynı anda gevşedi ve başını sallayarak projesine geri döndü, pembe bir tuğlayı ağaç şeklini almış gibi görünen daha büyük bir parçanın içine yerleştirdi.

Ayağa kalktım, telefonumu çıkardım, Harper'a bir mesaj atarak Piper'ın plan değişikliğine onay verdiğini teyit ettim, sonra Sam'e yöneldim. "Selam dostum. On dakika uyarısı. Toplanmaya başlamamız gerekiyor. Annem trafiğe takıldı, o yüzden seni eve götüreceğim."

"Ooh, arabaya yine M&M's mi alacağız?"

Harper çocukların ne yediği konusunda çok katıydı. Bu Piper için mantıklıydı ama Sam için daha zordu. Başkası için en iyisi olduğu için konulmuş kurallara göre yaşamamanın ne kadar zor olduğunun farkındaydım.

"Yemekten sonra içmeniz için size birkaç tane vermeme ne dersiniz?"

Kaşları dağınık kızıl saçlarının ardında kayboldu ve gözleri büyüdü. "Annem akşam yemeğine kalmana izin verecek mi?"

"Emin değilim." Cevabım hayır olmalıydı. Bu konuda hiç konuşmamıştık. Ama şimdi Sam bahsettiğine göre, belki de o kadar da kötü bir fikir değildi.

"YARDIM ETMEME İZİN VER." Trevor, ben apartmana doğru ilerlerken tuttuğum çantalardan birini kaptı.

"Teşekkürler," dedim ikinci bir plastik torba alırken. Çocukları Langfield Corp'tan almak için şehrin öbür ucuna gitmem gerekmediğinden, markete uğramak için zamanım vardı. Her şey çok çabuk geçmişti. Çok sorunsuz. Korkunç bir angarya olmak yerine, hızlı bir mola olmuştu. En son ne zaman bir markete yalnız girdiğimi hatırlamıyordum. Yalvaran ya da öfke nöbeti geçiren bir çocuk olmadan. Başboş dolaşmaları ya da diğer müşterilerin yoluna çıkmaları konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

"Çocuklar nerede?" Trevor sordu.

"Bir arkadaşım onları benim için eve getiriyor." Asansöre bindik ve boştaki eliyle dört numaraya bastı.

"Marissa bugün beni aradı ve hafta sonlarını takas edip edemeyeceğimi sordu. Çocukları cuma ve cumartesi almak istiyor."

"Gerçekten mi?"

Eski karısı velayet programı konusunda katı davranma eğilimindeydi, bu yüzden Pazartesi günü gelecek hafta sonu için yer değiştirmek üzere aramış olması neredeyse şok ediciydi.

Sırıttı. "Bir aile düğününe gidiyor. Ve ben onun gibi bir pislik olmadığım için kavga etmeden kabul ettim, böylece yer değiştirdik."

"Aferin sana, büyük insan oluyorsun." Geçen yıl çocukları kız kardeşinin düğününü kaçırmıştı çünkü düğün eski sevgilisinin hafta sonuna denk gelmişti. Çoğu insan intikam almak isterken, onun bunu yapmaması çok şey ifade ediyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ne?" Asansörden çıkarken sordum. "Sen ve ben aynı hafta sonu çocuksuzuz."

Kapımın önünde donup kaldım, midem bulanıyordu. Bu... daha önce hiç olmamış bir şeydi. Ne söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden bir yanıt düşünürken anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırmaya odaklandım. Anahtarlarımın her zaman durduğu cebimde onları bulamıyormuş gibi davranarak acele etmedim ve bu hafta sonu ikimizin de çocuksuz olacağı imasından kurtulabileceğimi umduğum kadar zaman geçene kadar sahte arayışına devam ettim.

Bu oyunu oynayabileceğim kadar oynadıktan sonra kapının kilidini açtım ve çantaları bırakmak için mutfığa yöneldim.

"Eminim şimdi ne soracağımı tahmin edebilirsin." Arkamdan yaklaştı ve beyaz plastik torbaları benimkilerin yanına koydu.

Göğsüm sıkıştı. Kahretsın. Umarım yapamam.

Gülümsedi, yüzündeki ifade beni dehşete düşürmekten başka bir işe yaramadı. "Cuma içkileri?"

İçim burkularak bir bahane aradım. Müsait olmamam için bir sebep. Sonra bir ampul yandı. Mükemmeldi. "Aslında," dedim, "gelemem." Işınlanma dürtüsü güçlüydü ama yüz ifademi sempatik bir sırıtışa dönüştürdüm. "Arkadaşımın Cuma akşamı doğum günü partisi var."

"Gerçekten mi?" Şüpheli bir kaşını kaldırdı. Onu suçlayamazdım. Hiç dışarı çıkmazdım ve bunu bilecek kadar uzun süredir komşuyduk.

"Evet, Lang Field'ın oradaki karaoke barda. Büyük olan. Orayı biliyor musun?" Adı neydi? Dilimin ucundaydı. Zara bu öğleden sonra bana mesaj atmıştı.

Mikrofon düşürmek mi? Mic
Dropper? "Mikrofonu
Bırakmak?"

İşte buydu. Başımı sallayarak poşetten badem sütünü çıkardım ve Piper içeri girip görmesin diye hızla buzdolabına yerleştirdim. Her zamanki markasından kalmamıştı ve ben neredeyse boş olan kutuya dökmeden önce görürse uzun bir gece olacaktı.

"Orayı seviyorum." Tezgâhıma yaslandı, ben buzdolabını kapatırken yerleşti.

"Bence eğlenceli olacak." Umuyordum. Kimseyi tanımadığım halde Zara beni yalnız bırakmadığı sürece.

"Eğlenceli olacak ne var?" Piper kapı aralığından sordu. Trevor'ın etrafını görebilmek için bir tarafa doğru eğildim. İşte,

mutfağın girişinde Piper ve Sam duruyordu. Hâlâ sırt çantalarını takıyorlardı. Kyle onların arkasındaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dikkatini Trevor'a vermişti.

"Anneme yine çıkma mı teklif ettin?" Sam yaklaştı ve komşusunu değerlendirmek için başını geriye eğdi.

İrkildim. Bu o kadar düzenli oluyordu ki çocuklar bile bunu bekliyordu.

Trevor gülerek Sam'in saçlarını karıştırdı. "Yine kendimi acınacak halde hissetmeliyim. Ama ilk kez gerçekten umudum var."

Bu ironikti, çünkü hayır demiştim.

"Sonra görüşürüz." El sallayarak girişe doğru döndü, ancak fuayemdeki iri yarı adamı görünce donup kaldı. "Sen de kimsin?"

Kyle cevap vermeden beyzbol şapkasını çıkardı, ters çevirdi ve geriye doğru kaydırarak taktı. Sonra ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Vay anasını," diye mırıldandı Trevor. "Kötü kelime," diye duyurdu Piper.

"Kyle Bosco." Kyle'dan bana ve tekrar bana bakarken Trevor'ın gözleri büyüdü. "Nasıl?"

Kyle'ı bu şekilde tanımasına şaşırmıştım. Giriş kapımda duran ve bana ters ters bakan dar siyah tişörtlü ve kot pantolonlu adamın hiçbir özelliği Boston Revs'in eğlence düşkünü Kyle Bosco'suna benzemiyordu.

"Sen ve Streaks arkadaş mısınız?"

"Sosyal medya kullanmayan başka biri daha mı?" Kyle, Instagram, TikTok ya da adını sayamadığım diğer uygulamalardan herhangi birine sahip olmadığımı öğrendiğinde Zara'dan daha çok şaşırmıştı.

Boğazımı temizledim. "Sanırım öyle."

Trevor genellikle yerel spor ve diğer medya dedikoduları konusunda bilgi sahibiydi, bu yüzden muhtemelen haftada saatlerini kaydırarak harcadığını tahmin ederdim.

"Bu haftaki yazılarımdan hiçbirini görmedin mi dostum?" Dikkati Trevor'ın üzerindeydi.

"Ha?" Kollarım iki yanımda gevşerken sordum. Bu konuşmanın nereye gittiği konusunda kafam iyice karışmıştı.

Kyle sırtarak çenesini kaldırdı. "Çocukların sosyal medyamın her yerinde, Crabby."

Sosyal medya feragatnamesi imzalamıştım ama sanırım Revs'in resmi sosyal medya sayfalarını Hannah yönettiği için paylaşımları onun yapacağını düşünmüştüm. Bir ya da iki paylaşım olur ama daha fazlası olmaz diye düşünmüştüm. Eğer durum böyle değilse, Jace'ten haber almadığıma şaşırmıştım. Büyük bir Revs taraftarıydı.

"Domino koşusu anketini kazandığımızı gördünüz mü?" Piper'ın sesindeki beklenti, herkesin bunun ne bilmesi gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu. Onunla çok gurur duyuyordu

Bu yüzden onu suçlayamazdım. Yine de çocuklar arasındaki aptalca bir rekabetin o kadar çok insanın umurunda olduğunu düşünemiyordum.

Trevor kekeleyerek, "Ama... şu faullü top meselesi," dedi.

"Annem bunu asla yapmamalıydı." Piper kaşlarını çatı. "Sadece istatistiklere bakarsak, Revs daha iyi bir takımdı. Ve Revs, Metros'la kafa kafaya gelse onları ezerdi. Özellikle de Asher Price ve Kyle'ın vuruş ortalamaları .300'ün üzerinde kalırsa."

"İşte benim kızım." Kyle kızına gülümsedi. Trevor ağzı açık bakakaldı.

Bu kadar çok insanın ünlülere ve sporculara yaltaklanması beni rahatsız ediyordu. Trevor konuşma konusunda tamamen yetenekliydi, neredeyse fazla yetenekliydi ama Kyle ortaya çıktığında adam kekeleyen bir karmaşaya dönüşmüştü. İnsanlar sadece insandı, ne kadar tanınmış olurlarsa olsunlar.

Kyle kıkırdadı. "Ama ben bir pisliğim. Bu çok iyi biliniyor. Ve faul topu gibi şakalarım bazen ıskalıyor. Bunu hallettik. Harper bana karşı sabırlı davrandı, her ne kadar benim onun yükü olduğumu düşünse de."

"Ne tür bir ayı?" Sam ellerini Kyle'ınki gibi kalçalarına koyarak sordu.

Başımı salladım. Kyle son iki hafta içinde buna benzer pek çok açıklama yapmıştı. Revs'in temsilcileri de öyle. İnsanların Kyle ve benim uzun süredir arkadaş olduğumuza inanması çok saçmaydı. Ama inanıyorlardı.

Oğluma, "Başımın belası demek istiyor," dedim.

"Oh." Sam Kyle'a döndü ve kuvvetle başını salladı. "Öyle diyor."

Kyle güldü, bu hareket dikkatimi çekti. Elimde olmadan çenesinin sert çizgisini, kahverengi gözlerindeki ışıltıyı ya da şapkasının altından görünen saçlarını fark ettim.

Dikkatimi başka yöne çektim ve çocuklarıma odaklandım. "Tamam, ayakkabılarınızı çıkarın, sırt çantalarınızı alın. Hadi gidelim."

Birlikte inlediler ama mutfaktan çıkarken daha fazla mücadele etmediler.

"Ben yoldan çekileyim," dedi Trevor, Kyle'ın etrafından dolanarak. "Cuma günü iyi eğlenceler. Belki görüşürüz."

Kyle kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Alet çantasını beğendin mi?" diye sordu, sorusunda anlamadığım bir yoğunluk vardı.

"O iyi biri," diye onu temin ettim. "Yiyeceklerimi taşımama yardım etti."

"Ben de isterdim."

Alay ettim ve ona yan gözle baktım. "Cam'in çantaları taşımama yardım etmesi gerekirdi." Kyle'ı uzun zamandır tanıımıyordum ama numarası bende vardı.

"Oh lütfen." İki kolunu da kaldırdı ve pazularını esnetti. "Ağır kaldırma işlerini yapabilecek durumdayım."

Vay canına, öyleydi. Kasları şişkinleşip tişörtünün kolunu çekiştirirken içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Tanrım. Bu basit hareket yıllardır deneyimlediğim her şeyden daha fazla tahrik ediciydi. Yiyecekleri paketinden çıkarmaya geri dönmeden önce kendime bir saniye bakma fırsatı verdim.

"Pazularını bir kenara bırak, Bosco. Burada etkileyecek top tavşanı yok."

Yanıma geldi ve başka bir çantadan bir kutu granola bar çıkardı. "İnanması zor olabilir ama top tavşanlarına ilgi duymayalı birkaç yıl oldu."

Gözlerimi ona diktim. "Bu düşündüğün gibi parlak bir karakter ifadesi değil."

"Bu gece çok ateşlisin, Crabby."

Başımı eğdim, sırttım. "Normalde değil miyim?"

"Her zaman öylesin." Kıkırdadı. "Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

"Anne." Sam mutfağa geri döndü. "Eşyalarımı kaldırdım. Kyle bizimle yiyebilir mi?"

Bu düşünce midemi bulandırdı. Başımı sallayarak oğluma sempatik gülümseme verdim. "Eminim Kyle'ın

başka planlar."

"Hayır, bilmiyorum," dedi Kyle.

Ona hızlıca bir bakış attım. Yardımın için teşekkürler. "Glütensiz tavuk nugget ve lima fasulyesi yiyeceğiz."

"Benim favorim." Gülümsedi.

"Bunun yalan olmadığı bir dünya yok." Bu fikrin saçmalığına güldüm. Muhtemelen haftanın yedi gecesini ya dört yıldızlı restoranlarda gurme yemekler yiyor ya da özel bir şef tarafından gönderiliyordu. Lima fasulyesi kesinlikle onun favoriler listesinde yer almazdı.

Kyle kollarını başının üzerinde bir yay çizerek salladı. "Gerçeğin bir uzantısı."

"Ciddi misin? Sanki ben hayır diyorum, sen de-" "Dünya Serisi."

Göz kırptım. Ne oluyor lan?

Kyle elini kaldırdı. "Tek boynuzlu at diyecektin, değil mi? Ama dürüst olmak gerekirse, Dünya Serisi benim tek boynuzlu atım, yani uyuyor."

"Hani bazı insanlar birbirlerini o kadar iyi anlarlar ki birbirlerinin cümlelerini tamamlayabilirler."

Başını salladı, kaşları kalktı ve gözleri dans ediyordu.

"Bu bizim olayımız değil," diye kestirip attım.

Başını geriye atarak bir kahkaha attı.

"Akşam yemeğine kalıyor mu?"

"Hayır."

"Evet."

"Harika." Sam yumruğunu sıkarak mutfaktan dışarı koştu.

İçimi çektim.

"Lima fasulyesi mi yoksa nugget mı yapacağım?" Kyle iki beyaz poşeti havaya kaldırarak sordu.

Gözlerimi devirdim.

"Yani ikisi de mi?"

Güzel."

Kızgınlığıma rağmen bir kahkaha attım.

Çantaları tezgâha bıraktı ve buzdolabını açtı. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Bu benim sıram değil mi?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Görünüşe göre Citizen's Cider ya da Knocked Out IPA var. Hangisini istersiniz?"

"Elma şarabı."

Kyle ikisinden de birer tane çıkardı ve bana elma şarabını uzattı. "Gerçekten yemek mi yapıyorsun?"

"Elbette." Nugget paketini ters çevirdi ve pişirme talimatlarını inceledi. "Bu şeyleri havada kızartmak ne kadar zor olabilir ki?"

Tezgâha yaslandım ve elma şarabımdan yavaşça bir yudum alarak gösteriyi izlemeye koyuldum.

Sessiz bir anın ardından döndü ve bana odaklandı. "Ben gerçekten ciddiym. Bu ne kadar zor?"

Başımı sallayarak fritözü işaret ettim. "Şu siyah şeyi görüyor musun? Güç düğmesine bas. Size yol göstereyim."

Tavuk pişmeye başladığında ve ben çocuklara bir onluk verdiğimde-

Akşam yemeği için dakika uyarısı yaptıktan sonra döndüm ve neredeyse bir haftadır aklımı kurcalayan soruyu sordum.

"Hope Speaks'i neden başlattınız?"

Kyle dondu kaldı, birası yarıya kadar dudaklarındaydı. "Sanırım göstermelik bir cevap istemiyorsun." Sırıttı ama bu zorlamaydı.

Başımı salladım. Geçen hafta bana boğulmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini söylediği o andan beri, belki de hayatının benim düşündüğüm gibi olmadığını düşünüyordum.

Şişesini yere bıraktı ve ellerinin topuklarını kalçalarının iki yanındaki tezgâhın kenarına dayadı. "Ryan adında bir ağabeyim var, ona Asperger sendromu denildiği zamanlarda teşhis konulmuştu."

Yanına yaklaştım, bir kalçamı dolaplara dayadım ve bir avucumu formikanın üzerine koydum.

Elinin benimkinden sadece iki santim uzakta olduğunu fark ettim, o elime bakarken ben de onun bakışlarını takip ettim.

"Babam ben iki yaşındayken gitmiş," dedi tekrar yüzüme odaklanarak. "Onu hatırlamıyorum. Sanırım onu

o ilk yıllarda orada burada." Omuz silkti.

İçgüdüsel olarak elim uzanıp onu rahatlatmak için titredi.

Ama yutkunup gözlerini kaçırarak birasına odaklandığında, içimdeki dürtüyü bastırdım. "Ama ben beş yaşına geldiğimde, o yanıma gelmedi.

artık. Bu yüzden sadece annem, Ryan ve ben kaldık."

Çenesini göğsüne bastırdı ve yavaş bir nefes verdi. Sonra yüzünü bana dönerek elimi kendi eliyle kavradı. Pürüzlü derisi benimkini iliklerime kadar işleyen bir sıcaklıkla sardı. Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi.

"Sam'de kendimden çok şey görüyorum. Sende de annemden çok şey görüyorum. Hope Speaks'i sadece ailelere maddi yardımda bulunmak için değil, annem uzun yıllar boyunca yalnız bir yolda yürüdüğü ve kimsenin aynı yolu izlemek zorunda kalmasını istemediğim için başlattım."

Kelimeler içimden geçerek kalbime doğru yol aldı ve onu hapsetti. Gözlerimi kırıştırdım ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Bana çok fazla kredi verme, Crabby. Çoğunlukla, hala bencil ve iyi vakit geçiren bir adamım."

Bu ifadede bir kırılganlık vardı. Sanki eğlenceli bir beyzbolcudan daha fazlası olduğuna inanmasına izin vermiyordu.

Başımı salladım. "Bunu saklamakta oldukça iyi bir iş çıkarıyor olabilirsin ama bundan çok daha fazlasısın."

Yaklaşarak dudaklarımı yanağına bastırdım.

Nefesi kesildi ve vücudu gerildi. Üstümdeki eli sıkılaştı. Bir an tereddüt ettim, saat beş yönündeki gölgesinin dudaklarımı gıdıklamasına izin verdim.

Gözleri benimkilerle buluştu. Koyu kahverengi irislerinde sorular uçuşuyordu. Dişlerini alt dudağına bastırdı. Ve kalbim yerinden fırladı.

"Anne! On dakika demiştin ama on bir oldu bile."

Tam Piper mutfağa daldığı sırada Kyle'dan geriye sıçradım. "On bir dakika oldu," diye tekrarladı. "Ve ben süt istiyorum."

Kyle'ın gözleri bir an için kocaman oldu. Sonra gözlerini kırptırdı ve yutkundu, sanki bir şeyden kurtuluyormuş gibi başını salladı. Tek kelime etmeden fritöze döndü ve nugget'ları çıkarmak için işe koyuldu.

"Süt." Boğazımı temizleyerek kızıma odaklanmaya çalıştım. Ama az kalsın başıma gelecekler aklımdan çıkmıyordu. Yarıda kesildiğimiz için rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilmiyordum. Bunun bir önemi yoktu, çünkü söz konusu Kyle olduğunda, çok az bakım gerektiren bir arkadaşlıktan fazlasına ayıracak vaktim yoktu.

"Evet. Süt," diye homurdandı, çenesi gerilmişti.

"Elbette." Kyle'a tekrar baktım, ama fritözden tavuk nugget'ları çıkarıyordu, o kadar odaklanmıştı ki, bir bomba yapmaktan ziyade bir bombayı etkisiz hale getirdiğini düşünebilirdiniz.

Akşam yemeği. Başıımı sallayarak Piper'ın en sevdiği fincanı dolaptan çıkardım ve buzdolabına götürdüm.

"Nedir o?" diye sordu, sesi suçlama doluydu.

Arkamı döndüğümde elime baktım ve kalbim sıkıştı. Olamaz. Dikkatim dağıldığı için yanlış badem sütünü kartal gözlü ocuğumdan saklamayı tamamen unutmuştum.

"Badem sütü."

"Hayır." Gözlerini kırpıştırdı. "O benim stm değil."

Sakinleştirici bir nefes alıp vererek sütü tezgâhın üzerine koydum. Sonra ona döndüm. "Karton farklı ama tadı aynı."

Piper başını salladı. "Stm istiyorum."

"Aynı şey Pipe," diye tekrarlardım, içimden geçen gerginliğe ihanet etmemek için sabrımı sıkı tutuyordum. Eğer bunu hissedebiliyorsa, bu durumu daha da ktleştirecekti.

Piper üç kez göz kırptı, sonra dördüncüsünde endişesi artmaya başladı. "Hayır." Bir elini kaldırdı ama sütü avucumdan çekip alamadan bileğini yakaladım.

"Piper. Derin nefes al, lütfen."

"Hayır," diye ısırđı, sesinin tonunu yükselterek. "Ben normal süt istiyorum."

Her an Kyle olaya atlayabilirdi. Bu onun yöntemi haline gelmişti. Ama Piper'ın bunu atlatmasının en iyi yolu kendini sakınleştirmeye çalışmaktı. Saldırganlığını başka bir şeye odaklamak. Yavaşça, hâlâ bileğini tutarak bir adım ne çıktım ve o da bir kez daha hayır diyerek geri çekildi. Badem sütünü tezgahın üzerine bıraktım ve odadan bir adım daha attım. Koridordan odama kadar her seferinde bir adım attık.

Orada, "Elli kere zıplamanı istiyorum." dedim.

nce bana, sonra mini tramboline ters ters baktı ama itaat etti. Ve her zıplamada omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Elli tane daha," dedim ilk seti bitirdiğinde ve hala kaşlarını atıyordu.

Mola, sakinleşmeye ihtiyaç duyan birçok çocuk için başarılı olabilir. Ama Piper'ın enerji harcamaya ihtiyacı vardı. Bir basamakta ya da sandalyede oturmak onu sakinleştirmezdi. İçinden akan endişe ve adrenalinin yakılması gerekiyordu. Uzman doktoru bunun yerine zıplamayı önermişti. Ve bu benim için hayat kurtarıcı oldu.

İkinci setten sonra, soluk soluğayken ve yüz ifadesi nötrken, "Şimdi ne içmek istediğin hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Piper iç çekti. "Su. Ve yemek yerken şovumu izlemek istiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim ve onu mutfağa geri götürdüm.

Odaya girdiğimizde, akşam yemeğini dağınık bulmayı beklerken, her yerin düzenlenmiş olduğunu fark ettim. Tezgâhın üzerinde iki tabak vardı ve Kyle ile Sam masada yemek yiyorlardı. Normalde, Piper sinir krizi geçirdiğinde Sam'in bunu beklemesi gerekirdi. Bazen, o öfkелendiğinde ve ben onu sakinleştirdiğimde, yemek yanar ve hepsini atmak zorunda kalırdım.

Bu manzara ve bugün olanlarla yemek saatinin genellikle nasıl görüldüğü arasındaki büyük fark göğsümün daralmasına neden oldu. Kendime buna alışmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Bıkkın olmak istemiyordum ama hayatta güvenilebileceğim tek kişinin kendim olduğunu biliyordum.

Piper'ı televizyonun yanındaki küçük masaya oturtup yemeğini yedirdikten sonra tabağımı aldım ve çocukların yanına oturdum.

"Nasıl oluyor da kötü arı oluyor ve sonra özel bir muamele görüyor? Revs'i izliyor. Ben Bluey'i izleyebilir miyim? Kötü değildim," diye yakındı Sam, küçük dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Bir yanımda hayır demek, masaya oturması için ısrar etmek istiyordu çünkü ondan böyle bir davranış bekliyordum. Ama o haklıydı. Aralarındaki farklılıklar ne olursa olsun bu adil değildi. Davranışı yapan oydu ve ona göre bunun için cezalandırılıyordu.

"Kyle'la yemek istediğini sanıyordum?" Kyle çok karşı çıktığı için ona Bay Bosco demekten vazgeçmişim. Bay olma fikrinden o kadar rahatsız olmuştu ki, yaşlanmakla ilgili bir sorunu olup olmadığını merak ettim.

Sam gözlerini Kyle'a dikti, sonra odanın karşısındaki televizyonu inceledi. Tekrar tabağına odaklandığında ağzının kenarı kalktı. "Nugget'larımı zaten Kyle'la yedim. Şimdi de lima fasulyemi Bluey ile yiyeceğim."

Kyle kıkırdadı ama bunu öksürerek örtbas etti.

Gülümsememi gizleyerek başımı salladım. "Peki. Bu seferlik. Ama kuralları biliyorsun. Birlikte yiyeceğiz."

Sam kaşlarını çattı ama tabağını kaptığı gibi sehpa doğru yürüdü.

"Ona biraz nezaket göstermen çok hoş." Kyle Sam'in yerine yerleşmesini izledi. "Eskiden kendi kurallarına ve beklentilerime, Ryan'ın uymak zorunda olmadığı kurallara uymak zorunda kaldığımda çok üzülürdüm, sonra da onun için konulan kurallara da uymak zorunda kalırdım. Hiçbir zaman çikolata ya da şeker yiyemedik ve dışarıda yemek yiyemedik. Hiç tatile gidemedik çünkü Ryan'ın terapileri annemin kazandığı her kuruşu aldılar. Öyle olmasaydı bile Ryan evden ve rutinlerinden bu şekilde uzak kalmayı kaldıramazdı."

Bu sorunların bilincinde olmaya çalıştım ve Sam için hayatı olabildiğince normal hale getirmeye çalıştım, ancak bu çok fazla hokkabazlık gerektirdi.

"Denerim." Çatalımla lima fasulyelerini tabağımda gezdirdim, başımı öne eğdim.

Bir an için aramızda kalanların ağırlığıyla garip bir sessizlik içinde oturduk.

Bundan sonra ne hakkında konuşacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama her şey sessizlikten daha iyi olurdu, ben de öyle yaptım. "Piper'ın üstüne atlamadığın için teşekkürler."

Kyle çatalını yere bıraktı ve beni inceledi. "O işi halletmiştin. Benim araya girmeme gerek yoktu."

Yüzünü takip ettim, gözlerinin etrafındaki çizgileri ve gergin dudaklarını inceledim, nasıl olduğunu açıklayacağı anı bekledim.

Bunu yapmalıydım.

"Haddimi aşmaya ya da buldozer gibi saldırmaya çalışmıyorum." Göz temasını kesmedi. "Piper'ın patlamaları ve nöbetleri ile başa çıkma konusunda tamamen yeteneklisin. O inanılmaz küçük bir kız ve bu senin sayende oldu." Omuz silkti, yüz ifadesi samimiyetten başka bir şey değildi.

Ama daha önce hiç kimse Piper'ı bu şekilde tarif etmemişti. Zor, çabalayan ve sinir bozucu biriydi. Ve bazı günler onun içindeki iyiliği gören tek kişi benmişim gibi hissediyordum.

Ve işte buradaydı, bana her şeyi gördüğünü söylüyordu. Bu kalbimi şişirdi ve gözlerimi yaktı.

"Sadece ihtiyacın olduğunda yardım etmek istiyorum. Bir çift ele daha ihtiyacın olduğunda. Çünkü sende böyle bir şey yok gibi görünüyor."

"Babaları onları her hafta sonu bir gece misafir ediyor." Yanıt çok kötüydü ama gerçektir. Bugünlerde elimdeki tek yardım buydu.

"Haddimi aşıp ikinize ne olduğunu sorabilir miyim?" Soru, alışmaya başladığım o büyüleyici sırtıyla geldi.

Bir yıl önce, bu hikaye beni utandırmıştı. Kendimi bir şekilde eksik hissetmeme neden olmuştu. Ama artık buna üzülecek enerjim yoktu.

"Piper'ın teşhisiyle mücadele ettik." Çocuklarımla iyiliği Jace hakkındaki düşüncelerimi tarafsız tutmaya çalıştım ama aynı zamanda o sorunun sadece bir parçasıydı. "Çocuğunuzun hayatını beklediğinizden farklı kılacak bir teşhisi kabul etmek zor. Daha da zorlayıcı. O ve ben olayları farklı ele aldık. Ben tüm gücümle ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi araştırdım. O ise teşhisin yanlış olmasını istiyordu."

"Bu alışılmadık bir durum değil."

"Ona ve Same aşırı odaklanmıştım. O sadece birkaç aylıktı. Ve ben hala çalışıyordum. Kendini görmezden gelinmiş hissediyordu. Önemsiz." Hiç yardım etmedi ve ben çok yorgundum, bu da sorunlarımızı daha da kötüleştirdi. Ama itiraf edebilirim ki

ve bize gerektiği kadar zaman ayıramadım. "Bir ya da iki yılı atlatabilsek her şeyin daha iyiye gideceğini düşündüm. Ama o daha mesafeli ve daha inatçı oldu. Kızımın aldığı terapilerin sayısını azaltmaya kararlı hale geldi. Sonra çocuklara uyguladığım diyetle çok kızdı. Para konusunda bu kadar tutucu olması çok garipti."

Kyle kollarını masaya dayadı, gözleri kısıldı.

Gözden kaçırdığım ya da görmezden geldiğim şeyler tehlike işaretleri olmalıydı. "Gelir vergilerimizi ibraz etmek yerine uzatma talebinde bulunduğunda endişelenmeliydim. Ama aklımda çok fazla başka şey vardı." Başımı salladım. "O kadar çok şeyle uğraşıyordum ki, benim katkıma ya da rehberliğime ihtiyaç duymadan hallettiği tek şey mali durumumuzdu. Tanrım." Hatırladıkça midem düğümlendi. "Aptaldım. Çünkü işini kaybettiğini ve işe gideceği konusunda bana yalan söylediğini öğrenmem on beş ayımı aldı."

"Ne?" Kyle'ın çenesi titredi ve şakağında bir damar atmaya başladı.

Öğrendiğimde çok öfkelenmiştim. Sadece yalanlar yüzünden değil, bir yıldan uzun bir süredir ben işimle ve çocuklarımızın neredeyse tüm ihtiyaçlarıyla uğraşırken, o günlerini bir barda oturarak geçiriyordu. Ya da parkta yürüyüşe çıkarak. Onun boş zamanları hakkında hissettiğim kıskançlık neredeyse eziciydi.

Boğazımı temizledim. "Öğrendiğimde, birikimlerimizin çoğunu tüketmiştik ve..." Başımı salladım. O zamanlar korkunçtu. İhanet ve yalanlar yeterince kötüydü ama bir de üzerimden atamadığım şüphe vardı. Ve yaptıklarını ve nedenlerini sorguladığımda bana mantıksız davrandığımı söyleme cüretini göstermesi. "Olması gerektiğini düşündüğüm kadar üzgün değildi. Ona güvenmeyi kendime yediremedim. Bu yüzden ayrıldık. Çok çabuk anladı ki

Piper'ı tek başına idare edebiliyordu, bu yüzden onları bir geceden fazla istemediğine karar verdi. Bu kısmı benim için sorun değildi, çünkü geri döndüğünde her şey değişmiş olacaktı. Onu yanımda tutmak daha kolaydı. Ama bu nafaka ödemelerinin daha yüksek olması anlamına geliyordu ve bunu karşılayamazdı."

Gözlerimi kapatıp sert bir nefes aldım ve duygularımı ait oldukları yerde, geçmişte tutmaya kendimi ikna ettim. Çünkü üzülmemin kimseye faydası yoktu.

"Yani," dedim omuzlarımı geriye iterek, "pahalı bir boşanmanın ardından üç yıllık bir nafaka yükümlülüğüyle karşı karşıya kaldım."

"Ona para mı veriyorsun?" Kyle dişlerini sıkarak sordu.

Başımı salladım. "Ben her zaman ondan daha fazla para kazanıyordum ve evliliğimizin son iki yılında o işsizdi."

Ellerini yumruk yapıp masanın üstüne koydu. "Bu çok saçma."

"İlk başta ben de üzülmüştüm ama çocuklarımin beni bu acı çeken, öfkeli insan olarak görmelerini istemedim." Omuz silktim. "Yani olan oldu."

"Ailen ne diyor?"

Yutkundum. "Beni annem ve büyükannem büyüttü ve şimdi ikisi de yok." Düşüncelerimi düzene sokmak için kendime zaman tanıyarak bir ısırik aldım. "Aile eşyalarım..." Bir nefes aldım. "Kimsenin duymak istemeyeceği bir dizi pembe dizi draması."

Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Seviyorum." Sıcaklığı içime işledi ve koluma yayılarak beni rahatlattı. Aynı zamanda, bakışlarının yoğunluğu beni ürpertmekle tehdit ediyordu. Gözlerinde kaynayan bir öfke vardı ama aynı zamanda gerçek bir ilgiye benzediğine yemin ettiğim bir duygu da vardı. Bu, bana sık sık yöneltlen bir bakış değildi.

Bir nefes daha aldım ve her şeyin dökülmesine izin verdim. "Hayatımın büyük bölümünde babamın öldüğünü sandım. Ama ölmemiş. Hayatımda birilerinin bana yalan söylediği pek çok zamandan biri daha."

Eli benimkinin üzerinde sıkılaştı ve gözleri öfkeyle parladı.

"Bir yetişkin olarak, bir ilişkinin ürünü olduğumu keşfettim. Annem Southwest'in kurumsal ofisinde çalışıyordu. İş için çok seyahat ediyordu ve çok daha yüksek bir pozisyonda çalışan evli bir adama aşık oldu. Kadın hamile kaldı ve adam ailesini terk etmek istemedi. Bu onun kalbini kırdı ve bunu asla atlatamadı. Bu yüzden hayatının geri kalanını acısını içerek geçirdi. Ya da sanırım öyle yapmaya çalıştı."

Dudaklarını kendi içinde yuvarladı ve konuşmadan önce burnundan bir nefes çekti. "İşte bu yüzden çocuklarınızın sizi acı çeken, öfkeli bir insan olarak görmesini istemezsiniz."

Çenemi eğdim ve başımı salladım.

Oturduğu yerde doğruldu, kaşları endişeyle çatıldı. "Babanın başına gelenleri nasıl öğrendin?"

Gülmek istedim. Hikaye o kadar saçmaydı ki. "Öldüğünde arkasında bir mektup bıraktı. Benim için her şeyi anlatmıştı. Ama onunla hiç iletişime geçmedim. Ailesini terk etmek istemiyorsa, gayrimeşru çocuğunun ortaya çıkıp bir ilişki aramasından hoşlanmayacağını düşündüm. Ama dört yıl sonra, emlak avukatı aradı. Sanırım çok parası vardı ve bir kısmını bana bıraktı."

Başını eğdi, tek kaşını kaldırdı.

"Ama bunun bir önemi yok. Karısı vasiyete itiraz ediyor."

"Bu..." Kelimeler boğazında düğümlendi, gözleri şişti. "Bu... korkunç."

İçimi çektim. "Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Bırak parayı onlar alsın. Ailesiyle pek iyi bir deneyim yaşamadım." İçimde acı ve hayal kırıklığı kabarıyordu, bu yüzden bir nefes verdim. Hiçbirinin dışarı sızmasına izin vermeyecektim. "Üvey kardeşim James'le neredeyse iki yıl önce tanıştım. Babasının yanına taşınma bahanesiyle Boston Lights'a geldi."

Kyle sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, boğazı çalışıyordu. "Ne dedi? 'Sürpriz,

Akrabayız' mı?"

Alaycı bir kahkaha attım. Bu daha iyi olurdu.

"Bağlantımızdan hiç bahsetmedi. Tüm zamanını tesislerimiz ve uzun süreli bakım seçeneklerimiz hakkında bilgiye ihtiyacı varmış gibi davranarak geçirdi." Başımı eğdim ve salladım. "Saatlerce zamanımı harcadıktan, tesisi iki kez gezdirdikten, muhtemelen bir düzine kez telefonla iletişim kurduktan ve bir milyon e-posta gibi hissettirdikten sonra, adam beni hayalete çevirdi. Ta ki geçen yıl vasiyetin okunmasına katılana kadar-"

Kyle sandalyesinde öne doğru atıldı. "Vasiyetin okunmasına mı gittin?"

Benim açımdan bir saflık anı daha. "Babamın avukatı bunu yapmam gerektiğini söyledi. Beni beklemediklerini ya da hoş karşılanmayacağımı bilmiyordum." Çatalımı tabağımdaki tek bir lima fasulyesini ileri geri itmek için kullandım. "James'i gördüğümde kafam karıştı. Meğer annesi benimle görüştüğünü bilmiyormuş. Benimle tanıştığını. Kız kardeşi varlığımdan bile haberdar değilmiş." Duygularım gözlerimin arkasına hücum etti ama gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırdım. Tam bir bok gösterisi olmuştu. "Bir sürü bağırış çağırış ve isim takmadan sonra-"

"İsim takmak mı?" Kyle kaşlarını öfkeyle aşağı doğru çekerek homurdandı.

Boğazımı temizledim. "Evet. James'in annesi James'in annesi 'sürtüğün kızını kim davet etti' gibi bir yorum yaptı."

Yorumunu kelimesi kelimesine hatırlıyordum ama yüzleşmeyi tekrarlayacak enerjim yoktu. Annem mükemmel olmaktan çok uzaktı -bunu biliyordum- ama o kadın sanki kocasının sadakatsizliğinin suçlusu benmişim gibi davranmıştı.

"Tam bir felaketti. O da ben de gereken şeyler söyledik." Çocuklara baktım, onlar hâlâ

şovlarına kilitlendi. "Bana kızdıktan sonra hepsine defolup gitmelerini söyledim ve hışımınla dışarı çıktım."

Kyle'ın çenesi yine gerilmiş, boynundaki tendonlar gerilmişti. "Bana adil görünüyor."

"James otoparkta beni kovaladı ve özür diledi." Kafamda canlanan anıya kaşlarımı çatmamaya çalışarak çatalımı daha sıkı tuttum. "Çocukları ve beni tanımak için bir şans istedi." Yalvarmıştı ve ben düşüneneğimi söyleyerek ayrıldıktan sonra avukattan numaramı almıştı. Bu beni ilk başta çok kızdırdı. "Başka bir ailemiz olmadığı için ona bir şans vermeye çalışıyorum. Çocukların iyiliği için."

Kyle beni inceledi, gözlerinde anlam veremediğim bir duygu girdabı vardı.

"Belki de aptalcadır." Omuz silktim, endişemi geri yuttum. Çünkü belki de bunların hiçbirini paylaşmamalıydım.

"Aptalca değil." Gözleri bu kez bana hiçbir anlam ifade etmeyen agresif bir korumacılıkla parladı. "Bu senin ne kadar bağışlayıcı olduğunun bir kanıtı."

Başımı salladım. "Ona karşı o kadar iyi değilim. Güven bana. Eğer ona sorsaydın, muhtemelen sana zor biri olduğumu söylerdi."

Uzandı ve elimi bir kez daha kendi eliyle sardı, beni hoşlanmamam gereken bir şekilde ısıttı. Uzun parmakları elimi sardı ve uçları avucumun içine bastırdı.

"Sen farklısın. Zor değilsin." Derin sesi kemiklerimi titretti. Bakışlarımız kilitlendi ve içime garip bir huzursuzluk enerjisi doldu. "Sende bir şey var..." Başını salladı ve indirdi.

Ses tonundaki, tavrındaki samimiyet nefesimin kesilmesine neden oldu. Lanet olsun. Bu adamdan hoşlanmama izin veremezdim.

"Her geçen gün beni daha çok etkiliyorsun." Küçük bir gülümsemeyle elimi bir kez daha sıkıttı.

"Bütün yemeğimi bitirdim," diye bağırdı Sam, sesi beni o anın dışına itti. Masaya doğru koşuşturdu,

boş tabağını taşıyarak çatalını bize doğru gelirken yere bıraktı. "Artık M&M'leri gizlice alıp oynayabilir miyiz?" diye sordu Kyle.

Kyle elimi bıraktı ve ayağa kalktı.

"Gizlice M&M's mi?" Önce çocuğuma, sonra da misafirimize kaşlarımı çattım.

"Kyle'da en iyi beyzbol M&M'leri var. Çok lezzetliler. Bana her gün okulda biraz veriyor." Sam arkadaşına gülümsedi.

Dudaklarımı büzdüm, ikisinin arasına tekrar bakarken beni çeken gülümsemeyle savaştım.

"Beni anneme ispiyonlamak yok, evlat." Kyle kıkırdadı. "Hadi temizlik oynayalım, sonra da eve getirdiğin Lego setini yaparız." Tabağımı aldı.

Ayağa kalktım ve geri almaya hazır bir şekilde elimi uzattım. "Buna gerek yok."

"Ama istiyorum." Yüzüme odaklanmıştı, gözleri sıcacıktı, sözleri içtenlikten başka bir şey değildi. "Güvenebileceğin biri olmak istiyorum."

Yüz ifadesindeki açık dürüstlüğü fark ettiğimde midem bulandı. Ve uzun zamandır ilk kez birine güvenebileceğimi hissettim.

Ha?

Ben: WTF,
adamım?

Bana Harper'la ilgili bir sürü yarım hikaye anlatmışsın gibi geldi.

Ne dedi?

Ben: Çok değil ama onun parasını aldığına inanamıyorum.

Ben: Kafasını sallayan bir köpeğin GIF'i.

JJ: O kadar basit değil.

Ben: Oldukça basit görünüyor.

Artık telefonlarıma cevap vermiyor musun?

Sam'in Lego seti yaparken çekilmiş bir fotoğrafı.

Şimdi de onun evinde takılıyorsun????

Sam akşam yemeğine kalmamı istedi.

Keşke kalmamı isteseydi. Gelecek hafta sen buradayken her şeyi açıklayacağım.

Ben: Lanet olsun, nasıl oldu da Şükran Günü ?

BAMBI BEYZBOL BROS'A EJDERRHA EKLEDİ

Bambi: Zara'nın partisi için bir planım var.

Korkuyorum.

Burada bile değilsin.

Evet, senin aksine ben Tahiti gezisinden kaçmadım.

Sanki Miller Little Fingers Dumpty'den ayrılmama izin

verecek: Saçma sapan slogan atan bir kalabalığın GIF'i

Evet, tabii, Miller'ı suçla. Çok dikkatsizsin. kendi saplantınıza.

Yeni adam: Bekle. Ne kaçırdım ben?

Dumpty: Bizim küçük Streaks'in ilk aşkı.

Ben: Kamerayı kapatırken çekilmiş fotoğrafım

Ben: Harper ve çocuklarına yardım ediyorum. Başka bir şey değil.

Angel Boy: Kalabalığın saçma sapan tezahüratlarının GIF'ine yanıt verdi

Ejderha: Beni bu saçmalığa dahil etmeyi bırak.

EJDERRHA SOL BEYZBOL BROS

Bambi, Dragon'u Baseball Bros Bambi'ye

ekledi: Bu bir karaoke fikri, saçmalık değil.

Ejderha: Hangi dünyada karaoke yaptığımı düşünüyorsun?

EJDERRHA SOL BEYZBOL BROS

Ben: Gerçekten seninle şarkı söyleyeceğini ya da dans edeceğini mi düşündün?

Bambi: Evlenme teklif ettiğimde yaptı.

Dumpty: Dostum, bir fark göremiyor musun?

: Her türlü karaoke planına varım.

Melek Çocuk: Aşk şarkısı mı söyleyeceksin?

ANGEL BOY'U BEYZBOL KARDEŞLER'DEN ÇIKARMIŞSIN.

Dumpty: 😂😂😂😂 ölü

"Kimlik," diye bağırdı kapıda duran dev.

"Oh." Bunu tahmin etmeliydim ama bu şekilde dışarı çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki aklımın ucundan bile geçmemişti. Çantamdan cüzdanımı çıkarırken telefonum çaldı.

Jace: Çocukların sevdiği pizzacının adı neydi?

Tanrı aşkına, saat neredeyse sekiz buçuktu ve onları beslemeyi daha yeni mi düşünüyordu? Sanırım bu kadar şaşırmamalıydim. Neredeyse bir saat geç kalmıştı, öyleyse neden akşam yemeği de geç kalmasıydı? Yine de bu konuyu açmamam gerektiğini biliyordum. Bunu yaparsam kavgaya çıkar ve yemek daha da gecikirdi, bu yüzden sadece cevabı verdim ve sonra ehliyetimi çıkardım.

Arkamdan gelen bıkkın bir iç çekme sesi dikkatimi çekti. Arkamdaki kadın grubunun hepsi gülünç derecede kısa elbiseler ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Kendi taytım ve botlarım aniden anne diye bağırdı. Ama bu

Boston'da Kasım ayı. Bu kızların giydiğinin iki katını giyiyordum ve yine de donuyordum. Bana en yakın olan kazağımı inceledi, sonra onu rahatsız etmiş gibi burnunu yukarı çevirdi. Hadi oradan. Yani onun ve sıradaki diğer Z kuşağı kızları gibi pırıl pırıl bir atlet giymiyordum. Bugünlerde neyin moda olduğu hakkında en ufak bir fikrim olsa bile bunun bir önemi yoktu. En son Sam doğduktan kısa bir süre sonra yeni kıyafetler almıştım.

Son birkaç hafta içinde Zara ile üç kez öğle yemeği yemiştım ve kendimi hiçbir zaman rüküş ya da sıkıcı hissetmemiştim. Ama bu kadınların yanında kendimi çok yabancı hissediyordum.

"İyisin." Fedai içeri girmem gerekiyormuş gibi başını eğdi.

Ama nereye gideceğimden emin değildim. Zara listeyi kontrol edeceklerini ve beni doğru yola göndereceklerini söylemişti. Neredeyse kırk dakika beklemiştim ve hâlâ en ufak bir ipucum bile yoktu.

"Sanırım size Zara Price'ın partisi için burada olduğumu söylemem gerekiyor?"

Tek kara kaşını kaldırdı ve bana baktı. "Neden VIP sırasına gitmedin?" Kapının diğer tarafını işaret etti, orada iki kişi bir podyumda duruyordu ve sırada tek bir kişi bile yoktu.

Neden mi? Çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burada bir sıra vardı, ben de girdim.

"Harper."

Adımın sesiyle döndüm. Yırtık kot pantolon giymiş bir sarışın ve benimkine çok benzeyen bir bluz ve siyah tayt giymiş muhteşem bir esmer -kavisleriyle çok daha iyi giymesine rağmen- yaklaştı. Onlarla stadyumda tanışmıştım. Sarışın olan kuşu üzerimden çekip almıştı.

"Merhaba." Şu anda VIP girişinde duran iki kadına el salladım. İsimlerinden emin olmasam da, kesinlikle Revs'in eşleri ve kız arkadaşları grubunun bir parçasıydılar. İkisinin de arkamda sırada bekleyen kadınlar gibi giyinmediğini fark edince kendimi bir milyon kat daha iyi hissettim.

"Sana zorluk mu çıkarıyorlar, Avery?" Christian -takımın atıcısı olduğunu sanıyordum- sarışının yanına geldi ve kaşlarını çatı.

"Damiano!"

"Ejderha!"

Telefon sesleri benim tuttuğum hattan yankılanıyordu ama Christian sanki hiç duymamıG gibi gürültüyü duymazdan geldi ve tamamen Avery'ye odaklandı.

"Hayır." Başını salladı ve bana doğru işaret etti. "Harper'ı yakalıyorduk."

"Oh." Beni görünce ağzının köşesi neredeyse fark edilmeyecek şekilde yukarı kalktı ve bu da onun biraz daha az kızgın görünmesini sağladı. "Yanlış sıra. Bu taraftan gelin." Bana el salladı ve fedai beni kırmızı ipten geçirerek dışarı çıkardı.

"Bekle, Ejderha," diye seslendi bir adam.

Bu kez Christian döndü, sanki aniden dış dünya onun için var olmuş gibiydi. Gerçi adamın başka bir Revs oyuncusu olduğunu fark ettiğimde daha anlamlı gelmişti.

"Hayır dedim." Christian ters ters baktı.

"Onları korkutmamı ister misin?" Kıvrımlı esmerin bakıGları Christian'ınkilerle boy ölçüGürcesine, çoğunluğu kadınlardan oluGan sıraya döndü.

"Onlar değil. Çocuklar, Mariposa." Emerson, adı buydu, utangaç bir tavırla omuz silkti.

"Barda çocuklar mı?" Christian kaşlarını çatarak homurdandı.

Emerson başını salladı. "Yandaki restorandan çıkıyorlardı."

Christian esmere, "Gi, bu ikisine dikkat et," diye bağırdı.

Cevap olarak kollarını göğsünün altında kavuGturdu ve Christian'ınkine ürkütücü bir Gekilde benzeyen kaGlarını çatı. Sanki sessizce, sen kim oluyorsun da bana patronluk taslıyorsun der gibi adama baktı.

Christian onun ölümcül bakıGlarından etkilenmeden Avery'nin omzunu sıktı. Sonra cebinden gül sarısı bir Sharpie çıkardı ve Emerson'ı sokağın aşağısına kadar takip etti.

On yaşlarında görünen iki çocukla fotoğraf çektirmek için çömeldi.

"Çok naziktiler," dedim.

"Çocuklara her zaman zaman ayırırlar." Hatırladığım kadarıyla esmer olan Gianna, neredeyse yumuşak sayılabilecek bir ifadeyle onları izliyordu.

Bir dakika sonra adamlar geri geldi ve bizi iki güvenlik görevlisinin yanından geçirip ikinci kata çıkardılar. Mekan beklediğimden çok daha büyüktü, çünkü Zara Boston'da çok fazla insan tanımadığını ve bunun küçük bir parti olduğunu söylemişti. Ama en az yirmi tane yüksek masa olmalıydı ve her birinin etrafı çevriliydi, yani burada yaklaşık yüz kişi vardı. Biraz zaman aldı ama sonunda onu buldum. Gümüş rengi bir ve siyah bir etek giymişti, dışarıdaki kuyrukta bekleyen her kadının daha şık, daha trend versiyonu gibiydi.

"Harper," diye seslendi beni fark ettiğinde. Işıl ışıl parlıyordu, el sallayarak beni yanına çağırdı. "Geldiğine çok sevindim." Ondan iki hava öpücüğü aldıktan sonra masanın geri kalanını selamlamak için döndüm.

Beyaz bir gömlek giymiş olan Kyle, Cam'in yanında duruyordu. Gözlerimiz kilitlendi ve içimde bir elektrik şimşegi çaktı. Beni tepeden tırnağa süzüp tekrar yukarı kaldırırken irisleri karardı. Gömleğinin üst düğmesi açıldı ve boynunun kalın sütununu gösteriyordu. Saat beş yönündeki daimi gölgesi gitmiş, yerine pürüzsüz, sert bir çene hattı gelmişti. Gerçi sırtarak bana doğru eğildiğinde yumuşamıştı. Dolgun dudakları yanağıma değmeden önce nefesi tenime değdi. Yavaşça nefesini çekerek omurgamda bir ürperti yarattı. Tüylerim diken diken oldu ve bir an için nefes almayı unuttum. Donup kaldım, sertçe yutkundum ve hızla atan kalbimin durmasını istedim.

Bu kadar yaklaştığında odanın geri kalanı gözden . "Nefis kokuyorsun, Crabby." Dudakları kulağımı okşadı. Neredeyse sessiz kelimeler kaydedildikçe ve bir ateş alçaktan tutuştukça

karnımda. Geri çekildi ama beni vücut ısısından mahrum bırakacak kadar değil.

Dudaklarımı ıslattım ve gözleri ağzıma kilitlenerek içimdeki sıcaklığı artırdı.

Cam boğazını temizledi ve arkadaşına dirsek atarak bizi şimdiki zamana geri çekti.

Kyle bana dönmeden önce kaşlarını çattı ve yüz ifadesi aydınlandı. "Sanki krem şanti kokuyorsun." Sırıttı.

Piper'ı rahatsız ettiğini bildiğim için asla parfüm kullanmadım, bu yüzden losyonum olmalıydı.

"Hepimiz senin şekerini sevdiğini biliyoruz," diye takıldım, yüklü ana sıkı sıkı tutunarak.

Güldü ve beyaz yakasının üzerinde, belirgin adem elması sallanarak dikkatimi çekti. Oradan önce çenesini, sonra da dudaklarını incelemekten kendimi alamadım.

"Hey."

Kyle başını iki yana sallayarak geri çekildi, Emerson kaşlarını kaldırmış onu izliyordu.

"Desteğe ihtiyacım var, Streaks."

Kyle başını sallayarak bana bir kez daha baktı. "Geri döneceğim." Sözleri karnımda beklentiyle köpüren bir vaatle doluydu.

Gözden kayboldukları anda Avery eğildi. "İkinizin arasında bir şeyler mi var?"

boğazımda başımı salladım.

"Emin misin?" Gianna sordu. "Çünkü bu bir şeye benziyordu."

"Dışarıdan tanımanın ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?" Avery kıkırdadı.

Gianna gözlerini devirdi. "Kapa çenenin."

"Hepimiz Emerson'la aralarında bir şeyler olduğunu, Emerson'ın Chris'e gelip itiraf etmesinden çok önce biliyorduk."

Christian homurdandı.

Kafam karışmıştı, söz konusu adama baktım. "Size mi?"

Christian kaşlarını çatı ama yanıt vermedi.

"O benim kardeşim ve Emerson da onun en iyi arkadaşı." Gianna omuz silkti, yüz ifadesi etkilenmemişti. "Emerson onun bu konuda bir fikri olacağından endişelendi."

Yakınlardaki sahneden müzik sesi yükselince sohbetimiz yarıda kesildi. Emerson önde ve ortada duruyordu, arkasında Asher, Kyle ve Mason vardı. Katy Perry'nin şarkısını tanımam üç vuruş sürdü.

"Gözler bende Mariposa," dedi Emerson mikrofona ve Gianna kızardı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Oh, Tanrı aşkına. Bunu onlarla yapacağımı mı düğündü?" Christian başını salladı ve en iyi arkadaşı Garkının ilk dizesini iki oktav fazla yüksek söyleyince masadan kalktı. "Ben bir içki alacağım."

Ama Gianna ve Avery, "Teenage Dream" şarkısında dans eden çocuklara kıkırdadılar; kalpli eller, göğüs vuruşları, koreografili dönüşler ve hepsi.

"Dün gece iki saat kadar çalıştılar. Emerson onun için mükemmel olmasını istedi." Zara içini çekti, başını bir yana eğdi.

"Asher senin için de bir tane planladı mı?" Ben sordum.

Burnunu kıvırdı ve başını salladı. "Bu saçmalık bizim için yıllar önce sona erdi." Her ne kadar böyle bir jest umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışsa da, sesinde özlemin izleri vardı.

Asher'ı incelemek niyetiyle başımı kaldırdım, çünkü ara sıra ilişkileri hakkında beni şaşırtan yorumlar yapıyordu. Sanki görüldüğü kadar mükemmel değilmiş gibi. Ama dikkatim sahneye kaydığı anda Kyle dikkatimi çaldı. Her ne kadar Emerson dans edip şarkı söylerken gözlerini Gianna'dan alamasa da, Kyle'ın bize bakması için hiçbir neden yoktu. Özellikle de etrafta bu kadar güzel kadın varken. Her taraftan alkışlar ve tezahüratlar yükseliyordu.

Yine de Kyle'ın dikkati masamıza odaklanmıştı. Gözlerimiz buluştu ve gülümsemesi büyüdü. Gülümsemesi daha alaycı bir hal aldı.

elleriyle kalbini okşadı, sonra başının etrafında döndürmek için kaldırdı. Dönmeden hemen önce göz kırptı. Ve her nasılsa, bu küçük jest bir öpücük kadar samimi hissettirdi. Beni içten dışa doğru ısıttı.

Midem bulandı, ona bakakaldım. Vay . Bir şekilde Kyle Bosco'ya aşık olmaya başlamıştım. İçten içe ürperdim. Boston Revs'in playboy erkek çocuğuna aşık olacak kadar aptal mıydım cidden?

Görünüşe göre. Ama...

Benim tanıdığım Kyle, hem benim hem de çocuklarımla karşısına çıkan adam, bir erkek çocuktan ya da bir playboydan çok uzaktı. Evet, belki M&M'lere ve krem şantiye takıntılıydı. Belki de zarıfçe kaybetmeyi beceremiyordu. Ama her zaman yardım etmeye hevesliydi. Ve bana bakışı önemseydiğini gösteriyordu.

"İyi misin? Tamamen şaşkına dönmüş görünüyorsun." Zara beni incelerken siyah saçlarını kulağının arkasına itti.

Başımı sallayarak bu saçma düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Kyle Bosco muhteşemdi, zengindi, ünlüydü ve iyi bir adam olduğu ortaya çıkmıştı.

Ama ona saldıran bir sürü kadın vardı. Bu gece tek başına. Tam şu anda iki masa dolusu kadın onun dikkatini çekmeye çalışıyor, adını söylüyor, hareketlerini kaydetmek için telefonlarını kaldırıyor, birbirlerine fısıldıyorlardı. Birkaç derin an yaşamış olabiliriz ama benimle ve annemsi kıyafetlerimle ilgilendiğini düşünmek saçmaydı.

"Benim değil," diye itiraf ettim.

"Saçmalık." Kaşlarını çattı. "Hadi-"

"Zara!"

Döndü. "Wren."

Uzun boylu kadını iki hava öpücüğüyle selamladı.

"Harper'ı tanıyor musun?" Bana doğru el salladı. "Harper, Wren Avery'nin en iyi arkadaşı."

El salladım ve Wren bana bir gülümseme gönderdi.

"Ayakkabılara bayıldım." Zara, kırmızı tabanlı, askılı tasarımı topuklu ayakkabılara bakarken geri çekildi.

Wren başını eğdi ve ters kesilmiş saçının ön kısmı çıplak omuzlarını okşadı. "Taşan dolabımın en yeni üyesi." Güldü. "Ve bu elbiseyle mükemmel uyum sağlıyorlar."

"Donmuyor musun?" Arkamdan gelen derin ses beni yerimden sıçrattı.

Döndüğümde Revs'in koçunun ayakta durduğunu ve Wren'in uzun, çıplak bacaklarına kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Kısa kolsuz elbise Wren'in üzerinde çarpıcı olsa da Boston'daki Kasım ayından çok daha fazla Miami havası taşıyordu.

Wren gözlerini kırıştırdı. "O ifadeyi bilmiyor musun? Güzellik acı nedir bilmez, Wilson Baba?"

Gözleri onunkilere kayınca kaşları daha da çatıldı. "Bay Wilson," diye düzeltti ama yüz hatlarını düzeltmeden önce gözlerinde bir şeyin parladığına yemin edebilirdim.

Gözlerini devirdi. "Tamam, Bay Wilson. Heyecanımı öldürmeye çalıştığınız için bana bir içki ısmarlayabilirsiniz." Kadın adamın koluna yapıştı ve onu bara doğru çekti; genç, çarpıcı kadınla çok daha yaşlı koç arasında tam olarak neler olup bittiğini merak ediyordum.

Zara, "Gidip senin için de bir içki alalım," diye ısrar etti.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Ama daha harekete geçmeden telefonum taytımın cebinde titredi. Çıkardım ve ekranda Jace'in adını gördüğümde midem bulandı. Lanet olsun. Gecenin çoktan bitmiş olma ihtimali yüksekti. Bir parmağımı kaldırdım ve Zara başıyla onaylayınca başparmağımı telefonumun ekranında kaydırıp kulağıma götürdüm.

"Alo?" Söylediği hiçbir şeyi duyamayacağımı anladığım anda sahneden uzaklaştım. "Jace?"

Odanın kenarına doğru yürüdüm ama müzik, şarkılar ve konuşmalar arasında ne dediğini anlayamadım.

"Bekle." Merdivenlerden aşağı kaydım ve siyah duvarlı, loş ışıklı daha sessiz bir koridora girdim. "Alo?" Tekrar denedim.

"Hangi cehennemdesin sen?"

"Jace." İçimi çektim. Artık böyle bir soru sormaya hakkı yoktu ama şu anda tartışmakla ilgilenmiyordum. "Sana bu gece Zara'nın doğum günü partisine gideceğimi söylemiştim."

"Bu doğru. Artık Revs kraliyet ailesiyle arkadaşsın," diye alay etti. "Eminim Bosco da oradadır. Bu arada çocuklar onun hakkında konuşmayı bırakmadılar."

"Harika. Taraftar olduğunuza göre ortak bir noktanız var. Piper sizinle Revs hakkında sohbet etmeyi çok ister."

Homurdandı.

İçimdeki öfke alevlendi, ama onu bastırdım ve "Bir sorun mu var?" diye sorarken ses tonumu eşit tuttum.

Kısa elbiseli bir kadın yanımdan geçip siyah bir kapıya doğru ilerledi. Ancak o zaman bu küçük, karanlık koridorun tuvaletlere çıktığını fark ettim.

"Evet, Piper'a doğru pizzayı sipariş ettiğimi söyleyebilir misin? Seni hoparlöre veriyorum." Hattın aşağısında bir hışırtı, biraz beceriksizlik ve arka planda televizyonda Bluey'nin sesi vardı.

"Hey, Pipe. Babam pizza konusunda beni kontrol etti. Gio'dan sipariş etmiş."

"Emin misin?" Sesindeki gerginlik kalbimin sıkışmasına neden oldu. Tanrım, Jace neden kendini toparlayıp onunla olan ilişkisini düzeltmiyordu? Eğer yapsaydı, onu nasıl sakinleştireceğini bilirdi.

"Öyle yapacağım," diye söz verdim. Ona ve Sam'e hızlıca birer iyi geceler diledikten sonra aramayı sonlandırdım ve derin bir nefes aldım. Bu gece işleri en azından kısmen kontrol altına almıştı. Şansım yaver giderse, yarın sabah saat onda onları bırakana kadar onları memnun etmeye yetecekti. Bu her zaman böyle olmuyordu. Bazı geceler dairemin kapısından bile çıkamıyorlardı.

Koridordan çıkıp merdivenlere yöneldim ama ilk basamağa ayağımı basmıştım ki tanıdık bir ses duydum.

"Harper?"

Dönüp dudaklarıma bir gülümseme yapıştırdım, içimdeki tedirginliğe rağmen. "Trevor."

Elbise gömleği ve dar kot pantolonu içinde iyi görünüyordu, bebek mavisi gözleri parlıyordu ve dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. Ama ben ilgilenmiyordum, o da ipucunu almıyordu.

"Gerçekten burada olacağından emin değildim." Ellerini ceplerine sokarak sırttı.

"Evet." Garip bir şekilde omzumun üzerinden işaret ettim. "Arkadaşımın partisi üst katta."

"Zara Price'ı tanıyor musun?" Daha önce hiç görmediğim bir adam konuşmaya karıştı.

"Mitch." Trevor kaşlarını çatı.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi adam. "Mitchell Houton." Elini uzattı ve tereddütle elini sıktım. "Zara Price'ı tanıyor musun?" diye tekrarladı.

Başımı salladım. "Çocuklarımız arkadaş."

"Harper," diye seslendi Zara merdivenlerin yarısından, alt kattaki müşterilerin yarısının dikkatini çekerek. "Nereye gittin sen?"

Barın dört bir yanındaki insanlar, onun sadece birkaç adım ötede olduğunu fark ederek merdivenlere doğru yöneldi.

"Onu alıkoyuyoruz. Bunun için üzgünüm." Trevor, davetsiz misafirlerin Zara'ya doğru gelmesini engellemek için merdivenlerin dibini mesken tutmuş olan iki iri adamın yanından geçerken gülümsedi.

"değil." Umursamaz bir tavırla el salladı.

Bir adım arkasındaki takım elbiseli bir adam kulağına fısıldayarak dikkatini çekti.

Başıyla onu selamladıktan sonra bana döndü. "Arkadaşlarını yukarı getir Harper," diye seslendi. Sonra döndü ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Adamları davet etmekten vazgeçebilmeyi dileyerek irkilmemi engelledim. Ama terbiyem ağır bastı ve yüzümde gergin bir gülümsemeyle iki adamın yanından geçerek merdivenleri çıktım, Trevor ve Mitch de peşimden geliyordu.

Tepeye ulaştığımda, sanki beni bekliyormuş gibi birkaç adım ötede duran Zara'ya doğru yöneldim. "Bu komşum Trevor ve arkadaşı Mitch."

Trevor elini uzattı. "Mutlu yıllar," dedi Zara'ya. "Bizi kabul ettiğin için teşekkürler."

"Harper'ın her arkadaşı benim de arkadaşımıdır." Kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Sen de gelmelisin. Asher içki içmeye gitti ve Kyle şarkı söylüyor."

Bu Kyle mıydı? Billy Joel'in şarkısını merdivenlerden tanımıştım ama sesi tanımamıştım. Perdedeki açıklıktan geçip büyük odaya adım attığımızda, elinde mikrofonla karşımdaydı. En sevdiğim şarkılardan biri olan "Only the Good Die Young"ın sözleri dudaklarından kolayca döküldü. Tınısı bile bozuk değildi.

As Eğer o olabilir duyub benim Varlık, o bulundu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Anında midemde kelebekler uçuştı ve kez daha göğsüme beklenti gibi bir şey yerleşti. Ama bakışları geçerken sırtışı düştü ve bana dönüp bakmadı. "Bunu hep söyler. Ama yine de dövmesinin anlamını çözmem sonsuza kadar sürdü." Beni odaya geri götürdü.

yüksek top.

"Dövme mi?" Odak noktam Kyle'a kilitlenmiş halde sordum. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, ön kollarının bronz tenini ortaya çıkarmıştı.

"İçimden bir ses çok yakında onunla tanışacağını söylüyor," dedi Zara, sesi imalarla doluydu.

Ben daha itiraz edemedim Trevor yaklaştı ve araya girdi. "Aksanına bayıldım."

"Kız arkadaşımın flört mü ediyorsun?" Asher pembe bir içkiyle dolu iki martini bardağını önümüze koydu, sonra birini bana doğru itti ve diğerini karısına uzattı.

"Teşekkürler," dedim ve ona küçük bir gülümseme verdim.

Başını salladı, sonra dikkatini Zara'ya çevirdi. "Beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun, karıcığım?"

"Sanki kışkanacakmışsın gibi." Zara gözlerini devirdi ama yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı.

Asher onun arkasına sokuldu ve büyük kolunu küçük beline doladı. "Harikasın ve bu gece herkes bunu görecek. Seni kollarımdan bırakabileceğimi sanmıyorum."

"Bu hoş bir değişiklik olurdu." Gülümsedi ve adam daha da yaklaşp çıplak omzunu öptüğünde, ürperdiğine yemin edebilirim.

Aralarında sorunlar olduğunu düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım. Asher'ın karısına aşık olduğunu görmek çok kolaydı. Sahneye dönüp baktığımda Kyle hakkında da yanıldığımı fark ettim. Şarkısı bitmişti ve bize doğru gelmemiştir. Hayır, takılmak için başka bir grup bulmuştu. Açık saçık giyinmiş kadınlarla dolu bir grup. Bu sahneyi gördüğüm anda kabaran tüm beklenti dağıldı ve ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

Otuzlu yaşlarındaki bekâr annelerin beyzbol yıldızlarıyla evlenmediğini kendime tekrar hatırlattım. Peri masallarına inanmak için çok yaşlıydım.

BİTTİKTEN SONRA mikrofonu sehpayı çarpmamak ve Harper'ın sinir bozucu komşusunu kovalamak için odanın diğery ucuna fırlamamak için her şeyimi vermem gerekmişti. Ama Asher iki haftadır bana onun hakkında atıp tutuyordu ve eğer bir dangalağı kıskandığıma dair en ufak bir fikri varsa bu asla sona ermeyecekti.

Kıskandığımdan değil. Kıskanmıyordum. Ama Harper yan komşusu olan sörf özentisi çocuktan daha iyisini hak ediyordu.

"Beni dinliyor musun ki?" Adını bilmiyordum ama sesi çok genizden geliyordu ve parfümü neredeyse beni boğuyordu. Ve lanet olsun, bir kez daha bana sürtünürse, ön kolumu o lanet payetli elbiseyle çizirse, uzaklaşmak zorunda kalabilirdim.

"Streaks konuşma becerileriyle tanınmaz. Bunu biliyorsun Amber," dedi Cam'in kolunun altına sıkışmış olan esmer. "Ve biz buraya konuşmaya gelmedik."

Sessizce arkadaşşıma baktım, yüz ifademdeki "ne oluyor lan?" ifadesini okuyabilmesini umuyordum. Çünkü bu kadın onun normal tipi değildi.

Kolunu kızın etrafından çekti ve geri çekildi. "İzninizle hanımlar. Yeniden doldurmaya gidiyoruz."

Köşedeki bara doğru ilerlerken ben de ona ayak uydurdum.

"Bu gece neyin var senin?" Kadınların duyamayacağı bir yere geldiğimizde sordum.

"Ashley'e gelmesini söyledim ama beni başından savdı." İç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi.

"Ashley?" Kısa kestim. "Piper'ın Ashley'i gibi mi?"

Üst kolumdan tuttu ve beni de kendisiyle birlikte çekti.

"Evet," diye tısladı. "Ve onu aşağıda tut." "Ama ben onu Piper'la çalışması için işe aldım."

"Ve sen de beni kuru temizlemecini almam için tuttun. Her iki pozisyonun da bekârlık yemini gerektirdiğini bilmiyordum," diye tersledi.

Tepkisi karşısında kaşlarımı çattım, Cam'e hiç benzemeyen bu davranış karşısında kafam tamamen karışmıştı. "Öyle değil, dostum. Sadece fark etmemiştim."

"Önemli değil." Bana el salladı ve bir viski sipariş etti.

"Öyle görünüyor." Barmen içkiyi masaya bıraktığında içkiye baktım ve Cam hemen içkiyi alıp geri fırlattı. "Üzgünsün. Ne oldu peki?" Barmen önüme bir bira koyarken sordum.

Cam kaşlarını çatarak artık boş olan bardağını küçük bir daire şeklinde döndürdü. "Görünüşe göre bir ilişkiden yeni çıkmış ve ben bir başkasını unutmak için altına girilecek türden bir adam değilim."

Alay ettim. "Ashley öyle bir şey demedi." Arkadaşımanın onun için yanıp tutuştuğunu bilmiyor olabilirdim ama bu kızın bu şekilde konuşmadığını bilecek kadar etrafındaydım.

"Yeterince yakın." Başını salladı ve elini kaldırarak bir bardak viski daha istedi. "Kısacası, ben iyi bir adamım, yeniden birlikte olmak isteyeceği biri değilim ve bundan daha fazlasına hazır ."

"Görünüşe göre ihtiyacın olan tek şey biraz sabır." Sırtını sıvazladım ve biramdan bir yudum aldım.

Homurdanarak omzunun üzerinden baktı. Biramı barın üzerine koydum ve ben de döndüm. Anında, odanın karşısındaki kızıl saçlara odaklandım. Harper'ın saçları her zaman topuz, örgü ya da burğu şeklinde olurdu. Bu geceden önce hiç açık görmemiştim. Kadınların saçlarını kıvrımadan dalgalı hale getirdikleri o şeyi yapmıştı. Bu ve sürekli sağ omzundan kayan avcı yeşili kazağı arasında, içeri girdiğinden beri gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyordum.

Bu odada bir sürü seksi kadın vardı. Hangi yöne baksam başka bir dar elbise, başka bir yüksek topuklu ayakkabı, başka bir çift uzun kirpik buluyordum ve bunların çoğu bana vuruluyordu. Ama hiçbir rekabet edemezdi. Harper ilgi bile aramıyordu ama yine de sonsuza kadar onu izleyebileceğim türden bir güzeldi.

Kaşlarımı çattım. Çünkü şu anda komşusuna gülümserken gözleri parlıyordu.

"Harper eski sevgilisini çoktan unutmuş gibi görünüyor," dedi Cam yanımda, ikinci viski bardağını kaldırırken. "Kesinlikle bekar ve karışmaya hazır bir durum. O yüzden belki de etrafta dolanıp o daracık taytların içine başkasının girmesine izin verme."

Geri çekildim ve bunu yaparken arkamdaki bara çarptım.

Cam bana endişeli bir bakış attı. Ben de gevşek çenemle ona baktım. Çünkü bir kez daha, bu Cam'in yapacağı bir şey değildi. Haftalardır bana ondan uzak durmamı söylüyordu. Onunla dans ettiğime her şahit olduğunda, fikrini yüksek sesle dile getiriyordu.

Söylediklerinin ne anlama geldiğini nihayet anladığımda ellerimi yumruk yaptım.

"Özür dilerim," diye ekledi, hızla avucunu kaldırarak. "Ona saygısızlık etmek istememiştim. Harper'a bayılıyorum. Cesareti ve kişiliği var. Sadece havamda değilim."

Yorumuna hâlâ sinirlenmiş bir halde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ve zeki. Ve muhtemelen onun hakkında konuştuğun için senin ağzını burnunu dağıtırdı."

Başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "Ama dostum, ondan hoşlanıyorsun. Seninle tanıştığımdan beri ilk kez bir kadından gerçekten hoşlandığını görebiliyorum."

Biramı dudaklarıma götürdüm ve düşüncelerimi toparlamak için kendime bir saniye vererek yavaşça bir yudum aldım. O haklı mıydı? Bu his böyle bir şey miydi?

Çok ateşliydi ve ondan etkilenmişim ama bunu onu gördüğüm anda anlamıştım. Ama onu izin verilmeyenler kutusuna soktum. Ya da denedim. Odanın diğer ucunda dudağını kaşıyordu. Bu hareket içimi daralttı. Ya onunla savaşmayı bırakırsam...?

Bu düşünceyi kafamdan attım. Cam'in kastettiği bu değildi. Başka tür duygulardan bahsediyordu.

Çaresizce ona yardım etme ihtiyacı gibi. Ama bunu haklı çıkarmak kolaydı. Çünkü o inanılmaz bir insandı ve yanında birinin olmasını hak ediyordu. Ve çok fazla insanı yoktu. Ben de onlardan biri olmak istedim.

Bana gülümsediğini görmek istediğimi, telefon ekranımda adının çıkmasını istediğimi ve sesini duymak istediğimi anlamak, bunları neden istediğimi anlamakla aynı şey değildi. Ve onun adına, çocuklarının adına insanları yumruklamak için yanıp tutuşmak yeni bir şeydi. Bir yarışmayı kaybetmediğim sürece bu tür bir öfkeyi nadiren hissederdim.

Tüm bunlar ondan hoşlandığım anlamına mı geliyordu?

Şişemi tekrar barın üzerine koyarken kendi saçmalığıma iç geçirdim. Tabii ki öyle yaptım. Çok havalıydı. Ve onu kızdırmak günümün en önemli anıydı. Ama o daha derin bir duyguyu ima ediyordu. Daha güçlü bir duygu.

"Bu yüzden şuradaki plaj serserisine ters ters bakıp duruyorsun." Karanlık bir şekilde kıkırdayarak bara döndü ve içkisini kaldırdı.

Şişemden bir yudum daha aldım. "Tam bir alet, değil mi?" Cam omuz silkti. "Onunla hiç tanışmadım. Ama dışarıda dalgalara biniyor gibi görünüyor."

"Onunla tanıştım. Geçen hafta çocukları eve getirdiğimde onu kendisiyle çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu," diye homurdandım.

"Ve sen kıskandın." İçkisini barın lake yüzeyinde döndürdü. "Daha önce hiç böyle hissettin mi?"

Alay ettim. "Kıskanmadım, sinirlendim."

Viskisini kaldırdı ve bana doğru tuttu. "Kadeh kaldıralım. Hepimizin senin kadar bilinçli olmasına." Şerefsiz.

Bir küfür savurarak onu tersledim.

"Bak," dedi gülerek, "sana bok atıyorum ama..." Başını eğdi, kaşlarını çattı. "Kimsenin bakmadığını düşündüğünde senin onu izlediğin gibi o da seni izliyor. Aptal olma. Peşinden git."

Onu inceledim, onun da beni izlediğini fark ettim, sonra birlikte olduğu grubu taradım. Belki de Cam haklıydı. Belki de kendimi tutmayı bırakmalı, biraz eğlenmeli ve neler olacağını görmeliydim.

"Beş tane soğuk votka shot alabilir miyim?" Barın arkasındaki adama sordum.

"Unutma," dedi Cam omzumu sıvazlayarak, "çizgiyi aşmadan önce, onun ve JJ'in senden biraz dürüstlük beklemesi gerekiyor. Eğlenceyi gerçeklerle dengelediğinden emin ol."

Haklısın. Tabii ki. Ama bunun her şeyi mahvetme ihtimali çok yüksekti.

"Doğum günü kızının şerefine kadeh kaldırdığımızda, bu parti resmen başlayabilir." Kyle yanıma sokuldu ve bir tepsi dolusu içkiyi masaya koydu. Bunu yaparken orada oyalandı, kolunun sıcaklığı kazağımı ıslatıyordu.

Son yirmi dakikadır, odanın öbür ucunda Cam'le sohbet edişini izlememeye çalışıyordum. Çok kötü bir şekilde başarısız oldum.

"Ooh, eğlenceli." Kyle ona küçük bir bardak uzatırken Zara alkışladı. "O lanet olası tekila olmadığı sürece."

"Votka mı?" Asher kaşlarını çatarak sordu.

Kyle ona bir tane uzatırken başıyla onayladı. Sonra masanın etrafında dolaşmaya devam etti ve Asher'ın yanına kayarak masayı biraz kalabalıklaştıran Trevor, Mitch ve Cam'e bardak uzattı. Sonra daha uzun, daha ince shot bardaklarını ikimizin önüne bıraktı.

"Bekle, neden büyük olanı ben alıyorum?" Yıllardır shot içmemiştim ve votka yakıyordu.

Kyle sırtıttı. "Çünkü daha büyük her zaman daha iyidir."

Çocukça davranmak mı istedi? Ben de ona uyardım. Daha yakına eğildim ve burnuna vurdum. "Komik, Kyle, ben her zaman teknenin büyüklüğünün değil, okyanusun hareketinin önemli olduğunu düşünmüştümdür."

Dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir halde kaşlarını oynattı. "Bu gece baharatlı. Benim favorim." Mümkünse bir adım daha yaklaştı ve kalçamı sıktı.

Bu küçük hareket içimde bir elektrik şoku yarattı. Avucunun sıcaklığı taytımın ince kumaşını yakarken, sadece yirmi dakika önce bir masa dolusu kadınla takıldığını hatırlamaya çalıştım.

Yine de o an için zordu çünkü odadaki tek kişi benmişim gibi beni izliyordu.

"Öyle mi?" Fısıldadım.

"Evet." Beni tutuşu sıkılaştı, parmakları etimi ısırdı. Boğazını temizledikten sonra bakışlarını uzun, ince shot bardağıma indirdi ve beni bıraktı. Anında dokunuşunu özledim. "Hafif sikletsin, değil mi? Üstünden biraz almamı ister misin?"

İçimden bir alay geçti. Sinirlenerek ona ters ters baktım. Bar ortamının müdavimi olmayabilirdim ama bir tek atabilirdim. "Neden böylesin?"

Masanın karşısındaki Cam güldü.

Kyle kaşlarını çattı, kaşları aşağı doğru çekildi. "Ne gibi? Kadınları alkole zorlamayan erkek gibi mi?"

"Zara'nınkinden biraz almayı teklif etmedin, o yüzden benimkini çalma." İçkimi dikkatlice kavradım ve bana doğru kaydardım.

"Votkasını seviyor, değil mi Z?" Yanıma uzandı ve yumruğunu doğum günü kızına doğru uzattı.

Gülümseyerek ona vurdu. "Beni tanıyorsun."

Tekrar bana odaklanan Kyle, "Ve normalde barlarda takılmadığını biliyorum" dedi.

Yine kılandım. Söylediği her şey doğruydu ama hakaret gibi geliyordu.

"Her neyse. Bir shot yapabilirim." Homurdanarak soğuk bardağı masadan kaldırdım. "Neye içiyoruz?"

Bir tür doğum günü dileği bekliyordum. Onun yerine Zara "Günahkârlar" dedi, şeytani bir gülümsemeyle.

Diğer tarafında Asher kıkırdadı.

"Neden?" Masayı taradım.

Zara ve Asher birbirlerine gülümsüyorlardı. Cam Kyle'ı izliyordu, Trevor ve arkadaşı ise kaybolmuş görünüyorlardı. Ben de beni izleyen Kyle'a odaklandım.

"Çünkü." Sırtarak yaklaştı, bakışları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Günahkârlar çok daha eğlencelidir." Bardağıma kendi bardağıyla vurdu, sonra votkasını yudumladı, yutkunurken boğazındaki kalın kolon sallanıyordu.

"Günahkârlara." Asher kıkırdadı ve kadehini havaya kaldırdı. Herkes içkisini dudaklarına götürürken ben de kaldırdım. Saf votkanın yakıcılığına hazırlandım. Bunun yerine, dilime çarpan tatlılık beni hoş bir şekilde şaşırttı. Boğazımı kaplayan likörün hafif yanması beklediğimden çok daha yumuşaktı.

Kyle tekrar yakınıma eğildi, sözleri kulağımda dans ediyordu. "Yeterince sıcak ve tatlı tutacağım konusunda bana her zaman güvenebilirsiniz."

Bana çarpan endişe ve arzuyu yuttum. Sonra üst dudağımdaki son alkol parçasını da temizledim.

Ağızıma odaklandı, koyu kahverengi gözleri neredeyse siyahtı. Oradaki sıcaklık nefesimin kesilmesine neden oldu. Aramızdaki bu içgüdüsel kimyayı anlamamıştım. Bana her yaklaştığında vücudum canlanıyordu. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Trevor öksürerek anı bozdu.

"Senin için çok mu güçlü?" Kyle dikkatini masadakilere çevirdi ama benim yanımdan ayrılmadı. Öyle bir açı yapmıştı ki, ikimizden biri kıkırdarsa, ben onun bacaklarının arasında duracaktım. Bunu yapmak için içimde derin bir özlem vardı. Elini tekrar kalçamda hissetmek için.

"Hayır," diye Trevor. "Yanmayı sevmek lazım." "Bir kovalayıcıya ihtiyacım var," diye duyurdu Mitch.

Trevor arkadaşına başıyla onay verdikten sonra ikisi birlikte bara yöneldiler.

"Bana bir dans borçlusun, karıcığım." Asher, kolunu Zara'nın beline dolayarak onu masadan .

"Günahları dengelemeyi unutma." Cam sırtarak buzlu bardağını Kyle'a doğru eğdi ve uzaklaştı.

"Bu ne anlama geliyor?" Yalnız kaldığımızda sordum.

"Sadece iyiler genç ölür' sözünü biliyor musun?" Başını eğdi

ön kolunu masaya koydu ve tamamen yüzüme bakacak şekilde döndü.

Çenemi yumruğuma dayadım. "Billy Joel'i seviyorum."

"Beni Billy'ye üvey babam alıştırdı. O ve kardeşi süper hayranlardı. Ne zaman bir yolculuğa çıksak, dinlediğimiz tek şey onun en iyi şarkıları olurdu."

Gülümsedim. "Komik, benim annem de. Arabasının CD çalarında her zaman onun albümlerinden biri olurdu."

"CD." Kıkırdadı, kara gözleri parladı. "Kendinle çıkıyorsun."

Başımı salladım. "Daha çok arabasıyla çıkmak gibi." "Sen öyle diyorsan," diye alay etti.

Şakacı bir şekilde, elimin tersiyle sıkı karın kaslarının sert düzlemine vurdum. "Hey! Henüz otuz ile kırk arasındaki orta noktaya gelmedim," dedim ikimizin arasında bir parmağımı sallayarak. "Bu masadaki birimizin aksine."

"Bir gün yaşla ilgili yaşam noktaları teorimi açıklayacağım." Sonra hırsız martini bardağımı masadan kaptı ve bir yudum aldı.

"Bu teori içki hırsızlığını açıklıyor mu?" Başımı eğdim ve bir tutam saç gözüme düştü.

Tereddüt etmeden elini kaldırdı ve nefesimin kesilmesine neden olacak şekilde elini geri çekti. Elinin tersiyle yanağımı okşamadan önce parmaklarının sert uçlarını şakağımda gezdirdi.

En içten ifadeyle beni izlerken kalbimin yerinden gibi olduğuna yemin edebilirim. Bir ya da iki nefes boyunca böyle kilitli kaldık. Sonra nihayet kolunu indirdi ama gözlerim yol boyunca onu takip etti.

"Hayır," dedi usulca, küçük bir gülümsemeyle. "Sadece paylaşma konusunda iyisin. Ben asla böyle bir bardakta pembe bir içki sipariş edemezdim. Aylarca başıma bela olur. Viski ya da votka sipariş etmek zorundayım. Çarkifelek meyveli martini olmaz." İçkimi dudaklarına götürdü, büyük bir yudum daha alırken ince kenarına yerleşti.

"Beni günahkâr sorusundan uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım.

İçkiyi yere bıraktı ve beyaz gömleğinin mürekkeple yazılmış günahkârlar kelimesinin zar zor görüldüğü kolunu yukarı çekti. "Satırın geri kalanı da orada. Gençken tam bir baş belasıydım ve bunun benim sloganım olduğuna inanırdım."

"Bu cümle ait olmayan geçmiş zaman kipleriyle dolu," diye takıldım.

"Birileri bu gece şaka yapıyor." Sırıttı. "Ama annem bana her zaman dengeli olmamı söylerdi. Yani"-dövmeli kolunu kaldırdı-"eğlence sol kolumda,"-sağ kolunu kaldırdı-"beyzbol, o işi yapan kol, fırlatma ve vurma, sağ kolumda. Her şey dengeyle ilgili." Her iki kolu da masadayken bana bakabilmek için başını yana eğmek zorunda kaldı.

Bunun çok sevimli olduğunu kabul etmeliydim. Ona bu konuda takılmak için bir yol arıyordum ki omzumun üzerinden baktı ve kaşlarını çattı.

"Ne?" Bakmaya korkarak sordum.

"Görünüşe bakılırsa komşun bu doğru geliyor," diye mırıldandı Kyle tekrar bana dönmek için yer değiştirirken.

Bir iç geçirdim. İki adamı aramaya hiç niyetim yoktu. Son bir saat boyunca kibar davranmıştım. Daha önce benimle sohbet ettiğinde Trevor'la konuşmaya çalışmıştım ama aramızda hiçbir elektrik yoktu. Yine de vazgeçmedi.

"Bir erkeğe sadece hissetmediğini belli etmenin kolay bir yolu var mı?" Dudaklarımı küçük bir somurtmayla birbirine bastırdım ve masanın üstünü inceledim. Duygularını incitmek istemiyordum ama dürüst olmak gerekirse, gitmesini diliyordum.

Biraz hamile bir duraksamadan sonra Kyle nihayet, "Trevor?" diye sordu.

Çenemi yukarı kaldırarak başımı salladım. "Evet. Ben-"

Kyle yanağımı kavradı, mantıklı düşüncelerle birlikte tüm kelimeleri de çaldı ve dolgun dudaklarını yanağıma bastırdı. Sıcak ağzı benimkine dokunduğunda içimde bir kıvılcım çaktı. Nefesim kesilmiş olabilir, belki de kesilmemiştir. Her şey o kadar çabuk oldu ki, bunu söylemek zordu. Öpücük bir gagalamadan daha fazlasıydı, ama çok geçmeden geri çekildi.

Şaşkınlıkla ona göz kırptım.

"Bitti," dedi Kyle rahatça, sonra alt dudağını yaladı.

"Bitti mi?" Fısıldadım.

İma ettiği şeyi kastetmiş olamazdı. Kalın bir şekilde yutkunarak ağzımı açtım ve açıklama istemek için kelimeler aradım. Hiçbiri gelmedi.

"Hızlıca başka bir masaya yöneldiler. Sörfçü çocuk mesajı aldı," dedi Kyle omuz silkerek.

Şaka mı yapıyordu? Adam beni daha yeni öpmüştü ve şimdi orada durmuş, sanki hiçbir şey önemli değilmiş gibi bardağımın sapını uzun parmaklarının arasında döndürüyordu. Ama öpülmeyeli iki yıldan fazla olmuştu, bu yüzden benim için büyük bir olaydı.

Boğuk bir kahkaha attım. O anda çıkarabildiğim tek ses buydu.

Kaşlarını birleştirerek beni inceledi, gürültüden kafasının karıştığı belliydi.

Çenem kilitlenmişken burnumdan nefes aldım ve sonunda kafamı toparladım. "Beni sadece Trevor'ın gitmesini sağlamak için öpmedin." Bu hem bir ifade, hem bir soru hem de bir suçlamaydı.

Kyle'bana verdiği gülümseme, her kazandığı zaman takındığı gülümsemeydi. Başını salladı, hâlâ o kadar soğukkanlıydı ki. O kadar umursamazdı ki, bu da içimde öfke titreşimlerine neden oldu. "Haklısın. Seni sadece Trevor'ın gitmesi için öpmedim."

Dondum kaldım, nefesim ciğerlerime kaçtı. Bir dakika. Bana katılıyor muydu, katılmıyor muydu?

Kyle gülerek enseme kavradı ve ağzımı bir kez daha kendine çekti. Dudaklarımız yine hızlıca birbirine değdi ama yine de kalbimi hoplattı.

"Beni yine öptün," diye mırıldandım o geri çekilirken.

"Kuşun kafana konduğu zamanki gibi mi bu? O kadar telaşlıydın ki sürekli bariz şeyler söyleyip duruyordun?" diye takıldı, bu kez başparmağıyla dudağımı sildi.

Uck. Tekrar karnına vurdum. "Senden nefret ediyorum."

O dişlek, parlak gözlü gülümsemesiyle parladı. "Sorun değil. Senden ikimize de yetecek kadar hoşlanıyorum, Crabby."

Çenemi yukarı kaldırarak yumruklarımı iki yanımda sıktım. Çoğu zaman, huysuz eğilimlerim olduğu için pek de hoş karşılanmayan bir terimi hak ediyordum. Ama bu gece gülümsüyordum, hatta gülüyordum. Tanrı aşkına, daha yeni büyük bir iğne yaptırmıştım. "Bu gece huysuz değilim."

"demedim," diye düzeltti, tek kaşını kaldırarak. Ben de kaşımı kaldırdım.

Sırıttı. "Sanırım fikri yanlış anladınız. Sen şey gibisin..." Elini salladı. "Şu yengeç, denizkızı filmindeki."

"Sebastian?"

"Evet, tüm programları ve kuralları olan kırmızı küçük adam. Şunu yapamazsın, bunu yapamazsın." Küçük yengeci taklit ederken sesi alçaldı. "Bir planımız olmalı." İç çekerek çenesini kaşdı. "Ariel gelip onu çıldırtmasaydı asla eğlenemezdi."

Ona kaşlarını çatmaya çalıştım ama bunun yerine dudaklarım yukarı doğru çekildi ve dudaklarımın arasından bir kıkırdama patladı. "Beni kurtarması için kızıl saçlı bir deniz kızına ihtiyacım olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır." Sırıttı, bir kolunu tekrar masaya bıraktı ve dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirecek şekilde eğilerek, "Şahsen ben sarışın beyzbol tanrısını destekliyorum," dedi.

Bu beni öyle bir güldürdü ki burnumdan soludum. Anında dehşete kapıldım, sesi kesmek ve yanaklarımı ısıtan kızarıklığı gizlemek için elimi ağzıma kapattım.

"Çok tatlısın." Başını salladı ve yarı sarhoş martinimi bana doğru itti. "Biraz sıvı cesaretin olsun."

"Neden?" Ben sordum.

"Şarkı söyleyeceğiz."

"Şarkı söylemek mi?" Kalbim göğsümde durdu ve nefesimi tutarak kalabalık odayı taradım.

Elini salladı. "Bir karaoke barda karaoke partisi. Beklentiler var."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Mırıldandım. "Şarkı söyleyemiyorum." Burada yaklaşık yüz kişi vardı. Bu kadar insanın önünde kendimi aptal yerine koymamın imkânı yoktu.

"Bunu yapamam, bunu yapamam," diye mırıldandı, sesini yine alaycı bir şekilde alçalttı ve sonra bana doğru eğildi. "Hadi ama. Bana daha önce hiç karaoke yapmadığını söyleyemezsin."

Yapmıştım. Yıllar önce. Eskiden severdim. Yirmi iki yaşındayken, güzelken ve aptalca her şeyi yapabileceğime inanırken. Ama burada, şu anda, insanlarla dolu bu odada, bunların hiçbiri değildim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gel hadi." O kadar yaklaşmıştı ki burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Sana meydan okuyorum."

"I..."

İçkiyi daha yakına itti. "Her zaman yanında olacağım. Güven bana."

Ve bilinmeyen bir nedenden dolayı, ben de öyle yaptım. Kyle'ın son birkaç haftada kazandığı bir şey varsa, o da birazcık güvendi.

İçimi çektim. "Peki." İçkimi geri attım ve sahneye döndüm. "Hadi. Şu işi bitirelim."

"İşte ruh bu, Crabby." Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni sahneye doğru yönlendirdi. "Mükemmel bir şarkım var."

Sıra bize geldiğinde ve DJ "Haklı olabilirsin" dediğinde güldüm.

"Haklısın. Bu senin için mükemmel bir şarkı," diye dalga geçtim, mikrofonlardan birini işleri yürüten adamın elinden alırken. "Gerçekten delirmiş olabilirsin."

Kyle başını salladı ve parlak sahne ışığının altında röfleleri parladı. "Ya da." Sırıttı. "Belki de aradığın deli benimdir."

Kolumdan tutup beni sahneye çekerken içimi bir heyecan kapladı. Çünkü bunun doğru olabileceğine inanmaya başlamıştım.

ÜÇ SAAT, dört dans, iki içki ve bir Disney şarkısından sonra, onun binasının önünde durduk. Birkaç saat önce beni rahatsız eden tüm belirsizlik ortadan kalkmıştı. Bu gece bir şalter atmıştı. Ve bu, dudaklarım onun dudaklarına değmeden önce olmuştu.

Harper bir erkeği kolayca hayal kırıklığına uğratmakla ilgili bir soru sorduğunda uzun bir an için kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İlk aklıma gelen beni kastettiği oldu. İşte o anda her şey çok net bir şekilde ortaya çıktı: Bu kadın tarafından asla arkadaş olarak görülmek istemiyordum.

Dangalak komşusundan bahsettiğini anladığımda içimde bir sevinç dalgası oluştu. Bu his, kendimi içinde bulduğum durumun gerçekliği tarafından sadece biraz soğutuldu. Ama karşı koymak için artık çok geçti. Yanlış olabilirdi ama yine de onu istiyordum.

Hiçbir meydan okumadan kaçmadım ve bu hayatımın en büyük meydan okuması olma potansiyeline sahipti.

Onu tekrar öpmek istiyordum. Onu kollarımda tutmaya. Ona benim demeye.

JJ ile konuşmam gerekecekti. Ve ailemle. Tüm ailemin bu konuda söyleyecek çok şeyi olacaktı. Harper ve benim aramdaki bir ilişki hakkında hararetli fikirleri olacaktı. Ama bu sorun aşılamaz değildi. Gelecek hafta Şükran Günü için eve döndüğümde bu konuyu açacaktım. İlk başta duygular yükselebilirdi ama zamanla hepsi yatışırdı. Bunu hallettikten sonra Harper'la konuşabilirdim.

"Pekâlâ." Şoför kaldırımında dururken önce bana, sonra da pencereden dışarı baktı, gergin olduğu belliydi. "Bu benim."

Nerede yaşadığını bilmiyormuşum gibi.

Telaşlı bir Harper, şirinlik konusunda yavru kedilere taş çıkartabilir.

"Evet." Kapıyı açtım ve dışarı çıktım, sonra döndüm ve ona elimi uzattım.

"İçeri mi geliyorsun?" Bana Piper'ı hatırlatan bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Gözleri belirsizlik ve endişe karışımıyla doluydu, kızının ne yazık ki çok sık yaşadığı duygulardı bunlar.

"Ben Teksas'ta büyüdüm ve geldiğim yerde bir kadını kapısına kadar götürmek tartışılmaz bir şeydir."

Hafif bir iç çekişle elimi tuttu ve aşağı indi. "Kapısına vardıktan sonra ne olacak?" diye mırıldandım, onu kendine çekerek, "onun ellerinde."

Bir süre dondu kaldı, onu orada tutmama izin verdi. Ama sonunda yeniden başlayıp yanımdan geçip gittiğinde, krem şanti kokusunu bir kez daha aldım. Gece ilerledikçe koku azalmıştı ama ateşe tutulmuş pervane gibi, yanımdan geçerken ona doğru eğilmek zorunda kaldım.

"Az önce beni kokladın mı?" Döndü, beni değerlendirirken dudakları hoşnutsuzlukla büzülmüştü.

Omuz silktim.

"Kokuyor muyum?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

Kıkırdayarak onu yanıma yatırdım. "En iyi tatlı türü gibi, Crabby." Dudaklarımı onun tepesine bastırdım.

Kafa.

Anahtarlığını çıkardı, ama ön kapıya varmadan önce, kapı anahtarıyla birlikte onu da aldım.

"Hey!" Suratını astı.

"Sarhoşsun. Onları düşürmeni istemiyorum."

Bu yorumum için beni kaşlarının arasında sadece ters ters baktığında beliren o sevimli küçük çizgiyle ödüllendirdi. Onu kızdırmak beni bu şekilde neşelendirmemeliydi ama onu kızdırmak ve sonra tekrar gülümsetmek için çalışmak gibi bir saplantı geliştirmiştım.

Belli ki bende bir sorun vardı.

"Bunu bilerek yapıyorsun. Değil mi?" diye suçladı fobu sensöre doğru tutarken.

"Elbette," dedim kapının kolunu tutarak. "İçeri girmek istiyoruz, o yüzden kapıyı açmamız gerekiyor."

"Hayır." Beni arkada bırakarak doğruca asansöre doğru yürüdü. "Beni deli ediyor demek istedim."

"Oh," dedim, cahil numarası yaparak. "Şu denizkızı filmini birlikte izlemeliyiz. Sana söylüyorum, filmin tüm amacı denizkızının yengeci delirtmesiydi."

Asansör kenarında kollarını kavuşturdu, bu hareket göğüslerini yukarı ve bir araya getirmeye zorladı. Göğüslerine odaklanmamın önünde hiçbir engel yoktu. Dolgun ve yuvarlaklıklar ve kazağının sıkı örgü kumaşını vücut sıcaklığını artıracak şekilde itiyorlardı. Bu gece birden fazla kez onları avuçlarıma içine almayı hayal ettim. Dilimi birinden diğerine geçirmeyi. Tıpkı omzu gibi solgun ve çillerle kaplı olduklarını hayal edebiliyordum. Ve göğüs uçlarının dudaklarıma arasına alabileceğim sert bir tomurcuğa dönüştüğünü hayal edebiliyordum.

"Kyle."

Gözlerimi kırptım ve fantezilerimin içinde kaybolduğum için sessizce kendimi azarladım. "Yine 'Denizin Altında' şarkısını söyleyeyim mi?"

Bir iniltiyle başını salladı. "Hayatta bir kez yaşanacak o deneyim bu gece çoktan gerçekleşti."

Ve bunu ezip geçtik. Ben tek başıma başlamıştım ama Asher atlamıştı - çocukları sayesinde kelimeleri biliyordu. Sırada Emerson vardı, çünkü o da her zaman eğlenenin içinde olmalıydı. Mason ve Eddie Martinez bile bizi bitirmek için atladılar. Tüm bunların en güzel yanı Harper'ın bize gülerkenki gülümsemesiydi. O anda Emerson'ın Gianna için neden aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi davranmaya bu kadar istekli olduğunu anladım. Huysuz Chris bile Avery'nin bir gülümsemesi için kendini kasıyordu. Doğru kadından bir gülümseme almak en büyük kazanç gibi hissettirebilirdi.

Duvara yaslandı ve kazağı tekrar kolundan aşağı kaydı. Açığa çıkan kırmızı iz lobinin parlak ışığında kızgın görünüyordu.

"Ne oldu?"

Çenesini kısıtı ve neyi kastettiğimi çabucak anlayarak inceledi. "Ah." Yukarı baktı ama bana değil, yutkundu. "Piper'ın tırnaklarını kesmek savaşa girmek gibi bir şey, bu yüzden erteledim. Ama dün gece sinirlendi ve ben de onlara bakmam gerekirken bakmamanın bedelini ödedim."

Patlamalar. Ryan'da da vardı. Büyüdükçe daha iyi oldular ama annem yıllarca ona öfkesini ve hayal kırıklığını nasıl yöneteceğini öğretmeye çalıştı. Uzun ve engebeli bir yoldu. Bu kesindi.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı.

"Harper," diye mırıldandım onu takip ederken.

Bana baktı, dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı, muhtemelen Piper hakkında bir yorum yapmak için hazırlanıyordu.

"Bu gece son yıllardaki en favori gecelerimden biriydi." İpeksi kızıl saçlarından bir tutamı geriye doğru taradım. "Seninle takılmayı gerçekten seviyorum."

Dişlerini alt dudağına bastırdı ama yüzüne yayılan gülümseme onu serbest bıraktı. "Ben de." Yüzündeki endişe ve umut dolu ifadeyle bana göz kırptı, sonra gözlerini indirdi, her şeyi benden saklamaya çalıştı.

Çenesini yukarı kaldırırken elimini tersiyle saten tenini .

"Bunu tekrar yapmayı gerçekten çok isterim."

"Ben de isterdim. Ama..." Başını salladı, acısı yüzünde parlıyordu. "Piper ve Sam var."

"Farkındayım." Kıkırdadım. "Günde sekiz saatimi onlardan biriyle geçiriyorum."

Kehribar rengi gözlerini devirdi ama yine de alıştığımdan daha durgundu.

"Ama burada bir sakıncası yok. Onlarla birlikte."

Asansör kapıları açıldığında, onu koridoruna kadar takip ettim. İki kapı aşağıda sağ taraftaydı, alt tarafında Revs etiketi olan kapı.

Dairesine vardığımızda arkasını dönüp nefes aldı. "Bunu denemeye istekli olabilirim."

Bu cevap çok çekingendi. Az önceki utangaçlık tamamen buharlaşmıştı.

"Olabilir, ha?" Bacaklarının arasına girdim ve avucumu omzunun sıcak çıplak tenine dayadım. "Nasıl daha sert bir evet alabilirim?"

Gülümseyerek omuz silkti ama cevap vermedi.

Elimi boynuna götürdüm ve orada tutarak başparmağımyı çene çizgisinin üzerinde gezdirdim.

Çenesini benimkine doğru eğdi ve ben de yüzümü onunkine yaklaştırdım.

Nefesi dudaklarımda gezindi.

"Yalan söyledim." Yutkundum, biraz geri çekildim ve göz kırptım. Biraz sertçe nefes aldı, gözlerini bana dikti.

"olmak gerekirse," dedim kelimeleri aceleyle , "söylediğimde doğruydu."

"Anlamıyorum," dedi kaşlarını çatarak, her kelimesi bana baskı yapıyordu.

"Senden hiçbir şey istemediğimi söylemişim. Ama son zamanlarda bu istek, bu ihtiyaç var ve bunu durduramıyorum," diye itiraf ettim, alnımı onunkine yaslayarak.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı gözlerini kapatarak.
"Sana benim diyebilme yeteneği."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudakları şaşkın bir nefesle aralandı.

Kendimi sorgulamadan şansımı kullandım ve ağzımı onun ağzına götürdüm.

Yüzünün yanlarını kavrayıp onu kendime yakın tuttuğumda, içimde eridi. Dilimi alt dudağında gezdirdim, sonra ağzına girdim, hükmettim, onunkiyile dans ettim, her hareketim arzu ve ihtiyaç doluydu. Onun tadı ağzımı doldurdu, daha fazlası için beni çaresiz bıraktı.

Kollarını boynuma doladı ve vücudunun her yumuşak kıvrımını bana doğru bastırdı.

Yumuşak dudaklarının benimkilere dokunduğu her anın tadını çıkarırken kalbim çarpıyor, kulaklarıma ve sikime kan hücum ediyordu. Mükemmel bir öpücüktü; tatlı, sıcak ve ıslak. Ama yumuşak bir inilti çıkınca, tam olarak ne söylemem gerektiğini hatırladım.

Geri çekildim ve alnımı onunkine yasladım. Kesik kesik nefeslerimiz birbirine karıştı ve onun yumuşak, tatlı kokusu etrafımı sararak sikimin zonklamasına neden oldu. Onu istiyordum. Daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar.

"Harper," diye soludum, "bu iş daha fazla ilerlemeden önce sana bazı şeyler söylemem gerekiyor."

Yavaşça bir, iki kez gözlerini kırptırdı ve bana odaklandı, gözleri ihtiyaçla doluydu. "Kyle, bir öpücüğün sonsuzluk vaadi olmadığını biliyorum."

Kaşlarımı çattım, yüreğim daraldı. Demek istediğim hiç de bu değildi. Muhtemelen bu sözleri birden fazla kez söylemişim ama şu anda aklımdan geçen en uzak şey buydu. Harper'la sadece bir gece için iyi olduğuna dair güvence aramaya gerek yoktu, çünkü ben bundan daha fazlasını istiyordum.

Gözlerinin arasında yine o küçük çizgi belirdi ve bu gece ilk kez onu görmekten hoşlanmadım.

"Yarın beni aramazsan ağlamayacağım ya da çıldırmayacağım."

Onu yarın aramak istedim. Neden bahsediyordu?

"Merak etme," dedi, sesi fazlasıyla düzgün ve etkilenmemişti.

"Hayır. Beni ne zaman istersen ara. Senden haber almak günümün en önemli olayı." Başımı salladım ve biraz daha geri çekildim. "Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyorsan bu kapıdan içeri girmem."

"Oh." Dudakları aralandı, gözleri büyüdü.

Başparmağımla pelüş alt dudağında gezindim. Karşılık olarak titredi, istemeden yaptığım bu hareket içimin sıkışmasına neden oldu. Ağzına bir kez daha sahip olmaya hazır bir şekilde yaklaştım, ama dudaklarım onunkilere dokunamadan kendimi durmaya zorladım. Kelimeler. Salak.

"Ben...sadece." İçimi çektim, tekrar doğruldum. Kolay kısımdan başlayalım. "Piper'ın terapisi için ödeme yapan kişinin ben olduğumu bilmen gerekiyor."

Bir anda çikolata şurubundan, sıcak ve yapışkan, katı buza, sert, soğuk ve keskin bir hale geldi.

"Ne?" diye tısladı, kollarını boynumdan çekti ve bir adım geri çekildi. "Sen, yani Hope Speaks demek istiyorsun."

Bu cümledeki umutsuz umut beni bir pislik gibi hissettirdi.

Başımı salladım. "Hayır, ben. Kyle Bosco."

Geri çekildi, aceleyle kapıya doğru tökezledi. Onu sakinleştirmek için elimi uzattığımda irkildi. O buzdan keskin bir parça kalbimi deldi. Lanet olsun. Onu incitmek istememiştim. Yardım etmek istemiştim.

"Neden bana söylemedin?"

Avucumu göğsüme bastırdım ve küçük bir daire çizdim. Ama gözlerindeki ihanet sadece acının alevlenmesine neden oldu. "Sana şimdi söylüyorum," dedim. Şimdi. Daha ileri gitmeden önce.

İlişkimiz değişmeden ve bu gibi detaylar önemli olmadan önce.

Ellerini yumruk yapıp çenesini kaldırdı, altın rengi gözleri sertti. "Neden. Daha önce?" Ses tonu bana Piper'ı hatırlatıyordu. Her öfkeli kelime göğsümdeki acıya bir gagalama gibiydi.

Bu sevdiğim türden bir kızgınlık değildi. Ondan çıkarmaya çalıştığım türden bir kızgınlık. Hayır, bu başka bir şeydi.

Ona yalan söylemek istemedim. Ona her ayrıntıyı vermeyerek yaşayabilirdim ama asla yalan söylemeyecektim.

"Çünkü Piper'ın buna ihtiyacı vardı. Ve eğer aramızdaki bağlantı olmasaydı, burs için kolayca seçilebilirdi."

Anlayışı yüzünde parladı ve bir an için bunu atlatabileceğimizi düşündüm. Her iki durumda da, savaşmadan teslim olmayacaktım.

"Nihayetinde onu değerlendiremeyeceğimiz anlamına gelen bu bağlantı onun hatası değildi. Senin de suçun değildi. Benim hatamdı." Aramızdaki iki metrelik mesafeye uzandım, I-95'in uzunluğu gibi hissettiren küçük bir mesafeydi bu. Ama başparmağım yanağına değdiği anda o kadar sert geri çekildi ki başı kapıya çarptı.

"Yapma," diye tersledi.

"Yardım etmek istedim," diye fısıldadım. "Piper'ın ihtiyacı olan şeye sahip olmasını istiyorum." Yalan söyleyebilirdim, gerçeği yumuşatabilirdim, ama iyi gitmeyecek olsa da bunu yapmazdım. "Ve ben de senin sinirlenip yardımımı kabul etmeyeceğinden korkuyordum."

Alay ederek kollarını kavuşturdu ve tırnaklarını kazağına geçirdi. "Kızım için yardım teklif edildiğinde ortalığı ayağa kaldıracak kadar gururlu değilim."

Şimdi muhtemelen Küçük Parmaklar hakkında yaptığımız tartışmaya değinmenin zamanı değildi.

"Ben olsam bir şeyler yapardım. Bir ödeme planı bulurdum ya da kredi olarak adlandırırdım.

Bilirsin, gerekirse mücevherleri rehin verirdim." Ellerini yüzünde gezdirdi. "Ama bana söylememen hataydı."

"Özür dilerim." Dürüst pişmanlığımı görebilmesini umuyordum çünkü onu asla incitmek istememiştim. "Üzerindeki stresi biraz olsun azaltmaya çalışıyordum."

Başını kaldırdı, gözleri yarılmıştı. "Bu tam da sana söylediğim türden bir buldozer saldırısıydı."

"Teknik olarak," diye karşı çıktım, çok haklı olmasına rağmen, "o konuşma ben bunu yaptıktan sonraydı." Ona en sevimli gülümsememi gösterdim.

Umduğum gibi gülümsemek yerine -açıkçası, sevimli halimin şu anda bana bir faydası olmayacaktı- ters ters baktı. "Evine git, Kyle."

"Harper, lütfen. Şaka yapıyordum."

Elini uzatarak, "Evine git," diye tekrarladı.

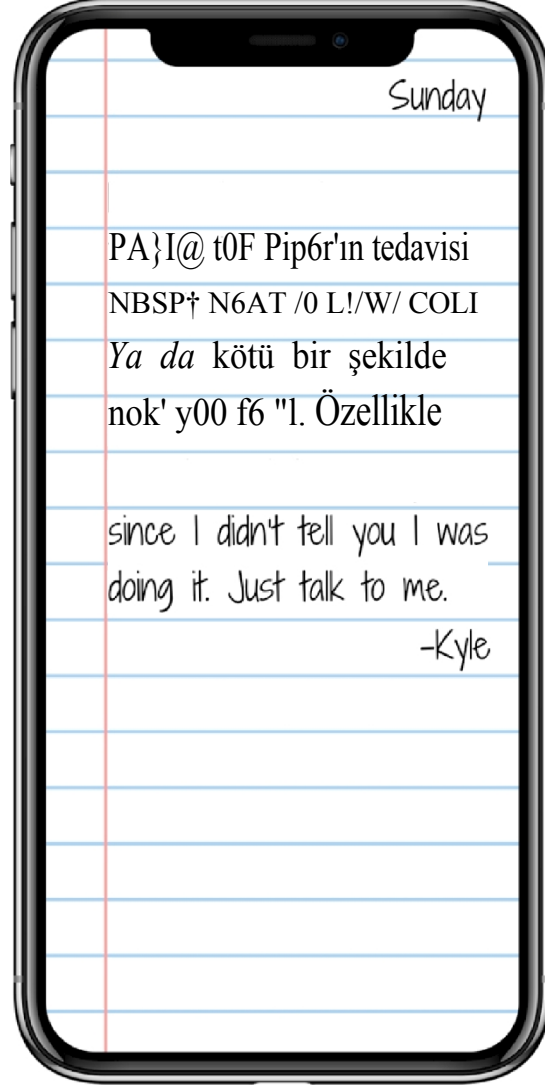
Sönerek anahtarları avucuna bıraktım. Sonra kapıyı açmasını ve arkasına bakmadan içeride kaybolmasını izledim. Kapı tıkrıdayarak kapandı ve kilidin metalik sesiyle elimi beyaza boyanmış masif ahşabın üzerine koydum ve ona doğru eğildim.

"Özür dilerim Harper. Sadece sana ve çocuklara bakmak istiyorum. Hepinizin hayatını daha iyi hale getirmek istiyorum." Alnımı kapıya dayayarak bekledim ve birkaç kalp atışından sonra cevap vermeyince asansöre döndüm. Paslanmaz çelik kapılar kayarak açıldığında ve Trevor indiğinde sadece bir ya da iki adım atmıştım. Yirmi dakika önce, kendini beğenmiş bir yorum yapabilirdim. Ya şimdi? Kendimi konuşmaya bile ikna edemiyordum. Bu yüzden ona hızlı bir çene hareketi yaptım ve yanından geçip gittim. "Hey, Bosco," diye seslendi ben asansöre adım atarken. "Harper harika," dedi göz göze geldiğimizde. "Sadece iyi ol tamam mı?"

Başımı sallayarak boğazımdaki yumruyu yuttum. Harper inanılmazdı. Ona karşı iyi olmaya çalışıyordum ama görünüşe göre bu konuda ber battım. Yine de, ben her zaman ayan bir adamdım. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Bunu düzelt. Çünkü çabalarım değecek bir şey varsa o da Harper'dı.

"O, sana veriyorum" h0y6 10

messages. Maybe by
tOMOIYON yOL'I'I r "ply

FbN /0 T&as y&s Gün.

çikolatali cr'cox turtasi. Mo6
r" thirk P YOU. I oIPt09t
coiJldr† &d ?: Pill thch I

my sorrow in chocolate so I
ate three pieces. I hope
you weren't attached to my
abs because if you don't
talk to me soon they might
be gone. -Kyle

Txsdny

Dear Diary,

girl I like still won't
konuş İ0 P\6. ÉS bôôl üys.
It's my Çünkü ben
duxb4ss. Prt Žs xakin g
me sad, I don't even want
whipped cream in my
coffee anym

-Kyle

My blnck c&tee

Wednesday

Dear Diary,

Tomorrow is Than

, r I'm most thankful
fiery redhead

reaching 0Ğ üP# 5îbüliûg a
îoul topu ON N6. I h&

!05îg ama l05îf the game

Nü5 NO î b6GAIJW î got

t0 kn0W F ü@ F

amazing kids T00 Üü# l'N
an idiot and messed it up.

-Kyle

I'm sad. I need advice on

get my little

crabby w0rrar tolkiñ to

me again. I miss her.

-Kyle

Harper'ın cevap vermeyeceğini bildiğim için telefonumu cebime soktum. En azından mesajlara gülümseyeceğini ve onu düşündüğümü bileceğini umuyordum.

"Oğlumu bu hafta bu kadar hüzünlendiren ne?" Annem kollarını yeni sabuntaşı tezgahına dayamıştı. Beyaz dolaplara karşı mükemmel bir seçim olmuştu.

Dudaklarımı gülümseme taklidi yapmak için zorladım. "Evde annemle birlikteyken nasıl üzgün olabilirim ki?"

Gözlerini devirdi ve başını sallayarak sarı-gri saçlarının omuzlarına dökülmesini sağladı. "Şirin olmaya çalışma. Artık bende işe yaramıyor."

Görünüşe göre Harper'da da işe yaramamış.

"Ben iyiyim anne. Sadece evde bir şeyler oluyor."

Koyu bordo tırnaklarını tezgâha vurdu, ses dikkatimi çekti.

"Tırnaklarındaki hindiler mi?" Dün beyaz benekli yanık turuncu olduklarına yemin edebilirim.

"Evet. Çok tatlılar, değil mi?" Her bir mükemmel küçük kuşu inceleyebilmem için elini uzattı. "Color Street adında bir şirket buldum. Çok şirin tasarımlar yapıyorlar."

"Tırnak randevuların ne kadar sürüyor? Bugün çıktığını bile görmedim."

"Oh, onları kendim yapıyorum. Kuaförden çok daha geliyor, yani tasarruf ediyorum," dedi gururla. "Size sipariş ettiğim yeni setleri göstereyim." Aceleyle tezgâhın etrafından dolaştı ve odadan çıktı. Bir dakika geçmeden elinde dolu bir plastik kutuyla geri döndü.

"Vay be. Bunlardan kaç tane aldın anne?"

"Benimle başlama. Bill'den yeterince saçmalık duyuyorum. Aralarından seçim yapabileceğin çok fazla şirin tasarım var. Şunlara bir bakın." Kâğıda sarılmış hediyelere benzeyen bir seti ve bir kardan adamın parçaları olması gereken bir diğerini havaya kaldırdı. "Bunlar düz cila. Çıkartma gibi tırnağınıza yapıştırıyorsunuz, sonra da fazla uzunluklarını törpölüyorsunuz. Çok kolay."

Kazmaya devam etti, bana birbiri ardına bir set gösterdi - bazıları parıltılı, bazıları çiçekli ve bazıları gökkuşağı ile. İnsanoğlunun bildiği her tasarıma sahipti.

"Çok şirin." Eğer bu onu mutlu ettiyse, beni de mutlu etti.

"İşte buradalar!" Mavi çivi şeklindeki çıkartmalardan oluşan düz bir paketi bana doğru itti. "Bunlardan beş set var."

"Bu Revs Logosu mu?" Paketi elime aldım ve gözlerimi kısarak tasarımı inceledim. Oldukça etkileyiciydi.

"Evet." Annem kutuyu göğsüne bastırarak gülümsedi.

İnce paketi tutarken aklıma bir fikir geldi. "Bunlardan iki tane alabilir miyim anne?"

Dudaklarını büzdü ve mırıldandı, kafası karışmıştı ya da belki de inanmıyordu. Sanki onları kendi tırnaklarına sürmeyi planladığını düşünüyordu.

"Benim için değil," diye güvence verdim. "Birlikte çalıştığım küçük kız için."

Yüzü yumuşayan annem ikinci bir seti barın öbür ucundan bana doğru itti. "O nasıl?"

Yüzümü buruşturarak onları arka cebime soktum. Anneme sadece sezon dışında yüksek işlevli OSB teşhisi konmuş küçük bir kızla çalıştığımı söylemiştim. Annem çocukların fotoğraflarını Instagram sayfamda görmüştü ama yüzlerini göstermemeye dikkat ettiğim için onları tanınması pek mümkün değildi. Ve JJ kesinlikle hiçbirine benden yardım istediğini söylemiyordu.

Bu noktada, artık bir önemi bile olmayabilirdi. Dört gün önce hepsiyle oturup Harper'a karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf etmeye hazırdım. Şimdi, onun ve benim durduğumuz yerde, drama gereksiz görünüyordu. Ne söyleyecektim ki? Herkese bir duyurum var. Harper Wallace'a karşı büyük bir aşk besliyorum. Ama merak etmeyin, benimle konuşmayacak. Evet, bu tüm duygusal patlamaları boşa harcamak olurdu.

"Umarım eve döndüğümde onu tekrar görebilirim ama annesinin onunla çalışmaya devam etmeme izin vereceğinden emin değilim."

Kaşlarını çattı. "Ne yaptın sen?" diye sordu, her ne yaptıysa, aradaki uçurumun suçlusunun ben olduğumu hemen anlamıştı. Eğer yüzde yüz haklı olmasaydı, alınabilirdim.

Ellerimi tezgâhın üzerinde kenetleyip, kollarımı serin taşa dayayarak iç çektim. "Beni bilirsin. Haddimi aşarım."

Doğruldu ve kaşlarını kaldırdı. "Arkamdan iş çevirip müteahhide mutfağımın tadilatına her türlü zil ve düdüğü eklemesi için para ödemek gibi mi?"

"Hey, şimdi." Kaşlarımı çatarak başımı omuzlarımın arasına düşürdüm. "Geçen yıl bu mutfağı yenilemek için para ödemeyi teklif ettim ama siz ikiniz bana mükemmel olduğunu söylediniz. Sonra da gidip bana söylemeden yaptınız. Ben ödemek istedim. Böylece sen ve Bill paranızı eğlenceli şeyler için kullanabilirsiniz."

Annem tezgâhın karşısına eğildi ve pazularımı okşadı. "Kocaman bir kalbin var ve sınırların yok. Nasıl bu hale geldin?"

"Muhtemelen senin de sınırların olmadığı içindir, aşkım." Bill evin içine adım attı ve anahtarlarını tezgâhın üzerine bıraktı. Daha paspasta yeni inmişti ki, bugün ona daha fazla paraya mal olabileceğinden endişeleniyormuş gibi tırnak boyası kutusuna bakmaya başladı.

"Hey, şimdi." Annem kaşlarını çatı.

Bill ona yaklaşırken yüz ifadesi sıcak bir gülümsemeye dönüştü. Yanağını öptü, arkasına geçti ve çenesini başının tepesine dayadı, sanki bir yapboz parçası diğerine mükemmel bir şekilde oturuyordu. Yıllar boyunca pek çok kez Bill'in eve geldiğini ve hemen annemi bulduğunu görmüştüm. Belki görmezden gelmişim, belki de bunu her çiftin yaptığı bir şey olarak yazmışım, ama şimdi durumun böyle olmadığını biliyordum. Gerçek bir şefkat ve sarsılmaz bir destekle serpiştirilmiş şakalaşmaları tam da bir ilişkide istediğim şeydi.

Annem omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Hemen benimle başlama."

"Ama o haklı. Senin sınırların yok." Ryan doğruca buzdolabına gitti ve annemin ona her zaman bıraktığı sütsüz smoothie'yi çıkardı. Kardeşimin alışkanlıkları artık bir yetişkin olmasına rağmen değişmemişti.

"Günün nasıl geçti?" Annem sordu.

"Gördün mü? Çok meraklısın." Smoothie'sinden bir yudum alırken ona sırtı.

Kıkırdadım. Onun alay ettiğini ve şaka yaptığını görmek eğlenceliydi. "Kyle bile görüyor."

Geriye dönerek iki elimi de havaya kaldırdım. "Hayatta olmaz, annem mükemmeldir." Bill ve Ryan istedikleri kadar annemi kızdırabilirlerdi ama ben sonsuza dek favori olmayı seviyordum.

İkisi de bana inledi.

"Daha fazla çikolatalı kremalı pasta yiyebilmek için yalakalık yapıyorsun," diye suçladı Ryan.

Anneme gülümsedim. Tabii ki öyleydin. Onun turtası en iyisiydi. Bu hafta iki tane yemiştik bile.

"Bugün eğlenceli Geyler yapan kod Geyleri programladın mı?" diye sordu Ryan "a, yüz ifadesi parlaktı.

"İşimi anladığınızı sanmıyorum." Smoothie'sinden bir yudum aldı.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Ama yine de seninle gurur duyuyorum."

O annemdi. Onu sürece hep gurur duyardı. Sonra kulaklarımızı çiğnedi.

Bar taburesine yaslandım. "Benim gibi profesyonel bir oyuncu olmalısın, o zaman anlar."

Doğrudan bana bakmasa da kıstı. "Güvenlik duvarı gücünü ve siber güvenliği artırmaya yardımcı olmak için kod geliştiriyorum. Neden oyun oynamak isteyeyim ki?"

Mutfak kapısı açılarak herkesin dikkatini başka yöne çekti ve beni şakamı açıklamak zorunda kalmaktan kurtardı.

JJ içeri girerken, "Selam Viv Teyze," dedi.

Arkasında annesi belirdi. Susan Teyze annemin en iyi arkadaşı olmakla kalmayıp, annem Bill'le evlendiğinde iki kadın baldız olmuştu.

Annem JJ'e sarılarak, "Sen ve Kyle Teksas'a gelmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi.

Sonra ben ona sarıldım, o da Ryan'a yumruğunu uzattı. Kardeşim insanların kişisel alanını işgal etmesini pek sevmezdi.

Annem haklıydı. JJ ve ben aynı anda eve gelmeyeli yıllar olmuştu. Üniversiteden beri Doğu Yakası'nda yaşıyordu, bu yüzden profesyonelliğe geçtiğimden beri Teksas'ta ne kadar az zaman geçirdiysem, o da o kadar az zaman geçirmişti.

"Değil mi? Bir kez olsun tüm aile burada olacak." Hepimiz yeniden mutfak adasının etrafına yerleşirken Susan Teyze gülümsedi.

"Tüm aile değil," diye mırıldandı JJ yanımdan, başı öne eğik.

Kalbim sıkışarak donakaldım. Son yıllarda pek ortalıkta görünmüyor olabilirdim ama bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum.

"Ona aile demiyoruz." Susan Teyze kaşlarını çatı.

JJ, "O benim ailem," dedi. "Yani o burada değilse, çocuklar burada değilse, o zaman hayır, tüm aile burada değil."

Dilini şaklattı ve bu sert ses omurgamda bir adrenalin iğnesi gibi yankılandı. "Hepimiz o korkunç kadının burada olmamasından memnunuz. Bu korkunç hatayı geride bırakarak yolumuza devam ediyoruz."

Varlığımdaki her atom şimdi savaşımaya hazır. Teyzemin Harper hakkında ne hissettiğini bilmek ve bunu duymak çok farklı şeylerdi. Bar taburesine yaslanmış, çenesi kilitlenmiş ve kendisi için burada olmayan bir kadını savunmayı planlamadığı belli olan JJ'e baktım.

"Harper sana hiçbir şey yapmadı Susan Teyze," diye zorladım. "Sen bundan daha iyi bir insansın ve burada oturup senin böyle iğrenç laflar etmeni dinleyecek değilim." Adadan uzaklaştım ve ayağa kalktım.

Oda şok olmuş yüzlerle doluydu ve her geniş göz bana sabitlenmişti. Ryan'ın kiler hariç hepsi, onlar da hâlâ genişti ama yere kilitlenmişlerdi.

Odada kalmamın imkânı yoktu, bu yüzden döndüm ve hışımla dışarı çıktım. Arkama bakmadan, "Daha iyi ol." diye seslendim.

Kimse cevap veremedi. Arka kapıdan çıkıp bahçeye girdim. Harper'ı savunmak muhtemelen bana düşmezdi ama bunu yapacak başka kimse de yoktu ve o bir müttefiki hak ediyordu. Onu savunacak birini. Onun için orada olacak birini. Ve ben de o kişi olabileceğime dair ona söz vermiştim.

Telefonumu çıkardım, bir sözü daha tutmaya kararlıydım.

Ben: Piper'a ben yokken ona birkaç video mesajı göndereceğime söz verdim. Çok iyi bir yerde olmadığımızı biliyorum ama sözümü tutmamın bir sakıncası var mı?

Ekranımda üç nokta belirlediğinde kalbim küt küt atmaya başladı. Hızla kayboldular ama bir dakika sonra geri geldiler. Nefesimi tutarak bekledim, sonunda noktalar tekrar kayboldu. Ama hiçbir mesaj gelmedi.

Midem bulandı.

Kasım ayının ılıman havası ruh halimi biraz serinletti ve JJ arka kapıdan çıktığında hâlâ gergindim, telefonuma bakıyordum.

Gelip durdu. "Onu savunduğun için teşekkürler."

"Biri yapmalı ve sen gibi görünmüyordu." Zil çaldığında telefonu yarıya kadar cebime sokmuştum, heyecandan elim ayağım birbirine dolanarak geri çıkardım. Ekranda Crabby'nin belirlediğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sadece tek bir kelimeydi ve muhtemelen göndermek zorunda hissettiği bir kelimeydi, ama yine de yanıt vermişti.

Noktalar tekrar belirdi ve nabzımın yükselmesine neden oldu.

Grobby

Me: I promised Piper I would send her some video messages while I was gone. I know we aren't in a great spot but would you mind if I kept my promise?

Evet.

Me: YOU'RE TALKING TO ME!!

Me:

Crabby: Hayır, değilim. Ama gelebilir ve konuşabiliriz. Eve gittiğinde.

, JJ iç çekti. "Beni dinliyor musun?"

"Evet." Tekrar yukarı baktım ve onu değerlendirdim. Suçluluk duygusu boğazımı tırmaladı çünkü kendimden emin olmama rağmen onu dinlememiştim.

"Yani neden karmaşık olduğunu anlıyorsun." Bir nefes verdi, omuzları çöktü. Bu durumdan duyduğu aşırı yorgunluk onu yıpratıyordu.

Ama ona hiç sempati duymuyordum. Harper'la olan durumum da karmaşıktı. Gerçek sadece en eski arkadaşlığımı zora sokmakla kalmayacak, aynı zamanda ailemle olan ilişkilerimi de mahvetme potansiyeline sahipti. Yine de bunların hiçbirisi Harper'a karşı hissettiklerimin yanında önemli değildi.

"İşte burada yanıliyorsun," diye düzelttim. "Eğer onu gerçekten hayatında istiyorsan, bu çok basit olmalı."

Telefonum çaldı ve tekrar dikkatimi çekti.

Crabby: Hayır, gelmeyeceğim. Ama eve gittiğinde gelebilirsin, konuşuruz.

Kulağa pek hoş gelmiyordu. Ama bu onu görmek anlamına geliyorsa, o zaman bununla çalışabilirdim. Eğer onu yüz yüze görebilirim, belki benimle tekrar konuşmasını sağlayabilirdim. Belki de her şeyi berbat etmemiştim.

Ben: Heyecanla ellerini yüzüne doğru sallayan bir adamın GIF'i.

Telefonumu cebime soktum, başımı eğdim ve doğrulduğumda bana bakıyordu.

Kollarını kavuşturdu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu konuda bu kadar gergin olmanı beklemiyordum."

Sessizce ona göz kırptım.

"Haklısın." İç çekti, omuzları çöktü. "Annem mantıksız davranıyor. Harper'a yardım edeceğini ummamın bir nedeni de buydu. Çünkü konuşan tek kişi ben olmazsam, belki annem beni dinler."

"Onu savunmaktan mutluluk duyarım." Bu nefes almak kadar doğal bir şeydi. "Ama o evdeki anlatı berbat durumda. O yüzden her şeyden önce bunu düzeltmeniz gerekiyor."

"Biliyorum." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Gerçekte ne olduğunu açıklayacağım."

Kollarımı kavuşturarak ayaklarımı çimlerin üzerine genişçe bastım. "Güzel."

"Ve Kyle." JJ yere baktı, yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Bu konuda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Başımı salladım ve öylece bıraktım. Çünkü Harper hakkında tam olarak ne hissettiğimi bilseydi, bana hâlâ teşekkür ediyor olacağından emin değildim.

Piper kanepede kulaklıklarını takmış, tabletine odaklanmış ve kıkır kıkır gülüyordu. Onun önünde yerde Grey ve Sam mutlu bir şekilde oynuyordu.

"Ne izliyor?" Zara masanın karşısından sordu.

"Kyle'ın videoları. Onları Teksas'tan gönderdi."

O gittikten sonraki ilk birkaç gün boyunca, Piper onun video kaydedip ona gönderme sözüne kafayı takmayı bırakmamıştı. Ona bağırdıktan sonra, bunu yapmayacağını varsaydım -ve neden yapsın ki?- bu yüzden onu erteledim, bahaneler uydurdum ve zamanımı bekledim.

Sonunda onları gönderdiğinde, kalbim o aptal günlük mesajlarını gönderdiğinde olduğundan çok daha şiddetli bir şekilde çarptı.

Bu hafta onu gerçekten yumruklamak istediğim anlar oldu. Ancak dramatik mesajları da beni gülümsetiyordu.

"Onunla konuşmasına izin mi veriyorsun?" Zara kaşlarını kaldırdı ve çayını dudaklarına götürdü.

Bir saat önce Grey ve Starbucks'la gelmişti çünkü görünüşe göre Kyle Asher'a üzgün olduğumu söylemiş, Asher da ona söylemişti.

"Sana söyledim, bunu bir şey haline getirmeyeceğim." Saçlarımla oynadım ve sırf Piper yattıktan sonra birkaç video izlediğimi itiraf etmemek için kendimi meşgul etmek amacıyla kafamdaki dağınık topuzu yeniden yaptım. Kyle ve kardeşi Ryan histerikti, bu yüzden Piper'ın gülmesi şaşırtıcı değildi.

"Ertesi sabah beni arayıp bunu anlatmadığına inanamıyorum. Partiden Kyle'la birlikte ayrıldığınızda, mutlu sonla ilgili her şeyi duyacağımdan emindim. Biz Asher'ın korkunç annesinin evindeyken bütün hafta bunun hayalini kurdum."

"Mutlu sonumun Kyle Bosco olduğunu düşünüyorsan hayal görüyorsun." Dudaklarımdan kıkırdamayı zorla geçirmeye çalıştım, çünkü işin aslı, kendimi hâlâ o sinir bozucu adamı düşünürken buluyordum. Ve onun sevimli sırıtışını. Ve öpücükleri. Gerçi bunların hiçbirinden memnun değildim. Piper'ın terapileri için para ödüyor olmasından da nefret ediyordum.

Tamir ettiğim bir şey.

"Neden? Kyle'a bayılıyorum," diye dudak büktü.

Kaşlarımı çattım. Ciddi olamazdı.

"Tamam. Tamam. Tamam. Ama sadece küçük bir şey sakladı." Başparmağını ve işaret parmağını birbirinden bir santim uzakta tuttu.

Ayda bin dolardan fazla parayı küçük bir şey olarak nitelendirmesine bayıldım. Bunu düşününce bir iç geçirdim. Piper'ın Ashley ile yaptığı sadece ABA ve RDI da değildi. Binicilik ve duyuşal terapisi de önümüzdeki hafta başlıyordu ve bu da maliyeti önemli ölçüde artıracaktı.

"Kalbi doğru yerdeydi. Bunu görmelisiniz. Ve ikinizin arasında bir şey olmadan önce size söyledi."

"Şey, evet..." Ben de kendimle bu konuda tartışıyordum. Bana en başından söylemeliydi ama sadece arkadaş olma sınırını aşmadan önce beni bilgilendirdiği için ona saygı duyabilirdim. Yine de... "Ama Kyle Bosco'nun bir yuva kurduğunu hayal bile edemiyorum. Hele benim gibi biriyle."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İnsanların arkadaşlarımı aşağılamasından hoşlanmıyorum."

Bir nefes verdim. "Kyle'ın harika olduğunu biliyorum... Ben sadece..." Biraz geri adım attım. Arkadaşını aşağılamak istememiştim. Sadece kendimi onun için yeterli göremiyordum.

"Kyle senin gibi zeki, şefkatli ve güzel bir kadınla birlikte olursa çok şanslı olur. Ona meydan okuyan ve onu gülümseten biriyle."

Oh. Göz kırptım. Kendimi yere bıraktığım için üzölmüş müydü? Bir kalbin aynı anda hem batması hem de yükselmesi mümkün müydü? "Kesinlikle." Başını salladı, dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı.

farkına vardım. Öne doğru eğilerek masadaki elimi benimkinin üzerine koydu. "Piper'ın terapisi için bana gelmediğin için de üzgünüm. Yardımcı olabilirdim."

Başımı salladım, midem bulanıyordu. "Saçmalama. Senden para istemiyorum."

"Arkadaşlar yardım etmek için değilse ne içindir?" Kaşlarını çatı, alnı kırıştı.

Evet, arkadaştık ama daha yeni tanışmıştık. Yıllardır arkadaş olsak bile, kendimden maddi yardım isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Asher kişisel bir alışveriş uzmanı tuttu ve iğrenç miktarda para harcadı, böylece kendi başıma alışveriş yapmak için endişelenmeme gerek kalmadı. Sadece evimize bir şeyler getiriyor," diye alay etti. "Tanrı korusun, kendi kıyafetlerimi ya da çocukların eşyalarını ben seçiyorum. Bu salağın ne düşündüğünü hiç bilmiyorum."

Asher onu şımartmaya meyilliydi. Ama bunun iyi bir yerden geldiğine emin olsam da, Zara'nın sıkıldığı çok açıktı. Ona ne istediğini sormak yerine, hayatını kolaylaştırarak onu mutlu edeceğini düşünerek bu şeyleri yapmaya devam etti. Ama gerçekte istediği şey

istediği daha fazla boş zaman ya da daha fazla eşya değildi. Sadece onun ilgisini istiyordu. Onun zamanını. Adam her zaman meşguldü.

"Paramız Piper'a yardım etmek için harcansa daha iyi olur," diye homurdandı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Sana söyledim, ben hallettim."

"Büyük büyükannenin nişan yüzüğünü rehine vererek," diye azarladı, kaşlarını çatarak ağızının iki yanında ve alnında çizgiler oluşturdu.

Sahip olduğum ve değeri olan tek şeydi ve birkaç aylık terapi masraflarımı karşılayacaktı. Bunu yapmak istememiştim elbette. Her zaman büyüdüğünde Piper'a vermeyi planlamıştım. Jace evlenme teklif ettiğinde kendi yüzüğünü almak istemişti, bu yüzden onu hiç takmamıştım. Annem de hiç evlenmediği için o da takmamıştı. Ama muhteşem bir antikaydı, platin, ortadaki büyük kare taşın iki yanındaki küçük elmasların arasında kıvrılıyordu. Ama sonuçta Piper için terapiler bir yüzükten daha önemliydi. Bu yüzden Boston Lights'ın iki blok ötesindeki kuyumcuya gittim ve yüzüğü Piper'ın önümüzdeki sekiz aylık terapi masraflarını karşılayacak bir fiyata sattım. Bu arada, onun için başka bir burs bulmaya çalışacaktım. Bulmak zorundaydım.

"Yıllardır bir mücevher kutusunda duruyor ve tozlanıyordu." Omuz silktim ve sandalyemde kayarak iç geçirdim. "Yardım etmeyi teklif etmen benim için çok anlamlı. Ama terapi masraflarını ödemene izin verirsem senden, Asher'dan ve hatta Kyle'dan faydalanıyormuşum gibi hissederim."

Omuzları çöktü ama gözlerinde anlayış parlıyordu.

"Evet, yüzüğü satmak üzücüydü ama o bir metal ve taş. Çocuklarınız için ne yapmazsınız ki?"

"Anlıyorum. Sadece bundan hoşlanmıyorum." Fincanını eline aldı ve bir yudum daha aldı, tam o sırada küçük mekânda bir kapı sesi yankılandı.

"Ben bakarım," diye bağırdı Sam.

"Hayır, ben bakarım," diye seslendim. "Kapı hakkında konuşmuştuk." Geri çekildim ve oğlum tam kapıyı açarken aceleyle kapıya yöneldim. Ve sonra koyu kahverengi gözler ve doğal röflelerle dolu sarı saçlarla yüz yüze geldim.

"Kyle." Yutkundum. Burada ne işi vardı? Sevgili günlüğündeki mesajlardan, planlarının Pazar günü eve uçmak olduğunu biliyordum.

"Geri dönmüşsün." Sam bir aşağı bir yukarı zıpladı ve sonra hiç duraksamadan uzun boylu adamın üzerine atıldı.

Kıkırdayarak, Kyle onu yakaladı. Onu kaldırırken taşıdığı küçük çantayı düzeltti. "Beni özledin mi, küçük adam?"

"Bir sürü. Bayan Dylan bütün gün benimle Lego, oyun hamuru, Playmobil ve Trouble oynayamayacağını söylüyor."

Bir kahkaha attı. "Diğer çocuklarla da ilgilenmek zorunda, dostum."

"Piper oraya gelene kadar benimle sürekli oynayacaksın."

Omuz silkti. "Buna itiraz edemem. Ama bunun tek nedeni Bayan Dylan'ın herkesin güvende olduğundan ve eğlendiğinden emin olmak için orada olması."

"Sam, geri geliyor musun?" Grey kanepenin arkasından fırladı. "Kyle Amca? Senin de geleceğini bilmiyordum."

Yerde bir sandalye gıcırdadı ve sonra Zara köşeden baktı.

"Oh." Kyle yüzünü buruşturdu. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

Böldüğüm için özür dilerim."

"Hayır." Zara başını salladı. "Çocukları sokağın aşağısındaki parka götürmeye hazırlanıyordum."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Planım bu değildi. "Oh, yaşasın! Ayakkabılarıma ihtiyacım var." Bir çizgi film karakteri gibi,

Sam koşarak odasına doğru yola çıktı.

Zara kaşlarını kaldırarak benden kapıya baktı, Kyle topuklarının üzerinde sallanıyordu, hâlâ yarı içeride yarı dışarıdaydı, sonra tekrar geri döndü.

Yüksek sesle nefes vererek, "İçeri gel." dedim.

Zara gülümsedi. "Grey, ayakkabılarını getir."

Bir dakikadan kısa bir süre içinde her iki çocuğu da salona . Kapıyı arkasından kapatırken "Şeref!" diye seslendi.

Kapı kapandığında döndüm ve Kyle' beni izlerken buldum, gözleri belirsizlikle doluydu.

"Yarın eve geleceğini sanıyordum."

Dişlerini alt dudağına bastırarak omuz silkti. "Kayla'dan bir telefon aldım ve seninle konuşmak için daha fazla bekleyemedim."

Hâlâ kanepede oturan Piper'a baktı. Onun içeri girdiğini fark etmemiştir. Aşırı odaklanma yeteneği bazen beni hayrete düşürüyordu. Odada havai fişekler patlayabilirdi ve kulaklığı takılıken farkına bile varmazdı.

"Piper ve benim yapmamız için bir şey getirdim. Bir süredir bir anlaşmamız vardı ve artık ödeme zamanı geldi. Ama şimdilik memnun olduğum için önce konuşabilir miyiz?"

Boğazımda oluşan ve büyümeye devam eden kayayı yutkunarak geçiştirdim ve ona masaya doğru el salladım. "Hadi oturalım." Yolda çantamdan onun adının yazılı olduğu zarfı aldım.

"Özür dilerim," dedi bir sandalyeye otururken.

Elimi kaldırdım. "Şu ana kadar muhtemelen yirmi kez özür diledin. Daha fazla değil. Lütfen. Ne yaptığınızı ve neden yaptığınızı anlıyorum."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı, bana göz kırptı.

"Bunu sevmedim. Ama iyi bir yerden geldiğini takdir edebiliyorum ve özrünüzü kabul ediyorum."

Hafifçe öne eğildi ve yüz ifadesi yumuşadı. İçeri girdiğinden beri ilk kez kendine güveni geri gelmişti.

Nefesimi tutup kendimi destekleyerek beyaz zarfı koyu renkli ahşap masaya doğru kaydardım. "Ancak kızımın parasını ödemenize izin veremem."

"Harper-"

Elimi tekrar kaldırdım. "Bırak da bitireyim."

Başını salladı.

"Kayla ile zaten konuştuysanız, bundan sonra Piper'ın terapileri için bana fatura keseceğini biliyorsunuzdur. Vakfınızın bağlantıları inanılmaz." Başımı salladım. "Ve işleri onun aracılığıyla planlayabilmek istiyorum."

Geriye çekildi, omuzları koltuğun arkasına çarptı. "Yüzde yüz. Buna asla hayır demem. Hiç kimseye. Sadece sana ve Piper'a değil."

"Güzel." Yutkundum. "Yani işleri ayarlayacak ve sonra bana fatura kesecek. Bu" -zarfa dokundum- "zaten ödediğiniz miktar."

Çürüyen bir ceset gibi kokuyormuş gibi kaşlarını çattı ve onu bana doğru geri itti. "Neden senin paranı alayım ki?"

Bu beni günlerdir endişelendiren kısımdı. Çünkü Kyle'ın ne istediği konusunda yanılıyorsam, kendimi utandırmak üzereydim.

Ama tüm cesaretimi topladım, omuzlarımı geriye çektim ve her şeyi ortaya koydum. "Aramızda bir şeyler başlatmak istediğin izlenimine kapılıyorum."

Elimi atletik bir hızla kavradı, sıcaklığı beni sardı ve içimi bir rahatlık duygusuyla doldurdu. "Evet, . Eğer bunu açıkça ifade edemediysem, düşündüğümünden daha fazla çuvallamışım demektir."

İfadenin yoğunluğu midemi alt üst etti. Ama elimi geri çektim ve içinde çek olan zarfı tekrar yaklaştırdım.

"O zaman çeki bozdurmanı istiyorum."

Dudakları aralandı ve sanki tartışmaya hazırmış gibi odağı daraldı. Ama ondan önce ben devam ettim.

"Sana borçlu hissedersen bu işin nereye varacağını göremeyiz. Hayatımın bedelini ödemeni istemiyorum. Olması gereken bu değil."

Gözleri karışık duygularla doldu. Hayal kırıklığı ve kararlılıkla ama aynı zamanda kabullenerek. O biliyordu ki

teslim olmazdı.

"Sen gereğinden fazlasını yaptın," diye devam ettim.
"Piper'ın terapilerini de senin ödemene izin veremem."

"Çok sinir bozucu bir kadınsın," diye homurdandı zarfı kaptığı gibi cebine sokarken.

"Ve sen de son derece sinir bozucu bir adamsın." Ama günlerdir ilk kez omuzlarım gevşedi ve sandalyeme çöktüm.

"ÇOCUKLAR NE KADAR SÜREDE GİDECEK?" Kyle sordu.

"Muhtemelen çok uzun sürmez." Yine de emin olamıyordum çünkü Zara onları parka götürerek haydutluk yapmıştı. "Jace'in çocukları altıda alması gerekiyordu, bu da muhtemelen altı buçuk demek. Ve o zamana kadar yemek yemeyecekler-" Ağzımı kapattım. Kimse eski sevgilisi hakkında atıp tutan birini dinlemekten hoşlanmazdı. "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Dudaklarını büzerek elimi avuçlarının arasına aldı. Başparmağını avucumun üzerinde bir daire çizerek ovuştururken, mideme elektriksel bir sıcaklık yayıldı. Bakışları dudaklarıma düşmeden önce gözlerimiz bir süre buluştu.

Öpücüğünün anısı beni sardı. Ağzının benimkine umutsuzca bastırması. Sanki beni yutmaya çalışıyordu. Bana ihtiyacı varmış gibi.

Kalbim küt küt atarken daha da yaklaştım. Bir elim hâlâ onunkinde kilitliken, diğer eliyle yüzümdeki bir tutam saçı geriye doğru itti. Başparmağının fırçası ateş gibi hissettirdi

yanağımda. Gözlerimiz buluştu ve bana doğru eğilip yanağımı avuçladı. Avucunun sıcaklığı sistemime doldu.

Nefesim hızlandı. Vücudum zonkluyordu. Aramızdaki birkaç santimlik boşluğu kapatmak için çaresizdim. Dudaklarımı onunkilere bastırmak. Beni kucağına çekmesine izin vermeliydim ki sert vücudunu bedenimde hissedebileyim.

Ama odanın öbür ucundaki Piper'dan gelen bir ses kalbimi yerinden oynattı ve ikimizin de geri çekilmesine neden oldu. Birbirimizden uzaklaştık. Yüzeyin hemen altında kalan o manyetik bağlantıdan uzaklaştık.

Elini yüzümden indirdi ama göz temasını kesmedi. "Sen onları babalarına bırakırken ben de dışarı çıkıp yemek almaya ne dersin, sonra takılırız?"

"Oh, ben..." Bunu istiyordum. Düşündüm. Kalbim hala hızlı atıyordu ve yanaklarım sıcaktı. Tüm vücudum kızarmıştı, gerçekten. Vücudum onu istiyordu. Ve o temize çıkmıştı. İstedğim gibi parayı almıştı ve ben de onu affettiğimi söylemiştim. Şimdi bunu gerçekten yapmalıyım.

Evliliğimin tabutuna son çiviği çakan şey Jace'in yalanlarını unutamamamdı. Ve Kyle bunu hak etmiyordu. İşte o anda, ne pahasına olursa olsun bu işin peşini bırakmaya karar verdim.

Biraz zoraki de olsa sırtıttı ve sandalyesine daha da yaslanarak elimi tutmayı bıraktı. "Babaları gelmeden önce iki saatimiz var ve Piper'ın bana manikür borcu var. O yüzden o ve ben bunu yaparken sen de akşam yemeği için ne istediğini düşün."

"Evet." Ellerine göz kırptım, sert ve sıcak avuçlarının hissini şimdiden özlemiştim. Başımı sallayarak kendimi içine düştüğüm sersemlikten çıkarmaya zorladım. "Bekle, manikür mü dedin?"

"Kızın tırnaklarının kesilmesi gerekiyor ve benim de bir planım var." Sandalyesinin yanında yere uzandı ve yanında getirdiği çantayı aldı.

Bunu kastetmiş olamaz. Konu tırnaklarını kesmeye geldiğinde, Piper imkansızdı. Tırnaklarını kesebilmek için her zaman onu fiziksel olarak zapt zorunda kaldığım tam bir sinir krizine yol açardı. Sinirlendiğinde beni pençelemesine izin vermek tırnaklarını kesmekten daha kolaydı. Eğer Kyle onun mutlu bir şekilde tırnaklarını kesmesine izin vereceğini düşündüyse, neye bulaştığından haberi yoktu.

"Ne tür bir plan?" Öne doğru eğildim ve çantaya uzandım, ama gözlerinde bir parıltıyla onu geri çekti.

"Meraklı olma."

"Meraklı mı?" Bocaladım, doğruldum.

"Evet, Crabby. Bu benim planım." Bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve dört adımda Piper'a doğru yürüdü.

Bu hareket üzerine tabletinden başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. Ve sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Tableti bıraktı ve koltuktan atlayarak kollarını adamın beline doladı. Piper sarılmayı sevmezdi. Normalde fiziksel teması başlatacak kadar rahat değildi. Arada bir bana sarılırdı, ama bu bile o kadar nadir olurdu ki, bir süre daha tekrarlanmayacağını bildiğim için her seferinde içime çekerdim.

O da benim hissettiğim kadar şaşırmış görünüyordu. Bu durum onun dikkatle sırtını sıvazlamasına engel olmadı, ancak dokunmanın onu tetikleyebileceğini bildiği için başını ve boynunu okşamaktan kaçındı. Ama onu kucaklarken yüzünü kaplayan gülümseme hiç de dikkatli değildi.

İkisinin birbirine karşılık verme şekli kalbimi kabarttı.

"Pazartesi eve geleceğini söylemiştin," diye bağırdı Piper geri çekilirken.

Kyle her zamanki gibi sabırla kulaklarını tıkadı ve gülümsedi.

Kulaklıkları çıkaran Piper, ifadesini normal ses seviyesinde tekrarladı.

"Hepinizi özledim, bu yüzden eve erken geldim."

"Bu, beyzbol topları ve Revs eşyalarıyla tırnaklarını yapabileceğim anlamına mı geliyor?" Onu tepeden tırnağa inceledi, sonra

odayı taradı. Bakışları çantaya takılınca hemen yanına koştu.

Onu durdurma zahmetine bile girmedim.

"Oh, bakabilsin diye mi?" Kaşlarımı kaldırarak alay ettim.

"Kıskanıyor musun, Crabby?" Sarı saçları her zamankinden daha dağınık bir şekilde biraz öne doğru savruldu. Tanrım, o anda çok seksi görünüyordu. Kahverengi gözleri parlıyor, dudakları sırtıyordu.

Kıkırdayarak başımı salladım, sonra Piper'ın iki düz beyaz karton parçası çıkarmasını izledim.

"Bak." Onları bana doğru tutarak plastiğin arkasındaki mavi şekilleri gösterdi. "Beyzbol topları ve Revs logosu var. Kyle bunları tırnaklarına takabileceğime söz verdi."

"Öyle mi?" Söz konusu adama geri döndüm.

Başını eğdi ve kaşlarını kaldırarak kızıma baktı. "Seninkini de yapabildiğim sürece, Pipe. Anlaşmayı biliyorsun."

Başını salladı, atkuyruğu örgüleri sallanıyordu.

Sonraki bir saat boyunca, Piper beyzbol yıldızının tüm tırnaklarını maviye çevirirken ve o gözünü bile kırpmazken kalbim boğazımda kanepede oturdum. Ona makası ve törpüyü nasıl kullanacağını gösterdi. Sonra da büyük tırnaklarının her birinde etiketin düz olduğundan emin olmasına yardım etti.

İmajına takıntılı bir adam olarak bilinirdi ama yine de kızım için tırnaklarını boyuyordu. Haftası hakkında konuşuyor, terapi hakkında sorular soruyordu. Kızımın tek kelimelik cevaplarından memnundu, ancak bir kez olsun onunla etkileşime geçme çabasından vazgeçmedi.

"Hindiyi denemeyeceğim de ne demek?" Kyle şaşırmış gibi yaparak elini göğsüne götürdü ve henüz kesilmemiş mavi çıkartmaların tişörtüne çarpmasına neden oldu. "En iyisi bu."

"Tüm odanın iğrenç kokmasına neden oldu." Piper odak noktasını onun serçe tırnağındaki son mavi çıkartmayı hizalamaya sabitledi.

"Evet, bazen ağır bir kokusu olabiliyor ama tadı çok güzel. Belki bir dahaki sefere benimle denersin."

Dondu kaldı. Kanepede oturduğum yerden vereceği tepkiye hazırlandım. Beklediğim gibi paniklemek yerine sadece başını kaldırdı ve parmaklarına yeniden odaklanmadan önce neredeyse ona baktı.

"Belki," dedi. "Ama bu tırnaklarımı kesmek gibi bir söz verme anlaşması değil."

Verdiği tepki karşısında göğsümde bir sıcaklık oluştu ve ona gülümsemekten kendimi alamadım.

Kyle yine de yüz ifadesini ciddiyetle korudu. "Oh, tabii ki hayır." Parmaklarını oynattı, her bir tırnağından mavi renk sarkıyordu. "Şimdi onları törpüleyeceğiz."

Piper genellikle tırnak törpüsünün sesine dayanamazdı, ama fazladan rengi törpülerken tek bir gık bile çıkarmadı. Bitirdiğinde Kyle ellerini kaldırdı ve parmaklarını oynattı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, kaşları beklentiyle kalkıktı.

Piper başını salladı ve neredeyse gülümsedi.

"Güzel. Şimdi de sen mi?" Bu bir soru olmasına rağmen, Kyle anlaşmaları konusunda netti. Eğer Kyle onun tırnaklarını yaparsa, Kyle da onunkileri yapacaktı.

Hâlâ planının başarısız olacağından nispeten emindim. Ama Piper ciddiyetle başını salladı ve ellerini uzattı.

Birkaç kez irkildi ve sürecin büyük kısmında kesinlikle acı çeken bir ifade takındı, ama ağlamadı ve onunla kavga etmedi. Tırnaklarını güzelce ve kısa kesmesine izin verdi ve sonra kendi tırnaklarını onunkilerle eşleştirdi.

Sonunda onları kaldırdı ve oturma odasına baktı. "Bak, anne."

"Çok güzel görünüyorlar." Gözlerim doldu ve göğsüm ağrıdı. Çoğu çocuk için tırnaklarını kesmek basit bir işti. Ama bizim için büyük bir mücadeleleydi. Yıllarca ben de en az onun kadar bundan korkmuştum. Artık kavga etmek zorunda değildim. Gözlerimde biriken yaşlarla savaşıarak gözlerimi kırıştırdım ve kontrol altına aldıktan sonra derin bir nefes alıp Kyle'a döndüm. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Piper parmaklarını birbirine sürterek yüzünü . "Bu tozu yıkayabilir miyim?"

"Evet." Ona bir gülümseme verdim. Koridordan aşağıya indiğinde, masanın yanında durmuş temizlik yapan Kyle'a yaklaştım ve ayak parmaklarımın ucuna kalkıp dudaklarımı yanağına bastırdım.

Bu küçük jest karşısında nefesi kesildi ve beni şaşırtarak gülümsedi.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım.

Kolunu bana doladı ve beni sert göğsüne sımsıkı bastırdı, bu bağlantı beni sıcak bir rahatlık ve huzursuz bir arzunun garip bir karışımıyla doldurdu. "Her şeyi yaparım," diye fısıldadı saçlarıma.

Zara kapıyı iterek açarken, "Tak, tak," diye seslendi.

Kyle ve ben irkilerek birbirimizden ayrıldık. Saklayacak bir şeyimiz yoktu, özellikle de kucaklaşmamızı görmüş gibi sırtan Zara'dan. Ama garip hissettiriyordu. Sanki aramızdaki bağ diğer insanların gözleri için henüz çok yeniydi. Sanki sadece bizimmiş gibi. Ve bir süre daha böyle kalmasını istedim.

"Sam'i bırakıp çıkıyorum," dedi Zara. "Biliyorum -" Gözleri irileşti ve Kyle'a doğru bir adım attı. "Oje mi sürüyorsun?"

Kyle'ın bunu saklamaya çalışmasını ya da geçiştirmesini bekledim. Bunun yerine, Piper odaya geri döndüğünde onları gururla havaya kaldırdı.

"Öyleyim. Piper iyi iş çıkardı, değil mi?"

"Bu bir Revs logosu mu?" Zara bir adım daha yaklaştı, başını eğmiş, elini inceliyordu.

"Evet. Çok yetenekli bir kız." Piper'ı işaret etti.

"Birbirlerine uyuyorlar," dedi Piper, yanakları pembeleşmiş bir halde elini onunkinin yanına götürürken.

"Oldukça hoş." Zara başını salladı. "Ben gidiyorum."

"Asher'a onu Pazartesi günü saat altıda hokey maçı için alacağımı hatırlat."

"Ne?" Zara'nın gözleri kısıldı.

"Bolts maçı."

"Oh." Kaşlarını çattı. "Doğru," dedi ama önce şaşkınlığından sonra da hayal kırıklığından bilmediği . Sahte bir gülümseme takınarak bana el salladı ve Grey'i kapıdan dışarı çıkardı.

"Ben de dışarı çıkıyorum." Kyle beni inceledi, çenesi gergindi ve gözleri bir kez daha belirsizlikle doluydu. "Tabii-"

Kendimi sorgulamadan önce, "Akşam yemeğini alırsan çok sevinirim" dedim.

"Harika." Gözlerinin etrafındaki çizgiler kayboldu ve yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayıldı. "Sana birkaç seçenek yazacağım ve sonra görüşürüz." Sonra çocuklara döndü ve önce Sam'e bir yumruk attı. "Pazartesi görüşürüz, küçük adam. Babanla iyi eğlenceler." Sonra parmaklarını Piper'a doğru salladı. "Tekrar teşekkürler, Pipe."

Başını salladı.

Kapı kapanır kapanmaz, "Babam saat altı dedi, değil mi? Çünkü saat 5:53."

Kanepeye çökerek içimi çektim ve yanımdaki koltuğa vurarak oturmasını işaret ettim. "Altı gibi burada olur."

"Bunu bana kim aldı?" Sam masanın üzerinde dizlerinin üzerinde yerden sordu. Beyzbol topu gibi süslenmiş bir paket M&M ve iki kutu krem şantiyi havaya kaldırdı.

"Kyle'ın çantasında mıydılar?" Hâlâ tırnaklarını kestikleri masanın yanında duran kahverengi çantaya baktım.

Sam cevap vermeden bir kutuyu aldı ve havada çevirdi. Döndü ve düşerken onu yakalamaya çalıştı ama ıskaladı. Yere düştüğünde onu yerden aldı ve kırmızı kapağını açtı. Sonra, bir aerosol patlamasıyla ağzına fişkırttı.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Little Fingers'da. Kyle bana gösterdi."

Gözlerimi devirdim ama gülümsemekten de kendimi alamadım. Tabii ya.

"Artık krem şanti yok." Kutuları ve şekerleri alıp masaya geri koydum. "Hadi babama gitmek için hazırlanalım."

Yarım saat sonra çocuklar gitmişti. Jace'le birlikte gitmişlerdi ve işlem oldukça kolay olmuştu.

"Taco aldım," dedi Kyle birkaç dakika sonra geldiğinde. Çantayı masaya getirdi ve yere koydu. "Normalde glüten, süt ürünleri, şeker ya da boya kullanmadığın için bir sette bunların hiçbirisi yok. Ayrıca tadı da yok. Diğer set ise bunların hepsiyle dolu. Bu gerçekten hoşuna gidebilir."

Oh, şakalara geri döndük, ha?

"Benimle uğraşmayan o iyi adama ne oldu?" Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve ona alaycı bir bakış attım.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu yemeğe davet ettiğin için kendine güveni yerine geldi." Sırıttı.

Gözlerimi devirdim.

"Bakıyorum Sam ikramımı bulmuş." Krem şantiyi masadan kaptı ve havaya fırlattı. Sonra da Sam'in başaramadığı bir zarafetle yakaladı.

"Evet, ve bana senin ona nasıl doğrudan ağzına fışkırtmayı öğrettiğini gösterdi."

"Asla yapmam." Sırıttı ve başparmağıyla kapağını açarak bana doğru fırlattı.

Onu havadan aldım.

"Güzel, Crabby." Parmağına bir topak krema fışkırttı.

"Bunu gerçekten istiyor musun, yoksa sadece dalga mı geçiyorsun?"

"Kesinlikle istiyorum." Parmağını dudaklarına götürdü ve krema kaybolurken mırıldandı.

Birdenbire bir dakika öncesine göre daha ateşli bir hale gelmiştim, ağzına odaklandım ve parmağını bırakmasını izledim.

"Fena değil, ama..."

Bileğimi kavradı ve sert parmakları bileğime kilitlendiği anda tüylerim diken diken oldu. Yüzümü izleyerek krem şanti kutusunu eğdi, her hareketi yavaş ve sabitti. Ne yaptığını sorgulayan hiçbir yanımda yoktu. Biliyordum. Ve bunu istiyordum.

Soğuk krema parmağıma değdiğinde yoğunlaştırılmış havanın patlaması duvarlarda yankılandı. Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde elimi kaldırdı. Göz temasını kesmeden sıcak dudaklarını parmağıma doladığında kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atmaya başladı ve emdiğinde vücudum zonkladı.

Bu karmaşaya ihtiyacım yoktu. Başka birine ayıracak zamanım yoktu. Ama lanet olsun, onu istiyordum.

"Mmm." Ses içimde titreşti, parmağımdan doğruca merkezime doğru. Parmağıma dudaklarının arasından kaydırıldı ve "Belki bir tadımlık daha." diye mırıldandı. Bileğimi çekti ve beni kendisine doğru çekmesine izin verdim.

Bu kez soğuk krem boynumun kıvrımındaki tenime çarptı. Ben daha bu hissi algılayamadan ağzı üzerimdeydi. Çenesinin kaba sakalları tenimi okşarken içimden bir inilti ile nefes arası bir şey kaçtı.

"Kyle." Bu tek hece o kadar istek doluydu ki neredeyse utanç vericiydi.

Boynumun sütununa doğru ilerleyip ısıırıp emerken içimdeki sıcaklık daha da alevlendi.

"Sen her tatlıdan daha tatlısın Yengeç," dedi, dudakları kulağıma değene kadar çenemden yukarı doğru kayarak içimden bir inilti çıkardı. "Beni delirtiyorsun." Burnundan derin bir nefes çekerek beni içine çekti. "Bu ses. Tanrım, tenimin her santimini tadarken bu sesi tekrar tekrar duymak istiyorum." Yanağıma öpücükler kondurdu. "Aminin da geri kalanın kadar tatlı olup olmadığını bilmek istiyorum."

Kalçalarım sıkıştı, zonklamayı hafifletecek bir sürtünme arıyordum.

"Dilimi zevkinle kaplarken adımı inletmeni istiyorum." Çenemi geriye doğru eğdi ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı.

Tıpkı geçen seferki gibi, dudaklarının fırçasıyla bedenim canlandı. Haftalardır süren gerginlik bir anda eridi ve o ağzımı açmaya çalışırken yerini arzu dalgalarına bıraktı. Dudaklarımı ayırır ayırmaz dilini dudaklarımın arasına soktu, istila etti ve kollarını bana dolayarak beni kendine çekti.

Derin bir inilti göğsünde yankılandı.

Beni masaya bastırmak için döndü, kalçası benimkinin arasındaydı ve bir eli kıcımdaydı. Bir kez sıktı ve beni kalçasından yukarı kaydırarak kaldırdı. Ona doğru sallandım, baskı arıyordum, zonklamayı hafifletecek bir şey.

Kesik kesik nefes alarak öpüşmemizi kesti ve başını salladı. Yanağımı avuçlayarak, sanki gerçekliğe geri dönmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim." Gözbebekleri şişmiş, gözleri arzuyla parlıyordu, sertçe yutkundu ve beni kalçasından aşağı kaydırdı.

Yavaş sürtünmeye doğru eğildim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Beni ayaklarımın üzerinde sabitlerken homurdandı. "Bana tüm iyi niyetlerimi unutturuyorsun."

Bu ifade göğsümün şefkat ve gururla kabarmasına neden oldu. Bu muhteşem adama kontrolünü unutturabileceğim fikri egomu yükseltti. Kendimi artık yaşlanmış yorgun bir anneden daha fazlası gibi hissetmemi sağladı. Kendimi çekici ve arzulanır hissettirdi.

Ve bu duyguyu umutsuzca özlüyordum. Peki neden bununla savaşıyordum?

Bunun aşk ya da sonsuzluk olması gerekmiyordu. Bencilce bir arzu olabilirdi. Zaman içinde inanılmaz hissettiğim bir an.

"Oh, bir sırtıma." Yan tarafımı gıdıklayarak beni kıvrandırdı.

Ona sürtündüğümde, kalın ereksiyonu beni ürküttü ve kendimi düzeltip tekrar yaptığımda, bu sefer bilerek yaptım, aleti sıçradı ve bir nefes tısladı. Tepkisinden cesaret alarak, elimi sikinin kabarıklığı boyunca ovmak için indirdim.

"Siktir, bebeğim." Uzun, kalın aleti elime bastırdı. "Bana işkence etmeyi biraz fazla seviyorsun."

"Oh, ama boşalırken sonunda adımı inlettiğinde buna değecek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onun tepkisi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Aletini tutmaktan vazgeçerek geri adım attım. "Bu işin varacağı yer orası değil miydi?"

"Eğer bunu istiyorsan." Beni tekrar kendine çekti, gözleri benimkilerden ağzıma kaydı. "Yaşadığım fanteziler hakkında hiçbir fikrin yok..."

"Göster bana," diye meydan okudum.

"Meydan okuma kabul edildi." Bununla birlikte beni yukarı kaldırdı ve bacaklarımı beline doladım.

BU SABAH, sonunda ellerimin tekrar Harper'ın üzerinde olacağını tahmin etmeme imkân yoktu. Kollarım beline dolanmış, dudakları dudaklarıma yapışmış, ihtiyacı benimkiyle eşleşmişti. Keşke, evet, ama daha çok bir fantezi gibi görünüyordu.

Gururumu ayaklar altına alıp onun çekini bozdurmak zorunda kalmaktan mutlu olmasam da bunu yapacaktım. Çünkü onu istiyordum. Bizi istiyordum.

Zihnimin bir köşesinde vicdanım kaşınıyordu. Ona henüz JJ'den bahsetmemiştim ama bu zamanla üstesinden gelebileceğimiz bir konuydu.

Kalbim hızla çarparak onu kanepeye yatırdım ve üzerine çıktım. "Bundan emin misin?"

"Yalvarmamı bekleme." Sırtarak başımı aşağı çekti ve dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi. Öpücüğünün içimdeki ateşi tutuşturması alışılmadık ama inanılmaz bir şeydi. Dudaklarını her öptüğümde içimdeki elektrik arzusu tüm uzuvlarıma yayılıyor ve doğrudan sikime gidiyordu.

Dudaklarımın dudaklarımla buluşması daha önce yaşadığım hiçbir duyguya benzemiyordu. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir elimi boynundan aşağıya ve göğsünün tepesine doğru kaydurdım, sonunda yumuşak göğüslerini hissetmeye başladım. Ben bir göğüs adamıyım. Avucumdaki ağırlığı, dudaklarıma değen yumuşak deriyi, dilimin ucundaki meme ucunun çakıltısını seviyordum. Onunki mükemmel bir avuçtu. Sıktım ve onun cevap veren iniltisi sikimi fermuarıma doğru zonklattı, serbest bırakılmak için yalvardı.

Tişörtünün kenarıyla oynadım, altındaki sıcak tenle alay ettim ve dilimi onunkine dolaştırırken avucumu yumuşak teninde düzleştirerek elimi daha da yukarı kaldırdım. Boğazında yankılanan yumuşak inilti kalbimin çarpmasına neden oldu.

Homurdanarak öpüşmeyi kestim ve tişörtünü başından çektim. Sonra geri çektim. Göğüsleri sade beyaz bir sutyenle kaplıydı ama sutyenin üzerinde soluk teni çillerle doluydu. Her birini yalamak istedim. Başparmaklarımı altlarında gezdirmek ve onu titretmek. Beyaz kumaşın arasından zar zor görünen meme uçlarını okşamak. Yalvarana ve muhtaç olana kadar hepsini yapacaktım.

Bakışlarımı indirerek yumuşak karnına ve kalçalarının kabarıklığına baktım. Karşı koyamayarak, parmağımın taytının çizgisinin hemen üzerinde dans etmesine izin verdim.

Kasları sıkıştı. "Modeller gibi olmadığımı biliyorum..."

Anında yüzüne odaklandım, yanaklarını avuçladım ve alnındaki tam olarak anlamadığım endişe kırılgılığına baktım.

"Ne?" Yüz ifadesini inceledim, daha birkaç dakika önce özgüvenden başka bir şey görmediğim yerde endişe ve biraz da korku buldum.

"Siz mükemmel vücutlu modellerle çıkıyorsunuz, benimse çatlaklarım ve gevşek derim var. Spor salonunu ya da mekik çekmeyi düşünecek vaktim bile yok." Gözlerini benden kaçırdı, çenesini indirdi.

Benim hayranlığımı bir şekilde hayal kırıklığıyla mı karıştırmıştı?

"Harper," dedim, bu kelime boğazımda düğümlendi. "Bana bak."

Biraz zaman aldı ama sonunda o kehribar gözlerini bana odakladı. Cam gibi ve geniştiler.

"Nefesimi tutamamamda, sana , sana zevk vermenin ötesini düşünemememde, senin tarafından havaya uçurulmamışım gibi görünmemi sağlayan bir şey mi var?"

Dudakları aralandı ama cevap vermedi.

"Crabby, benim gözümde her çatlak, her yumuşak kıvrım, her çil, senin her parçan mükemmelliktir."

Bir elini kaldırdı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Dokunuşuna doğru eğildim, daha fazlasını arzuluyordum.

Yer değiştirdiğimde sikim kalçasına baskı yaptı ve göğsümden derin bir inilti yükseldi. "Vücudum tam anlamıyla senin için yalvarıyor. Sana olan hayranlığımı başka bir şeyle karıştıрма."

"Hislerimiz oldukça karşılıklı." Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırmak için kaldırdı ve içime bir karıncalanma daha gönderdi.

Elimi göğüs kafesinin etrafından dolaştırdım ve göğüslerini benden uzak tutan sutyeni çözdüm. Serbest kaldıkları anda ağzımı onunkinden ayırdım ve askıları kollarından çektim. Mükemmel açık pembe meme uçlarını görünce başımı eğdim ve bir tanesini yavaşça yaladım.

Yanıt olarak tısladı ve tırnaklarını kafa derime geçirdi.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye inledi ve başını geriye attı.

"Güzel, çünkü buna bayılıyorum." O kıvrana kadar bir meme ucunu ısırdım, yaladım ve emdim, sonra diğerine geçtim ve tekrar geri döndüm.

"Kyle, lütfen," diye yalvardı.

"Lütfen, ne?" Geri çekildim ve yeşil henleyimi enseme yumrukladım, sonra da çekip çıkardım. Dizlerimin üzerinde

Ondan önce yaklaştım ve o da bacaklarını benim için daha geniş açtı. Ona karşı sallandım ve kıyafetlerimizin arasından bile amının sıcaklığını hissettim. Islak meme uçları göğsüme bastırırken inledim. "Seni boşaltmamı ister misin Crabby?"

Sırtımı tırmalayarak kendini daha da yakınımaya çekti. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

"Oraya varacağız." Bu sözle vücudundan aşağı kaydım, giderken taytını çıkardım. "Ama önce tadına bakmak istiyorum, çünkü bunu şimdiye kadarki en iyi orgazmın yapmak niyetindeyim."

Kaşlarını çatarak dirseklerinin üzerine kalktı. "Seks bile bir yarışma mı?"

"Oh bebeğim, bir yarışma olmayacak. Diğer herkesi sudan çıkaracağım." Sırtarak ellerimi onun pürüzsüz, kremsi kalçalarında gezdirdim ve bacaklarını ayırdım. Amı pembeydi ve benim için parlıyordu, dilimi yalvarıyordu.

Bir saniye daha dayanamayarak alçaldım ve ona uzun, alaycı bir vuruş yaptım. Başımın arkasını tutarak bir iniltiyle kanepeye geri düştü. Beni kendisine doğru tutuyordu. Onun tadı dilimde patladı, hayal edebileceğimden daha tuzlu ve tatlıydı. O benim en sevdiğim tattı. Ve ben daha fazlasını istiyordum.

Klitorisini yaladığımda, kalçalarını etrafımda sıkarak beni yerimde tuttu. "Tekrar," diye mırıldandı.

Memnuniyetle. Titreyene, ağlayana ve bana yalvarana kadar yaladım, emdim ve ziyafet çektim. Dudaklarım klitorisinin etrafında kenetlenmişken, iki parmağımı içine soktum.

"Evet," diye .

Elleri saçlarıma dolanmıştı, ben onu yutarken o da yüzümü ve parmaklarımı okşuyordu. Vücudu kasıldı ve titreyerek ağzıma boşalırken adımı sayıkladı. İstekli ve çok tahrik olmuş bir şekilde, vücudu minderlere yaslanana kadar rahatlamadan onu serbest bırakmaya çalıştım.

"Vay anasını," diye mırıldandı, hâlâ kanepeye yayılmıştı ve lanet olsun ki mükemmel bir manzaraya sahip değildim. Harper, ona yaşattığım orgazmdan dolayı kızarmış ve sersemlemişti, amı ıslaktı ve benim için hazırды.

Sikim pantolonumun içine sızdı. İlgi için yalvarıyordu. Onun için yalvarıyor.

Ayağa fırladım ve prezervatif almak için cüzdanımı çıkardım. Sonra kot pantolonumu ve boxer külotumu bir hamlede indirdim ve muhtaç sikimi ona doğru çıkık bıraktım.

Gözleri boyuma kilitlenmiş bir halde doğrulup prezervatifi elimden aldı. "Yapabilir miyim?"

Bana dokunabilir mi?

"Kesinlikle. Ellerini her zaman, her yerde aletimin üzerinde görmekten heyecan duyarım."

Kıkırdadı, sesi nefes nefese çıkıyordu, gözlerini devirdi ve ambalajı yırtarak açtı. Lateksi üzerimde yuvarlamak yerine sikimi kavradı, parmakları oradaki hassas ete sürtündü.

"Sikeyim. Sık, bebeğim."

"Lütfen de?" diye alay etti, her zamanki gibi bana bok atıyordu. "Lütfen," diye mırıldandım.

Hiç tereddüt etmedi, sağ olsun, başparmağını ucuma sürterek prekumu yaydı. Sonra tıpkı istediğim gibi parmaklarını etrafıma sardı. Allah kahretsin. Düşmemek için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım. Bir kez pompaladı ve sonra tekrar. İçim daraldı ve ayak parmaklarım karıncalandı. Hayatta olmaz. Elini çektim. Onun derinliklerine girene kadar boşalmayacaktım.

"Lanet olsun, Harper. Prezervatifi tak. Bana binmeni istiyorum. Hızlı ve sert," diye emrettim. "Sen bunu yaparken ben de hayatımda gördüğüm en güzel memelerle oynayacağım."

Bu talep karşısında sırtmasına rağmen prezervatifi ucumdan geçirdi ve ardından lateksi de yanına alarak yumruğunu içimde gezdirdi. Tamamen kılıfına girdiğimde parmakları taşaklarıma değdi ve içime bir elektrik çarpması gönderdi.

Bu his karşısında tıslayarak onu kavradım, yerine yerleşebilmek için kanepeden kaldırdım ve kucağıma oturttum.

Hâlâ ihtiyaçla dolup taşıyordu, meme uçlarını çimdikledim, alay ettim, yuvarladım, kıvrana kadar fiskeledim.

"Kahretsin, bunu çok iyi yapıyorsun. Mükemmel bir baskı. İhtiyacım var-" Nefesi kesiliyor.

"Ben de bebeğim," diye söz verdim.

Dizlerini her iki yanımdaki mindere bastırdı ve kendini aletimle aynı hizaya getirdi. Yavaşça, ben sıcak ve ıslak bir cennetle sarmalanana kadar bana doğru eğildi.

"Siktir. Çok sıkısın." Tamamen oturduğumda inledim. Sonsuza dek hissettiğim her şeyden daha sıkıydı. Sanki amı sikimin her santimini kavramak için yaratılmıştı.

Ellerini omuzlarıma koyarak kendini yavaşça yukarı kaldırdı ve sırtını kamburlaştırarak bir kez daha aşağı indirdi. "Uzun zaman oldu."

Başparmaklarımı meme uçlarında gezdirdim, o da karşılık olarak beni sıktı. Kahretsin, göğüslerinin bu kadar hassas olmasına, her küçük dokunuşa bu kadar duyarlı olmasına bayılıyordum. "O zaman beklediğimize değse iyi olur."

Bir kez daha kalkıp indi, sonra kalçalarını çevirerek bana sürtündü.

Evet, bu cennetti. Beni sadece tahrik etmekle kalmayıp aynı zamanda bana meydan okuyan ve beni güldüren kadının kokusu ve hissiyle sarmalanmışım. Böyle bir bağın var olduğunu hiç bilmiyordum.

Bana karşı sallanırken gözleri kapandı ve daha da derine indi.

"Sakin buna cüret etme," diye homurdandım, meme uçlarını sertçe sıkarken.

Gözleri birden açıldı ve benimkilerle buluştu.

"Evet," diye mırıldandım. "Bana bak. Vücudunu tutuşturan adamı izle."

Onu kızdırmaya devam ettim, meme uçlarının etrafındaki hassas ette daireler çizdim, tomurcukları keskin noktalar halinde fiskeledim, hepsi

Kalçalarının her hareketini tekrar tekrar karşılarken. Her hamlede göğüsleri zıplıyordu. Ve gözlerindeki zevk benimkiyle eşleşiyordu.

Her hareketle, kalçalarımızın her dönüşüyle daha fazlasını inşa ediyorduk. Aramızdaki bağ daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bana geri yansıyan arzu, duygu çok yeniydi ama aynı zamanda tanıdıktı, çünkü aynı duygular benim de içimde dolaşıyordu. İçimde hayvani bir ihtiyaç patladı ve becermek, ona sahip olmak, ona sahip olmak için acımasızca daha sert ve daha hızlı pistonladım.

Amcığı beni bir mengene gibi kavrarken bacakları titriyordu ve sonunda etrafımda patlayana kadar nefesleri kesik kesik geliyordu.

"Kyle." Tırnaklarını omuzlarıma geçirdi, iz bıraktığına şüphe yoktu. "Aman Tanrım."

"Siktir, Harper." Sanki bir bomba patlamış gibi boşaldım ve zevk vücuduma roket gibi yayıldı. Bu ana tutunmak için çaresizce, sonsuz gibi görünen ama yeterince uzun olmayan bir süre geçene kadar tekrar tekrar içine girdim. Sonunda, zevkin son darbeleri beni sarsarken onu da kendimle birlikte çekerek kanepeye yığıldım.

Başını omzuma yasladı, nefes alış verişleri ne kadar hızlı olsa da vücudu benimkinin içinde eriyordu. Sarılmak için en iyi pozisyonda değildim ama şu anda sadece ona sarılmak istiyordum. Onu kollarımda tutmak ve kalbinin göğsümde attığını hissetmek. Sonradan bakım bana göre değildi. Bunu hiç anlamamıştım. Şu ana kadar. Çünkü onunla birlikte, daha önce hiç bilmediğim bir güven duygusuna kapıldım. Böyle, bedenime sokulmuş, ten tene, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Eğildim ve hafifçe alnından öptüm.

Ayağa kalkmaya hazırmış gibi kıpırdandı ama bir kolumu gövdesine dolayarak onu yerinde kilitledim. Normalde, bu benim kaçacağım zamandı. Yaptığım şey buydu. Seks ve sonra yiyecek aramak için dışarı çıkmak.

Bunun yerine ona daha sıkı sarıldım. "Taco ister misin?" Alnına doğru sordum.

"Yemek mi?" Geri çekildi, beni inceliyordu, kaşlarının arasında yine o küçük çizgi oluşmuştu.

Onu tuhaflıklarımından biriyle de çünkü bunu birkaç kez daha yapmayı planlıyordum.

"Seks beni aç bırakıyor. Her zaman yemeğe ihtiyacım oluyor. Özellikle de bacaklarımı hissetmeyecek kadar sert boşaldıktan sonra."

Onunla dalga geçiyormuşum gibi gözlerini devirdi. Ama dalga geçmiyordum. Her iki konuda da.

"Gecenin ikisinde bu garip olmalı."

Omuz silktim. Biraz renkli geçmişim hakkında tartışmak istemiyordum ama ona karşı dürüst olmak istiyordum. "Pek sayılmaz. Hızlıca kaçır, sonra da eve dönerken bir şeyler alırdım."

"Ya evine bir kadın getirirsen?" Başını salladı. "Yemek için dışarı çıkarken yataktan sıvışıp onu öylece bırakacak mısın?"

"Kimse benim evime geri gelmiyor." Yüzümü buruşturma isteğiyle savaştım. Bu yorum beni bir pislik gibi gösteriyordu ama yalan söylememeye ya da gerçeğin etrafından dolaşmamaya kararlıyım. Yaşadığımız şey başka bir kadınla yaşadıklarımından çok farklıydı ama bu geçmişini değiştirmiyordu.

"Yani." Geri çekildi ve bu sefer istemeyerek de olsa ayağa kalkmasına izin verdim. "Gitmek istiyor musun?"

"Hayır," dedim basitçe, kendimi kaldırarak. Gömleğimi ve boxer külotumu kaptım ama giymeye zahmet etmedim. "Bu prezervatiften kurtulmak ve kız arkadaşımınla taco yemek istiyorum."

Koridora doğru yöneldiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. Durmadım. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Eskiden nasıl biri olduğumu biliyordu. Şimdi nasıl biri olduğumu gösteriyordum. Arkama bir bakış attıktan sonra ona gömleğimi fırlattım. "Hemen döneceğim."

Banyodan çıktığımda konuyu tekrar gündeme getireceğinden endişeliydim. Bunun yerine, beni rahatlatacak şekilde

masada oturuyordu, benim gömleğimi giymişti, getirdiğim taco poşetleriyle birlikte.

"Ee." Çantaya uzandım ve onun için aldığım tacoları çıkardım. Kızının diyetine uymayanları. "Piper'la birlikteyken kısıtlamaların olmasına saygı duyuyorum."

Ofladı, gözleri yarıklara dönüştü.

"Çünkü," dedim o itiraz edemedi, "onun beslenmesi çok önemli. Bu ona yardımcı olur."

Omzundaki ve çenesindeki gerginlik hafifçe azaldı.

"Ancak. Bence onunla birlikte olmadığın zamanlarda denge üzerinde çalışabilir. Biraz yaşayın."

Peynirli ve ekşi krema soslu tacoların bulunduğu kabı açtım.

"Karar senin," dedim. "Her zaman. Ben sadece bir şeylerden keyif almaya hakkın olduğunu söylüyorum."

Önce bir taco kabını, sonra diğerini inceledi ve tabağına birer tane aldı. İlerleme.

Onun yanındaki koltuğa oturdum ve taco'mu aldım. Ama ağızıma götürürken durakladım ve saçlarını dağınık bir şekilde yandan örerken onu izledim. Yeşil henleyimin düğmeleri açıktı, giysi üzerinde bir çadır gibi duruyordu ve kolları çok uzundu. Yine de göğsümdeki nefesi çaldı.

"Ne?" diye sordu. "Denge şeyini yapıyorum."

Gülümsedim. "Öylesin." Ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu beni ona çeken binlerce şeyden sadece biriydi.

"O zaman takolarını ye. Yemeğe ihtiyacım var diye ısrar eden sendin." Gözlerini devirerek bir ısırık aldı.

Tatlar damağına çarptığı anda gözleri yumuşadı ve yüzüne neşe gibi bir şey çarptı. Evet, bu duyguya daha çok ihtiyacı vardı. Hayatının her alanında. Benimkini birkaç lokmada bitirirken bile onun taco'nun her lokmasının tadını çıkarmasını izlemekten keyif aldım.

"Bekle." Başını eğdi ve ikinci taco'sunun yarısını havada tuttu. "O benim telefonum." Taco'yu tabağına bırakıp zıpladı. Sonra odadan koşarak çıktı.

"Alo?" dedi, sesi zaten stresle doluydu. "Evet, geliyorum." Elinde telefonuyla odaya geri döndü. "Kusura bakmayın. Piper eriyor. Gitmem gerekiyor." Odayı taradı ve taytını görünce durdu. Saçları yanıyormuş gibi etrafta koşuşturmasaydı, o lanet şeylerin içine girmek için eğilirken manzaranın tadını çıkarabilirdim. Uggs'larını giymişti ve ben ayağa kalkıp kolunu yakaladığımda çantasına doğru ilerliyordu.

"Bekle."

"Gerçekten gitmem gerekiyor." Kolunu geri çekti ama ben sıkıca tuttum.

"Bu şekilde değil."

Kaşları birbirine çarptı, içinde yaşayan o meydan okuma, çocuğu için duyduğu gerçek panikle birlikte yüzeye çıktı.

"Crabby." Onu kollarıma çektim ve sarıldım. Bana karşı rahatlaması bir saniye sürdü. "Piper'ın üzgün olduğunu anlıyorum. Ama kendini toparlamak için iki dakika ayırman ona zarar vermez," diye mırıldandım başının tepesine doğru. "O yüzden , bir sütyen giy ve" kelimelerden nefret ediyordum çünkü onu kıyafetlerimin içinde gerçekten seviyordum- "kendi gömleğini giy. Belki bir de palto, çünkü hava donma noktasının altında."

Sesli bir şekilde yutkunarak önce kendine sonra da bana baktı. "Onun gibi değil-"

Elimi ağzının üzerine koydum. "Görünüşe göre ben senin kadar evrimleşmiş değilim ve başkalarının sana dokunabilmiş olmasından da hiç hoşnut değilim. O yüzden o konuya girmeyelim," diye homurdandım.

Elim hâlâ ağzını kapatıyordu ama kehribar rengi gözleri dans ediyordu, sanki gülümsüyordu. Kolumu çekti, ben de elimi indirdim ve kıcının kıvrımının hemen üzerine yerleştirdim.

"Kıskanıyor musun, Kyle Bosco?" Sesi katlanarak hafiflemişti. Kahretsin, benim zararına olsa bile buna bayıldım.

Elimi aşağı indirdim ve kışını sıktım. "Görünüşe göre, biraz sahiplenici oldum, ama bu senin hatan. Seninle tanışana kadar bu benim için hiç sorun olmamıştı."

Gülümsemesi büyüdü.

"İçimin rahat etmesi için lanet olası bir sütyen takar mısınız?"

Geri çekildi ve odanın diğer ucuna yöneldi, sütyenini ve tişörtünü bulduğunda bana döndü ve henleyimi başının üzerine çekti.

Çillerle kaplı solgun göğüslerini görünce ağzım sulandı. Serin havaya ya da belki de benim dikkatime tepki olarak meme uçları çakıllaştı. Ama ben odayı geçip dilimi tekrar üzerlerinde gezdiremeden, kollarını sütyeninin askılarının içine soktu. Lanet olsun. Ve onu kavrayıp gömleğini başının üzerine attığında ağlamak istedim.

"Daha mı mutlu?" diye sordu.

"Hiç de değil. Ama Piper'ın sana ihtiyacı var, o yüzden gecenin geri kalanını erteleyebilirsin." Paltosunu buldum. Önümde durduğunda onu kaldırdım ve kollarını içine sokmasına izin verdim. "Temizlenip kapıyı arkamdan kilitleyeceğim."

"Teşekkürler." İfadesi yumuşak ve minnettarlıkla doluydu, ayaklarının üzerine kalktı. Bana çok kısa bir öpücük daha verdi ve sonra gitti.

İç çektikten sonra telefonumu çıkardım.

Beni eve bırakır mısınız?

O kadar kötü, ha?

Ben: Hayır, her şey mükemmel. Pipe'ın ona ihtiyacı vardı, o yüzden gitmek zorunda kaldı.

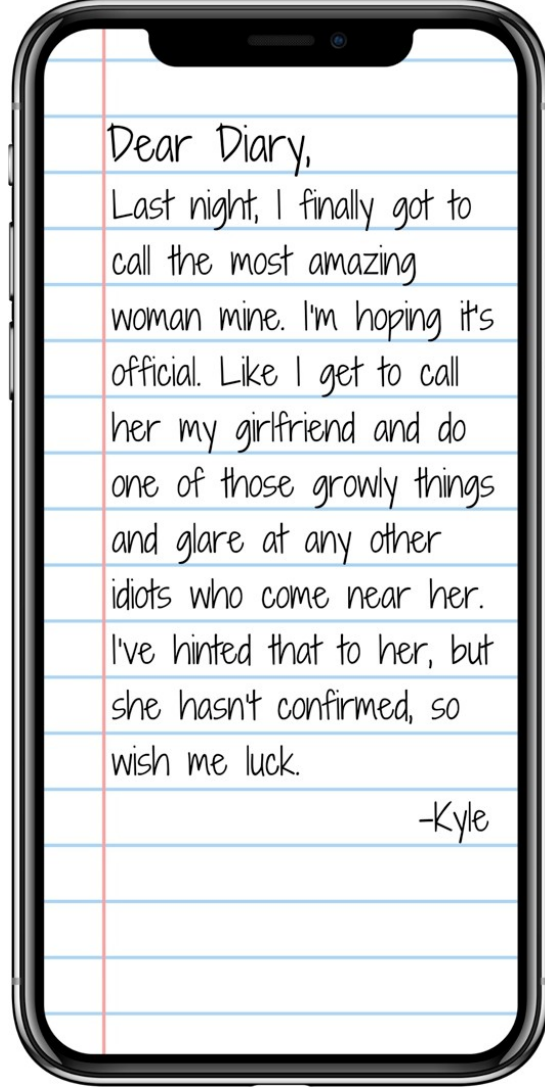
Cam: JJ hakkında konuştunuz mu?

Hayır. Eninde sonunda oraya varacağım.

Akıllıca değil.

Telefonuma kaşlarını çatarak baktım ve tedirginliğimi bastırmaya çalıştım. Önce JJ ile konuşmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Sonra Harper'la da konuşmaya çalışacaktım. Ne yaptığımı biliyordum. En azından bildiğimi sanıyordum.

Crabby: Bunu bana normal bir insan gibi sorabilirsin...

Ben: Jimmy Fallon'ın şok olduğunu söylediği GIF

Ben: Günlük mesajlarımı sevmediğini mi söylüyorsun?

Artık eve geldiğine göre durursun diye düşündüm.

Ben: Seni güldürüyorlar mı yoksa
gülümsetiyorlar mı?

Crabby: Evet.

Ben: O zaman bunları zamanın sonuna kadar her gün
yapacağım.

Harper'ın olayı ne?

Ben: Benim.

O benim.

Melek çocuk: Tamam mağara adamı. Ben evliyim. Bakmıyorum. Sakin ol.

Ben: Neden bu şekilde soruyorsun?

Bir şey biliyorum ve senin yerinde olsaydım bilmek isterdim. Bu yüzden sana söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Ben: ...

Ben: Bunu on dakika önce de söylemiştin. Ben:

WTF? Bir saat mi oldu?

Üzgünüm, dikkatim dağıldı.

Melek Çocuk: Zara, Harper'ın yaptığı bir şey hakkında atıp tutuyor.

Melek çocuk, yemin ederim sabrım tükenmek üzere.

Sana anlatmaya çalışıyorum. ol.

Ben: Harper ne yaptı?

Melek Çocuk: Cevap yazmam için bana on saniye verir misin?

Harper, Piper'ın terapilerini ödemek için bir aile yadigarını sattı. Zara onu bulmamız gerektiğini düşünüyor.

cevap ver.

Melek Çocuk: Karımdan uzaklaşmam için bana beş dakika ver. Son zamanlarda çok çabuk sinirleniyor ve sana söylediğimi öğrenirse çıldırır. Ayrıca yarınki maç yüzünden çok kızgın. Onunla bir randevu gecemiz olacaktı ama ben unuttum.

Dostum, oyunu boş ver. Kız arkadaşınla dışarı çık.

Melek Çocuk: Sen de kimsin? Aylardır erkekler gecesine katılmadığımız için hepimize bok atıyorsun.

Ben: ıslah oldum. Şimdi
anıyorum.

Ama ben maça geliyorum. Zara unut dedi. Yani bu
konuyu zorlarsam ikimiz de perişan oluruz.

Ben: Bizim için bir işim
var. Ben: Berbat olacak.

Cam: Başka yeni ne var?

Ben: Gözlerini deviren bir adamın GIF'i

Ben: En iyi işe ve en iyi patrona sahipsin.

Cam: ...

Ben: Ben nasıl en iyi değilim?

Yapmamı istediğin iş gerçekten bu mu? Nasıl en iyi
olmadığını anlatmak mı?

Ben: Kamerayı kapatan bir adamın GIF'i

Ara beni.

Crabby: Yıkılacaksın ama IEP toplantım var, o yüzden Zara bugün Sam'i getiriyor.

Yeşil tişörtlü Kyle'ın suratını asarken çekilmiş bir fotoğrafı.

Crabby: Bir gülümseme ve göz kırpmayla o tişört herkesi eritir.

Kyle'ın kameraya göz kırptığı video.

DUMPTY BEYZBOL BROS'A EJDERRHA EKLEDİ

Dumpty: Üzgünüm dostum ama bunu görmelisin.

Dumpty: Revs'in mavi cilasıyla süslenmiş bir adamın ellerinin resmi

Bambi: Bunu nasıl yaptın Dumpty? Ben yapmadım.

Bu Streaks.

Yeni adam: Oje??

Ben: Piper benim için yaptı. Siz pisliklerden herhangi birine yorum yapması için meydan okuyorum.

Harika bir iş çıkardı.

Dumpty: Evet, hayır onlarla alay etmiyordum.

Bambi: O benimkini yapabilir mi?

Ejderha: Piper sevimli. Yeteneği var. Mutlu olmana sevindim.

Ejderha Beyzbolcuları terk etti

Bambi: Sanırım o Avery'ydi. Bu Dragon için çok fazla kelime oldu.

Dumpty: Dostum az önce söyledim.

Melek Çocuk: Söyledi.

Yeni adam: Bir dakika... Beni bu akşamki hokey maçına davet etmediniz mi?

Ben: Dumpty, Angel Boy ve Bambi'nin Bolts maçındaki fotoğrafı.

Yeni Adam: Hepiniz .

İnsanların saçına dokunması konusunda çok tuhafsın.

Ben: Sen değil. Sikimi sürerken ellerinin saçlarımda olmasını seviyorum. Mükemmel göğüslerini emerken kulağıma fısıldadığın o küçük iniltiyi.

Çocuklarla kahvaltılık seks zamanı değildir.

Ben: Ama seni özledim. Seni günlerdir görmedim.

"YANI SAM YANLIŞ MI?"

Piper'ın salonda yankılanan sesi beni kendime getirdi. Beni görmemesi için kapıya doğru yaklaştım. Mini bir trambolinin üzerinde , kırmızı at kuyruğu aşağı yukarı sallanıyordu.

"Sırf yaşlı ve erkek olduğun için en iyi arkadaşım olamaman hiç adil değil."

Kyle'ın yaşıyla ilgili yorum karşısında gülmek için kendimi zor tuttum. Kendisine yaşlı denmesinden nefret ederdi. Ama aynı zamanda kalbim sıkıştı. Piper'ın gerçekten hiç arkadaşı yoktu, bu yüzden Kyle'ın onun en iyi arkadaşı olduğunu düşünmesi garip değildi. Ona hemen hemen herkesten daha yakındı.

Yapacağını bildiğim gibi, Kyle soruyu zarafetle ele aldı. "En iyi arkadaş, birlikte takılmaktan ve konuşmaktan hoşlandığın kişidir. Seni anlayan kişidir." Derin sesi tüm sert servislerde yankılandı. "Ve bence bu bizim için de geçerli."

Saklandığım yerden onu görebiliyordum, dar beyaz bir tişört ve siyah spor şortu giymişti, elinde bir atlama ipi tutuyordu. Tırnakları hâlâ maviye boyalıydı. Eve gelir gelmez çıkaracağını düşünmüştüm, böylece çocuklar ona zor anlar yaşatmayacaktı. Bunun yerine, gururla taktı ve Piper ne zaman uyumlu manikürlerini göstermek istese sırttı.

"Bu Grey'in Sam'in en iyi arkadaşı olabileceği ve benim de senin en iyi arkadaşın olduğum anlamına mı geliyor?" Zıpladıkça nefesi daralıyordu ama yine de sesinin tonu umutlu olmaktan çok sorgulayıcıydı.

"Sen kesinlikle en sevdiğim insanlardan birisin, bu yüzden onlardan biri olduğunu söyleyebilirim."

"En sevdiğin diğer insanlar kimler?"

Etrafına bakındı ve aynada gözlerimiz karşılaştıkça dondu kaldı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Piper'a döndü "Ona benim söylediğimi söyleme ama annen kesinlikle en sevdiğim insanlardan biri."

Gülmemi engellemek için bir elimi ağzıma bastırdım.

"Ben de öyle. O oldukça iyi." Piper zıplamayı bıraktı. "Bu iki yüz eder. Senin sıran."

Halatı iki elinde birer ucunu tutacak şekilde kaydırды ve başının üzerinde sallayarak arkasındaki zemine bir gümbürtüyle çarpmasını sağladı. "Benim için sayacak mısın?"

Başını salladı. "Bu sefer beş yüz mü?" Alay etti. "Beni öldüreceksin evlat."

Çenesini yukarı kaldırarak, "Azim. Bunu başarabilirsin."

"Oh, şimdi de kendi sözlerimi bana karşı kullanıyorsun." O Dudaklarını büzdü ve ona şakacı bir bakış fırlattı.

"Azim," diye tekrarladı.

Bana sırtarak, "Tamam, say kızım" dedi.

Piper başını salladı ve o da zıplamaya başladı. Vay anasını. Hazır değildim. Belki de geçmişte atlama ipine yeterince dikkat etmemiştim, çünkü lanet olsun, her sıçrayış damarlarıma yeni bir sıvı ateş dalgası gönderdi. Kendini yerden her kaldırışında baldırları ve uylukları geriliyordu,

ve omuzları, karın kaslarıyla birlikte hipnotize edici bir ritmik şekilde büküldü. Bu, tüm vücudunun ne kadar muhteşem olduğunu gösteren mükemmel bir gösteriydi.

Bu benim için yeni bir şey değildi. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve izledim. Tanrım, daha birkaç gün önce vücudunu benimkine bastırmış olduğuna inanmak çok zordu. İçimde titreşirken her bir kası zevkle gerilmişti.

Kyle ile seks başka hiçbir şeye benzemiyordu. Bu beni şaşırtmamalıydı. Kyle'la her şey yeni, zorlayıcı ve heyecan vericiydi. Bu sabahki Sevgili Günlüğüm mesajını düşünerek homurdandım. Konuştuğumuz için artık bu saçmalığı bırakacağından emindim, ama daha iyi bilmeliydim. Çünkü bir şey söylediğinde, arkasını getirirdi.

"Üç yüz," diye duyurdu Piper.

Bileklerini her hareket ettirişinde ön kollarındaki kaslar geriliyor, alını terden kayganlaşıyor ve saçları tenine yapışıyor. Yüzü çabayla geriliyordu. Beş yüzden önce bırakmayacağını bilsem de yorulmaya başlamıştı.

450'de odaya adımımı atarak kendimi duyurdum.

"Şşş, anne. Sayıyorum. Dört elli yedi. Dört elli sekiz." Piper ipin yere her vuruşuna odaklandı.

Yakındaki bir makineye yaslandım, tanımadığım ve nasıl çalıştığını asla çözemeyeceğim bir makineye. Spor salonu bana göre değildi. Ama Kyle yumuşak kalçalarımın ve çatlaklarımın hoşlandığını açıkça belli etmişti. Ben de manzaranın tadını çıkararak bekledim.

"Beş yüz," diye açıkladı Piper.

Kyle ipi durdurdu ve bir hışımla ikiye eğildi.

"Neden buradasın?" Piper bana sordu. "Saat daha 5:05."

"İşler , ben de seni ve Sam'i alayım dedim.

erken." kendimi bir saç fırçalamaktan alıkoydum.

Alnından. "Şu terlemene bak."

"Çünkü altı yüz atlayış yaptım." Başını salladı. "Ama artık işim bitti."

"Ben de," diye açıkladı Kyle, doğruldu ama hâlâ ağır ağır nefes alıyordu.

"Evet, üç yüz artı dört yüz artı beş yüz yaptın." Zihninde hesap yaparken küçük burnu buruştu. "1200 atlayış yaptın."

Terli olmasına şaşmamalı.

"Demek ki iyi bir kucaklaşmayı hak ediyorum." Bana doğru ilerledi, ipi bıraktı ve kollarını uzattı.

"Bekle, ne?" Geri adım attım ama yeterince hızlı değildim. Arkamdan kollarını bana doladı ve terli göğsünü sırtıma bastırdı. "Tanrım, iğrençsin."

"Geçen gece söylediğin gibi değil," diye mırıldandı, her kelimenin titreşimi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. "Terli olduğumda bile seni tahrik ediyorum."

Kollarında döndüm ve bana hızlı bir öpücük verebilmek için tutuşunu gevşetti.

"İğrenç," diye yakındı Piper. "Annemi öptün."

Nefesim ciğerlerimde tılandı ve vücudum kızardı.

Kahretsin. Buna ne demem gerekiyordu?

Kyle bunun bir mayın tarlası olabileceğini anlamış gibi dikkatle uzaklaştı. "Onu öpmek hoşuma gidiyor. Senin için sorun olur mu?" diye sordu, sesi yumuşak ve eşitti.

"Eğer umurunda değilse." Piper trambolinden indi. "Saat 5:10. Şimdi odaya dönüyoruz."

"Evet, yapabiliriz."

Trambolinden atladı ve bizi salondan dışarı çıkardı. Yol boyunca bizden beş adım önde durdu ve Langfield Corp'ta ne kadar rahat olduğunu kelimelerle ifade edemeyeceği bir güven havasıyla etrafını sardı. Güvenlik görevlisine bile el salladı.

Adama gülümsediğimde Kyle terli kolunu omzuma attı.

Onu ittim. "Hayır," diye uyardım. "Gerçekten iğrençsin."

Alt dudağını dışarı çıkararak dudak büktü. "Bu söz verdiğin gibi akşam yemeğine gelemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi devirdim. "Şey, ben, uh." Hâlâ ileri atılmakta olan Piper'a baktım ve yutkundum. "Bu sabah regl oldum."

Üst kolumu kavradı ve beni durdurdu. "Sırf" -Piper'a da baktı, onun hâlâ koridorda ilerlediğini fark etti- "artık fiziksel bir ilişkimiz var diye, yapmak istediğim tek şeyin bu olduğu anlamına gelmez. Bunun için gelmiyorum." Sırıttı. "Bunu asla geri çevirmeyeceğim. Ama senden istediğim tek şey bu değil."

İfadesindeki samimiyet karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Vay canına, bu adam tüm dünyanın fark ettiğinden çok daha tatlıydı.

"Demek tavuk ve brokolimin peşindesin, ha?" Alay ettim.

Kıkırdadı. "Bu ve gülümsemelerin ve kahkahaların. Seninle ve çocuklarla takılmayı seviyorum."

"Bu durumda, gelebilirsin. Ama..." Elimi burnumun önünde salladım. "Önce duş, tamam mı?"

Güldü. "Evet." Sonra beni tekrar koridorda sürüklemeye başladı.

Ve sahip olduğumuz şeyin gerçekten bu kadar kolay olup olamayacağını merak ettim. Güven, kahkaha ve destek. Çünkü kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

Kapıyı çaldım, ama seslerden beni duyabildiklerinden emin değildim.

Ben kapı kolunu denemeye fırsat bulamadan kapı açıldı ve Sam bana baktı. "Merhaba."

"Annen sana kapıyı açmaman gerektiğini söylemedi mi?" Göz göze gelecek şekilde ve kaşlarımı çatarak onu uyardım.

İç çekti. "Evet ama o sendin, o yüzden sorun yok," diye cıvıladı ve masummuş gibi davranarak gülümsedi.

Başımı eğdim, mırıldandım. "Ama ya ben değilsem?"

"O zaman annem bana kızar." Yükselen seslere omzunun üzerinden baktı.

"Brokolinin pişerken kokmasından hoşlanmamanızı anlıyorum ama kapınızı çarpmanız ve ardından kapı koluna asılıp çevirememem kırılmasına neden oldu."

"Umurumda değil. Brokoli pişirmeni istemedim."

"Kapı kolunun kırık olması benim umurumda, sen de benim üzgün olmamı umursamalısın."

Sam yüzünü buruşturdu. "Burada işler iyi gitmiyor."

Zavallı çocuk. Kalbim onun için acıyordu. O geceleri hatırladım. Annem Ryan'dan bunaldığı için yolundan çekildiğim zamanları.

"Bana bir saniye ver, sonra sen ve ben bir göreve çıkabiliriz." Ayağa kalktım ve kısa koridora yöneldim, telefonumu çıkardım ve giderken bir mesaj attım.

Ben: Geri gel.

Harper ayak seslerimi duyunca döndü ve iç çekerek kırık kapı kolunu kaldırdı.

Yatağında oturmuş, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış olan Piper'a bakarak yanından geçtim. Bana doğru baktı ama göz teması kurmadan tekrar gözlerini kaçırdı.

"Annemin kapısını mı kırdın?"

Omuzları hafifçe çöktü ve kendi içine doğru kıvrıldı. Piper yanlışlarının söylenmesinden hoşlanmazdı. Bu onu utandırırdı. Bu yüzden tepkilerimde çok dikkatli olmalıydım, aksi takdirde durum daha da kötüleşirdi.

"Ashley'nin sana kızdığına vurman için içi doldurulmuş bir Metros beyzbol topu verdiğini sanıyordum." ABA terapisinin ilkelerinden biri de yer değiştirmeydi. Piper'ın eridiği durumlarda aşırı kaygılanması gerçek korkusuna neden oluyordu ve çoğu zaman savaşıma tepkisi devreye giriyordu. Bu yüzden insanlarla kavga etmek ve bir şeyleri kırmak yerine, bir terapist onun kavgasını daha güvenli bir şeye yönlendiriyordu. Ashley'nin hakkını vermeliyim. Takımımızın en büyük rakiplerinden birinin logosuyla süslenmiş bir yastık bunun için mükemmeldi.

Piper hırladı ama saldırmadı. Gözleri üzerinde Metros'un logosu olan beyaz yastığa takıldı. Araya girip arabuluculuk yapabilirdim ama Harper'ın elinde bu vardı ve onu bu konuda desteklediğimi göstermem önemliydi. Ama bu başka şekillerde yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Harper'a döndüm ve çenesini yukarı kaldırdım. "Sen iyi bir annesin. Bunu başarabilirsin." Ona hızlı bir öpücük verdim. "Kapı kolunu bana ver. Sam ve ben gidip yeni bir tane alacağız."

Bir an için sadece bana baktı. Yapmak zorunda değilsin demeye hazırlandım ama pirinç topuzu avucuma bırakıp Piper'a dönerek beni şaşırttı.

Aptalca olabilir ama bu bir ilerleme gibi hissettirdi. Güven gibi. Topuzu ceketimin cebine koyup Sam'i almak için geri dönerken gülümsemeden edemedim.

"Ayakkabılar ve palto, dostum. Dışarı çıkıyoruz." Telefonum çaldı.

Şimdiden sıçtın mı? Daha mahalleden bile çıkmadım.

Ben: Hayır yapmadım. Sam ve ben bir iş yapıyoruz.

Yine kuyumcuya gitmesek iyi olur. Bu hafta altmış kere gittik.

Bu berbat bir şeydi. Ama sonunda işe yaramıştı ve Harper'ın büyükannesinin yüzüğünü rehin bıraktığı yeri bulmuştuk. Bir saat önce uğradım ve satın aldım. Birkaç gün önce yerini tespit etmiştik ama yedi günlük bekleme süresinin dolmasını beklemem gerekiyordu.

Ben: Dramatik olma. Sadece bir ihtiyacımız var.

Cam: Herhangi bir hırdavat dükkanı mı yoksa belirli bir dükkan mı?

Belli ki son işimle Cam'i travmaya uğratmıştım.

Ben: Hangisi daha yakınsa.

Eminim bir Lowes bulabilirim.

Cam: Yan not, hayatımız çok garipleşti.

Gözlerimi devirdim.

"Hazır mısınız?" Paltosunun fermuarını çekerken Sam'e sordum.

"Evet. Görevimiz ne?" diye sordu koridordan asansöre doğru .

Cebimden metal bir top çıkardım ve uzattım. "Bunu değiştirmek ve annem strese girmesin diye takmak için."

"Bu şeyi nasıl tamir edeceğini biliyor musun?" Ona bakarken kaşları tıpkı annesininki gibi çatıldı.

"Hayır. Bir ipucu yok. Ama bir yolunu bulacağım. Artı, Cam'in yardımını alacağız."

"Annem ona Cam diyemeyeceğimi söylüyor." Aşağı düğmesine bastı ve biz asansörü beklerken geri çekildi.

"Peki ya Cam Amca?"

"O benim ailem mi?" Sam altın rengi gözlerini yüzüme .

Bunu berbat etme ihtimalim vardı ama içgüdülerime göre hareket ettim.

"Aile pek çok şey olabilir. Bazen kan bağı olan akrabalar, bazen de sizi seven ve ihtiyaç duyduğunuzda güvenebileceğiniz bir grup insan. Cam de bu kategoriye giriyor." Benim gibi harika arkadaşlara sahip olmanın özelliği de buydu. Arkadaşlarım beni en az benim onları sevdiğim kadar severdi ve benim önemsedğim şeyleri onlar da önemserdi. Ve Wallace ailesi şu anda listemin başında yer alıyor.

"O zaman ona amca demenin bir sakıncası yok." "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Biz kaldırıma çıktığımızda Cam kaldırımdaydı.

"Hey, Cam Amca." Sam arabaya tırmandı ve artık sürekli arabamda bulundurduğum yükseltici koltuğa oturdu.

Cam döndü ve kaşları şaşkınlıkla kalkmış olsa da yüzündeki gülümseme unvanı umursamadığını gösteriyordu.

"Selam dostum. Lowes'a gitmemiz gerektiğini duydum."

"Evet, sanırım. Annemi mutlu etmeliyiz." Sam emniyet kemerini taktı.

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm." Cam bana doğru bir el uzattı ve ben irkilerek uzaklaştım.

Pencereye doğru eğilerek, "Bana zorluk çıkar ama saçıma dokunma, ahbap," diye uyardım. O da öyle düşündü.

Saçımın bok gibi görünmesinden nefret ettiğim için çok komikti. Ama saçım tüm dünya için bir şeydi. Ve eğer biri benim boktan bir fotoğrafımı çekerse, günlerce her yere yayılırdı. Ve benim bu zahmete ihtiyacım yoktu.

Güldü ama kaldırımdan çekilirken dikkatini tekrar yola verdi. Kapı kolunu yanındaki konsolun üzerine bıraktım. "Bu."

Göğsünde derin bir kıkırdama başladı, sonra boğazından yukarı doğru gürledi. "İyi şanslar."

Sırıtarak omuz silktim. Bir yolunu bulacaktım.

Ve buldum da. Doğru düğmeyi bulmak ve nasıl takılacağını öğrenmek sadece yirmi dakikamı ve mavili bir adamın yardımını aldı. Şansa bakın ki, Piper tamir etmesi kolay bir şeyi kırmıştı, bu yüzden rekor sürede kasaya yöneldik. Ama tam yaklaşmıştık ki Sam kolumu çekti.

"Bak." Kutulardan oluşan bir sergiyi işaret etti. "Zencefilli kurabiye evler!"

Hay sikeyim. Üç yaşındaki çocuğun ses tonundaki özlemi çok iyi anlıyordum. Ama o kutular şeker ve yasak olan tüm kırmızı boya numaralarıyla doluydu. Onları eve getirirsem Harper beni öldürürdü. Ama ben bir enayiydim ve Sam'e hayır diyemezdim.

"Annem hep hayır der." Bana baktı, o altın rengi gözleri yuvarlak ve hüzünlüydü.

Kahretsin.

"Kyle," diye uyardı Cam arkamdan.

"Eğlenceli olmaz mıydı?" Sam sordu.

Evet, öyle olurdu. Eğer yürütebilirsek. Piper'ın sahip olamadığı tüm ıvır zıvırlara alternatifler bulabilseydim. Beynim fikirler bulmaya başladı.

"Hadi yapalım," diye duyurdum.

"Evet!" Sam bir ayağını havaya kaldırıp tek yumruğunu havaya kaldırarak tezahürat yaptı.

Cam inledi.

"Eve dönerken Trader Joes ve Whole Foods'a uğramamız gerekecek."

Noel'de zencefilli kurabiye evler inşa etmek her çocuğun katılması gereken bir gelenektir. Ve bunun gerçekleşmesini sağlayabilirdim. Hem şekerden biraz alabilecek olan Sam için, hem de almaması gereken Piper için.

Kırk beş dakika daha sürdü, bu yüzden Whole Foods'un ortasındaiken Harper'a geç kalacağımızı bildirmek için mesaj atmak zorunda kaldım.

Henüz tavuğa başlamamıştı bile, bu da bana çok kızgın olmadığına dair umut verdi. Yine de dört market poşetiyle içeri girdiğimizde gözlerindeki ifade içimi ısıtmadı değil.

"Açıklayabilirim," diye söz verdim.

"Zencefilli kurabiye evlerimiz var." Sam duyurdu.

"Ve onları değiştirdim," diye söz verdim Harper hayır diyemeden. "Bakın." Glutensiz graham krakerlerini, glutensiz şekersiz granola toplarını, yeşil üzümeleri, altın çilekleri, boyasız glutensiz şekersiz meyveli O'ları, şeker ilavesiz yaban mersini iplerini, minik brokoli çiçeklerini, sütsüz krem peynir ve yoğurdu, glutensiz simit yuvarlaklarını ve minik ağaç krakerlerini çıkardım.

"Piper bunu yapabilir. Bunu yapabiliriz." İşıldadım.

"Vay be." Harper tezgâha koyduğum her şeye ağzı açık baktı. "Madalya gibi bir şeyi hak ediyorsun."

"Bir ödül düşünebilirim." Eğildim ve boynunun yan tarafını öptüm, bir kıkırdamayla beni itmeden önce zar zor bir öpücük alabildim.

Evleri inşa etmeyi bitirdikten sonra, çocuklar zencefilli kurabiye evlerini süslerken gülümsemeler, kahkahalar ve eğlenceyle geçen bir saatten sonra - ve Harper'ın stres yaşamaması için kapı kolunu tamir ettikten sonra - bir ödüle ihtiyacım olduğunu hissetmedim. Zaten bir tane almışım gibi hissettim.

36 yaşındasın. Bunu daha önce hiç yapmadığına inanamıyorum.

Kirazımı patlatacağın için heyecanlı mısın?

Crabby: Göz devirme GIF'i

Ben: Bu gece için ne istiyoruz?

Crabby: Muhtemelen bir ya da iki renkli ışık dizisi ve birkaç kanca. Fazlalıkları hiç saklamıyorum ve o zaman hep eksik oluyor.

Yemekten bahsediyordum. Madem ağaç kutularını depodan çıkarıyorsun, akşam yemeğini de ben hallederim diye düşündüm.

: Ama diğer boku da alacağım.

Crabby: Oh oops. Gio'nun pizzasını yapabilir miyiz?

Ben: Sam normal peynirli pepperoni alabilir mi?

Evet, Pipe ve benim için glütensiz, süt ürünleri içermeyen bir şey yap.

Ben: .

Dumpty: Bu akşamki oyuna kimler var?

Melek Çocuk: Ben varım, ama Grey'i getiriyorum. Yeni çocuk: Ben de varım.

Bambi: Ben varım ama Gi de gelmek istiyor, Dragon ve Avery'yi de getiriyoruz.

Dumpty: Vay canına, Huysuz ve prensesi düğün planladıkları mağaradan mı çıkıyorlar?

Bambi: Evet, sadece beş hafta kaldığına inanabiliyor musun? Bu çılgınlık.

Dumpty: Streaks, var mısın?

Ben: Ben dışarıdayım. Ağacı süslüyorum.

Artık eğlenceli değilsin. Bugün ağaç var. Geçen hafta sonu film gecesi ve kurabiye pişirme vardı. Ondan önceki hafta sonu da zencefilli kurabiye evleriydi.

Ben: İstersen Cam'i gönderirim ama yapamazsam Harper' ve çocukları getirirsen muhtemelen bir süre yokum.

Dumpty: Rory konusunda uzun süre benimle alay ettin. Sonunda anladığını görmek hoşuma gidiyor.

Ben: Büyük bir grup kucaklaşmasının GIF'i

Çatı katımın devasa pencerelerine baktım, ağacın ışıklarının camda nasıl yansıdığını inceledim.

Kaşlarımı çattım.

Mükemmeldi. Yeşil, siyah ve altın rengi süsler eşit aralıklarla yerleştirilmişti ve dairemin havasına uyuyordu. Tamamen şık, koyu ahşap ve siyah mobilyalardan oluşuyordu. Modern, erkeksi ve pahalıydı ama aynı zamanda rahat ve ev gibiydi. Mükemmel olması için birine para vermiştim. Ama dürüst olmak gerekirse, ağaç berbattı. Bir tasarımcı gelip benim için asmıştı. Cam ayarlamıştı. Benim hiçbir ilgim yoktu.

Harper'daki ağaçta ışıklar gelişigüzel dizilmişti. Süsler alt yarıda ağırdı ve tüm ağaç biraz sola doğru eğilmişti.

Ama ben sevdim. Harper'ın dairesiyle ilgili her şeyi sevdim. Alanın ne kadar küçük ve kaotik olduğu da dahil.

Bu gece ruh halim berbattı. Yeni favori mekânım yerine evde tıklılıp kalmış, Harper kendini kaybetmeden önce kardan adama kaç kez Feliz Navidad söyletebileceğimi görmeyi bekliyordum. Genelde on iki kez söyletirdim. Ama arada bir, gözleri seğirip karnıma vurmadan önce on üç numarayı çalmayı başarıyordu.

Zara ile birlikte WAGS tatil eğleniyordu ve çocuklar da babalarıyla birlikteydi. Zara ve Gianna'nın onu da dahil etmeyi düşünmüş olmalarına çok sevinmiştim ama beni dahil etmemiş olmalarından pek memnun değildim. Ben bir eş ya da kız arkadaş değildim. Bu doğrudur. Bu yüzden onlara partilerinin cinsiyetçi olduğunu söyledim, partiyi biz erkeklere açmaları için onları suçlamayı umuyordum, ama Zara sadece güldü ve bana saçma dedi. Anlaşılan sorun benim erkek olmam değildi. Sorun Revs'te oynamamış ve bu da sevgililer arasında bir bağ kurma şeyiymiş.

Her neyse. Bir gece kendimi eğlendirebilirdim. Gerçi şu anda bu işi bok gibi yapıyordum, çünkü evde oturmuş somurtuyordum.

Mutfak tezgahında telefonum çaldı, ben de aceleyle ona doğru koştum, Harper'ın gece için almaya hazır olduğunu umuyordum. Ya da belki çocuklar takılmak isterdi.

Onun yerine, Piper'ın adı ekranda parladı. Midem bulandı. Kahretsin. Hiç aramamıştı, yani bu iyi bir şey olamazdı. Ama paniğimi bastırdım ve FaceTime isteğine cevap verdim.

"Hey, Pipe. N?"

Gözleri kızarmış ve yanakları yaşlarla dolmuştu. İlk tepkim çıldırmak oldu. Ama bu dürtümü dizginledim. Piper'ın televizyonun sesi çok yüksek olduğu için ağlıyor olması ya da düzeltilmesi kolay bir şey olması mümkündü.

"Sana ihtiyacım olursa arayabileceğimi söylemiştin."

Burnunu çekti. "Her zaman," diye kabul ettim.

"Kulaklığım bozuldu. Yukarıdan gelen gürültüyü kesmek için onlara ihtiyacım var. Yukarıda gürültü yapıyorlar ve çok yüksek."

Piper'ın ihtiyaç duyması ihtimaline karşı, mavi Boston Revs gürültü önleyici kulaklıklardan dört çift fazladan burada bir dolapta, bir çift Escalade'imde ve bir çift de sırt çantamda bulunuyordu.

"Tamam, bunu düzeltebiliriz. Sadece derin bir nefes al."

"Yani bana biraz getirecek misin?" Tekrar kokladı, ama ardından uzun bir nefes çekti.

"Elbette."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Daha fazla bilgi vermeden bu durumu çözebileceğime olan inancı dikkat çekiciydi. Ama neyse ki babasının nerede yaşadığını biliyordum. İç çekerek elimi yüzümde gezdirdim. Bunun iyi gideceğini hayal bile ama Piper için her şeyi yapardım. Kolumun altına bir kulaklık seti sıkıştırarak bir Uber çağırdım. Cam bu gece izinliydi ve Revs araba servisini kullanarak bir araba ayarlamak için zaman ayırmak istemedim.

Yirmi dakika sonra araba binanın önünde duruyordu. Kapıcıyı geçmekte sorun yaşamadım ve doğru daireyi bulmam sadece bir dakika sürdü. Kapıyı çalınca derin bir nefes aldım ve beklemeye başladım. Bu iş pek çok şekilde sonuçlanabilirdi, bu yüzden hepsine hazırlıklı olmalıydım.

Kapı açıldığında, kutuyu elime aldım.

Kapı aralığında durmuş, beni tepeden tırnağa süzüyordu. "Seni aramasına izin vermemin sorun olmayacağını söyledi."

Başımı salladım. "Her zaman."

"İçeri gel." Geri çekildi ve bana el sallayarak daireye girmemi sağladı.

Girişe adımımı attığımda sinirlenmemek için kendimi zor tuttum çünkü onun dairesi Harper'inkinden daha büyüktü ama yine de ona nafaka ödüyordu.

Ama bu benim işim ya da kavgam değildi.

Onun yerine, burada bulunma sebebime yöneldim. Piper'ı kulaklığına yerleştirip mutlu etmek beş dakikamı aldı. Sonra Sam'e üzerinde çalıştığı Lego setinin bir bölümünde yardım etmek için bir beş dakika daha harcadım. Sonunda babalarına hitap etmek için geri döndüm.

"Ben yolunuzdan çekileyim de siz keyfinize bakın."

"Aslında." Yutkundu. "Biraz daha yardıma ihtiyacım olabilir." Donup kaldım.

"Belli ki sen anlıyorsun ama ben anlamıyorum. Bu yüzden erkek erkeğe soruyorum, burada rahat hissetmesine nasıl yardımcı olabileceğimi anlamama yardım eder misin?"

Küçük bir parçam onu kendi başının çaresine bakması için bırakmak istedi. Ama daha büyük bir parçam çocukluğumu hatırladı ve umutsuzca babamın orada olmasını, gelmesini, ilgi göstermesini istedi. Önemsemesini. "Kesinlikle, dostum."

Buzdolabını açtı ve iki şişe çıkardı. "Konuşurken bira ister misin?"

Başımı salladım, çünkü Piper konusunda yardım istediğine göre söyleyecek çok şeyim vardı.

Harper 34

Eve sağ salim varabildin mi?

Hemen geliyorum.

Eğlendin mi?

Ben: Çok fazla. Erkeklerin harika kadınları var.

Gerçekten yle.

Ama dinle, sana bir şey söylemem gerek.

Kulağa uğursuz geliyor.

O kadar derin değil. Ama Pipe bu gece beni aradı ve gelmemi istedi. Ben de geldim ve Jace ile biraz konuştum. Eminim çocuklardan duyacaksın.

Ben: O iyi miydi? Neden beni aramadı?

O iyiydi. Sadece bir kulaklığa ihtiyaı vardı.

Ben: Peki bu garip miydi?

Hayır. Kastettiğim bu değildi. Sadece bilmeni istedim. Ona kulaklıkları getirdim. Jace ve ben konuştuk. Sorun yoktu. Sorun yoktu. Sadece benden duymanı istedim.

Ben: Teşekkürler

Aynen öyle. Başka bir konuya geçelim... Senin yerine benim evime gelmen için yapabileceğim bir şey yok mu gerçekten?

Resepsiyondaki adam bu sürprizi mahvediyor.

Kyle: Ne????

Ben: Eğer gerçekten senin evine gelmemi istiyorsan beni lobiden alabilir misin?

Asansörün kapıları açıldı ve Kyle beyaz bir tişört ve gri bir eşofman giyerek dışarı çıktı. Ayakkabı giyme zahmetine bile katlanmamıştı.

Beni görünce gözleri parladı. "Kahretsin, Crabby, çok seksi görünüyorsun."

Sade siyah bir şal elbise ve topuklu ayakkabı giyiyordum. Hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından ayrıntılı bir kıyafet değildi. Ama yaklaşırken her santimetremi yiyip bitirmesi beni bir tanrıça gibi hissettirdi.

Önümde durduğunda eğildi ve dudaklarını nefes kesen bir öpücükle dudaklarıma bastırdı.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" Geri çekildiğinde alay ettim.

"Her zaman." Masanın arkasında bana çıkaran adama döndü. "Wesley, Harper'la tanış." Beni kendi tarafına çekti. "Ve bu yüzü unutma, çünkü ne zaman burada olsa, izinlidir, anladın mı?"

"Kusura bakma dostum. Karın olduğunu bilmiyordum." Adamın koyu renk gözleri bana kaydı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

İşimin büyük bir kısmı hayranları dışarıda tutmak. Artık sizi tanıdığımıza göre, yardımcı olacağıma söz veriyorum."

"Wes gerçekten öyle."

Tanıdık bir ses duyunca döndüm ve Rory ile Mason'ın arkamızda durduğunu gördüm.

Kyle, koyu renk bir kot pantolon ve palto giymiş olan takım arkadaşına, "Takıntılı olduğun o kitapla evde kalacağını sanıyordum," dedi.

"Evet." Beyaz bir Kindle'ı kaldırdı. "Aurora beni ACOTAR'a bağladı, bu yüzden onu almak için araba servisiyle giderken okudum."

Rory omuz silkti. "Programlarımız bizi çok ayrı tutuyor, bu yüzden Mason beni almak ve bırakmak konusunda ısrar ediyor, böylece en azından araba yolculuklarını birlikte yapıyoruz."

Mason kolunu kız arkadaşına doladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Yanımda zamanlarda seni özlemekten kendimi alamıyorum Aurora."

"Bu gece çok eğlendim." Rory bana gülümsedi. "Umarım bizimle tekrar çıkarsın. Yemin ederim Wren genelde bu kadar ketum değildir."

Kyle elimi tuttu ve beni asansöre götürdü. "Wren ne yaptı?"

"Hiçbir şey," diye onu temin ettim. Avery'nin arkadaşı gerçekten bir sorun değildi. "Benim hatamdı. Kimin kiminle gideceğini bir araya getirmeye çalışıyordum, çünkü hâlâ herkesi tanımaya çalışıyorum ve elimde oyuncu kalmamıştı."

"Wren'in Koç Wilson'la çıktığını tahmin etti." Paslanmaz çelik kapılar açılırken Rory kıkırdadı.

"Ve bu Wren'i rahatsız mı etti?" Kyle kaşlarını kaldırdı ve beni asansöre çekti.

"Biliyorum, değil mi?" Rory güldü.

"Tuhaf. Genelde kendisi de bu konuda şaka yapar. O kadar ki Avery sinirlenir." Mason kaşlarını çatarak anahtarlığını kaydırды ve ardından en üst iki katın düğmelerine bastı.

"Telaşlandı ve sonra da erken ayrıldı. Kendimi kötü hissettim," dedim omuz silkerek. "Ama Avery bir iş gezisinden yeni döndüğünü ve jet-lag olduğunu söyledi."

"Bunu Dragon'a soracağım." Kyle elini pantolonunun cebine attı.

"Hayır." Onu durdurmak için eşofmanının üzerinden elini tuttum. Ve bunu yaparken yanlışlıkla serçe parmağımı sikine değdirdim. Nefesim ciğerlerime kaçtı ve donakaldım.

O sadece kıkırdadı. "Yukarı çıktığımızda beni istediğin kadar tutabilirsin. İnan bana, ben de senin kadar istekliyim bebeğim."

Tanrım. Yüzüm alev alev yanarken elimi geri çektim.

Kyle kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, ama kime söylediğimden emin değildim. Rory el sallayarak, "Özür dilemene gerek yok," dedi.

"Mason da en az Kyle kadar insanları rahatsız etmeyi seviyor."

Mason onun yanında kıkırdadı. Bir an sonra asansörün kapıları açıldı ve Mason inerek Rory'yi fuayeye benzeyen bir yere götürdü.

"Hemen altınızda mı oturuyor?" Kapılar tekrar kapandığında sordum.

"Evet. Eskiden birkaç kat aşağıda oturuyordu ama Rory taşınınca alttaki çatı katına çıktılar."

Alt çatı katı. Ve eğer Kyle onun üstünde yaşıyorsa, bu onun da bir çatı katında yaşadığı anlamına geliyordu. Bu beni neden şaşırtmadı? Adam on dört yıldır birinci ligde beyzbol oynuyordu. İyi para kazanıyor olmalıydı ve bu ciro anlaşmalarından önceydi. Bunu bekliyor olsam da, kapılar devasa alanına açıldığında yine de hazırlıklı değildim.

"Vay canına," diye fısıldadım her şeyi içime çekerken.

Fuayenin ortasında, Kyle'ın geçerken anahtarlığını ve telefonunu attığı dairesel bir masa vardı. Alanın her iki yanında birer ofis ve tam karşıda büyük bir oturma alanı ve mutfak vardı. Arka duvarda iki katlı tavandan tabana pencereler ve havuzlu, jakuzili ve 180 derecelik Boston Limanı manzaralı bir verandaya açılan fransız kapılar vardı.

Döndüm ve gözlerimi kocaman açarak onu değerlendirdim. "Ne halt etmeye benim küçük daireme geliyorsun?"

"En sevdiğim insanların hepsi orada yaşıyor." Omuz silkti, kendi inanılmaz evinden etkilenmediği belliydi. "Cam şu anda burada değil ama daha sonra gelebilir. Koridorun sonundaki dadı odasında yaşıyor." Arkamızı işaret etti. "Benim odam ve misafir odaları bu tarafta," diyerek ana mekânın sağ tarafındaki koridoru işaret etti. "Muhtemelen sabaha kadar Cam'in burada olduğunu bile fark etmeyeceksiniz. Elma şarabı ya da White Out ister misiniz?" diye sordu mutfığa doğru giderken.

"Favorilerim sende mi?" Hâlâ evindeki ayrıntılara odaklanmıştım. Bir köşe, rahat görünümlü iki sandalye ve kitap raflarından oluşan bir duvarla okuma köşesi gibi düzenlenmişti. Başka bir noktada oyuncaklarla dolu bir sıra raf vardı. Odanın ortasında, devasa bir mermer şöminenin üzerine monte edilmiş büyük bir televizyonun önünde bir koltuk vardı.

"Elbette istediğin şey bende var. Peki sen hangisini istiyorsun?"

Kocaman siyah bir adanın etrafından dolandı ve koyu kiraz rengi dolaplara benzeyen ama buzdolabı olduğu anlaşılan şeye doğru ilerledi. Adaya doğru adım attım, hâlâ şoktaydım. Siyah granitin kenarlardan yere doğru şelale gibi akması bile muhteşemdi. Burası inanılmazdı.

"Sen benim ligimin çok dışındasın." Başımı sallayarak ellerimi serin taşın üzerine koydum.

Kyle iki içkiyi de tezgâhın üzerine bıraktı ve elimi avucunun içine aldı. "Hayır," dedi ve elimi güven verici bir şekilde sıktı. "Yılda dokuz ay oyun oynamak için çok para alacak kadar şanslıyım."

Kaşlarımı çattım ve onun adına kendimi savunmaya geçtim. Yeteneklerini hafife alması onu daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

"Bana öyle bakmayın. Profesyonel beyzbol zor bir iştir ama aynı zamanda çok da şans gerektirir. Üvey babam zamanında devreye girip beni antrenmanlara götürmeseydi

sonra benimle saatlerce çalışsaydı, şimdi asla oynuyor olmazdım." Beni kendine çekti ve çenesini başıma yasladı. "Ondan önce annem, kardeşimin ve benim yeterince yemek yiyebilmemiz için akşam yemeğini biraz atlardı. O tanıdığım en iyi insanlardan biri." Çenemi yukarı kaldırdı, gözleri benimkilere parlıyordu. "Ve sen de diğerisin."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve içgüdülerim bunu inkâr etmeyi gerektirse de hayatımı kurtaracak tutarlı bir cümle kuramadım.

"Sakın bana senin liginin dışında olduğumu söylemeye cüret etme, çünkü önemli olan her şekilde sen benim ligimin dışındasın."

Başını eğdi ve beni usulca öptü. Bağlantıyla birlikte içime bir sıcaklık doldu, dudaklarımı ayırıp ona erişim izni vermem için beni zorladı. Dili benimkini okşarken, bu sıcaklık karnımda düşük bir aleve dönüştü. Kolları belime dolandı ve beni vücudunun katı düzlemine bastırdı.

Öpücüğü her zaman midemin zıplamasına ve kanımın daha hızlı pompalanmasına neden olsa da, dokunuşu aynı zamanda açıklaması zor bir güvenlik duygusu da getirdi. Onun kollarında olmak savunmamı azaltıyor ve rahatlamamı sağlıyordu çünkü bana sahip olduğunu biliyordum.

Geri çekildi. "Benim odamda takılalım. Daha az korkutucu olur." Sonra elimi çekiştirdi, adadaki bira ve elma şarabını çevikçe kaptı ve beni sağdaki koridora yönlendirdi.

Odaya adım attığımız anda kaşlarımı çattım. "Tüm dairemden daha büyük." Onun daha az korkutucu fikri bu muydu?

"İstersen sana seve seve daha büyük bir yer alırım." Elimin tersiyle karnına vurdum. "Bunu istemiyorum."

"Tahmin etmiştim." Sırıttı. İki içkiyi de kaldırarak bana henüz seçim yapmadığımı sessizce hatırlattı.

İç çekerek White Out'u ondan aldım. Kış en sevdiklerimden biriydi.

"Oturmak ister misin?" Üzerinde başka bir televizyon bulunan daha küçük bir şöminenin önündeki kanepayı işaret etti. Onun karşısında büyük boy bir platform yatak vardı. Başka bir duvarda iki masif ahşap kapı ve aralarında zengin maun bir şifonyer vardı. Son duvarda ise bir...

"Üç katlı aynanız mı var?"

Güldü. "Bunu sana söylemiştim. Unutma, egomu bu kadar büyük tutabilmek için her sabah ona bakıp kendime üç kez güzel olduğumu söylemem gerekiyor." Aynaya yaklaştı ve büyük bir sırtışıla yansımasına baktı. "Çok güzel görünüyorsun. Bugün bunun sahibi olacaksın."

Homurdandım. "Bunu uydurduğunu sanıyordum."

Gözlerini devirerek arkasını döndü ve ellerini eşofmanının cebine soktu. "Hayır, sana söylediğim her şey yüzde yüz gerçek."

Başımı sallayarak biramdan bir yudum aldım. Onun dürüstlüğünü sorgulamak zorunda olmadığımı bilmek inanılmazdı. Çünkü fazlasıyla yakışıklı olmasına ve küçük bir ilçeyi satın alabilecek kadar parası olmasına rağmen -ki bunlar cehennem gibi korkutucuydu- en azından ona güvenip güvenemeyeceğimden hiç şüphe etmedim.

"Ama şu anda benim yansımam yerine senin yansımana bakmayı tercih ederim." Şişeyi benden alıp şifonyerin üzerine koydu ve elimi tutup beni aynanın önüne götürdü.

Her panelin açısına bakınca sanki yirmi kişiymişiz gibi görünüyordu. Üzerimde yükseliyordu, bir eli omzumdaydı ve diğeri saçlarımı yolumdan çekiyordu. Eğilerek boynuma doğru bir öpücük kondurdu.

"Seninle ve bu aynayla ilgili bir fantezim var," diye kulağıma fısıldadı ve beni ürpertti. "Sana göstermek istiyorum ama bir şartım var."

Ona bakmak için döndüm ama kalçalarımı kavradı ve beni tekrar aynaya bakmaya zorladı.

Bakışlarını orada karşıladığımda devam etti. "Beni sadece aynada izleyebilirsin."

Bu fikre karşı içimde bir beklenti oluştu. Ve yavaşça başımı salladım.

Elbisemi bir arada tutan kravatı kavrayıp ipini yavaşça çekerken gülümsemesi uğursuz bir hal aldı.

Siyah kumaş paneller birbirinden ayrılarak sadece soluk bir deri şeridini ortaya çıkardı.

Malzemeyi kenara iterek siyah dantel sütyenimin bir tarafını ortaya çıkardı. "Siktir, Yengeç," dedi şeffaf kumaşa odaklanarak. "Bu çok seksi. Göğüslerine bayılıyorum." Başparmağıyla bir göğsümün kabarıklığını okşadı. "Burası en sevdiğim yerlerden biri." Sesi yankılanan alçak bir gümbürtüydü ve omurgamdan aşağı bir arzu atışı gönderdi. "Mükemmellikle alay etmek. Aşağıdaki hazinenin. Çillerin desenleriyle tozlanmış ipeksi ten."

"Çillerden nefret ediyorum," diye itiraf ettim.

"Hayır." Başını salladı ve aynada benimle göz teması kurdu. "Onları seviyorum. Her noktasını, her kümesini. Hepsi de sana özgü. Türünün tek örneği." Başparmağını dantelin altına daldırdı.

Aynada onun iri ve sert ellerinin bana doğru hareketini izlemek kalbimin çarpmasına ve kanımın kulaklarıma hücum etmesine neden oldu. Daha aşağıya inmesi için çaresizdim. Başparmağının nasırlı kısmıyla meme ucumu okşamaması için.

Ama yapmadı.

"Burası mı? Bu benim mükemmel çil çemberim. Dilimle noktaları takip etmeyi seviyorum, bunu yaparken sana işkence ediyorum çünkü olmamı istediğin yere çok yakınım ama yeterince yakın değilim."

Serbest eliyle saçlarımı geriye ve yana doğru taradı. Sonra dudaklarını boynumla omzumun birleştiği çıplak tene bastırdı. Önümdeki görüntüyü görürken aynı anda her bir hareketi hissetmek, Kyle az önce üzerine benzin dökmüş gibi karnımda yanan ateşin alevlenmesine neden oldu.

"Tam burası." Parmağını göğüslerimin arasına daldırdı. "Yemin ederim mükemmel bir kalp var. Gördün mü?" Göğsümün ön tokası

Sütyenim açıldı ve göğüslerim serbest kaldı.

Bu mesafeden çillerimi net olarak göremesem de ona inandım. Aynı parmağıyla bir kalp üzerinde benim

Cilt. As onun diğer el fırçalanmış göğsümün alt tarafını sıktım. Beni kızdırma, sistemimdeki yanan ihtiyacı yavaşça besleme yeteneği heyecan vericiydi.

Sütyenimi ve elbisemi omuzlarımdan itti ve yere düşmelerine izin verdi, beni çok iyi aydınlatılmış bir aynanın önünde sadece dantel bir çift erkek gömleği ve topuklu ayakkabılarla bıraktı. Yirmi üç yaşında neşeli biri değildim. İki çocuk doğurmuş bir kadındım. Vücudum yumuşaktı ve yılların yıpranmışlığı vardı.

Kalbim boğazıma düğümlenmişken ve içimde pek de istemediğim bir sıcaklık dalgası varken dikkatimi yere verdim.

"Hey." Avucunu kaburgalarımdan aşağı kaydırды, arkasında kıvılcımlar yarattı, sonra yumuşak karnımın üzerinden kalçama doğru ilerledi. Oradan beni tekrar ereksiyonuna doğru çekti. "Bunu hissediyor musun?"

Başımı salladım.

"Uzaklara bakıyorsun çünkü eksik olduğunu düşünüyorsun. Ama ben gözlerimi senden ayıramam. Biri bana para verse bile gözlerimi kaçıramam. Çünkü sana dokunmak, seni benim için sergilerken görmek, her türlü bedele değer."

Uzandı ve çenemi kaldırarak beni tekrar yansımamıza bakmaya zorladı.

"Dolgun göğüslerin." Her iki eliyle de onları kavradı. Sonra başparmaklarıyla meme uçlarımı okşadı ve içime bir sıcaklık yayıldı. "Tahrik olduğunda gözlerindeki o . Kahretsin, bu çok ateşli. Kalçalarının kıvrımlarını ve yumuşak kalçalarını seviyorum."

Meme uçlarımla oynamaya devam etti ve bacaklarımda arasında ağır bir uğultu yarattı.

"Seni tatmin edişimi izle," diye fısıldadı kulağıma. "Birbirimizi tatmin edişimizi izle." Dudaklarını boynumda gezdirdi, tenimi öpücüklere boğdu ve ben kıvranana, külotum sırlıklam olana ve vücudum yanana kadar göğüslerimle oynamaya devam etti.

İnleyerek başımı göğsüne yasladım. "Vücudunun canlanmasını sağlamamı izlemeye hazır mısın?" Elleri yanlarımda gezdirirken tenime karşı mırıldandı. "İkimizin de ayrı düşmesini izlemeye hazır mısın?"

"Evet," diye inledim.

Parmaklarını dantelli erkek şortumun içine sokarak yavaşça bacaklarımdan aşağı indirdi, tüm yol boyunca bana işkence etti, alçalırken sıcak parmaklarının tenimde hafifçe iz bırakmasına izin verdi, gözleri hala aynadaki gözlerime kilitliydi. Gözden kayboldu ve bir an sonra dudaklarını sağ kık yanağıma bastırdı.

"Adım at," diye emretti. Uyduğumda dudaklarını diğer yanağıma bastırdı. "Tekrar."

Titredim ve o da karanlık bir şekilde kıkırdadı, bu da içime daha şiddetli bir ürperti gönderdi.

"Sana ne yapacağının söylenmesinden hoşlanacağını asla tahmin edemezdim." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve kalçama doğru eğilerek derin bir nefes aldı. "Ah, bebeğim. Benim için çok ıslaksın."

Ben hazırdım. Islak, çaresiz ve hazırdım. Ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine sürttüm.

Dilini şaklattı. "Hayır bilmiyorsun." Kollarını bana doladı ve avuçlarını bacaklarımdan iç kısmında gezdirerek onları ayırdı. Sonra kalçalarımdan tepesine, dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyduğum yere yaklaştı. Ama tam başparmağının ucu amıma değdiği anda geri çekildi ve ayağa kalktı.

"Kımıldama," diye fısıldadı kulağıma. Sonra sıcaklığı kayboldu ve uzaklaşmaya başladı.

Dönmeye başladım, böylece her hareketini kataloglayabilecek, bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edebilecektim.

"Dur," diye emretti. "Kuralımı unutma. Beni sadece aynada izleyebilirsin."

Bir iniltiyle doğruldum, itaat ettim ve bir an sonra gözden kayboldu. Hâlâ odadaydı ama onu aynada bulamadım. Ancak halının üzerinde ağır bir nesneyi kaydırıldığını duyabiliyordum.

Sonunda, tamamen çıplak bir şekilde tekrar ortaya çıktı.

Onu içime çekerken nefesim kesildi. Tam bir mükemmellik abidesiydi. Geniş omuzlar, az miktarda kılla tozlanmış yüksek, sıkı göğüs kasları. Altılı karın kasları her nefes alışımında titriyordu. Dar kalçaları. Ve aleti. Kalın, uzun ve bana doğru çıkıktı. Onun şerefine bir heykel dikilmeli. Vücudunun her santimi herhangi bir müzede sergilenen herhangi bir sanat eserinden daha güzeldi.

"Bana bakarken çok daha rahatsın." Sırıttı.

Aynada onun gözleriyle karşılaştım, hâlâ nefes almakta zorlanıyordum. "Sen mükemmelsin."

"Ben de senin hakkında böyle hissediyorum Crabby. Her santimin dizlerimin üzerine çöküp vücuduna tapma isteği uyandırıyor." Bana doğru ilerledi ve omzumun çıplak tenine bir öpücük bıraktı. "Tut şunu." Sözlerinin titreşimi içimde .

Bir eliyle kalçamı kavradı ve bir prezervatif uzattı.

Parmaklarımın arasına sıkıştırdım, inceledim. Onu görmek yanılttı. Bu an engeller için fazla samimiydi. "Depo iğnesi oluyorum," diye fısıldadım, odağım onunkine sabitlenmişti. aynadaki yüzünü.

Gözleri tekrar benimkilere kayarken kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Emin misin?"

Kalbim küt küt atarken başımı salladım. "Sen iyiysen ben de iyiyim."

"Sezon sonu muayenem." Sesli bir şekilde yutkundum. "Her şey negatif çıktı. Ve o zamandan beri sadece sen varsın."

Gözlerimin onunkilerden ayrılmasına izin vermeden prezervatifi yere düşürdüm. "O zaman seni hissetmek istiyorum. Sadece seni."

Kalçamdaki parmakları titrerken tenimi ısırdı. "Siktir, benim de buna ihtiyacım var."

Bir tarafa doğru eğildi, vücudunun üst kısmı aynanın görüş alanının hemen dışında hareket etti ve bir sandalyeyi

Biz. Sürüklenme sesi şimdi anlam kazanmıştı.

Arkama yerleştirdi ve sonra içine düştü. "Otur," diye emretti, kalçalarımın tutup beni kendisine doğru çekti.

Vücudumu manipüle etmesine ve bacaklarımı onunkilerin üzerine örtmesine izin verdim. Topuklarım baldırlarına sürtünüyor, dizlerim onunkilerin dışına yerleşiyordu. Beni istediği yere getirdiğinde, kalçalarını ayırarak benimkileri ayırdı.

"Mmm." İnledi, gözleri aynadaki amıma kilitlenmişti. "Bak benim için nasıl da parlıyorsun." Bir elini kalçamdan aşağı ve uyluğumun tepe noktası boyunca kaydırarak, sonunda ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde temas kurmadan önce en yumuşak dokunuşlarla bana işkence etti.

O uzun, bronz parmaklarını pembe etimde gezdirdiğinde inledim. Onu görmek, bunu izlemek her dokunuşu daha da yoğunlaştırıyordu.

Bir süre beni okşadı, bunu yaparken zevkle hırladı. Ve parmakları uyarılmamla sıırıslam olduğunda, bir tanesini içime soktu. Çenesi kilitlendi, aleti bana karşı kaya gibi sertleşti. Ama bu anı uzatmak için benimle alay etmeye devam etti.

"Siktir, sikime karşı sıvı ateş gibi hissedeceksin bebeğim. Sen bana binerken o göğüslerin zıplamasını izlemek için sabırsızlanıyorum." Başparmağıyla klitorisimi okşarken parmağını içime doğru kıvırdı.

"Kyle." Bacaklarım titriyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Bana tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye emretti.

Aynada onun gözleriyle karşılaştım. Ve yüzüne yansıyan arzu ateşi tüm tereddütleri eritti. "Sen memelerimle oynarken sikini içime sokmanı, beni derinden becermeni istiyorum."

Nefesini içine çekti, kalbi sırtıma çarpıyordu.

"Öne eğil," diye emretti, bir elini karnımın üzerinde gezdirdi ve beni biraz eğdi. "Ellerini dinlendir

dizlerimin üstünde."

İtaatkâr bir şekilde, avuçlarımı kalçalarına koyarak kendimi sabitledim. Taş gibi sert baldırları avuçlarıma doğru itiliyor, kaba tüyleri gıdıklanıyordu. Yer değiştirdi, parmağını yavaşça kaldırdı. Sonra uzun sikini sıraya dizdi.

İçime batışının görüntüsüyle kendimden geçerek geriye doğru sallandım.

"Harper," diye inledi. "Nasıl uyduğumuzu görüyor musun? Amcığının sikimi yutarken ne kadar güzel göründüğünü görüyor musun? Sanki benim için yapılmış gibi." Elini aşağı kaydırды, klitorisimi okşadı, parmaklarının aletini okşamasına izin verdi. "Benimkini."

Ve öyleydi. Öyleydim.

Bir sıcaklık dalgası beni içine çekerken, ona karşı sallandım. Hareketlerimi karşıladı, yukarı doğru itti ve o kadar derin bir noktaya vurdu ki sanki benim bir parçam haline geliyormuş gibi hissettim.

"İşte bu, Crabby. Sür beni. Kendini iyi hissetmek için beni kullan. Sikimin her yerine boşalmanı istiyorum."

Meme uçlarını çimdiklediğinde, karnımın alt kısmındaki ısı alevlendi ve beni sınıra daha da yaklaştırdı. Vücutlarımızın birbirine çarparken çıkardığı pis sesler, yansımamızın görüntüsüyle birleştiğinde, her açıdan, hepsi çok fazlaydı.

Başımı öne eğerek, "Çok yaklaştım," diye bağırdım.

Mükemmel bir basınçla göğsümü sıkıştırırken, çekerken ve bükürken daha hızlı pompaladı. Bu his bacaklarımı titretiyordu. Gittikçe daha yükseğe çıktım. Daha hızlı sallanıyordum. Kalbim çarpıyor ve cehennem gibi yanıyordu. Sonunda, sıcak bir zevk patlamasıyla, horozunun etrafında tekrar tekrar nabız atarak boşaldım.

"Evet. İşte bu," diye inledi. "Siktir, Harper. Mengene gibisin. Lanet olsun." Daha hızlı pompaladı, nefesleri daha düzensiz hale geldi. Ta ki kalçalarımı kavrayıp beni sıkıca tutana ve boşalırken adımı haykırana kadar.

Sandalyeye yığıldı, beni de yanına çekti, nefes alıp veriyordu. Kolları belime dolandı ve dudakları çıplak omzuma yapıştı.

"Bu hayal edebileceğim her şeyden çok daha iyiydi," diye mırıldandı tenime karşı.

"Evet." Kollarında iki büküm oldum. Bu hareket onun benden uzaklaşmasına neden oldu ama daha yakın olmam gerekiyordu. Başımı omzuna yasladım ve burnumu boynuna dayadım.

Bir elini indirdi ve önce bir topuğumu, sonra diğerini ayağımdan çekerek bir gümbürtüyle yere düşmelerine izin verdi.

"Gel hadi. Seni temizleyelim."

Geri çekilmeme fırsat vermeden beni kaldırdı ve vücuduna bastırdı, sonra da büyük banyoya girdi. Duşa başlarken beni ısıtmalı fayans zemine oturttu. Camın diğer tarafındaki geniş alanda, tavandan ve iki duvardan su fışkırıyordu. Buhar odanın geri kalanına yayılmaya başladığında kolumdan tutup beni içeri çekti.

Tanıdık görünümlü bir şişe aldı ve avucuna bir miktar sıvı fışkırttı.

"Şampuanım sende mi?"

"Fikrini değiştirip geceyi burada geçireceğini umuyordum." Şişeyi tekrar çıkıntının üzerine koydu ve ellerini birbirine sürttü. Sonra yaklaştı ve sabun köpüklerini kafa derime ve saçlarıma masaj yaparak sürdü. "Geri dönmen için bunu doğru yapmak istedim."

Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. "Seninle zaman geçirmek istemem için mükemmel olman gerekmediğini biliyorsun, değil mi?" O zaten çok iyiydi. Çok mükemmeldi. Ona ayak uydurmak neredeyse zordu.

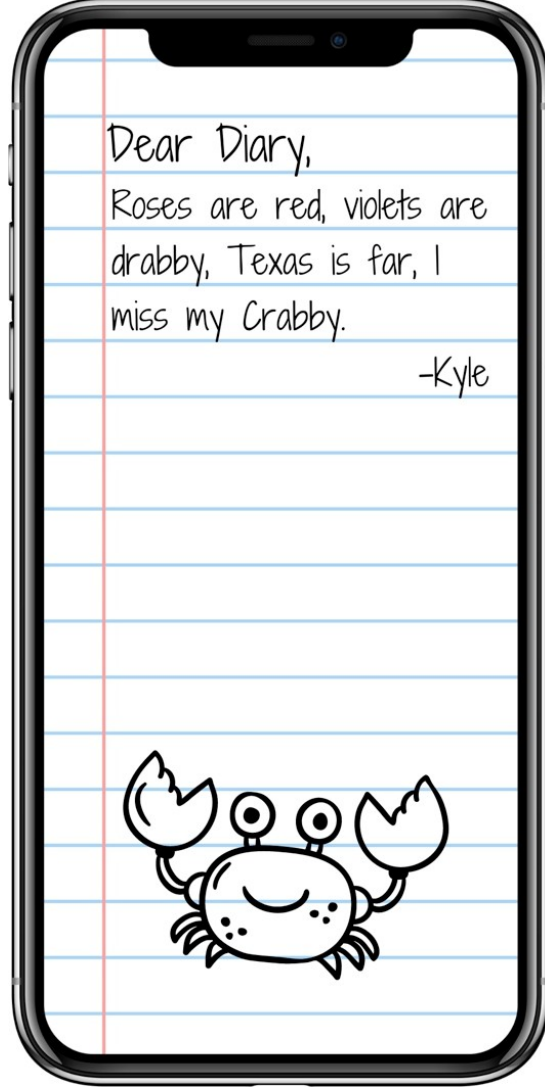
"Biliyorum." Saçımdaki sabunu duruladı, her hareketi nazikti. Sonra öne doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Ama denemek istiyorum. Bunu hak ediyorsun."

Kalbim tekledi ve normal atışına döndüğünde farklı hissettirdi.

Öyleydi de, çünkü Kyle Bosco kalbime geri dönüşü olmayan bir şekilde girmişti. Ona sırlıslıkla aşık olmuştum. Ve bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ARALIK 23

Crabby: Çok tatlısın ama ben olsam yazarlık kariyeri için günlük işimi bırakmazdım.

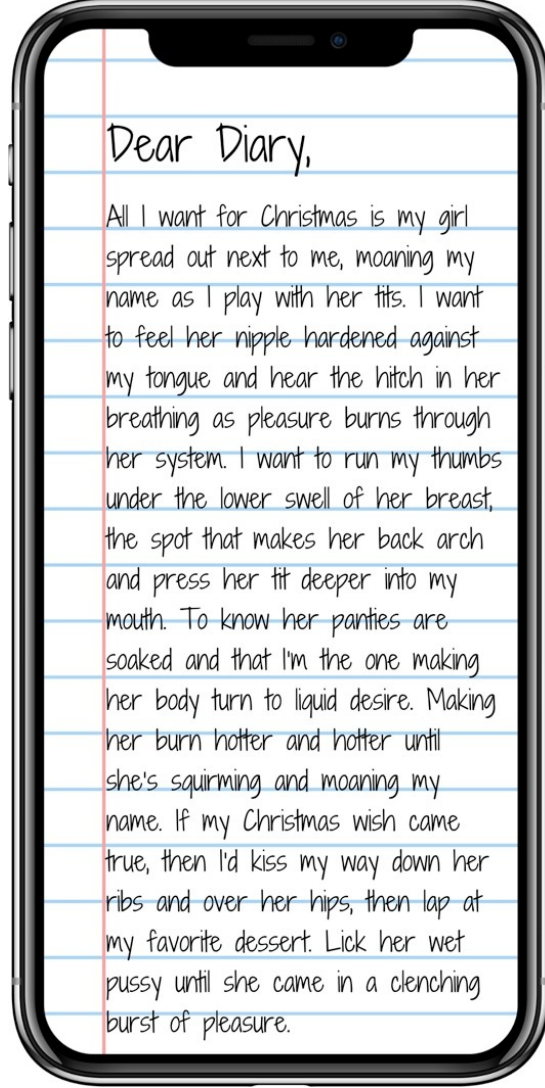
Ben: Bence bu iyiydi.

Sıkıcı'nın bir kelime olduğundan bile emin değilim.

Ben: Google'da sıkıcı kelimesinin tanımının ekran görüntüsü.

Crabby: Tamam, düzeltiyorum.

24 Aralık

Crabby: Tamam, sözümü geri alıyorum. Yazın o kadar da kötü olmayabilir.

Ben: Bu hiç seksi değildi...

Çocuklarla kahvaltı yapıyorum. Şu anda seninle mesajlaşmak yanlış geliyor.

Ben: Yağmur kontrolü?

Crabby: Belki...

25 Aralık

Mutlu Noeller. Umarım eğlenceli bir sabah geçirirsiniz.

Crabby: Hediyeleri açan çocukların resimleri.

Crabby: Onlara yeni formalar ve seni izlemeleri için Florida'ya uçak biletleri mi aldın?

İlk bahar için size ihtiyacım var.
Dördüncü bilet Piper'a yardım etmesi için birini getirebilmen için. Belki Ashley.

Crabby: Kyle.

Crabby: Harper'ın bir notu kalbine bastırıp sulu gözlerle gülümsediği selfie.

Tek istediğinin zaman olduğunu söylemiştin. Yani Instacart bu hafta market alışverişlerini bırakacak ve araban yağ değişimi ve lastik rotasyonu için planlanmış. Aracınızı evinizin otoparkından alacaklar ve Benzin deposu dolu olarak geri getir. Cam yarın ve Perşembe günü Piper'ı terapiye götürecektir (inanın bana bu sizin için olduğu kadar onun için de bir hediye. Ashley'i görme fırsatını asla kaçırmaz) ve Zara her iki sabah da Sam'i oyun randevuları için alacak. Jacki'ye yarın ve Perşembe günü senin için çalışırsa ikramiye vermeyi teklif ettim.

Ve temizlik servisim Cuma günü evinizde olacak. Bu şekilde, istediğinizi yapmak için iki gün vaktiniz olacak.

Harikasın.

Crabby: Ve benim sana aldığım tek şey iç çamaşırı ve votkalı krem şantiydi.

Ben: 😬

Ben: En azından bir resim alabilir miyim?

Crabby: Siyah dantel tek parça ve kırmızı dantel bralet ve tanga resmi.

Ben: Lanet olsun, şu anda bunları vücudunda görmek için neler vermezdim.

Crabby: Eve gelir gelmez bebeğim. Söz veriyorum.

Bana bebeğim dedin!

Ben: Yukarı aşağı zıplayan bir adamın GIF'i

26 Aralık

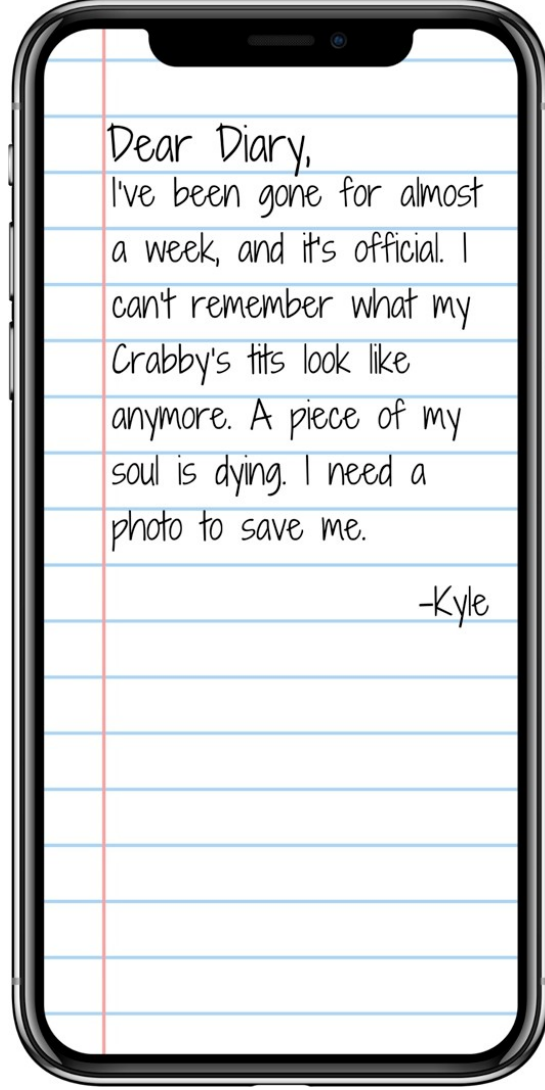
Crabby: Dünya senin olduğunu nasıl bilmiyor?

27 Aralık

Crabby: Hayal gücünüz en iyi resim türüdür.

28 Aralık

Acımasızsın.

Crabby: Göğüslerinin fotoğrafı.

Günümü güzelleştirdin. Bunun için çok mastürbasyon yapıyorum.

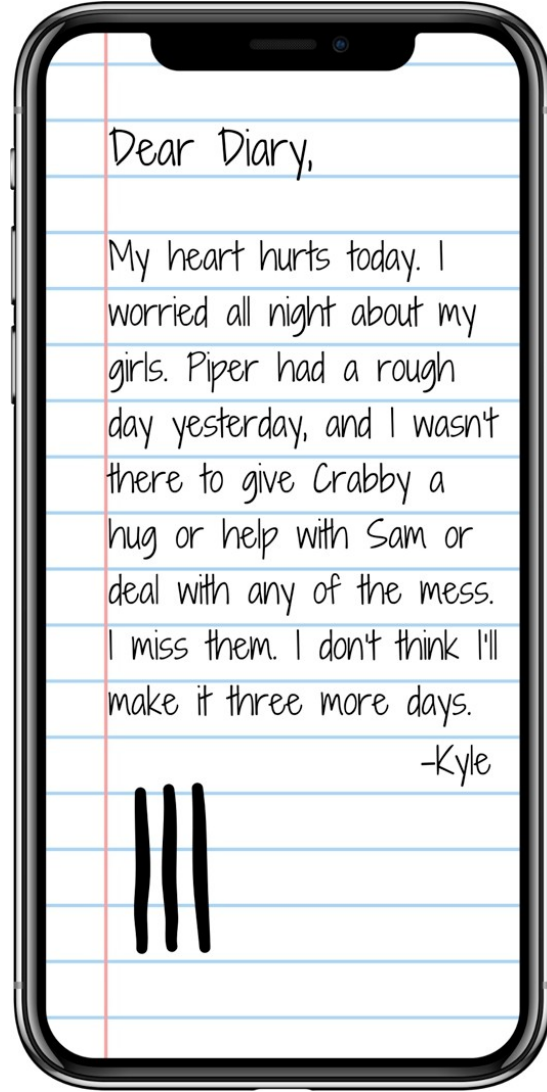
29 Aralık

Crabby: Gelecek sezon boyalı tırnaklar sizin için bir şey olacak mı?

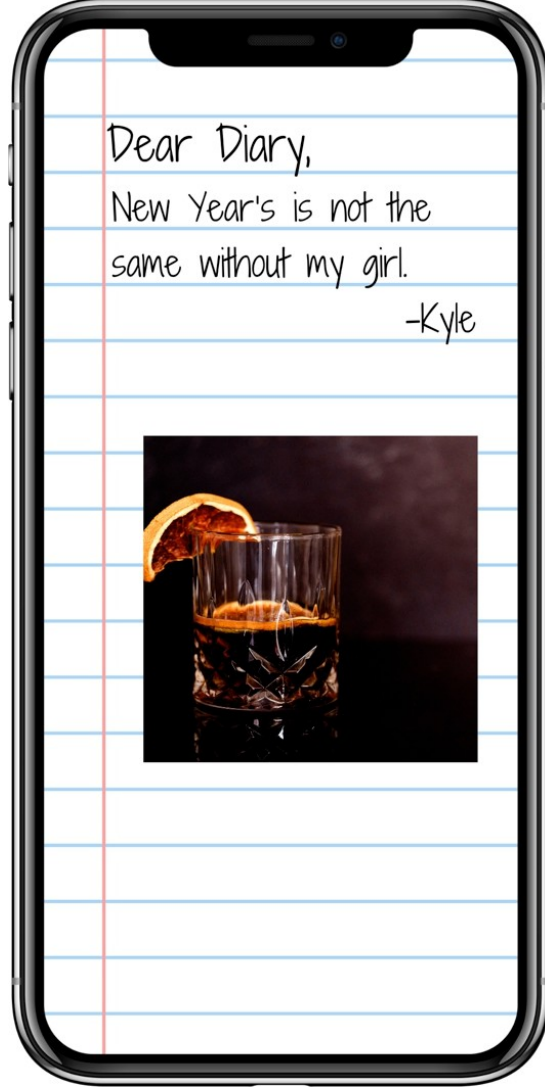
Ben: Manikürcüm beni bırakmadığı sürece.

30 Aralık

Crabby: Biz de seni özledik
bebeğim.

Ben: Daha gece yarısı bile olmadı. Bu erken geldi.

Kyle: Biliyorum ama ekstra hüzünlüyüm, bu yüzden manevi desteğe ihtiyacım var.

BEN DE MAVIYDIM. Saat gece yarısından bir saat önceydi ve ne kadar zamandır bilmiyorum, ilk kez bunalmış ve bitkin olmak yerine yalnızdım. Tüm mesajlaşmalara ve telefon görüşmelerine rağmen Kyle'ı özliyordum, çocuklar da öyle. Onun haftalarca olmayacağı bahar antrenmanları berbat geçecekti. Hepimiz için.

Çocuklar birkaç saattir uyuyorlardı. Yeni yılı sekizden biraz önce kutlamıştık ve Kyle da FaceTime üzerinden bize katılmıştı. Daha sonra o dışarı çıktı ve ben de çocukları sekiz buçukta yatırdım. Eğer Kyle bana top düştüğünde onunla FaceTime'da görüşeceğime dair söz verdirmeseydi şimdi uyuyor olacaktım. Hâlâ dışarıda olacağından emindim ama gece yarısı beni görmek istediğini bilmek, bensiz eğlenme fikrini daha az acı verici kılıyordu.

Televizyonda Ryan Seacrest'in Yeni Yıl Rockin' Eve programı vardı ve tam uyumaya başlamıştım ki kapı çalındı ve irkildim.

Kanepede doğrulduğumda kalbim hızla çarpıyordu. Burada kim vardı? Belki Trevor? Kızlar bu gece onunla birlikteydi, belki de onlar için yardıma ihtiyacı vardı? Kendimi kaldırdım ve kapıya doğru yürüdüm, giderken pijamalarımı düzelttim.

Kapıyı çekip açtığımda kalbim tekledi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kyle?"

"Mutlu yıllar, Crabby." İçeri girdi ve bavuluyla çantasını yere bıraktı. Sonra bana sıkıca sarıldı. Dudakları dudaklarımda, kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve beni duvara yasladı. Dili ağzıma hükmederken tüm vücudunu benimkine yasladı.

İkimiz de nefessiz kaldığımızda geri çekildi ve alnını benimkine yasladı. "Yeni yıla sensiz başlayamazdım."

"Burada olmana gerçekten çok sevindim," diye mırıldandım çenesinin sert derisine karşı.

İki eliyle kıçımı tutarak beni kaldırdı. Sonra bacaklarımı kalçalarına doladı. "Bunu odana götürebilir miyiz, böylece siyah danteli deneyebiliriz? Yeni yıla aletim içindeyken girmeyi çok istiyorum."

Beni kısa koridordan aşağı taşıırken kıkırdadım. "Yine de sessiz olman gerekecek."

"Oh, Crabby." Başını salladı ve sırıttı. "Her zaman inleyen ve adımı bağırın sensin."

"Kapa çeneni." Omzuna vurdum.

Yatak odama girdiğimde beni ayağa kaldırdı ve kapıyı arkamızdan kilitledi. "Tanrım, seni özledim," dedi ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Onun burada olması dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, döndüğünde ne yapacağıma dair bir planım olduğunu unutmuştum. Eli atletimin altından kayarken boynuma öpücükler kondurdu.

"Kyle, bekle."

"Hmm?" diye mırıldandı tenime karşı, titreşim içime ürperti gönderdi.

"Kyle?"

Geri çekildi, alnı endişeyle kırışlıyordu.

"Buzdolabından krem şantiyi getirebilir misin?"

Dudakları midemi altüst eden bir sırtışla yukarı kalktı. "Krem şanti. Kızım bu gece sapıkça mı hissediyor?"

"Belki." Nazikçe, parmağımı göğsünde ve karın kaslarında gezdirdim. Tam kotunun düğmesine ulaştığımda kolumu yakaladı. Bileğimi ağzına götürerek kaldırdı. Tenime yumuşak bir öpücük kondurmadan önce bir kez ısırıldı.

"Çabuk olacağım," diye söz verdi.

O kapıdan çıkar çıkmaz. Hemen şifonyere koştum ve aldığım siyah iç çamaşırını çıkardım. Yatak odasının kapısı açıldığında ikinci askıyı omzuma geçirmiştim.

"Siktir." İnledi ve hemen kot pantolonunu düzeltti.

"Beğendin mi?" Gözleri beni kaplayan file ve dantelin her santimini yerken sordum. Bana verdiği karşılık, sahip olabileceğimi bilmediğim bir güven verdi.

"Hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın." Elindeki kutuyu salladı ve beyaz kapağını açtı.

"O kadar hızlı değil. Bu benim için." Kutuyu ondan alırken sırtıttım.

"Ooh, bu gece alıngan." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Emirleri veren sen mi olacaksın?"

"Evet." Kyle'ın doğal olarak iddialı kişiliği devreye girmeden önce yaklaşık beş dakika boyunca emindim. "Gömleğini çıkar."

Sırtarak başının üzerinden geçirdi. Onu gördüğümde nefesim kesildi. Bu hiç eskimedi. Bir an için onu öylece içime çektim, göğsündeki her bir kabarıklığı ve kas kıvrımını izledim. Göğüs kasları gerilirken dişlerim alt dudağıma bastırdı.

Göster.

Kafamı kaldırdığımda onu tamamen parlarken buldum. "Seni tahrik etmeme bayılıyorum, Crabby."

"olduğumu kim söyledi?" Alay ettim.

Bir elini uzattı ve tek parça elbisemin eteğini yakaladı. "Kontrol edeyim mi?" Parmağı zar zor altımdan geçti ama bu beni ürpertmeye yetti. Gözleri hınzırca parladı. "Ne diyordun?"

Ukalalığın bu kadar sevimli olabileceğine asla inanmazdım.

"Yetkinin bende olduğunu söylüyordum."

Kutuyu salladığımda kutuya odaklandı ve beyaz kapağa bastığımda gözleri kocaman oldu ve bir topak beyaz krem fışkırarak göğüs kafesini boyadı. Dişlerinin arasından bir nefes tısladı.

Kalbim hızla çarparken, göğsünden hafifçe yalamak için öne doğru eğildim, dişlerimin meme ucunu sıyırdığından emin oldum.

Ben daha yutkunamadan elini boğazıma doladı ve omurgamda bir heyecan yarattı. Ağzımı kendi ağzına doğru zorladı ve dilini dudaklarımın arasına sokarak krem şantiyi benimkinden yaladı.

"En sevdiğim iki tat," diye homurdandı beni yatağıma doğru iterken.

Beni yere yatırmadan önce döndüm. "Yetki bende, unuttun mu?"

Üzerime doğru gelerek kıkırdadı.

"Pantolonunu çıkar ve uzan." Tek kaşımı kaldırarak kutuyu salladım.

Pantolonunu çıkarmadan önce düğmelerini yavaşça açarak bir gösteri yaptı. Sonra sadece boxer külotuyla yatağa uzandı ve bileklerini başının üzerinde birleştirdi.

Bir an için onun üzerinde durdum ve manzaranın tadını çıkardım. Mükemmel olarak tanımlanabilecek vücudundaki her kıvrım ve kas kabarıklığı. Bronz teni beyaz yorganın üzerinde nasıl da parlıyordu. Boxerının siyah malzemesine sert ve uzun bir şekilde bastıran şişkinlik. Onu hissetmeyi arzuladığım için içimde yavaş yavaş bir yanma oluştu.

"Elinden geleni yap, bebeğim."

Sesindeki meydan okuma beni sersemliğimden çıkardı. Kutuyu tekrar sallayarak kalçalarına tırmandım. Sonra bacaklarımı onunkilerin iki yanına yerleştirdim, böylece siki kalçalarımın tepe noktasıyla aynı hizaya geldi. Yavaşça sallandım, aletin bana doğru zıpladığını hissettim. İnledi ve gözleri kapandı. Bir kez daha salladım ve bu sefer göğsünün ortasından aşağıya bir çizgi halinde krem şanti gönderdim.

"Kahretsin. Bu çok soğuk," diye tısladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, zavallı bebeğim. Ben bakarım." Yavaşça, üstten başlayarak

Aşağıya doğru yaladım, dilimle kasların her çizgisiyle alay ettim. Her yalayışında karın kasları daha da geriliyordu. İç çamaşırının bel yaklaşırken aşağı doğru kaydım.

Kenarıyla oynadım. Sonra başımı eğip kumaşın üzerinden ereksiyonunun kabarıklığına bir öpücük kondurdum.

"Lütfen." İnledi, kalçaları zıplıyordu. "Lütfen bana o ateşli ağzın etrafımda olduğunu söyle."

Ona gülümsedim. "Sabır, Bay Bosco."

Bu emre karşılık olarak gözleri parladı.

Kendimle gurur duyarak siyah bel bandına geri döndüm. Aşağı çekebilmem için kalçalarını kaldırdı ve kumaştan kurtulduğu anda siki yukarı kalktı.

Başparmağımla sırtındaki damarın izini sürdüm. "Mmm." Öne doğru eğilerek onu kızdırdım, ağzımı sadece

uzunluğundan birkaç santim uzakta. Nefesim aletine değdiğinde nefesi kesildi.

Geri çekildim. "Oh, bekle, unuttum."

Bir küfür savurdu ama elime aldığım krem şantiyi görünce hemen ağzını kapattı.

Beyaz kremi sikinin alt tarafına püskürterek ondan keskin bir tıslama sesi çıkardım. Sonra bir yalamada dilimi kökünden ucuna kadar gezdirdim. Onu yumrukladım, başını iki kez daire içine aldım ve sonunda ağzıma aldım.

"Lanet olsun." Vücudu kilitlendi. "Soğuk ve senin sıcak ağzın." İnledi. "Siktir, bebeğim." Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni yerimde tuttu. "Evet, aynen böyle." Aleti boğazımın arkasına çarptı ve öğürmememe neden oldu. "Sikimin üzerinde öğürürken çıkardığın ses çok ateşli."

Eliyle bana rehberlik ederken, üzerinde çalıştım, ucuyla alay ettim ve sonra onu tekrar derinlere götürdüm. Kutuyu bıraktım ve taşaklarıyla oynamak için uzandım.

"Evet, çekiştir onları." Kalçaları yataktan fırladı. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor."

Tekrar yaptım ve inledi. "Dur."

Saçımı çekerken kafa derim karıncalandı. Ama onu görmezden geldim. Ellerimi kıcının altından geçirdim ve kendimi ona kitledim. Yukarıya bakarak, onun üzerinde çalışmaya devam ettim. Nefes nefese kalmış, vahşi gözlerle bana bakıyordu. Ve onu derinlere çektim.

"Crabby." İnledi, saçlarımdaki tutuşu beni çekmekten sıkıca tutmaya dönüştü. Kalçaları yataktan fırladı ve sikinin ucu boğazıma çarptı. "Kahretsin." Eli saçlarımda sıkılaştı ve bacakları altımda gerildi. "Boşalacağım." Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki aleti nabız gibi atmaya başladı ve derin bir iniltiyle sıcak sıvı ağzıma geldi. Yutkunarak, tüm vücudu gevşeyene kadar hareketime devam ettim. Onu bıraktığım anda beni yukarı çekti ve ağzını ağzıma bastırdı.

"Kahretsin, ağzın mükemmel," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sesi rahatlamış ve mutluluktan uçmuş gibiydi.

"Seni yıprattım mı?" Alay ettim.

Alay etti. "Bu harikaydı ama bir hafta oldu, o amcığın etrafımda kasıldığını hissetmeye ihtiyacım var."

Bir kolunu belime dolayarak, sırtüstü yatmam için döndü ve üzerimde durdu. Parmaklarını iç çamaşırımın askılarına geçirerek onları kollarımdan aşağı kaydırды ve göğüslerimin serbest kalmasını sağladı.

"Ama önce..." Alaycı bir gülümsemeyle kutuyu kapdı. "Sanırım bir sıra almalıyım."

Dudaklarımı büzdüm. "Çünkü sen çok iyi bir çocuktun."

"Senin için her zaman iyi bir çocuk olacağım."

Soğuk meme ucuma çarptı ve ciyaktı.

Derin kıkırdaması omurgamda yankılandı. "Seni ısıtacağım bebeğim." Eğildi ve meme ucuma yapıştı, diliyle alay etti ve oynadı, sıcak ağzıyla soğuk krem şanti arasında ben titreyip yalvarana kadar geçiş yaptı.

"Kyle," diye inledim.

Siyah danteli kalçalarımın üzerinden geçirip çıkardı, sonra bir elini kalçalarımın arasından geçirip iki parmağını içime soktu.

İnledi. "Benim için çok hazırsın, Crabby."

Başparmağıyla klitorisimi okşadı, etrafında küçük daireler çizerek omurgamda zevk patlamaları yarattı.

"Evet." Ona doğru eğildim. Yer değiştirdi ve gözlerim kapandı. "Bu çok iyi hissettiriyor"- soğuk bir krem patlaması etime çarptı

-"Soğuk." Kelimeleri öksürerek söyledim.

"Sadece tatlımın üzerine biraz krem şanti istedim." Kalçalarımın bir krema daha fışkırırken kıkırdadı. "Şimdi bu pisliği temizleyelim."

Krem şantiyi yalayarak oynadı. Sonunda dilini bana karşı düzleştirmeden önce benimle alay ediyordu ve bir inilti göğsümden çıkıp etrafta yankılandı

bizi. Dilinin her kıvrılışında serbest kalmaya daha da yaklaşıyordum ve klitorisimi emip bir parmağını içime soktuğunda, sonra iki parmağını soktuğunda inledim.

Onun durmasını hiç istemedim. Zonklama içimde o kadar derinleşmişti ki nefes nefese kalmıştım ve titriyordum. Bacaklarım titriyordu. Dili iki kez daha fiske vurdu ve ben koptum. Zevk o kadar hızlı içime işledi ki nefesim kesildi. Bütün zaman boyunca benimle kaldı, zevkin son damlasına kadar yaladı. Dudaklarını dudaklarıma bastırana kadar yavaşça karnımdan ve göğsümden yukarı doğru öperken vücudum yatağa doğru sarktı.

"Döndüğüme sevindin mi bebeğim?" Sırıttı ve elini tekrar kalçalarımın arasına kaydırды.

İnledim, vücudum onun için yeniden ısınmıştı. "Evet ve beni becermeni istiyorum."

"Dileğin benim için emirdir."

Elini geri çektiğinde inledim ama dokunuşunun yokluğundan şikâyet edemedim bacağımı kalçasına geçirdi, hizaya geldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak içime girdi. Dili hareketleri taklit ederken yavaş ve eşit vuruşlarla hareket etti. Her yerimi sahipleniyordu. Bu şekilde hareket ettik, ten tene, birbirimizi kullanarak, nefeslerimiz birbirine karıştı ve vücutlarımız krem şantiyle yapış yapış oldu.

"Daha sert, bebeğim," diye yalvardım.

"Yetki sende." Kollarımı kavradı ve başımın üzerinde kilitledi. "Ve sen benimsin." Sertçe itti, hızla vurdu, içimde öyle bir zevk dalgasına neden olan o noktaya çarptı ki gözlerimin odaklanması imkansızdı. "Benimsin," diye tekrar gıcırdadı. "Söyle."

"Ben seninim," diye nefes nefese kaldım. "Evet." Sırtımı yataktan kaldırıp ona doğru ittim. "Evet, tam orada," diye bağırđım.

Ağzımı kendi ağzıyla kapatıp dudaklarımdan çıkan iniltiyi yuttuğunda ses kesildi.

Derinlemesine itti ve çarpışan bedenlerimizin yankısının odayı doldurmasına neden oldu.

"Gelmene ihtiyacım var," diye homurdandı dudaklarıma karşı.

Ben daha fazla dayanamayana kadar meme ucumla oynayıp çimdikleyebilmek için yer değiştirdi. Bir coşku dalgası içimi sarstı. Ve ben onun adını haykırıp şiddetli bir patlamayla boşaldığımda, o sesi yuttu.

"Siktir." Kendi kontrolünü kaybedip çılgınca içime girerken inledi. "Siktir, Harper," diye tekrarladı siki içimde zıplayıp nabız gibi atarken. Sonunda üzerime yığıldı ve iki nefes boyunca, bizi döndürmeden önce ağırlığı bana baskı yaptı.

Beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü, kalplerimiz yavaşlarken ve nefeslerimiz eşitlenirken bana sarıldı.

"Hadi, seni temizleyelim." Hızlı bir duştan sonra, Kyle boxer külotunu yerden aldı ve içine girdi, ardından kot pantolonunu giydi.

Midem bulandı. Bana seksten sonra hep gittiğini söylemişti ama aptalca bir şekilde benimle kalacağını düşünmüştüm.

"Glütensiz bir kek ya da meyve ya da her neyiniz varsa alıp geleceğim." Kapıdan çıkıp gitti.

Batma hissi yerini kıkırdamaya bıraktı. Seksten sonra yemek yemek konusunda şaka yapmıyordu. Yatağa tırmandım ve vedasına hazırlandım.

Ama elinde iki muzla odaya döner dönmez kot pantolonunu çıkardı.

"Kalıyor musun?"

"Elbette. Olmak isteyeceğim başka bir yer yok Crabby."

Yanımda kayarken kalbim göğsümde sıkıştı. Ondan neden şüphe ettiğimi bile bilmiyordum. Onu içime çekerken içime bir sıcaklık yayıldı, bir kez olsun birine güvenebileceğimi kesin olarak biliyordum.

"KYLE BURADA MI YAŞIYOR?" Dönen kapılardan geçip yüksek binasının lobisine girdiğimizde Sam sordu.

"Evet, ve en iyi şekilde davranmamız gerekiyor, tamam mı?" Onu ve Piper'ı asansör kabine doğru yönlendirirken söyledim.

Wesley ayağa kalktı ve büyük masanın etrafında dönerek bize yöneldi.

Geçen seferki gibi gitmem gerektiğinin söylenmesine hazırlandım.

yerine bana sıcak bir gülümseme verdi. "Harper."

"H-hi," diye kekeledim, beni hatırlamasına şaşırmıştım.

Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım, o da haftalar önceydi.

"Siz Piper ve Sam olmalısınız," dedi çocuklara başını sallayarak. Dudaklarını birbirine bastırarak tekrar bana odaklandı. "Park etme konusunda sorun yaşadınız mı?"

"Uh." Tüm bu karşılaşma beklediğimin tam tersiydi, bu yüzden yönümü bulmakta zorlanıyordum. "Cam akşam yemeğini almaya gitmeden önce bizi bıraktı."

"Ah. Tamam. Eğer arabayla gelerseniz, garaj girişinde bana zil çalın ve burada olduğunuzu bildirin. Park edebilirsin

aşağıda ayrılmış alanlar. Özellikle çocuklarla birlikte işinizi çok daha kolaylaştırıyor."

"Teşekkürler mi?" Dedim ama kelime daha çok bir soru gibi çıkmıştı.

"Söz veriyorum." Ellerini dua eder gibi birbirine bastırdı. "Hizmetinizdeyim. Yanlış bir başlangıç yaptık. Dediğim gibi, Kyle bazı önemli ayrıntıları atladı. Ama artık biliyorum." Gülümsedi.

Bu Kyle'a benziyordu. Her zaman başkaları için önemli olan ayrıntılara odaklanmazdı. Diğer zamanlarda, açıkça çizgiyi aştığı söylenene kadar bir kişinin işine burnunu sokardı. Ama Piper'ın terapisi konusunda harikaydı. Parasını ödemem konusunda beni hiç zorlamamıştı. Aslında bu konuyu bir daha hiç açmadı, bu da duygularımı önemseydiğini gösteriyordu.

"Gel hadi. Sizi asansöre bindireyim." Wesley bize yol gösterdi ve paslanmaz çelik kapılar açıldığında o da içeri girdi ve bir anahtarlık gösterdi. Sonra en üst katın düğmesine bastı ve tekrar dışarı çıktı. "Gecenin tadını çıkarın."

Kapı kapanır kapanmaz Piper, "Kokuyor," diye duyurdu.

Kalbim sıkıştı. En azından bu açıklamayı yapmak için onun gitmesini beklemişti.

"Herkes kolonyanın kötü koktuğunu düşünmüyor," diye hatırlattım ona on bininci kez.

Asansör en üst katta açıldığında, Kyle fuayede bizi bekliyordu. "Hey, çocuklar. Evime hoş geldiniz."

"Neden kokmuyorsun?" Piper kaşlarını çatarak sordu. Bağlam konusunda yardım almak için bana baktı.

"Kolonya," diye mırıldandım.

"Oh." Piper'ın önünde diz çöktü. "Kardeşimi tanıyor musun? Ryan'ı? Kokuları sevmez. Tıpkı senin gibi."

Kızım gözlerini kaçırmadan önce bir süre doğrudan ona baktı.

"Annem her zaman her şeyin kokusuz olmasına dikkat ederdi," diye devam etti Kyle. "Giymemeye alıştım. Hâlâ da kullanmıyorum."

Piper, "Asla kokmamamı istiyorum," dedi ve onun yanından geçip gitti. Kokma, konuşma bitmiştir. Keşke duygularını her zaman bu kadar kolay ifade edebilseydi.

Gülümseyerek elimi Kyle'a uzattım.

Aldı ve ayağa kalktı, sonra çocukların peşinden koşmadan önce bana hızlı bir öpücük verdi. Belli ki onları ilk kez ağırlayacağı için gergindi. Bu Piper için bir emsal teşkil edecekti. Bu konuyu konuşmuştuk ama eğer çıkmaya devam edeceksek onun da burada olmaya alışması gerekiyordu. Bizim eve yeterince gelmişti.

"Buraya ilk gelişiniz olduğu için sizi gezdireyim." Onlar oturma odasına aval aval bakarken Kyle onlara yetiştii.

Ben de odaya girdim ve hemen değişiklikler gözüme çarptı. Bar taburelerinden ikisi çocuk dostu, kolayca devrilmeyen ve takla atmayan tırmanma tabureleriyle değiştirilmişti. Çocukların evlerinde olduğu gibi arkalıklı bir çift puf sandalye televizyonun önünde oturuyordu ve bir köşede küçük bir masa ve sandalye takımı vardı. Ve hepsi bu değildi.

"Şuradaki eşyalar." Kyle odanın sandalyeler ve kitap raflarıyla dolu bölümünü işaret etti. "Bazıları kırılabilir, o yüzden bunlardan kaçınmaya çalışalım. Ama bu alan." Geçen ay sadece birkaç Lego seti barındıran ama şimdi oyuncaklarla dolu olan rafları işaret etti. Bir şehir gibi tasarlanmış kocaman bir halı vardı, önünde araba sürmek için yollar serilmişti ve bir tarafına da bir Lego masası kurulmuştu. "Bu alanda çılgınca oynayabilirsiniz."

"Bu çok havalı." Sam kırmızı şeker dağıtıcısına doğru atıldı. Tıpkı bir markette sıralanan makinelere benziyordu.

"Bunu onlar için mi aldın?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Kyle tatlılar konusunda oldukça dikkatliydi. Sam'i biraz şımartsa da, Piper'ın diyetine sıkı sıkıya bağlıydı, bu yüzden çok garip görünüyordu.

Ellerini ceplerine sokarak rahatsız bir şekilde kıkırdadı. "Aslında onlar zaten bendeydi. Sadece yerlerini değiştirttim."

Başımı salladım. Tahmin etmeliydim. Adamın tatlıya düşkünlüğü vardı ve belli ki anlamsız şeylere harcayacak çok parası vardı.

"Biri beyzbol şekerleriyle dolu ama yemin ederim hepsi şeker değil." Bir bölmeye dokundu. "Bunda sakız var." Bir diğerine dokundu. "Ve bu da her zaman tavana yapışan o havalı yapışkan ellerle dolu."

Sam makinenin camından bakarak, "Bunlara bayılıyorum," dedi. "Bak. Mavi bir tane. Mavi benim favorim."

"Ben de," diye onayladı Kyle, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. "Bu da ışıklı zıplayan toplar. Pratik yaparken," dedi, "yüksek lisans derecemi almadan önce staj yaparken" - onu izlediğimi fark edince başını eğdi- "yanında çalıştığım kadının gördüğü çocuklar için bir tane vardı. İyi günlerinde onlara çeyreklikler veriyordu ve onlar da bunları ödöl olarak kullanabiliyorlardı. Buna bayılıyorlardı, ben de muayenehanemi açtığımda bir tane alabileceğimi düşündüm."

"Ama o zamana kadar beklemek yerine hemen satın aldın," diye takıldım.

Bu Kyle'a benziyordu. istediğine karar verdiğinde bir fikre yüzde yüz katılırdı. Onu bu kadar güvenilir yapan özelliklerinden biri de buydu.

"Çeyreklikleri nereden bulabilirim?" Sam bir aşağı bir yukarı zıplayarak sordu.

Kyle, alışık olmadığı bir ortamda hızla gözlerini kırptıran Piper'ı izliyordu, elleri hâlâ ceplerindeydi ve yüzü bir endişe maskesiydi.

"bir şeyler alırız," dedi ve bir an için sadece Sam'e odaklanmaya gösterdi. "Önce size evimin geri kalanını göstermek istiyorum." Sonra Piper'a bir adım daha yaklaştı. "Hey, Pipe, sana burayı göstereyim." Koridorda odasına doğru yürüdü, ama odasına gitmek yerine

sonunda, efendinin olduğu yerde, ilk kapıda durdu. "Sam, bu odanın karşısındaki odayı kontrol edebilirsin."

Kapıyı açtı ve ışığı yaktı.

Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Odanın dörtte biri Piper'ın evdeki yatak odasının bir kopyasıydı. Yatağının ucundaki kutular. Çiçek çekmeceli şifonyer. Hatta üzerinde posterinin olduğu beyaz yatak başlığı, beyzbol çarşafı ve Boston Revs ağırlıklı battaniye. Sevdiği puf koltuk, bir kitaplık ve bir masanın yanındaydı.

"Onun için burada bir oda mı hazırladınız?" diye sordum, göğsüm o kadar gergindi ki kelimeler zar zor duyuluyordu.

Benim aksime, Piper şok olmadı. Hayır, mutlu bir şekilde büyük pufuna doğru yürüdü ve üzerine oturdu. Sonra yanındaki küçük masanın üzerinde duran mavi kulaklıklara uzandı. Kulaklarına taktığında gözlerini kapattı ve neredeyse gülümsediğine yemin edebilirim. Alanın geri kalanı bir mesleki terapi odası gibi düzenlenmişti. Bir top havuzu, mini bir trambolin, çeşitli şekillerde minderler, büyük bir egzersiz topu, bir mermer duvar ve bir çocuğun arasında emekleyebileceği büyüklükte bir çeşit silindir. Bir de uzak köşede duran bir masa ve sandalyeler.

"Burada kendini rahat hissetmesini istiyorum." İç çekti. "Senin ve benim evim arasındaki farkların onu bunaltacağını biliyordum. Bu taraftan." Puf koltuğunda oturan onu işaret etti. "Benim evime alışma sürecini kolaylaştırabilir."

Elimi kalbimin üzerine bastırdım. "Sen-"

"Beklediğin deli mi?" diye sordu dudaklarını umutla kaldırarak.

Kıkırdayarak yanağından öptüm. " gibi bir şey."

"Anne, bu çok havalı," diye bağırdı Sam. "Buraya gel."

Duygularımı bastırarak koridorun karşısına geçtim, Sam ranzalı bir kaleden kaydırakla aşağıya iniyordu. Bu oda her çocuğun rüyasıydı. Bir duvara monte edilmiş bir salıncak da dahil olmak üzere tam bir orman jimnastiği. Ve kale ile

kaydırak aslında bir yataktı. Sandalyeli bir oyun alanı ve kaya tırmanma duvarı olan başka bir oyun alanı vardı.

"Tanrım, Kyle. Artık asla gitmek istemeyecekler."

Arkamdan geldi ve beni göğsüne doğru çekti. "Ben de bunu umuyorum. Hepinizi olabildiğince sık burada istiyorum. Hatta buraya taşınırsanız çok sevinirim."

"Oyalanmayı bırak." Başımı eğdim ve salladım. "Bunu kastetmiş olamazsın."

Ana kapı çarparak konuşmamızı böldü. "Yemek getirdim," diye seslendi Cam.

"Cam Amca," diye bağırdı Sam. "Gelip bunu görmelisin."

Cam koridorda belirdi ve etrafımıza baktı.

"Bunun burada olduğunu biliyor muydun?" Sam sordu.

"Aslında," dedi Cam sırtarak, "Kyle'ın inşa yardım ettim."

"Merak etme," diye beni temin etti Kyle. "Sadece bir avuç fazla parça vardı."

İnledim. "Hiç komik değilsin." Kollarından sıyrıldım. "Ama çocukların tabaklarını hazırlayacağım."

"Hey, Kyle, makineyi çalıştırmak için çeyreklik alabilir miyim?" Sam sordu.

Ben mutfağa doğru yürürken Kyle, "Yemekten sonraya kadar şeker yok," diye cevap verdi. Buraya sadece iki kez gelmişim ve eşyaları nerede sakladığını henüz öğrenmemişim, bu yüzden biraz aramam gerekti ama sonunda tabakları ve çatal bıçakları buldum, sonra da çocuklar için ızgara tavuğu kesmeye başladım. Bu İtalyan restoranını daha önce hiç denememiştik ama sade glütensiz makarna ve ızgara tavuk sunuyorlardı, bu yüzden deneyecektik. Umarım Piper bunun karşısında erimezdi. Ama eğer erirse. Kyle bunun için hazırlık yapmıştı.

Sam elinde bir çeyreklikle koşarak yanından geçti ve bir an sonra koridordan odasına doğru geri döndü. Muhtemelen bir şeye tırmanacak ya da atlayacaktı. Ama Kyle onu izliyordu.

Her zaman dikkat ettiğini ve ileriye düşündüğünü bilmek omuzlarımdan bir ton yükü aldı. Taşınmakla ilgili yorumu bir şakadan ibaret olsa da, geleceğin ne getireceğini kim bilebilirdi ki? Bir an için kesmeyi bıraktım ve

alanı inceledim. Burayı evim olarak hayal edebileceğimden emin değildim. Ama Kyle'ın da dahil olduğu bir geleceği görmek kolaydı.

Cam tezgâha doğru bir adım attı. "Yemeğimi alıp odama gideceğim."

"Zorunda değilsin," dedim ona, içimde bir parça suçluluk duygusu ilerliyordu.

Bana gülümsemesi içtendi ve sabırlıydı. "Açıkçası ben de kızınız gibiyim, değişime uyum sağlamak için zamana ihtiyacım var. Kyle atlıyor ve herkesin onunla birlikte dalgaya binmesini bekliyor. Ve onun için bunca yıl çalıştıktan sonra, onun kaosuna alışacağımı düşünürsünüz, ama-"

Gürültülü bir çarpışma ve ardından gelen bir bağırışla konuşması kesildi.

Ama ağlama olmadı, ben de Kyle'ın halletmesine karar verdim.

Cam boğazını temizledi. "Ama söz veriyorum, zamanla buna alışacağım."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Biz çok fazlayız."

"Ama sen onun tam da ihtiyaç duyduğu kişisin." Cam çantasından bir paket yemek kabı çıkardı ve uzaklaştı.

Bir başka bağırış ve ardından bir kapının çarpılmasıyla bıçağı yere bıraktım ve araştırmaya hazırlandım.

Ben koridora çıkmadan önce Piper, Kyle'ı da peşine takarak uçarak dışarı çıktı.

Yumrukları yüzündeydi ve titriyordu. "Yapamazsın. Yapamazsın. Yapamazsın," diye bağırıyordu.

"Hey, hey. Derin nefes al," hatırlattım.

"Sam'in saçında sakız var," dedi Kyle utangaç bir ifadeyle, yanakları pembeleşmiş ve gözleri büyü müştü. "Sanırım sakızın şeker olduğunu anlatamadım. Top havuzundaydılar. Ve bir şekilde ağzından çıkıp kızın saçına bulaşmış."

Piper'a yaklaşırken ona dokunmamaya dikkat ederek kızıl saçlarını aradım. Yapışkan mavi yumağı bulmak sadece bir anımı aldı. İrkildim.

"Bu benden," dedi Kyle. "Neden Sam'i kontrol etmiyorsun? Berbat hissediyor. Sen bunu yaparken, ben de

sakız."

İçgüdülerim ona hayır demek yönündeydi. Bana iki görevden daha kolay olanını veriyordu. Ama ben daha lafı ağzımdan çıkaramadan beni kollarımın üstünden kavradı ve koridora bakacak şekilde çevirdi.

Pes ettim, nefesimi verdim ve Sam'i bulmak için yola koyuldum. Bulduğumda, Piper'ın odasının köşesinde saklanıyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Hey, dostum." Yere, onun yanına oturdum. "Demek sakız, ha?"

"Buna izin yok," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Nedenini şimdi anlıyor musun?"

Başını salladı, kollarını dizlerine doladı ve sıktı. "Özür dilerim. Sadece denemek istedim. Mavi bir tane aldım ve çok büyüktü. Çiğnedim de çiğnedim."

"Sonra Piper'ın saçına takıldı. Ve muhtemelen acıyordur."

Kaşlarını çattı ve bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzüldü.

"Özür dilerim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Yine de Piper'dan özür dilemelisin."

"Denedim." Burnunu çekti ve yerde yan mavi bir çöp kutusunu işaret etti. "Onu bana fırlattı. Koluma çarptı ve kırmızı bir iz bıraktı." Küçük dudağı titreyerek kolunu yukarı çekti.

"Öpmemi ister misin?"

Başını salladı ve kolunu uzattı.

Öne doğru eğilerek ona hızlı bir öpücük verdim.

"Her şey daha iyi." Gülümsedi. "Tekrar oynayabilir miyim?"

"Kyle'dan dinlemediği için, Piper'dan da saçına sakız bulaştırdığı için özür dileyen misin?"

Bir elinin tersiyle yüzünü silerek başını salladı.

İfadesindeki samimiyet karşısında kalbim sıkışmıştı.

"O zaman tamam."

Tek kelime etmeden ayağa fırladı ve koşarak odasına döndü. Bir süre yerde oturup odayı inceledim,

Kyle'ın düşünceliliğine hayret ediyordum. Ama yardımına ihtiyacı olabileceğini bildiğim için fazla kalmadım.

Oturma odasında, o ve Piper, aralarında bir makasla sakın bir şekilde zeminin ortasında oturuyorlardı.

"Yani tıpkı tırnaklarımı kesmek gibi mi olacak?" Piper sordu. Kyle başını salladı, yüzü ciddiye.

"Tamam." Sesli bir şekilde yutkundu ve makası eline aldı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Kendi kendine kesmesine izin mi verecekti? Anında müdahale etmek istedim. Bunu durdurmak için. Ama ona güveniyordum ve kıza karşı henüz yanlış bir şey yapmamıştı. Bu yüzden olduğum yerde kaldım, yine de kendimi tutamıyordum.

Ancak kendi saçını kesmek yerine çok daha kötü bir şey oldu. Piper dizlerinin üzerinde öne doğru kaydı ve Kyle'ın saçından bir parça kopardı. Sonra tekrar yaptı.

Donup kalmıştım, kalbim boğazımda, nefes alamıyordum, o üçüncü kez kesmeye giderken.

Ve Kyle hareket etmedi. İrkilmedi bile.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Kyle saçları konusunda inanılmaz derecede tuhaftı. Çoğu insanın ona dokunmasına bile izin vermezdi. Ve şu anda sağ tarafında iki, sol tarafında da bir düzensiz parça olması midemi bulandırıyordu. Bahçe makasıyla kavga etmiş gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, midem dibe . "Benim sıram," dedi Kyle sakince, bir elini uzatarak.

Piper makası tartışmadan ona uzattı, ancak makası kaldırırken küçük bedeni kaskatı kesilmiş ve omuzları neredeyse kulaklarına dayanmıştı.

Ama iki klipte sakız çıkmıştı. "Hepsi bitti," diye duyurdu.

"Tıpkı tırnaklarım gibi," diye tekrarladı.

"Evet," diye başını sallayarak ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle kabul etti. "Odamı istiyorum."

"On dakika sonra yemek yememiz gerekecek," diye kaşlarını çatarak uyardı.

Başını sallayarak ayağa kalktı ve sonra odasına doğru yola koyuldu.

"Kyle." Sonunda sıkışık boğazımın arasından zorla adını söyledim.

Bana bakmak için döndü ve yüzümdeki tüm kan çekildi. Aman Tanrım. Çok kötüydü. Çok kötüydü. Bizi asla affetmeyecekti.

" OLDU?" Harper'a doğru döndüm.

Bir çarşaf kadar beyazdı. "Saçın."

Evet, önümdeki kırpıntı yığınınına bakarak bunun korkunç olduğunu tahmin edebiliyorum. En azından kuaförüne gidene kadar ve umarım bu yarın olabilir.

"mi?" Şaka yaptım.

Gülmek yerine dudak büktü ve gözleri yaşlarla doldu.

"Crabby, buraya gel." Ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ağlama. Söz veriyorum tekrar uzayacak."

"Saçın umurumda değil," diye kekeledi. "Senin umurunda. Bizden nefret edeceksin. Hayatını mahvediyoruz. Zor insanlarız. Gürültücüyüz. Dağınığız."

Yarım adım geri çekilerek çenesini eğdim, böylece bana bakmak zorunda kaldı.

"Harper Wallace. Haklısın."

Bir damla gözyaşı kirpiklerini kırdı ve yanağından aşağı süzüldü.

Başparmağımla nemi sildim. "Sen uygunsuz birisin. Hiç istemediğim her şey. Kaçındığım her şey. Yine de şimdi senin her yarının bir parçası olmaman fikrine dayanamıyorum."

Kaskatı kesildi, Piper'a çok benzeyen bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Yanağını okşadım. "Saçlarım yeniden uzayacak. Çocuklar büyüyecek ve daha kolay olacaklar. Bir şeyleri kırıp dökecekler ve mahvedecekler. Ve biz bunların üstesinden geleceğiz. Çünkü önemli olan tek şey biziz."

Omuzları çöktü ve iki kez burnunu çekti. "Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?"

Benden alaycı bir kıkırdama kaçtı. "Oh, ben hiç de mükemmel değilim.

Saçıma bak, Crabby."

Çok ıslak bir kahkaha attı ve bana doğru eğildi. "Ben de senin yarınlarımda olmayacağını hayal edemiyorum."

Bu ifade kalbimi çok etkiledi. Tek duymak istediğim buydu.

"Yapacağımız şey şu," dedim gözlerimin arkasındaki batma hissini bastırarak. "Sen çocukların tabaklarını doldurmayı bitireceksin, sonra onları masaya getireceksin. Ben de saçları toplayacağım. Sonra da en azından birkaç yıl boyunca makinedeki sakızlardan kurtulacağım."

Neyse ki gecenin geri kalanı sorunsuz geçti. Piper şikâyet etmeden yemeğini yedi ve saat sekizde üçü Revs'in arabasına bindirilip evlerine geri götürüldü.

Cam dışarı çıkıp odanın ortasında donup kaldığında ben de son legoları kaldırıyordum.

"Lanet olsun."

"O kadar kötü, ha?" O bana bön bön bakarken sordum. Henüz aynaya bakmamıştım çünkü gerçekten bilmek istemiyordum.

"Evet, o kadar kötü." Gözlerini kırıştırtarak elini ağzına götürdü. "Saçlarını kestirmen gerekecek."

"Bana uyacağını düşünüyorum." Pek sayılmaz. Kimseye yakışmadılar. Elimi saçlarımda gezdirdim, kısa noktalara çarptığımda yüzüm buruştu. Tekrar uzamasını beklemekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Ne yaptın lan sen?" Hâlâ bakıyordu. "Pipo saçımı kesti."

Gözlerini kocaman açarak ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Onu seviyorsun."

Bu bir soru değildi. Ve Piper hakkında konuşmuyordu.

Omuz silktilim. "Evet, dostum. Hepsini seviyorum." Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Başını salladı ve elini tekrar yüzünde gezdirdi. "Ondan kaçıyorum çünkü onu uyuracak bir şey söylemekten korkuyorum. Ailenin ve hatta JJ'in telefonlarına cevap vermiyorum. Herkes bunalımda olduğumu düşünüyor," dedi nefes nefese. "Gerçekten de, kazara yalan ağını çözmekten korkuyorum." Yalınayak, parke zeminde volta atıyordu.

Kaşlarımı çattım, göğsüm gerildi. "Bu dramatik görünüyor. Harper'a hiç yalan söylemedim."

Odanın ortasında donup kalınca alay etti.

"Ona JJ ile olan bağlantımdan bahsetmedim. Bu . Sadece o küçük şey."

"Bu çok büyük bir şey."

İrkildim. Öyle miydi? Belki de haklıydı. Ama umarım Harper'la kurduğumuz ilişki bunu atlatabilecek kadar güçlü ve istikrarlıydı.

"İkisiyle de konuşmalısın."

Beni aniden ele geçiren sinir dalgasını geri yutarak başımı salladım. "JJ'e mesaj atmayı planlıyorum. Bahar antrenmanına gitmeden önce buluşmak için bir zaman ayarlarım. Ondan sonra Harper'la da konuşacağım. Haklısın. Zamanı geldi de geçiyor."

"Tanrı'ya şükür. Bu konuda stres yapmaktan çok yoruludum." "Her şey yoluna girecek," diye ona güvence verdim.

Sanırım Harper'ın şu anda mükemmel olduğumu düşünmesi iyi bir şeydi. Çünkü öğrendiğinde

Bunu atlatmak için lehime olan tüm birikmiş puanlara ihtiyacım vardı.

KYLE 40

Ben: Yeni saç kesiminin resmi

Crabby: Vay canına. Düşündüğümde çok daha iyi.

Teşekkürler Crabby. Bir erkeği geliştirmenin yolu. Güvensizlik sorunlarım olduğunu biliyorsun.

Sen tanıdığım en seksi adamsın. İki yıl üst üste beyzbolun en seksi erkeği oldun. Seni seksi bulmadığımı nasıl düşünebilirsin ki?

Ben: Çok üzgün bir kedi yavrusunun GIF'i

Ben: Çünkü benim saçım farklı.

Üzgünüm bebeğim. Saç kesiminle çok seksi görünüyorsun. Ellerimi üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum.

Ben: Çok daha iyi.

BAMBI BEYZBOL BROS'A EJDERHA EKLEDİ

Bambi: Bu sefer yapmamı o istedi Dumpty:

O mu istedi?

Ejderha: Evet, bir iyiliğe ihtiyacım var. Hepsini alabilme şansımız var mı?

kızları alıp bu gece Langfield'ların barında takılır mısın?

Her şey yolunda mı?

Ejderha: Avery'nin sadece eğlenceli ve rahatlatıcı bir geceye ihtiyacı var.

Ejderha: Aile dramı ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Hiçbirinizin de bu konuda konuşmasını istemiyorum. Sadece bu geceyi onun için eğlenceli hale getirmek istiyorum.

Ashley bakıcılık yapabilirse, Harper ve ben orada olacağız.

Angel Boy: Zara ve ben orada

olacağız. Yeni çocuk: Ben de varım.

Bambi: Gi ve benim orada olacağımızı

biliyorsun. Dumpty: Aurora gitti, biz de

orada olacağız. Ejderha: Teşekkürler

çocuklar.

Bambi: Bize teşekkür etmenize gerek yok, aile bunun için vardır.

Ben: Buluşmadan önce hızlıca bir şey yapalım ki her şeyi aradan çıkarabilelim.

Ben: Yeni saç kesiminin fotoğrafı

Lanet olsun. Saçını kesmişsin.

Yeni adam: Cehennem dondu da benim mi haberim yok?

Melek çocuk: Vay canına.

Bambi: Bence iyi görünüyor

EJDERHA SOHBETTEN AYRILDI

Tamam, bir hafta oldu. Benden kaçıyor musun?

Cevap veremediğim için üzgünüm. Hayat çok yoğun. Ne var ne yok?

Ben: Konuşmak istiyorum.

Seni bu gece aravabilirim

Ben: Hayır, akşam yemeğinde buluşmak ya da bir şeyler içmek ve gerçekten konuşmak gibi.

Gelecek cumartesi mi?

Cumartesi akşamı düşünüm var. Pazar öğleden sonraya ne dersin?

Elbette sana gelirim. Öğlen mi?

Öğlen olur. Onun yerine O'Hannigan'da buluşalım.

Kulağa hoş geliyor.

"SENCE İYİ GEÇTİ Mİ?" Harper yeşil elbisesinin eteğinden tutarak binamın önündeki arabadan inip inemeyeceğini sordu. Belinden kavradım ve onu , sonra dengesini bulurken onu tuttum.

Avery hâlâ aile dramıyla uğraşıyorsa da bunu belli etmiyordu. Düğün töreni sırasında gözleri parlamıştı ve resepsiyonda da eğleniyor gibiydi. Bugün harika bir şekilde mutlu görünmeyen tek kişi Avery'nin en iyi arkadaşı Wren'di. Düğün ekibinde yer aldığı ve hem gelin hem de damada yakın olduğu için bu garipti. Ama sessizdi, sanki yerin yarıp onu yutmasını ister gibiydi.

"Harika görünüyordu. Dragon'u gördün mü?" Avery koridorda ona doğru yürürken yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak başımı salladım. "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Düğün muhteşemdi. Ben de oradaydım, biliyorsun." Lobiye doğru ilerlerken karnıma vurdu. "Bebek bakıcılığını kastetmişim." Harper iç çekti.

Oh. "Ashley'nin Piper'la ne kadar iyi olduğunu biliyorsun. Cam de fazladan yardıma ihtiyacı olur diye evde kaldı." Çocukların Ashley'le benim evimde kalacağını duyunca düğüne bizimle katılmak yerine kalmakta ısrar etti. "Eminim her şey yolunda gitmiştir."

Asansörden indiğimizde, haklı olduğum kanıtlanmıştı. Tanımadığım bir film oynayan televizyon dışında her yer sessizdi.

"Çocuklar nasıldı?" Harper kanepeye doğru bir adım atarak sordu.

"Şşş." Cam, Ashley'in baygın olduğu omzunu işaret etti. "Çocuklar harikaydı. Sorun çıkarmadılar. Sekiz buçukta uyudular."

Yani kız arkadaşıyla dört saat geçirmişti. Eminim mutluydu.

"Onu eve mi götürüyorsun?" Ona sırtarak vurduğumdan emin olarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Ona kalabileceğini söyledim." Kaşlarımı kaldırdım. "Ve o da bunu kabul etti mi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Hiçbir şey olmayacak."

"Doğru." Çenemi kaşıyarak bir adım geri çekildim. "İyi geceler."

O kendi kızıyla ilgilenirken, ben de benimkini kolumla omuzlarından tutarak koridordan geçirdim.

Harper iki çocuğun da odasında durdu ve içeri baktı. Buraya birkaç kez gelmiş olmalarına rağmen ilk kez geceyi burada geçiriyorlardı, bu yüzden onları zamanında yataklarına yatırıp uyutmak büyük bir başarıydı.

Hepsinin benim çatım altında olması beni rahatlattı. Piper'ın kötü bir gece geçirip geçirmediği ya da Harper'ın yardımına ihtiyacı olup olmadığı konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Koridorun sonuna doğru ilerlerken içimi tam bir huzur kapladı. Bunu daha sık yapmamız gerekiyordu.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve kızıma dönmeden önce kilidi tıklattım. "Bu gece ne kadar çarpıcı görüldüğünü söylemiş miydim?"

Kıkırdadı. "En az on kez."

Onu bir kez daha içime çekerken kalbim kaburgalarımın doğru sabit bir ritimle çarpıyordu. "Güzel."

Avcı yeşili elbisesinin fermuarını açmak için yan tarafına uzandı ama ellerini kendi ellerimle kapattım.

"İzin ver." Yavaşça fermuarı indirdim, çilli teni ortaya çıktı ve kumaşın ayaklarının etrafında birikmesine izin verdim.

Dışarı çıktıktan sonra elbiseyi yerden aldı ve astı. Sonra muhtemelen saçlarını açmak ve makyajını temizlemek için banyoya girdi.

Soyunurken onun her hareketini izliyor, anın normalliğinin tadını çıkarıyordum. Sadece birlikte olmanın rahatlığını.

Yatak odasına geri dönüp çantasını karıştırmaya başladığında, elbise pantolonumu çıkardım. "Kıyafetlerle uğraşma. Sadece onları çıkaracağım," diye alay ettim boxer külotumla yatağa girerken.

Beni dinlemedi tabii ki. Bunun yerine kıkırdarak başını salladı, sonra sütyenini ve külotunu saten bir gece elbisesiyle değiştirip yanımdaki çarşafın altına girdi.

Bana doğru döndü ve onu öpmek için yaklaştırdım, sardım, çıplak tenimi onunkine bastırdım. İçine girdiğimde vücutlarımız birlikte hareket etti.

İkimiz de boşaldıktan sonra birbirimizin kollarında uyuyakaldık. Uykuya daldığımda, aklıma geldi. Sonunda ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Harper sağ kolumun altındaydı. Aylar önce ona söylediğim, benim için önemli olan şeyi temsil ediyordu. Ve işte buradaydım, o kol kelimenin tam anlamıyla hayatımdaki en önemli şeyi kucaklıyordu ve bunun beyzbolla hiçbir ilgisi yoktu. Bir sezonda o kadar çok şey değişmişti ki, kalkıp kendime yiyecek bir şeyler bulmaktansa onu tutmaya devam etmeyi tercih ettiğim gerçeği bile.

Onunla uyanmak daha da güzeldi. Yatak odasının kapısı çalındığında saat daha altı olmasına rağmen hiç aldırış etmedim. Çocuklar için kahvaltı hazırlamak ve Harper'la kahve içmek güne başlamanın en iyi yoluydu.

Geleceğimizin nasıl görüneceğini umduğum şeyin resmiydi.

"Öğlen için planların var, değil mi? Ben duşa gireyim, sonra da seni rahat bırakırız," dedi Harper, çocuklar yemeklerini yedikten ve ikisi de mutlu bir şekilde oynamaya başladıktan sonra. Piper odasında, Sam ise oturma odasındaki Lego masasında.

Her ne kadar duşta ona katılmak istesem de, çocuklar buradayken bu mümkün değildi.

Ben de kahvemi sandalyeme götürdüm ve Sam'in en yeni Lego dino'su üzerinde çalışmasını izledim. Saat on buçuk gibi Ashley ve Cam onun odasından çıktılar.

Cam anahtarları elinde, "Onu eve bırakacağım," diye açıkladı.

Kupamı havaya kaldırdım ve başımı salladım. "Çocuklara göz kulak olduğun için teşekkürler Ashley."

"Her zaman." Onaylamak için çenesini eğdi, sonra parmaklarını Sam'e doğru salladı. Sonra o ve Cam gittiler.

Başımı sallayarak, bir dakika önce bulundukları boşluğa bakıp sııttım. Nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyordum. Asansör on dakika sonra çaldığında, Cam'i görmeyi bekleyerek ayağa kalktım.

"Neyi unuttun?" Girişe doğru yürürken sordum.

Ama Cam değildi.

"JJ." Kalbim göğsümde durdu. Oh lanet olsun.

"New York'tan gelirken trafik azdı, ben de şehirde dolaşarak vakit öldürmektense buraya geleyim dedim." Anahtarlarını benimkileri koyduğum yuvarlak masanın üzerine fırlattı ve ana odaya geçti.

Normalde, bu şekilde ortaya çıkmasını sorun etmezdim. Her zaman hoş karşılanırdı ve bunu biliyordu. Ama Harper ve çocuklar hâlâ buradayken.

Ağzımı açtım ama tek bir kelime bile edemedim Harper seslendi.

"Kyle, ben-" Koridorun ağzında belirdi, ıslak saçları o anda giydiği tek şey olan tişörtümün üzerine damlıyordu. Midem bulandı.

"Harper?" JJ fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Hay sikeyim.

"James?" diye sordu, onu burada gördüğüne şaşırmıştı.

Kimse ona James demezdi, o yüzden bunu ondan duymak garipti. Babası, amcam, James'ti. Ama oğlu James Junior'a hep JJ derlerdi.

Gözlerini kırpıştırarak bana odaklandı, sonra kaşlarının arasında bir şaşkınlık çizgisi belirdi. "James'i tanıyor musun?"

Nefesimi içime çektim, sonra boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalıştım.

"Biz kuzeniz," dedi JJ, benden önce davranarak. "Neler oluyor?" Bunu, kesinlikle öldürebilecek bir bakış takınarak bana yöneltti.

Harper'ın yüzündeki tüm renk kayboldu ve ayaklarının üzerinde sallandığına yemin edebilirim.

Kahretsin.

"Hayır." Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde onun yanına gittim. "Öyle değil." Kelimeleri aceleyle söyledim. "Bana bak." Yanağını avuçladım ve panik içindeki gözlerini benimkilere dikmeye zorladım. "Üvey babam onun biyolojik amcası. Sen ve ben akraba değiliz."

Ciğerlerindeki hava hızla boşaldı ve omuzları çöktü. Bir an için bunun iyi olabileceğini düşündüm. Ama sonra omurgası dikleşti ve benden uzaklaştı.

"Bekle," diye mırıldandı, gözleri sertleşti ve yarıklara dönüştü. "James'in kardeşim olduğunu biliyordun." Dikkatini James'e çevirdi, sonra tekrar bana odaklandı. "Bu demek oluyor ki

senin teyze ve amca." O yutkundu. "Bekle, üvey baban."

İrkildim. Evet. Her biri ona çok kötü davranmıştı. "Evet," diye nefes aldım, enseme tutarak. "İ biliyorum."

"Biliyordun." Dudakları aralandı. Gözleri tekrar aramızda gezindi. "İkiniz de biliyordunuz."

"Ondan içinde bulunduğumuz durumla ilgili olarak bana yardım etmesini istedim, ama onun bir fuc-"

"Yapma." Onu uyaran bir bakışla sözünü kestim.

"James Amca?" Sam onun bir metre arkasında duruyordu. JJ irkildi. Evet, aptal, aynen öyle.

"Merhaba Sam." Etrafında döndü ve yeğeninin önünde çömeldi.

"Kyle'ı tanıyorsun."

"Hı-hı," dedi, ses tonunu eşit tutarak. "Yedi yaşımızdan beri benim en iyi arkadaşım." Omzunun üzerinden bana ters ters baktı.

Bu yorum, asansörden indiği andan itibaren göğsüme saplanan bıçağı döndürdü.

Yanımda, Harper'ın nefesi hızlandı ve aşırı nefes almasından endişelendim.

"Sam, dostum. Bana bir iyilik yapar mısın?" Ona zorla gülümsedim.

Başını eğerek amcasına daha da yaklaştı. Kızıl saçları neredeyse aynı tondaydı. Saçları ve altın rengi gözleriyle birbirlerine benzediklerini biliyordum ama o ana kadar ne kadar çok ortak özellikleri olduğunu fark etmemiştim.

Yutkundum, şimdilik elimdeki konuya odaklanmaya kararlıydım. "Gidip biraz odanda oynayabilir misin?"

sallayarak odanın öbür ucuna sıçradı ve annesinin yanından geçip gitti, havayı kaplayan gerginlikten habersizdi.

"Odası mı?" JJ sıkılmış dişlerinin arasından sordu. "Seviştiğin kadınların evine girmesine bile izin vermiyorsun ama onu ve çocukları eve mi aldın?"

Sahip olduğum tüm kontrolü toplayarak derin bir nefes aldım. "JJ. Geri alamayacağın bir şey söyleme," diye uyardım. "Bunun her şeyi ne kadar kolay mahvedebileceğinin hepimiz farkındayız."

Bu ucuz bir atış olabilir ama hedefi vurdu. Ağzı kapandı ve sadece homurdandı.

"Harper ve bana birkaç dakika verin, planladığımız gibi öğlen restoranda buluşalım."

Yüzü kızarak alay etti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımı salladım. Belki de onlarca yıllık bir arkadaşlığı düzeltmek önceliğim olmalıydı ama umursadığım tek şey yanımda bembeyaz kesilen sessiz kadındı.

"Siktir et," diye mırıldandı JJ. "Konuşmamıza gerek yok. Beni davet etme sebebin gayet açık." Küçümseyerek topuğunun üzerinde döndü ve asansöre doğru hışımla yürüdü. "Yardımanın için teşekkürler, kardeşim."

Midem bulandı. Bu kesinlikle daha iyi olabilirdi. Ama kızıma döndüğümde, daha büyük sorunun önümde olduğu açıktı. Çünkü şok gitmiş, yerine saf bir öfke gelmişti.

"Harper?" Üst kolunu nazikçe kavradım.

"Dokunma bana." Elimden kurtulup titreyerek geri çekildi. "Biliyordun. Ailenin seni öldürdüğünü ne zamandır biliyordun?"

"- Yutkundu, alt dudağı titriyordu ama kendini tuttu. "Tanrım, buna inanamıyorum."

Ona yalan söylemem. Özellikle de şimdi.

"Her zaman."

"Ne?" diye çığlık attı.

Bağlam olmadan kulağı ne kadar kötü geldiğini bilsem de irkilmemeye çalıştım.

"JJ için kim olduğunu, ailem için kim olduğunu Lang Field'da seninle tanıştığım anda anladım."

Gözlerini kırptırarak nemini geri verdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Vivianne," dedi çenesini kaldırarak. "Bu senin annen mi?"

Ellerimi ceplerime sokarak başımı salladım.

"Aslında en kibar olan oydu. Tek yaptığı lütfen gitmemi istemektir."

Alay ederek bir adım daha geri çekildi.

"Bill senin üvey baban mı?"

Tekrar başımı salladım.

"Bana doğrudan babamın farkında bile olmadığım bunama hastalığını parasını çalmak için kullanıp kullanmadığımı sordu. Peki ya Susan, teyzen?"

Ona bu kadar kötü davranan bir aileye ait olduğumu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de başımı salladım.

"Bana tıpkı annem gibi para düşkününü bir sürtük dedi."

Ellerimi yumruk yapıp ceplerime soktum ve dişlerimi sıktım. Teyzemi seviyordum ama şu anda onunla gerçekten konuşmak istiyordum.

Harper yutkundum ve bu kez konuştuğunda sesi ancak fısıltı halindeydi. "Çocuklarım yanımdaydı. Onlar da duydu."

İrkildim.

"Danielle, kuzenin mi? Boston'a beni görmeye geldi. Kardeşinden uzak durmamı söyledi. Aile parasını vermesi için onu kandırmaya çalışmaktan vazgeçmemi söyledi. Çünkü asla aileden biri olamayacaktım." Dudaklarını büzerek başını salladı. "Beni arayanın o olması umurunda bile değildi."

Yutkundum. "Tüm hikayenin farkındayım." Şimdi.

"İçimizden biri ne kadar iyiydi."

"Harper." Ona doğru uzandım ve bir kez daha ürkerek kaçtı.

Bu hareket göğsümde keskin bir ağrıya neden oldu. onu değerlendirdim. Öfkesini anlıyordum ama bunların hiçbirini onu incitmek için yapmamıştım. Sebepleri vardı. Eğer beni dinlerse, belki onları anlayabilirdi.

"Başlangıçta sana kim olduğumu söyleseydim, benimle bir ilişkin olur muydu?"

Hiç tereddüt etmedi. Çenesini tekrar kaldırdı ve güçlü bir sesle "Hayır" dedi.

Aynen öyle. Bunu duymak içime bir yumruk gibi indi ama şaşırmadım. "Sana yardım etmek istedim. JJ'e yardım etmek. Ve kim olduğumu bilseydin bunların hiçbirini yapamazdım. O yüzden sana neden söylemediğimi anlayabiliyor musun?"

"Hayır."

"Harper. Lütfen. Neden kızgın olduğunu anlıyorum."

"O zaman söyleyebileceğin hiçbir şey olmadığını anlıyorsun." Yanıt o kadar soğuktu ki, ateşli kızımdan geldiğine neredeyse inanamıyordum.

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Ciddi olamazsın."

"İstiyorum." Ağzını kapattı ve öfkesi gözümün önünde acı ve yenilgi karışımına dönüştü. Gözleri yaşlarla doldu ve "Neden sevdiğim herkes bana yalan söylüyor bilmiyorum" dedi. Sesi çatallaştı ve öfkeyle gözlerini kırptırdı. "Ama bundan geri dönemeyeceğini biliyorum."

"Ben asla yalan söylemedim." Kelimeler yüksek sesle ve hayal kırıklığıyla doluydu, bu da onun geri adım atmasına neden oldu. Ama ben devam ettim. "Sana söylediğim her şey yüzde yüz doğrudur. Sana ailemden bahsetmemek yalan değildi."

"Öyleydi." Sesi çatallaştı. "Gitmem gerek."

Panikle yaklaştım. "Lütfen."

Bir elini uzatarak beni durdurdu ve başını salladı. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Çocuklar ve ben beş dakika içinde buradan çıkacağız. Lütfen onların önünde olay çıkarma."

Bu istek kalbimin ikiye bölünmesine neden oldu.

Sikeyim. "Yapmayacağımı

biliyorsun." Başını sallayarak

döndü. "Harper. Lütfen."

Dondu kaldı ama arkasına dönmedi. "Söyleyecek bir şey kalmadı." Omuzları bir an için titredi ama sonra derin bir nefes aldı, kendini dengeledi ve odadan çıktı. Çocukları ve eşyalarını alana kadar bir daha görünmedi.

Boğazım düğümlenerek, başımı ellerimin arasına alıp iki büklüm olduğum yerden kalktım. "Çantaları taşımanıza yardım edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim." Sesi resmiydi. "Wes bir araba çağırırdı."

Tabii ki yaptı. Onun isteğinin onun emri olduğunu açıkça belirtmiştim. Oğlum, bu beni kıcımdan ısırmak için geri döndü.

"Kyle'a hoşça kal de." Yutkundu ve gözleri kapandı. Belli belirsiz nefesi kesildi ama sonra omuzlarını geriye çekti ve çenesini kaldırdı.

Aylar önceki kadındı. Kafasında bir kuş olan, çocuklarının önünde zar zor kendini toparlayan kadın. Umutsuzca ona sarılmak, onu kucaklamak istedim. Ve bir an için kendimi tam olarak bunu yapacağıma ikna ettim. Ama ben söyleyemedim gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı. "Bahar antrenmanına gidiyor ve bir yıl kadar dönmeyecek.

çok uzun bir süre."

Sam koşarak yanıma geldi ve kollarıma atladı. "Seni özleyeceğim," dedi boynumu sıkarak. "Piper'a FaceTime atacaksın, değil mi?"

Başının üzerinden annesine baktım, o da omuz silkti.

"Evet. Anneme yardım et, tamam mı?" Onu yere bırakırken söyledim.

Piper bir adım öne çıktı ve kollarını belime doladı. Kalbim sıkıştı ve gözlerim yandı. Bu üçünü kaybedemezdim. Ailemi kaybedemezdim.

"Bana mesaj atacaksın, değil mi?" diye sordu, başı arkaya eğikti ama dikkati dağınıktı.

"Her-"

"İstemediğin bir şeyi söyleme," dedi Harper, sözleri bana bir tokat gibi çarptı.

Tüm vücudum gerildi ve Piper'ın sorusunu yanıtlarken doğrudan annesine baktığımdan emin oldum. "Sana ve annene her gün mesaj atacağım." Bu tutmaya niyetli olduğum bir sözdü.

Harper'ın çenesi kilitlendi ve gözlerini kaçırdı.

Önümde, Piper başını salladı ve uzaklaştı.

"Bekle," dedim ve dolaba doğru ilerledim. Birkaç ekstra kulaklık seti çıkardım ve ona uzattım. "Bunları al, kızım. Ne olur ne olmaz."

"Teşekkür
ler."

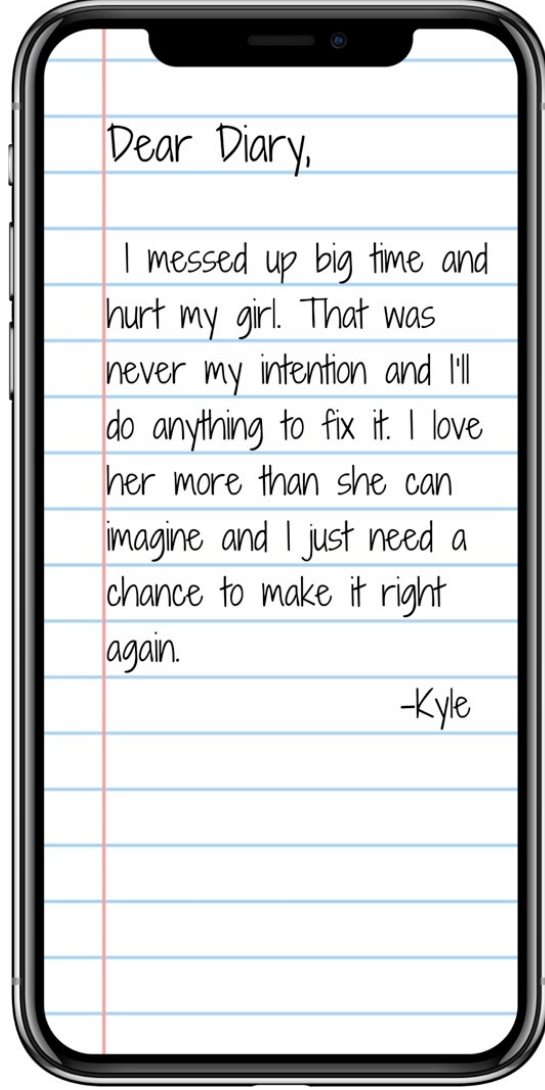
Başımı
salladım.

Harper, Sam'i kapıya doğru yönlendirirken, "Hadi Piper," diye seslendi.

Ve asansör kapıları kapanır kapanmaz. Oturma odasındaki bir sandalyeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına alarak tuttuğum hıçkırıkların serbest kalmasına izin verdim.

I. Olabilir. Yapamazdım. Kaybedemezdim. Onları.

Ben: Kyle dur. Bunu yapmaya devam etme

Kyle: Dün her gün mesaj atacağımı söylemişim. Ve her gün mesaj atacağım.

Şirinlik bunu düzeltmez. Bana aylarca yalan söyledin.

Sana hiç yalan söylemedim. Evet, sana bir şey söylemedim. Ama bu yalan söylemekle aynı şey değil.

Ben: Komik Jace de 18 ay çalışmamakla ilgili aynı şeyi söyledi.

Beni eski kocanla kıyaslama.

Ben: Keşke zorunda olmasaydım

Bu hiç adil değil. Ne yapsaydım, senden nefret eden ve seninle hiçbir ilgisi olmayan bir Şey için seni suçlamaya kararlı olan ailenin bir parçası olduğumu mu söyleseydim? Çünkü dn de söylediğim gibi, durum böyle olsaydı benimle hiç konuşmazdın.

Dur. Sadece dur Kyle. Bu düzeltilemez.

Yarın yedi haftalığına gidiyorum. Ondan önce benimle gerçekten konuşmayacak mısın?

Ben: Hayır. Söyleyecek bir Şeyim yok.

Dear Diary,

What do you do when
you're so sorry about
something but you have no
idea how to fix it? How to
nok+ í rigD? Vdreo urr

the solution of going back
in time and doing something
different wouldn't get the
result you need as badly

What do you then? I need
t ow.

-Kyle

Dear Diary,

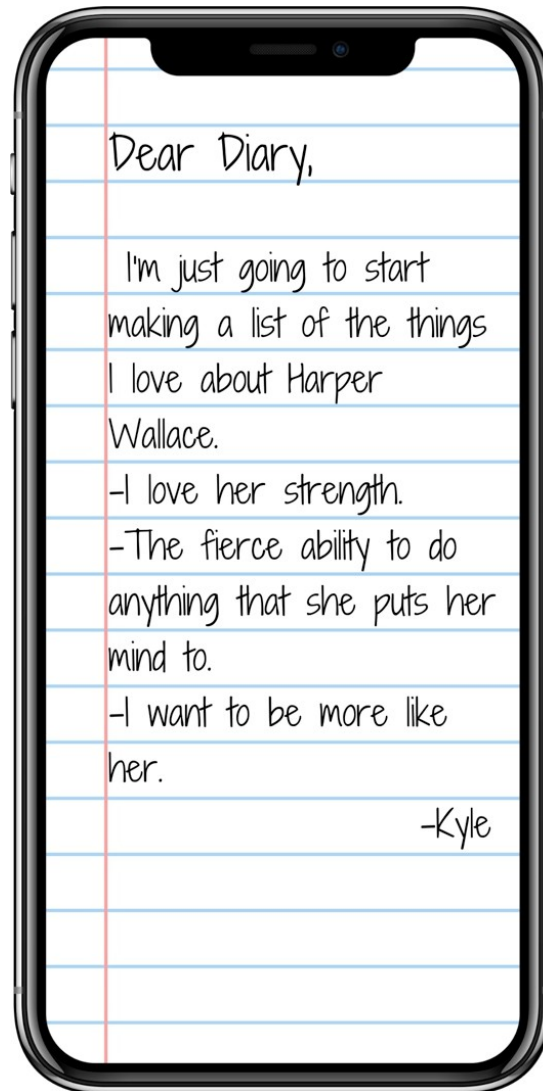
Spring training is usually
my favorite time of the
year. a new beg'ing.
A start to the thing I love

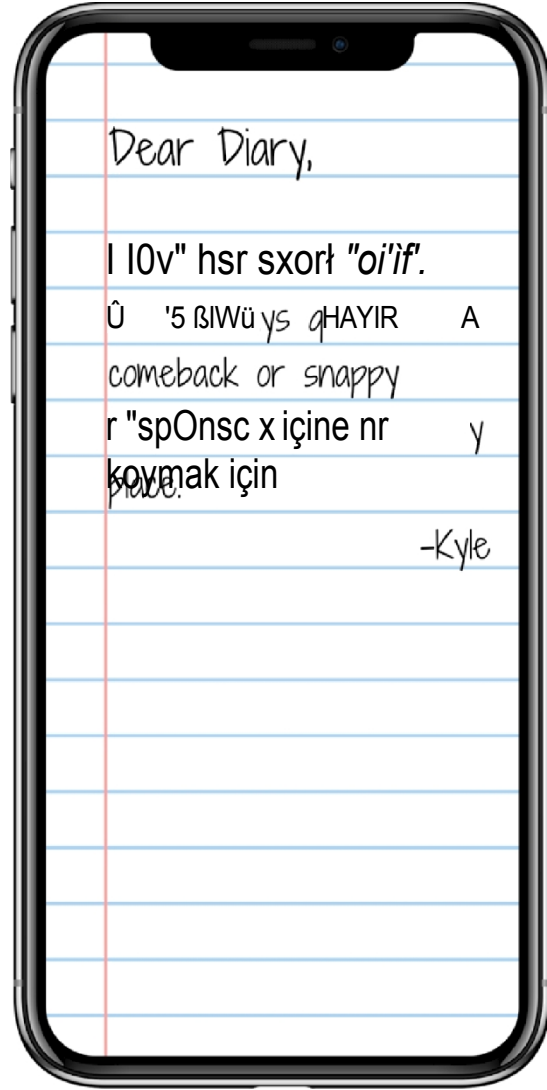
IOW 4 xÿ ltr anyth'or".

And for the first time
eVør I Nick I Waht /OIPI/.

-Kyle

Dear Diary,

I l0v" hsr sxort "oi'if".

Û '5 BIWü ys qHAYIR A

comeback or snappy

r "spOnsc x içine nr y

koymak için

-Kyle

Dear Diary,

I lov" hsr Ablilly to figure

I OtJt What'sv "r t is,

horpør Wall "c6 h "s n6v4r

Nøt a pr0bbn s% cartt

solve.

-Kyle

Beş gün, altı saat ve on dakika. Daha uzunmuş gibi geldi. Sanki bir parçam ölmüş gibiydi. Bahar antrenmanına gelmişim. yaptım. Vuruş çalıştım. Sprint yaptım. Çalıştım. Çünkü takımım bana güveniyordu ve ben kaybetmiyordum. Sağ , sorumluluk sahibi tarafım buradaydı ve sıkı çalışıyordu. Ama sol tarafım, eğlenceli tarafım, Harper yok olmuştu.

Verandadaki masada otururken içmediğim bira şişesini inceledim. Her yıl yaptığım gibi Clearwater'da bir ev kiralamıştım. Ve her zamanki gibi çocukların gelip havuzda takılmalarına izin verdim. Ama pek konuşmuyordum.

Bir sandalye betona sürtündü ve ardından Asher yanımdaki koltuğa çöktü.

"İyi misin?"

"Hayır."

"Bunu hissediyorum." İç çekti. Uzun bir süre başka bir şey söylemedi ve söylediğinde bu benim için son şey oldu.

beklenen. "Kimseye söylemeyeceğim, ama görünüşe göre mutsuzluğuna eşlik edecek birine ihtiyacın var, o yüzden bunu açıklayacağım. Zara ayrılmak istedi."

Bu benim bulanıklığımı delip geçti. Yüreğim ağzıma geldi, başımı çevirip onu değerlendirdim. "Lanet olsun."

Başını salladı, gözleri kısılmıştı.

"İyi misin?"

"Hiç de değil. Sadece önümüzdeki birkaç haftayı atlatmaya çalışıyorum ki eve dönüp bu pisliği düzeltebileyim."

Bunu hissettim. Harper'la işleri nasıl düzelteceğime dair en ufak bir fikrim yoktu ama bu pes ettiğim anlamına gelmiyordu. Hayır, daha çok çabalamam ve yeni bir plan yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü o gittikten sonraki ilk mesajlaşmamız dışında tek bir mesajıma bile cevap vermemişti.

"Harper'la aranızda ne oldu?"

Başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. "Bir şey saklıyordum."

Yanımda birasını yudumlarken boğuldu. Kendine geldiğinde gözlerini kocaman açarak "Başka bir piliç gibi mi?" diye sordu.

"Hayır." Kelimeyi tükürerek söyledim. "Bu ailemle ilgili. Öğrendi ve yalan söylediğimi düşünüyor. Bu onun için çok önemli bir konu, o yüzden benimle konuşmuyor."

Düşünceli bir şekilde başını sallayarak birasından uzun bir yudum aldı. "Zara ile ne oldu?"

Oflayarak şişesini cam masanın üzerine biraz fazla güçlü bir şekilde bıraktı. "Hiçbir fikrim yok dostum. Artık evli olmak istiyormuşum gibi davranmadığımı ve ayrılmanın beni mutlu edeceğini ya da bunun gibi bir saçmalık olduğunu düşünüyor." Kaşlarını çatı. "İstediğim tek şeyin o olduğunu umursamıyor gibiydi."

"Bunu hissediyorum." İçimi çekerek şişemin üzerindeki etiketi karıştırdım. "Kötü bir arkadaş olduğumu biliyorum ama konuşmak istersen..."

Çenesini kaldırdı ve havuzda oynayan çocukları inceledi. "Teşekkürler."

Telefonum masanın üzerinde vızıldadı ve annemin adı ekranda belirdiğinde midem . Görmezden gelmişim.

Günlerce aradı ama sonsuza kadar devam edemezdim. Dürüst olmak gerekirse, kulağımı çekip bana bağırmak için uçup gelmediğine  aşırmıştım.

"Buna bakmalıyım."

Ayağa kalkıp cihazı aldım. Sonra onunla özel olarak konuşabilmek için içeri yöneldim.

Sürgülü kapıyı arkamdan çekip kapattığımda, "Selam anne," dedim.

"Tam zamanında."

   çekerek beyaz mermer tezgâha yaslandım. "Buna basitçe başlayacağım. Harper Wallace hakkında tek bir kötü söz söylersen telefonu kapatırım ve bir daha cevap vermem. Asla." Bu, hafife aldığım ya da yaptığım bir açıklama değildi. Ama ciddiydim. Ailemden, özellikle de annemden kopmak berbat olurdu ama sevdiğim kadın hakkında tek bir kötü söz bile söylemelerine izin veremezdim.

"Kız arkadaşın hakkında söyleyecek olumsuz bir şeyim yok."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Bu unvanı kabul etmesini çok isterdim ama benden ayrıldı anne."

"Bu durum onlarca yıldır dramdan başka bir şey değil."    çekerek aramızdaki çizginin  atırdamasına neden oldu.

şaşkınlıktan doğrulmak zorunda kaldım. Ondan beklediğim yanıt tam olarak bu değildi.

"Sırlar, hepsi, sorundan başka bir şeye neden olmaz. Ve Bill'e söz verdiğim gibi, onlarla işim bitti." Muhtemelen mutfak tezg hına vuran tırnaklarının tıkırtısı telefonda yankılandı. "Susan bana James'in ilişkisini daha ben Bill'le çıkmaya başlamadan önce anlattı. Belki de bu, en iyi arkadaşının aile üyesine aşık olmakla ilgili bir PSA'dır. Belli ki seninle ortak bir noktamız var."

O ve Susan Teyze, JJ ve ben ikinci sınıftan beri arkadaştılar ama annem Bill'le ben on iki yaşıma gelene kadar evlenmemişti.

"Biraz geç kaldın anne."

"Noel'e kadar bundan oldukça emindim."

Nefesim kesildi ve dönüp destek almak için dolaplara yaslandım. "Ne?"

"Oğlumu tanıyorum. Noel'de birinin peşinden koşuyordun. Sürekli telefonunun başındaydın, sanki başka bir yerde olmak istiyormuşsun gibi surat asıyordun. Ve Susan Teyze'nin Instagram'daki o çocukları nasıl tanımadığını bilmiyorum. Yüzlerini göstermesen de JJ, Danielle ve torunlarıyla olan benzerlik çok açıktı."

Yutkundum. Sanırım düşündüğüm kadar zeki değildim. "Yine de, bize söylemeniz yardımcı olabilirdi."

Kalbim sıkıştı. "Hayatımda sinir bozucu bir yankı var," diye mırıldandım, bir elimi saçıma götürerek. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiremeden geri çektim. Kısa kesime alışmıştım, hayranlarım da öyle. Ama saçıma her dokunduğumda kaybettiklerim aklıma geliyordu.

"Öğüt vermek için aramadım," diye etti annem. "Aslında tam tersi. Seninle bir şeyler paylaşabileceğimi düşündüm. Bilmediğin bazı şeyleri." İçini çekti. "Bill, Harper'dan haberim olduğunu ve ona söylemediğimi öğrendiğinde çok üzüldü. Ondan sonra aramız bir süre pek iyi olmadı."

"Harper'ı biliyordun." Kaşlarımı çattım, annem beni göremiyordu. Tıpkı üvey babam gibi onun da vasiyeti okurken öğrendiğini sanıyordum.

İç çekti. "Harper'ı sen ve JJ dokuz ya da on yaşındayken öğrendim. Harper'ın annesi para istemişti. Susan ve James bu konuda kavga etmişlerdi. O da ağlayarak kapıma geldi. Ama bu benim sırrım değildi. Bill'e bile. Ancak geçen Mart ayındaki toplantıda her şey patladığında Bill'e Harper Wallace'ın aslında James'in kızı olduğunu ve James'in onun varlığından haberdar olduğunu söyledim."

Bunu anlaması bir saniye sürdü. "Oh."

"Bill, Harper'ın bu hikayeyi uyduruyor olması gerektiğini düşündü, çünkü kardeşinin böyle bir şeyi kendisinden sakladığını hayal bile edemiyordu. Amcanın böyle bir şeyi

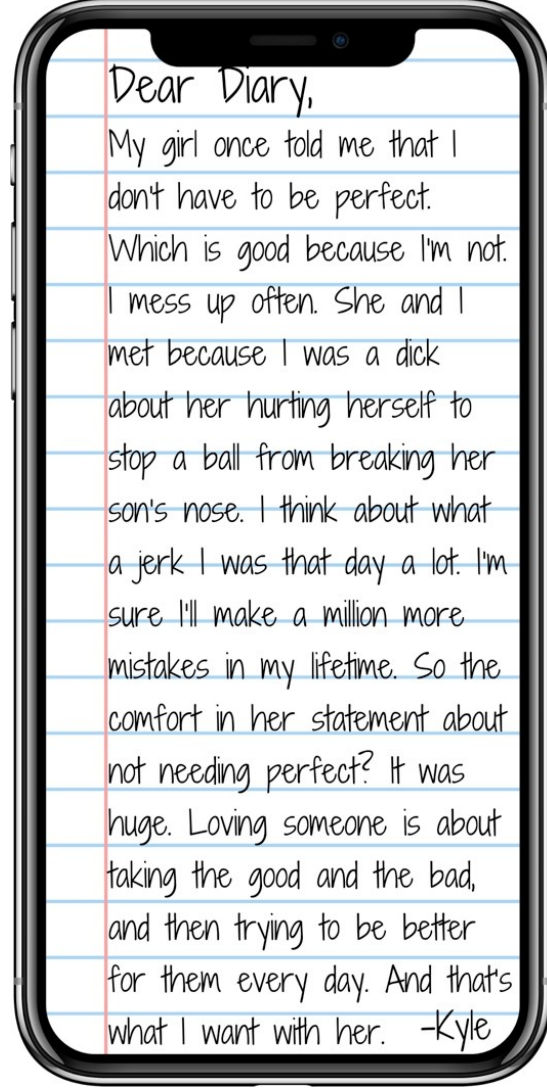
ona sırrını açtı. Benim de güvenmediğim fikri bir ihanetti ve bunu aşmamız biraz zaman aldı."

"Ama sen yaptın?" Günlerdir ilk kez küçük bir umut ışığıyla dolmuş bir halde sordum.

"Bağlılıkla ilgili olan şey, onu aşmayı seçiyor olmanızdır. Her ne olsun. İlişkiler iyi ve kötü zamanlarla doludur." Derin bir nefes aldı. "Güven bana, tonlarca kötü ilişki var. Kavgalar, yanlış anlamalar, incinmiş duygular. Senin yerine başka öncelikleri seçiyormuş gibi görüldüğü zamanlar. Her şey güllük gülistanlık değil evlat. Ama" dedi, sesi yumuşayarak, "kalmayı seçtiğinde, kötü anların üstesinden gelmeyi seçtiğinde, işte o zaman kalıcı oluyor. Bill yıllar boyunca bana bunu gösterdi."

Sol kolumdaki dövmeye baktım. Denge. İyi ve kötü. Bahsettiği şey buydu. Birini sevmenin harika yanlarının yanı sıra zor yanları da vardı. Acı. Tartışmalar. Ama bunu başaran çiftler dengeyi seçtikleri için bunu yaptılar. İyi günlerin tadını çıkarmayı ve kötü günlerin üstesinden gelmeyi seçtiler. Çünkü sonunda hepsini birlikte başardılar. Harper'a onu seçeceğimi göstermeye devam edebilirdim. Bu bir sorun değildi. Ama onun beni seçmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

O lanet mesajı bugün on yedi kez okudum. Her seferinde kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Hayır, ondan mükemmel olmasını beklemiyordum ama dürüst olmasını bekliyordum. Peki bu beni nasıl hatalı yapıyordu?

Hatalı olduğuma inanmıyordum. Yine de kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Son on gündür gönderdiği her işkence dolu mesajı okudum. Ve onu özlemiştim. Benden çok büyük bir şey sakladığını fark ettiğimde içimi burkan acı, ona duyduğum sevgiyi geçersiz kılmıyordu. O gittiğinden beri üzerime bir ağırlık çökmüştü. Aylar önce döktüğüm ve unuttuğum bir tane. Bu ağırlık

Hepsini taşımak. Her yarının stresini. Ama yalan söylemişti. Ve şimdi hep bunu tekrar yapıp yapmayacağını merak ediyordum.

Bir alarmı çaldı, beni ürküttü sersemliğimden çıkardı.

Lanet olsun. Bir sakinin panik düğmesi çalışıyordu.

"Oh kahretsin." Ayağa fırladım ve bildirimi taradım. Eleanor Sparrow, oda 567. Televizyon için ya da daha fazla buzlu suya ihtiyacı olduğu için düğmeye basan biri değildi. Hayır, tam tersiydi. O lanet şeyi neredeyse hiç giymezdi.

Ofisimden uçarak çıktım.

Carolyn ben geçerken ekranından başını kaldırıp baktı. "Bu-

"Biliyorum." Asansörü atlayarak doğruca merdivenlere koştum ve bir yandan onun iyi olması için dua ederken bir yandan da merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Beşinci kata varıp koridora fırladığımda kalbim küt küt atıyordu. Asansör kapıları ben onları geçerken açıldı ve bugün nöbetçi olan genç bir erkek hemşire arkamdan geldi.

Eleanor'un odasına yaklaşırken, "Anahtar bende," diye ilan ettim. Kartı gösterdim ve kapı bip sesi çıkardıktan sonra açtım.

"Eleanor," diye seslendim, koşarak içeri girdim. Sadece birkaç adım atmıştım ki, gördüğüm manzara dikkatimi çekti. Durdum ve bir elimi yüzüme kapattım. "Aman Tanrım!"

Yaşlı adam kıcı. Yaşlı adam kıcı. Görüntü beynime kazınmıştı, öyle ki gözlerim kapalı ve ellerim onları kapatıyor olsa da tek görebildiğim kıllı beyaz kıcıtı.

"Henry, düğmeme mi bastın?" Eleanor ofladı.

"Sana şu lanet şeyi söylemişim, tatlı ." Ürperdim.

"Siz de mi gözleriniz kapalı duruyorsunuz?" diye sordu arkamdaki hemşire.

Tabii ki öyleydin. Döndüm ve yüzümü ona döndüğümde gözlerimi zorla açtım. Şimdi yüzü dehşetle buruşmuş yirmi beş yaşındaki adama bakıyordum.

"Sadece etrafımda dön," diye mırıldandım. Ama kapıyı incelerken bile, Henry'nin solgun bedeni onu kanepeye çarparken Eleanor'un ellerinin başının üzerinde sıkışmış olduğu görüntüsünden kurtulamıyordum.

"Kapıyı çalmalıydın," diye açıkladı.

"Düğmene bastın!" Ben ağladım. "Bunun acil bir durum olduğu izlenimine kapılmıştık."

İç çekti. "İşte bu yüzden sana sürekli söylüyorum, Harper, zaman zaman bunu bırakıp biraz yaşamının sorun olmadığını. Her zaman ya olursa diye korkarsam, tüm iyi şeyleri kaçıyorum. Ya da bu durumda, iyi şeyler meraklı gençler tarafından kesintiye uğrar."

İçimden kızgınlık geçti ama hemen ardından utanç geldi. Bana aynı şeyi onlarca kez söylemişti ama bugün mesaj beni farklı bir şekilde etkiledi.

Kyle'la yaptığım şey bu muydu? Korktuğum için güzel anları kaçırıyor muydum? Güvenmekten korkuyordum, incinmekten korkuyordum.

"Kaba olmak istemem," diye homurdandı Henry, "ama ikiniz giderseniz memnun olurum. Bir şeyin ortasındaydık."

Ürperdim. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

"Sanırım işimiz bitti," diye homurdandı Eleanor.

"Hem de nasıl," dedi Henry. "O mavi haplardan iki tane aldım. Birkaç saatimiz kaldı."

Kulaklarımı kapatma isteğiyle önümdeki adamı koridora doğru ittim ve kapının arkamızdan çarparak kapanmasına izin verdim.

"Bundan sonra hayatım boyunca travma yaşayacağıma eminim..."

Ona baktım. Yok artık. Ama soğukkanlılığımı korudum. "Sakinlerimiz mahremiyet ve saygıyı hak ediyor, bu yüzden olanları unutalım."

Bana bakarken yüzü allak bullak oldu, sanki gözünün önünde boynuzlarım çıkmış gibiydi.

Evet, evlat, biliyorum. Benim de unutmamın imkanı yok.

"Belki bu gece eve gidip sarhoş olurum. Hadi gel." Asansöre doğru yöneldim.

Telsizim kulağımda biyledi. "Otobüse ihtiyacımız var mı?" Carolyn sordu.

"Hayır. Yanlış alarm. Aşağı geliyorum." Asansörü çağırmak için düğmeye bastım.

"Güzel," dedi. "Bu arada, ofisinizde sizi bekleyen bir misafiriniz var."

Şirket mi? Beni ziyaret eden tek kişi Zara'ydı ama bugün öğle yemeği için plan yapmamıştık. Yine de bu şekilde ortaya çıkmasının tamamen karakter dışı olmadığını varsayıyorum. Özellikle de son bir buçuk haftadır.

Aşağı inerken üst kattaki sahne gözümün önüne geldiğinde iki kez irkildim ve yanımdaki hemşireden sempatik bir gülümseme aldım.

"Zara burada mı?" Carolyn'in masasına yaklaşırken sordum. "Hayır," dedi. "Eski kocan."

Jace mi?

Kapının hemen önünde durdum ve onu masamın önündeki sandalyede otururken buldum.

"Selam, Harp."

"Merhaba." Yaklaşmadan ellerimi ceplerime soktum ve beklemeye başladım.

"Konuşabilir miyiz?" Masamdaki sandalyeye el salladı.

İç çekerek kapıyı ittim. Eski sevgilimle konuşmak hiç de eğlenceli değildi ama belki de zihnimi asistanımın kıcının görüntüsünden arındırabilirdi. Jace beni kızdırmakta iyiydi ve bu da muhtemelen söyleyeceği her ne haltsa onu düşünmemi sağlayacaktı.

Masamın etrafından dolaştım ve sandalyeme çöktüm. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Aramızdaki yüzeye bir çek koydu ve bana doğru itti. Benim adıma düzenlenmiş bir çek. 10,710 dolarlık.

"Bu son yedi aylık nafaka." İç çekti. "Bir işim var ve şu anda iyi durumdayım. Çocukları geziye götürmek için biriktiriyordum. Disney'e falan." Tek omzunu kaldırdı, utangaçtı.

Kaşlarımı çattım. Piper hayatının bu noktasında Disney'den kesinlikle nefret ederdi.

"Daha iyi bir baba olmak için çalışıyorum." Başını eğdi ve boğazını temizledi. "Ve bunun büyük bir parçası da kızımı anlamak. Onun yaşındaki pek çok kız prenseslerle tanışmaya bayılsa da, kızımın bu tür bir uyarımla pek iyi geçinemeyeceğini şimdi anlıyorum."

Bu açıklamasında sergilediği farkındalık beni şaşırttı.

"Biliyorum." İcini çekti, muhtemelen yüz ifademi okumuştı. "Bu parayı onlar için aktivitelere ya da ihtiyaç duydukları şeylere yatırmanı istiyorum. Belki Sam için yüzme dersleri ve Piper için bazı terapiler. Sen ne düşünürsen. Gelecek hafta avukatımla görüşeceğim. Yedi ay önce yürürlüğe giren nafakayı sona erdirmek için bir şeyler hazırlamasını isteyeceğim."

Kalbim göğüs kemiğime sertçe çarpıyordu ve ellerim titriyordu. "Ciddi misin sen?" Şikayet etmiyordum, ayda fazladan bin beş yüz dolar çok işime yarardı.

"Evet. Erkek arkadaşın-"

"Kyle?"

Jace başını salladı. "İlk başta ne yapacağımı bilemedim. Zengin bir sporcuyla çıkıyorsun. Ama adam sağlam. Çok yardımcı oldu."

"Sana mı?" Zihnim allak bullak oldu. Kyle o gün oraya gitmişti ve Jace'in ona birkaç kez mesaj attığını biliyordum ama Kyle bu konuda pek bir şey söylememişti.

"Evet." Ellerini masaüstünde kavuşturdu. "Bana harika önerilerde bulundu ve evimi Piper için daha rahat hale getirmenin bazı yollarını planlamama yardımcı oldu. Ve beni kendi kuruluşu aracılığıyla bir terapistle görüştürdü. Piper'a ve hatta Sam'e ebeveynlik yapma konusunda konuşabileceğim biri."

Vay canına. Tüm bunlar beni çok şaşırttı. Jace'in toplam seksen ve Kyle ile olan anlaşmaları. Gerçi belki ben

son kısma şaşırmamalıydım. Kyle için her şey yerli yerindeydi.

"Fark ettiğim bir diğer şey..." İç çekti ve sandalyesinde kaydı. "Sana içten bir özür borçluyum. Tüm yalanlar için."

Gözlerimi kırptım. Bu gerçek olamazdı. Seksen yaşında bir sekse tanık olmanın şokuyla bayılmış olmalıydım ve şimdi rüya görüyordum.

"Harp," dedi, sesi endişeliydi ve açık kahverengi kaşları birbirine yaklaşmıştı.

"Sanırım seni yanlış ," diye mırıldandım.

Kıkırdadı. "Hayır, yanlış duymadın."

"İki yıl boyunca yalan söylemediğine yemin ettin."

Kaşlarını çattı. "Kovulduğum konusunda hiç yalan söylemedim. Ama bunu örtbas etmek için sana günde on yalan söyledim. Nerede olduğum hakkında yalan söyledim. Günümün nasıl geçtiği hakkında yalan söyledim. Bir şeyleri ödemek için hangi parayı kullandığım konusunda yalan söyledim." Başını iki yana salladı. "Keşke iyi bir nedenim olduğunu söyleyebilseydim. Bunu seni korumak ya da sana göz kulak olmak için yaptığımı. Ama bunu kendim için yaptım. Sade ve basit. Bu beni tam bir pislik yaptı ve sen daha iyisini hak ediyorsun."

"BEN... BEN-" Şoktaydım. Kelimeler gelmiyordu.

"Özrümü kabul etmeni beklemiyorum. Ama bunu duymanı istedim." Yine kaşlarını çattı, kendini suçlayan bir bakışla. "Ve daha iyi bir ortak ebeveyn olmaya çalışmak istiyorum."

Onu affetmeliydim ve yaptığı değişiklikler için minnettar olmalıydım. Ama tüm bunları kafamda bir türlü oturtamıyordum. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Çocuklar hakkında konuşurken daha çok dinle. Kendime Piper'ın olaylara benim vermeyeceğim tepkiler vereceğini hatırlat. Bu konuda yardımını çok isterim ama bana hiçbir şey borçlu değilsin."

O haklıydı. Ama çocuklarıma babalarıyla daha iyi bir ilişki kurma fırsatı borçluydum. Ben babasız büyümüştüm ve Piper ve Sam için istediğim son şey de aynı şeyi yaşamalarıydı.

Omuzlarımın gevşemesine izin vererek iç çektim. "Çarşamba günü akşam yemeğine gelmek ister misin? Piper'ı evde görebilirsin ve daha fazla konuşabiliriz. Eğer işe yararsa, belki bunu düzenli bir şey haline getirebiliriz."

"Buna minnettar olurum." Bana içten bir gülümseme verdi. "Ve eğer erkek arkadaşın da gelmek isterse, bu da sorun değil."

"Kyle ve ben..." Masamın üzerindeki kalemle oynadım, göğsümün sıkışmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "İlişkimizi bitirdik."

"Bunun tahmin etmemiştim. Adam mükemmel görünüyordu." Sempatik bir ifadeyle kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Çarşamba görüşür müyüz?"

Başımı salladım ve o gittiğinde telefonumun kilidini açıp Kyle'ın son mesajını tekrar okudum.

Ben de onun mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Ama yalan söylemişti, tıpkı Jace'in yaptığı gibi.

Beynim bu son düşünceyle cıvıldadı. Çünkü Jace'in aksine Kyle'ın yalan söylemesinin bir nedeni vardı. Sorun şu ki, bunu atlatıp atlatamayacağımı bilmiyordum.

Top bana doğru savrulurken ona odaklandım ve doğru zaman geldiğinde sopayı salladım. Sopa deriyle birleşti ve kollarımda titreşimler yarattı. Sonra top bir kez daha faul yapmadan önce üçüncü kalenin hemen yanından sol sahaya doğru uçuyordu.

"Sonunda hala yukarı çekiyor. Vuruşunu düzgün yap, Bosco," diye bağırdı Koç Wilson çitlerin arkasından. "Pazunun ağrıdığını biliyorum ama yukarı çekemezsin."

Hay sikeyim. Koç zamanında bir atıcıydı ve sezon öncesinde vuruş antrenmanlarını kendisi yönetirdi. Bir mükemmeliyetçinin hem yargıç hem de jüri olması gibisi yoktu.

"Anladım, Koç."

"On tane daha," diye bağırdı.

İnleyerek sağ kolumu birkaç kez salladım. Sonra sahaya geri döndüm. On atıştan ve beş eşit vuruştan sonra kararını verdi.

Soyunma odasına giderken, "Cuma günkü maça odaklanmanı istiyorum," dedi.

"Kesinlikle. Kazanacağız," diye teminat verdim ona, yüzümde bilinen rekabetçi sırıtışımı zorlayarak.

"Yarınki basın toplantısı için hazır mısın?"

Başımı salladım. "En iyi davranış. Scout'un onuru." İki parmağımı kaldırdım.

"Bu lanet olası izci işareti değil." Başını iki yana salladı. "Salak herif," diye mırıldandı ofisine doğru giderken.

"Geri dönmek, aptal diye çağrılmak eğlenceli değil mi?" Dolabıma doğru ilerlediğimde Emerson kolunu omzuma attı.

Homurdandım.

"Kızlar yarın gelmeden önce bu gece dışarı çıkmak ister misin?" Emerson sordu.

Asher'a baktım, o da kayıtsızca omuz silkti. O ve ben son iki haftanın çoğunu kanepemde oturup kötü televizyon izleyerek geçirmiştik. Düne kadar Zara ve çocukların ilk maça geleceğine dair umudu vardı. Ama dün gece Clara'yla FaceTime'da görüştüğünde, Clara gelmeyeceklerini doğrulamıştı ve o günden beri morali bozuktı. Zara'ya doğrudan ulaşma fikrinden bahsetmişim ama o bunu reddetti. Ona istediğini verdiğini düşünüyordu. Bu noktada, Zara'nın onun çocuklarla düzenli olarak konuştuğunu bildiğinden bile emin değildim, çünkü bilmesini istemiyordu. Ayrılığı yanlış bir şekilde ele aldığını hissediyordum ama ben ne bilirdim ki? Her gün ulaşmaya çalışıyordum ama Harper hâlâ benimle konuşmuyordu.

"Evet, hayır, belki de?" Emerson bu sözleri söyleyerek dikkatimi tekrar ona ve bu gece dışarı çıkma konusuna çekti.

"Sanırım."

Emerson alkışladı ve geniş bir sırıtışa büründü. "Çetenin hepsi orada olacak. Eski günlerdeki gibi." Yumruğunu sıktı. "Karaoke bulmalıyız."

Dolap alanına dönen Dragon inledi. "Hayır."

Telefonum dolabımdaki rafta titredi ve kalbim hızlandı. Harper olmayacağını biliyordum, ama bir

adam umut edebilir.

Her ne kadar haklı olsam da ve onunla hâlâ iletişim kurulamıyor olsa da, ekrandaki isim moralimi düzeltti.

Cevap vermek için başparmağımı kaydırdım ve Piper'ın yüzü belirdi.

"Hey, kızım." Onu görünce göğsüm şefkatle ısındı.

"Bugün kaleleri koştum," dedi, sesi her zamanki gibi gerçekçiydi, ama içinde bir parça gurur da vardı.

Sırtışımı durdurmak mümkün değildi. "Yok artık!"

"Evet." Başını salladı. "Ashley ile birlikte. Üzerime kum bulaştı ama ayakkabılarımı değiştirmeden önce işimi bitirdim."

"," diye övdüm.

"Anlayacağınızı biliyordum. Babama söylediğimde sadece ayakkabılarımı neden değiştirdiğimi öğrenmek istedi."

Göğsümde garip bir sızı yankılandı. Babası deniyordu ve ben hem onun hem de Sam'in adına çok heyecanlanmıştım. Ama bu başarıyı benden önce ona anlatmış olmasından nefret ediyordum. Kahretsin, ne kadar önemsizdi ama son zamanlarda pek iyi değildim.

"Eve ne zaman geliyorsun? Evini seviyorum." Piper ekrana bakmıyordu ama dudaklarının aşağıya doğru çekildiğini görebiliyordum. "Orada güvende hissediyorum."

Bu kalbimi çok etkiledi. Ona bir yer hazırlarken umudum buydu. Ona güvende hissedebileceği bir yer vermek. Geri gelmek isteyeceği bir yer. Ama bu noktada, geri dönmesine izin verilip verilmeyeceğini bile bilmiyordum. "Florida'da

birkaç haftam daha var," diye .

Dolabımın yanındaki sandalyeye yerleşirken, "Bana günün geri kalanından bahset," dedim.

Hikayelerinden ilkinde daldığında iPad'ini eğdi ve görüntü değişti.

Her zamanki gibi koltuktaydı. Ama onun arkasında, daha önce defalarca oturduğum küçük masada Harper ve Jace karşılıklı oturuyordu. Tabakları hâlâ önlerindeydi ve Harper bir şişe White Out'u yudumluyordu.

Neler olduğunu sormak için can atıyordum. Özellikle de Harper onun söylediği bir şeye güldüğünde. Daha önce göğsümdeki acının kötü olduğunu düşünüyordum ama o sesle birlikte sanki bir delik açılmış gibi hissettim.

Tablet tekrar yer değiştirdi ve Piper'ın küçük yüzü geri geldi. "Çıkarma işlemi üzerinde çok uzun süre çalıştık. Çok sıkıcıydı."

Bana tüm hikâyeleri anlatmaya devam etti ve ben de yarı yarıya dinledim. Çünkü beynimin yarısı hâlâ Jace'in yemek masalarındaki varlığına takılıp kalmıştı. Piper FaceTime görüşmesini sonlandırır sonlandırmaz -her zaman olduğu gibi- telefonumu cebime attım ve eve daha erken gidebilmek için soyunma odasında duş almayı tercih ettim.

Soyunma odasının dışında, koridordan arabama doğru ilerledim. Boston'da hiç araba kullanmazdım ama Cam ben bahar antrenmanlarındayken genellikle evde kalırdı, bu yüzden her yıl birkaç hafta direksiyona ben geçerdim.

"Kyle."

Ses kemiklerimin derinliklerinde yankılandı. Soyunma odasından çıkarken isminin tanıdık sesi tüm hücrelerime sızdı. Bu sesi binlerce kez duymuştum. Çoğunlukla lisedeyken.

Nefesimi tutarak etrafımda döndüm. "Bill."

Üvey babam bir elinde küçük bir spor çantası ve sırtında bir sırt çantasıyla duvara yaslanmıştı.

"Geleceğinizi bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Pekala." Duvarı itti ve otoparka doğru yöneldi, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyordu. "Annen ve Susan Teyzen önümüzdeki hafta boyunca ülkeyi dolaşacaklar, ben de gelip seni izleyeyim dedim."

Ona ayak uydurarak, "Annemin seyahatte olduğunu fark etmemiştim," dedim.

Tünelde ilerlemeye devam ederken başıyla onayladı.

"Harper'ın başına gelenleri öğrendiğimde çok üzülmüştüm."

Çenem sıkılaştı, bir laneti ısırdım. Çünkü bir sonraki sözleri ilişkimizi sonsuza dek değiştirme potansiyeline sahipti. Ama sormak zorundaydım. "Neden?"

"Kardeşimin benden bir çocuğun varlığını saklaması fikriyle mücadele ettim, hala da ediyorum. Ve daha da kötüsü, ondan uzaklaşmak. Bu kadar kalpsiz olmayı hayal bile edemiyorum. Tanıştığımızda onu kızı olduğu konusunda yalan söylemekle suçladığım için çok suçluluk duyuyorum ama James'in ondan öylece uzaklaşmasını gerçekten hayal edemezdim. Harper'dan haberim olsaydı, yeğenimle bir ilişki kurmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

Sanki karnıma hızlı bir top yemişim gibi nefesim ciğerlerimden kesilmişti. Bu itiraf beklediğim gibi bir şey değildi.

"Sen ve ben aynı DNA'yı paylaşmıyoruz ama yine de annene aşık olduğum andan itibaren sen ve Ryan kalbimin birer parçasına sahip oldunuz." Göğsüne vurdu. "İkinizden de asla vazgeçemezdim."

Piper ve Sam'in görüntüleri zihnimde yanıp sönerik boğazımın düğümlenmesine ve gözlerimin ısınmasına neden oldu. "Bu duyguyu çok iyi biliyorum."

"Yani kardeşimin kızını öylece bırakıp gidebileceği fikri?" Başını eğerek salladı. "Bununla mücadele ediyorum." İç çekti. "Ama bence seni Harper'la görmek hoşuna giderdi."

Midem bulanıyordu, kısa süre durdum ve ellerimi yumruk yaptım. "Ne?"

"JJ, James'in onun yalnız kalması konusunda çok endişelendiğini söyledi. Onun güvenebileceği biri olsun istemiş. Hayatı boyunca onun yanında olacak biri. Kendisinin asla olamadığı bir şekilde."

"Olmamayı seçti."

Bill iç çekti. "Artık o gittiğine göre, bu Harper ve Susan'ın umarım üstesinden gelecekleri bir şey."

Bu acıttı. Harper'ın hayatının her yönünün bir parçası olmak istiyordum. Yine de geçen her gün, bu fikir gerçek bir olasılıktan çok bir hayal gibi geliyordu.

"Ama bence Harper'la birlikte olduğunu bilmek James'i mutlu eder," dedi tekrar yola çıkarken. "Mutlu edeceğini biliyorum."

ikinizi birlikte görmek beni mutlu ediyor."

Yetişmek için koştum. "Susan Teyze ve Danielle ile aranda sorun çıksa bile mi?"

Başını salladı. "Sonunda kendilerini bu durumun doğru tarafında bulacaklarını düşünüyorum. Oraya varmaları biraz zaman alsa bile."

"Olabilir. Gerçi Harper benimle konuşmadığı için bunun bir önemi olduğundan emin değilim."

Elindeki çantayı kaydırıldı. "Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Başımı salladım. "Bunu teklif etmek için tuhaf bir şekilde uygun olabilirsin."

"Annenin Harper'ın varlığını bir sır olarak saklamasından bahsetmiyorum. Bu ilişkilerle ilgili." Derin bir nefes aldı, sanki bana vurmaya hazırdı. "İncinmiş birine aşık olduğunuzda, sizi birkaç kez geri atmaya çalışabilir. Farkında olsunlar ya da olmasınlar, yanlarında kalacağınızı bilmek isterler. Onlar için savaş."

"Ne?"

"Harper'ın muhtemelen incinmekten korktuğunu söylüyorum. Bir süreliğine ikiniz için de yeterince sıkı tutunmanız gerekebilir. Özellikle de diğer iki küçük kalbi koruduğu için."

Haftalardır beni rahatsız eden keder alevlendi. Keşke bu bir dayanma meselesi olsaydı. Bunu sonsuza dek yapabilirdim. Asla bırakmak istemedim.

Yenilmiş ama şefkati ve tavsiyesi için minnettar bir şekilde cebimden anahtarlığımı çıkardım. "Teşekkürler, Bill. Bırakmamı ister misin?"

"Elbette."

Burada geçireceğim zaman için kiraladığım Ram'in kilidini açtığımda, çantasını arka koltuğa bıraktı ve sonra arabaya bindi.

Kontak düğmesine bastım ve geri vitese taktım. "Nereye?"

"Herhangi bir otel iş görür."

Alay ederek yavaşça geri . "Bu çok saçma. Eğer henüz bir şeyler ayarlamadıysanız, benimle kalın. Yapabilirim

Şirketi kullan."

"Emin misin?"

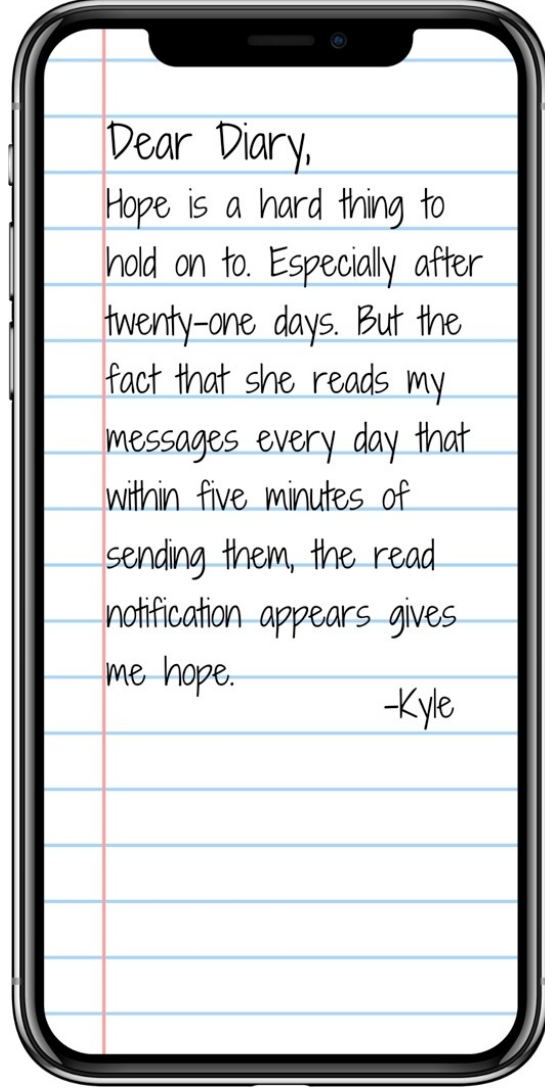
Yavaşça çıkışa doğru yöneldim. "Belki Harper'ın reddedemeyeceği büyük bir jest bulmama yardım edebilirsin."

Kolumu işaret etti. "Büyük jest bu değil miydi?" "Hayır."

Kolum benim içindi. Bana seçim yapmamı hatırlatmak için Onları her gün. Çünkü eğer şüpheyi düşersen, bu bana onları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatacaktı. Ve eğer bir şekilde onları geri almayı başarırırsam, kendimi bir daha asla bu duruma sokmak istemezdim.

Harper
46

"BUNU GERÇEKTEN IZLIYOR MUYUZ?"

Zara cevap olarak başını salladı.

Benim çocuklarım yataktaydı. Onunkiler dadıyla evdeydi. Eğlenmek yerine Boston Revs'in bugünkü basın toplantısının kayıtlarını izliyorduk.

"Neden?" Koltuk minderlerine daha da gömüldüm.

"Asher'ın ne dediğini görmek istiyorum." Zara şarap bardağını eline aldı ve bir yudum aldı, gözleri ekrana kilitlenmişti.

Bu, Asher'ın benden bahsedip bahsetmediğini görmek istiyorum anlamına gelen bir koddu. "Onu arayabilirsin," diye önerdim.

Burnunu kıvırdı ve sonunda bana döndü. "Hiç elini uzatmadı. Çocukları bile aramıyor. Sadece onların kendisini aramasını bekliyor."

Kalbim onun için acıyordu. Her gün ondan bir telefon bekliyordum. Bana Asher'ın nihayet aradığını ve aklına gelen bu tatil fikrinin saçma olduğunu söylediğini anlatacağı bir telefon. Ama aramadı. Zaman geçtikçe Zara'nın haklı olup olmadığını daha çok merak etmeye başladım. Belki de ara vermek onun için sorun değildi.

Basın toplantısının ilk on beş dakikasında Koç Wilson oyun planları ve istatistikler hakkında bana çok az anlam ifade eden şeyler söyledi.

"Oyuncuların konuşacağını sanıyordum." Zara suratını asarak kadehini tekrar dudaklarına götürdü.

"Sanırım eninde sonunda yapıyorlar." Piper bu tür şeyler için yaşırdı, bu yüzden yıllar boyunca bunlardan yeterince yakalamıştım. Yine de haklı olduğumun kanıtlanması için beş dakika daha geçmesi gerekti.

"Şimdi sözü çocuklara bırakıyorum." Koç Wilson kameraya gülümseyerek baktı. Adamın Avery'nin babası olduğuna inanmak zordu. Neredeyse kırk yaşında gösteriyordu. Gamzeleri ortaya çıktığında neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyordum.

"Bosco," diye seslendi muhabirlerin arasından bir adam.

Kamera, sol kolunu önündeki masaya dayamış ve beklenti içinde kaşlarını kaldırmış olan Kyle'a zum yaptı.

Onu içime çekerken kalbim sıkıştı. Saçları hakkındaki endişelerim çok aptalcaydı. Kısa kesim sadece koyu kahverengi gözlerini daha anlaşılabilir kılıyordu. Mümkünse, bu şekilde daha seksi görünüyordu.

"Yeni dövmenin salınımını bozduğu doğru mu?"

Kıkırdadı ve sesin göğsümde titreştiğine yemin ettim. "Vay canına, dedikodu değirmeni fazla mesai yapıyor." Odanın bir tarafında, kameranın hemen dışında duran bir kişiye baktı ve gözlerini devirdi. "Salınım ile ilgili herhangi bir sorunum olduğunu kesinlikle reddediyorum."

"Ama yeni dövme'yi inkar etmiyorsun, değil mi?"

"Çok mu meraklısın?" Kyle alay ederek muhabirleri ve takım arkadaşlarını güldürdü. "Ama elbette, size anlatacağım. Hayatım iki bölüme ayrılıyor. Bir eğlenceli tarafı var." Sol kolunu kaldırarak koluna kazınmış kelimeleri gösterdi. "Bir de önemli olan şeyler var." Sağ kolunu kaldırdı.

Kamera yakınlaştı ve Kyle'ın yeni dövmesine odaklandığında sert bir nefes aldım. Orada, pazusunun alt tarafında, uyumlu bir yazıyla Harper, Piper ve Sam kelimeleri yazılıydı. "Bu yıl, hayatıma benim için gerçekten önemli olan bazı insanları ekledim."

. Bitmiştik. Bir gelecekte yoksunduk. Yine de bizi o kadar önemsiyordu ki isimlerimizi kalıcı olarak derisine yazdırmıştı. Ve sonra dünyaya bizim onun için önemli insanlar olduğumuzu duyurdu.

Hayranlık ve kalp kırıklığı karışımı bir duyguyla yutkundum.

"Lanet olsun." Zara oflayıp puflayarak koltukta kaydı ve bana bir bakış attı. "Kaç tane jeste ihtiyacın var?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Asher sana kelimenin tam anlamıyla dünyayı satın alırdı."

"İstemediğim şeyleri satın almak bir jest değildir," diye karşı çıktı. "Asher bir şeyler yapmaz. Ona para atıyor. Onun için, çocuklar ve ben..." Saf bir mutsuzluk ifadesi takınarak çekti ve sanki acısını silkeliyormuş gibi başını salladı. "Uygun olduğumuzda uygunuz. Olmadığımız zaman da yokuz." Kanepeye yaslanıp gözlerini kapattı. "Ona ara vermek istediğimi söyledim ve o karşı bile koymadı. Bahar antrenmanları için ayrıldı. Kontrol etmek için ne aradı ne de mesaj attı. Dışarıda beyzbol hayallerini yaşıyor. Onun için önemli olan bu. Koluna dövme yaptıracığı şey bu. İsimlerimizi değil."

Yüreğim sızlayarak iç çektim ve ben de arkama yaslandım. Umarım yanıliyordu. Asher önemsiyor olmalıydı. Belki de sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyordu.

"Kyle farklı biri. Sana her gün mesaj gönderiyor. Ve sen cevap bile vermiyorsun." Bu kez şarabını yudumladı.

"Eğer sana senin..." olduğunu söyleseydi ne yapardın? Kaşlarını çattı. "Kuzenin mi?"

Başımı yastığa yaslayarak inledim. "Biz akraba değiliz."

"Kral'ın kuzenlerin evlenmesiyle ilgili bir sorunu yok ve ben de kesinlikle yargılamayacağım." Omuz silkti.

Kıkırdadım. Zara bir şeydi. Esprilerinin beni bir nebze de olsa hafiflettiğini inkar edemezdim.

"Eğer bana söyleseydi..." Ona bir şans verdiğimi söyleyebilmeyi dileyerek çekingen davrandım. Aynı başlangıcı yapardık, sadece korkunç sonu olmazdı. Ama bu yalan olurdu. "Ondan bizi yalnız bırakmasını isterdim. Ve tıpkı James'e yaptığım gibi onu da dışlardım."

"Yani bunu senden saklamakla hata etmedi mi?"

İçimde bir öfke titreşti. "Bana söylemeliydi."

"Ama ne zaman?" İnce bir kaşını kaldırdı. "Hangi noktada, kapının suratına çarpılması tehdidi olmadan teyzesinin seni dava eden cadaloz olduğunu kabul edebilirdi?"

"Beni dava etmiyor," dedim zilyonuncu kez. Mirası dava edebilmek için bir avukat tuttu. Benimle çok az ilgisi vardı.

Zara kaşlarını daha da kaldırdı.

İçimi çektim. "Yalan söylemek değil."

"Yani 'Hey, biz kuzen miyiz?' dediniz ve o da bunu inkar mı etti?"

Alay ederek içimi aldım. "Tabii ki hayır. 'Hey, Kyle, akraba olup olmadığınızı biliyor musun?' dediğimi hayal edebiliyor musun? Bu nasıl olurdu?"

Omuz silkti. "Babam ve amcam lord. Bazı çevrelerde sormak bir gerekliliktir."

Hayatı çok garipti.

"Bana söylememek hala bir yalan."

"Sana söylememek berbat bir karardı. Ama." Tek bir parmağını kaldırdı. "Bana bir keresinde gerçekten

Yalan söyledim."

Çenemi yukarı kaldırdım ve derin bir nefes aldım, sonra yavaşça dışarı verdim. Bu, Jace'in özür dilediği günden beri tekrar tekrar düşündüğüm bir şeydi. Kyle'ın gerçeği örtbas etmek için bana söylemiş olabileceği küçük yalanları bulmaya çalışmıştım. Ama bir tane bile bulamamıştım.

"Dediğim gibi, berbat bir karardı. Ama yalan söylemedi." Yaklaştı ve elimi kavradı. "Onun ihmali tüm iyi şeyleri yok saymaz. Çünkü onlardan bir sürü vardı. Eğer herkesten mükemmellik beklerseniz, sadece hayal kırıklığına uğrarsınız."

"Ondan mükemmel olmasını beklemiyorum," diye tersledim, öne doğru atıldım ve biramı sehpayaya çarptım. "Burada sorun benim."

"Ne?" Başını eğdi, kaşları çatıldı.

"Haklısınız. Bilgi saklamış olabilir ama yalan söylemedi. Yaşadığımız her etkileşimi tekrar oynattım ve bana yalan söylediği tek bir an bile bulamadım. Anlıyorum. Ama yine de içimde korkunç bir his var." Bir elimi göğsümdeki ağrının üzerine bastırırken sesim çatallaştı. "Ya ona güvenemezsem? Ya sürekli bir şeyleri sorgulama ihtiyacımla onu kendimden uzaklaştırırsam? Ya ailesi için asla yeterince iyi olamayacaksam? Ya sorun bensem?" Şimdi kelimeleri yüksek sesle söylediğime göre, korku boğazımdan daha da yukarı tırmanıyordu.

Eleanor tam da buna karşı uyarmıştı. Jace'i bu yüzden affedemiyordum. Bu yüzden üvey kardeşime onu içeri alacak kadar güvenmiyordum. Yaptığım şey buydu. İnsanları kendimden uzaklaştırdım. Bunu Kyle'a da yapmam an meselesiydi.

"Sevgilim." Kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Kendini sabote etmek içine düşülmesi çok kolay bir tuzaktır."

Geriye dönüp ona ters ters baktım.

"Ama hayatta hiçbir şey kesin değildir. Her şey bir risktir. Ve Kyle'ın da sizden mükemmel olmanızı beklediğini sanmıyorum."

Ona doğru yığıldım.

"Kapıyı çalan biri mi var?" Zara kaşlarını çatarak başını eğdi. "Vay canına, Harper, kapı zilini tamir etmelisin." Beni bırakıp kapıya doğru yürüdü ve bir an sonra suçlayıcı bir ses tonuyla, "Kimsin sen?" diye sordu.

Doğrudum ve kapıya doğru döndüm, midem bulanıyordu.

James eşikte durdu. Arkasında annesi ve teyzesi duruyordu.

"James." Ayağa fırladım.

"Oh." Bana dönüp bakan Zara, elleri kalçalarında, onlara doğru döndü. "Erkek kardeş ve kötü üvey aile."

"Zara!" Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, irkildim.

"Ne? Bu terim uygun görünüyor, değil mi?" Kollarını taba rengi kaşmir kazağının üzerinde kavuşturdu.

James boğazını temizledi, dikkati bana odaklanmıştı, ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Aramadan uğradığım için özür dilerim."

"Hayır, değiliz." Kır saçlı bir kadın öne çıktı ve James'i geri itti. "Arasaydık Harper'ın asla kabul etmeyeceğini hepimiz biliyoruz."

Nefesim kesildi. Eğer bu tam olarak oğlu gibi gelmediyse...

Aynı şeyi düşündüğü belli olan Zara elini sertçe uzattı. "Siz Kyle'ın annesi olmalısınız. Kocam oğlunuzla oynuyor."

Vivianne onaylarcasına çenesini eğdi. "Asher'a bayılıyoruz."

"Neredeyse herkes öyle." Ses tonundaki mizah, ondan daha önce hiç duymadığım bir şekilde karanlıktı.

"İçeri girebilir miyiz?" Vivianne sordu. "Neden?" Zara hırladı.

Çabucak kanepenin etrafından dolandım. "Evet. Lütfen içeri gelin." Zara'nın kolundan tutup onu geri çekmeye zorladım ve ona sert bir bakış attım. "Sorun yok."

"Ama sadece çok iyi davranırsan. Aksi takdirde Lud'u ararım," diye tehdit etti. Koruması arabadaydı ve onu bekliyordu. Ve eğer ararsa, bir dakikadan kısa bir süre içinde herkesi dışarı atmak için buraya gelirdi.

Diğer kadın boğazını temizledi. "Belki de özel olarak konuşsak daha iyi olur."

Bu gece ilk kez Susan'ı içeri aldım. Onu son gördüğümde keder içindeydi, kısa bir süre önce kocasını kaybetmişti. Şimdi daha iyi görünüyordu. Yüzüne renk gelmişti ve küllü sarı saçları şekillendirilmişti.

"Gitmeyeceğim," dedi Zara, yanımda doğrulurken. "Harper harika biri ama sen ona kötü davranmaktan başka bir şey yapmadın. Kimsenin onu hayattaki en iyi şeylere layık olmadığına ikna etmeye çalışmasına izin vermeyeceğim."

Göğsüm ağrıyordu, ona bakakaldım.

"Ne?" diye sordu bana kaşlarını çatarak. "Arkadaşlar birbirinin arkasını kollar, değil mi?"

Gülümsedim ve başımı salladım. Toparlayabildiğim tek yanıt buydu.

Bir arkadaşım olmayalı çok uzun zaman olmuştu. İş arkadaşlarım, komşularım ve Piper yüzünden sık sık konuştuğum insanlar vardı ama evlendikten ve Piper doğduktan sonra tüm arkadaşlarım kaybolup gitmişti. Belki de bu benim hatamdı. Belki de gardımı almış bir şekilde yaşıyordum. İnsanların beni ya da onu yargılayacağından endişeleniyordum. Zara ise hayatımıza zorla girmişti çünkü çok ısrarcıydı. Kyle'ın yaptığı gibi.

Midemde yanan endişeyle ailesini inceledim ve Tums almak için cebime uzandım, ancak hiç olmadığını fark ettim. Onlara ihtiyaç duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Kyle gelmeye başladığından beri.

Ellerimi tozluklarıma sildim ve güçlendirici bir nefes aldım. "Zara benim en iyi arkadaşım. O kalıyor." Bir an için bu ifadeyi nasıl karşılayacağı konusunda endişelendim. Ama o sadece bana gülümsedi.

"moral desteği için en iyi arkadaşının yanında olması ihtiyacını anlıyoruz, değil mi biz, Susan?" Vivianne

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Evet." Susan içini çekerek başını salladı ama yine de bir gülümseme belirtisi gördüğümü sandım.

Onun yanında James kıkırdadı, ancak ben şakayı anlamadım.

"Oturmak ister misin?" Küçük masama doğru el salladım.

Oturmak için hareket ettiklerinde Zara, "Odanızdaki masanızdan sandalyeyi alacağım," diye fısıldadı. Sonra da gitti.

"Özür dilemeye ve aramızdaki buzları eritmeye geldik," diye duyurdu Vivianne hepimiz yerleştiğimizde.

"Özür dileyecek bir şeyin olduğundan emin değilim," dedim, cesaretimle kendimi şaşırtarak. "Ve James iki kez özür diledi."

Zara sandalyeyi sürükleyerek odaya geri getirdi ve yanıma çekti.

"Moral desteği için buradayım. Zara gibi," diye düzeltti Vivianne.

"Özür dileyen benim." Susan sandalyesinde kıpırdandı, yüzü acı içindeydi. "Sana karşı adil davranmadım."

Aynı fikirde değildim, bu yüzden sadece parmaklarımı birleştirdim ve devam etmesini bekledim.

"Muhtemelen bunu zaten biliyorsundur ama ihanet zor bir şeydir. Ve seni öğrendiğimde incindim." Çenesini yukarı kaldırdı. "Yıllar önce olmasına rağmen, bununla asla doğru bir şekilde başa çıkamadım. James ve ben bunu bir kutuya koyduk ve geçmişte bıraktık." Ellerini kucağında kavuşturdu ve titrek bir nefes verdi. "Ama aileni senden uzak tutmam adil değildi."

Bir sessiz kaldıktan sonra Vivianne, "Ve?" diye sordu.

"Baban seni görmek isterdi. Baban seni görmek isterdi. Bir tür ortak velayet düzenlemesi." Boğazını temizledi. "Ama bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Evimde olmanızın bana ihanet ettiğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacağından emindim. Ona neden güvenemeyeceğimi hatırlatacaktı."

Kızgın olmak istedim. Kızgındım. Ama bir ihanetten sonra bir insana güvenmenin ne kadar zor olduğunu da anlayabiliyordum. Peki ya bu ihaneti hatırlatan kişiye bakmam istenirse? Evet, bu zor olurdu.

"Berbat davrandım. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Ama başka bir şey denemek istiyorum." Bana baktı, mavi gözleri hüzünlüydü. "Yeğenimi bu kadar mutlu eden kişi olarak seni tanıma istiyorum."

"Bilmiyorum..." Başımı salladım. Son zamanlarda Kyle için tam tersi bir mutluluk kaynağıydım.

"Oh, biliyorum. Şükran Günü'nde senin yüzünden neredeyse kafamı koparacaktı."

Nefesim kesildi. Şükran Günü. Bu biz daha birlikte olmadan önceydi.

"O adam bana ilk kez bağırdı." Biraz rahatsız edici bir şekilde kıkırdadı.

"Onu Noel'de görmeliydin. Ondan her mesaj aldığında yüzünün aydınlanmasına bayılırdın." Vivianne söze girdi.

"Bekle." James masaya vurdu. "Kyle'a geçmeden önce. Eklemek istediğim bir şey var."

Gerildim. En son konuştuğumuzda kızgındı. Durum hala böyle miydi?

"Annem de dar kafalılığı bırakmaya karar verdi." Aşağı bakan Susan'a kaşlarını çatarak baktı. "Artık vasiyete itiraz etmiyor." Cebinden bej rengi bir zarf çıkardı. "Buna karşılık sana ve çocuklara verilecek çekler de mirastan kesildi."

Ciğerlerim bir an için tamamen tutuldu. Sonunda ciğerlerime hava girmeye zorladığımda "Yapamam" diye ciyakladım.

Ama Zara zarfı onun elinden kaptı ve göğsüne bastırdı. "Yapabilir ve yapacak da." Dudaklarını bana doğru büzdü. "İnatçı olma."

Tartışmak için ağzımı açtım. Onun yerine uzun bir nefes verdim. Gerçek şu ki, her biri yüz bin dolar uzun bir yol kat edecekti. Piper'ın terapilerini karşılayacaktı,

Sam için bir üniversite fonu oluşturabilirdim. "Teşekkür ederim," dedim Zara'dan bej renkli zarfı alırken.

James öne doğru eğilerek elini benimkinin üzerine koydu. "Sayamayacağım kadar çok hata yaptığımı biliyorum. Ama gerçekten seni ve çocukları daha iyi tanımak istiyorum. Hayatınıza dâhil olmak istiyorum. Geçmişin stresi artık üzerimizde kalmak zorunda değil. Eğer biz istemezsek."

Kehribar rengi gözlerini inceledim ve o zaman iki seçeneğim olduğunu fark ettim. Bir ada olmaya çalışmaya devam edebilirdim. Yalnız ve güvende. Ya da yanımda insanlar olabilirdi. Hayatımdaki insanlar. Arkadaşlarım. Ailem.

"Bunu daha az zorlayıcı hale getirmek için çalışacağım," diye kabul ettim.

Ayağa kalktı ve beni kucakladı. Paylaştığımız ilk kucaklaşmaydı. Hayal edebileceğimden çok daha rahatlatıcıydı. Bir an için gözlerimi kapattım ve onun verdiği huzuru içime çektim.

Bir dakika daha sohbet ettikten sonra vedalaşıp ayrıldılar. Bu gece pek çok şey çözülmüş olsa da, bu bir son gibi gelmiyordu. Bir başlangıç gibiydi.

"Pekala." Zara el çırpı, ses aniden sessizleşen alanda yüksek çıktı. "Sanırım bu ailemizin endişesini giderdi."

Başımı salladım.

"O seni seviyor." Parmaklarını birleştirdi ve ellerini göğsüne götürdü. "Sadece onunla konuş. Kendine güven."

Ve haftalardır ilk kez, belki de yapabileceğimi hissettim.

BİRİNCİ OYUN. Sadece bir ay önce, bunun hayatımın en iyi maçı olacağından emindim. Harper, Piper ve Sam tribünlerde beni destekliyor olacaklardı. Onlara gösteriş yapacaktım. Nasıl göstermezdim ki? Dış sahada bir top yakalayacak ve onlara verecektim. Tanrım, ilişkimizde kendime çok güveniyordum.

"Dostum, hadi." Mason birkaç metre ötede durmuş, kolunu geriye çekmiş bekliyordu.

"Özür dilerim." Başımı salladım ve eldivenimi havaya kaldırdım.

Sonunda topu fırlattığında top eldivenimin derisine çarptı.

"Ne oldu? Dün iyiydin. Basın toplantısında bile ateşliydin. Bugün sanki tüm hayatın tükenmiş gibi."

Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşünürdü. Ama çünkü sevgili günlüğümden sonra bu anlamlı geldi.

Topu ona doğru fırlattım. "Bu sabah mesajımı okumadı."

Mason başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Harper'a her sabah bir mesaj gönderiyorum." Sönük bir şekilde iç çektim. "Hiç cevap vermez ama her zaman okur. Ama bugün." Topu geri fırlattı. "Okumadı."

"Kahretsin." Mason kaşlarını çatı.

"Aynen öyle." Topu ona geri fırlattım. "Kurtul . Birini seçmek istemiyorum."

Isınmamız bittiğinde topu her zaman bir tarafa verirdik. Çünkü etrafımız onlarla çevriliydi. Bu ilkbahar antrenmanının ilk maçıydı. Muhtemelen açılış gününe kadar göreceğimiz en büyük kalabalıktı. Ama kalbim o maçta değildi.

Mason tribünleri taradı, odağı omzumun üzerindeki bir noktaya sabitlendi.

"Ne?" diye sordum. Etrafımda dönerek sordum.

Gözüne çarpan şeyin ne olabileceğini anlamak için kalabalığı taradım. Kızıl saçları fark etmem sadece bir anımı aldı. Bir sürü kızıl saç.

Gördüğüm şeyi fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Gelmişti.

Bir an için büyük bir sevinçle dolup taşım. Belki de her şey gerçekten yoluna girebilirdi. Ama tam gülümsemeye başlamıştım ki Harper döndü ve yanına gelen adama gülümsedi.

bir yumruk yemişim gibi ciğerlerimdeki tüm hava çekildi.

Jace.

Hayır. Hayatta olmaz. Dünya kendi ekseninde döndü ve ben tökezledim.

"Tanrım, Streaks." Mason kolumu tutarak beni sabitledi. "Kıcını kıracaksın. Nefes al," dedi ve beni sersemliğimden kurtarmak istercesine salladı. "Hemen sonuca varma. Neler olduğunu bilmiyorsun."

Ama yapamadım. Nefes alamıyordum. Hareket etmem gerekiyordu. Daha hızlı olmalıydım. Geçen ayı geri almalıydım. Zamanda geriye git ve son üç ayı geri al. Zamanda geriye git. Çünkü hepsini siktir . Daha iyisini yapmalıydım.

Her kararlar. Önemli olan - gerçekten önemli olan - her şey o anda çok açıktı.

"Nefes al," diye tekrarladı.

Sertçe emdim. Evet. Nefes al. Nefes al. Bunu yapmazsam, bu lanet tarlayı geçip her şeyden daha önemli olan üç kişiye ulaşmamın hiçbir yolu yoktu.

Bu yüzden kaçıyordum. Çünkü her şeyden sonra bile, onları içermeyen bir hayat istemeyi içimde bulamıyordum. Umarım her şeyi berbat etmemiştim.

"Harper," diye .

"Kyle!" Sam elini annesinin elinden çekerek sahayı tribünlerden ayıran duvara doğru fırladı.

Kendini duvarın üzerinden bana doğru fırlattığı anda ona ulaştım. Güvenlik bir saniye içinde peşimizdeydi ama onu sarıp göğsüme çekerken elimle onları uzaklaştırdım.

Yüzümü başının tepesine bastırarak, "Seni özledim dostum," diye fısıldadım.

"Ben de." Gülümseyerek geri çekildi. "Seni oynarken görmeye geldik."

"Buna sevindim." Onu tekrar duvarın diğer tarafına bıraktım ve o kadar hızlı da yaklaşmış Piper'a döndüm. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Bize biletleri sen aldın," dedi, neden burada olmayabilecekleri konusunda endişelendiğimden açıkça emin değildi.

"Biliyorum." Gülümsedim, tepkisi karşısında kalbim yerinden çıkacaktı.

"Sakın kaybetme," diye hatırlattı bana, formamın üzerindeki logoya odaklanarak. "Ve salıncağını yukarı çekmediğinden emin ol."

Göğsümde bir sıcaklık belirdi. "Yine Sports Center mı izliyorsun?"

"Hayır, Chris Rose ile JM Baseball ve Talkin' Baseball'u izledim."

Podcast listesini kıkırdayarak dinledikten sonra kasketimi düzelttim. "Vuruşumu düzelttim," diye söz verdim.

"Haydi çocuklar." Jace Sam'in elini tuttu ve başını tribünlere doğru eğdi. "Maç başlamadan önce yerlerimizi bulalım."

ulusal marş."

"sonra görüşür müyüz?" Piper sordu. Başımı salladım. Tabii ki görüşeceklerdi.

Merdivenleri tırmanırlarken Sam, "İyi oynayın," dedi.

Sırıtarak ona son bir el salladım. Sonra nihayet Harper'a döndüm.

"Merhaba," dedi, yanakları pembeleşmiş ve kirpikleri dalgalanmıştı. "Jace'i mi getirdin?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda irkildim.

ağzımdan. Hay sikeyim. Söylediğim ilk şeyin bu olmasını istememiştim.

"Ah." Yedek kulübesinin yanında çocukları yerlerine oturtmakta olan eski sevgilisine baktı. "Uçakla gelip çocuklara yardım etmeyi kabul etti."

Kalbim o kadar güçlü çarpıyordu ki duysa şaşırmazdım. "Yani siz ikiniz..."

Gözleri büyüdü. "Hayır."

Nefesim aceleyle bedenimi terk etti ama sonra hatırladım.

"Mesajımı okumadın."

"Evet, yaptım." Başını yana doğru eğdi.

Bu doğru olamaz. Bir buçuk saat önce, hala okunmamıştı.

"Uçaktan iner inmez."

Bu sabah geldi. Omuzlarımdan bir ağırlık düştü. "Peki burada olman ne anlama geliyor?" Umutsuzca umut etmek istedim.

"Buraya konuşmaya geldim. Bana aileden neden bahsetmediğini anladığımı söylemek için." Yutkundü.

Göğsümde kabaran umudu geri püskürtmeye çalıştım ama kalbim artık hızlanıyor, kendini aşırıyordu. "Ve?" Nefesimi tuttum.

"Seni affediyorum." Kelimeler bir fısıltı gibiydi. "Ve bunu geride bırakmaya çalışmak istiyorum."

"Bir ama var mı?" Çünkü eğer öyleyse, beni kolayca ezebilirdi.

Kalın kalın yutkundü. "Ama ben mükemmel değilim. Sizi kızdıracağım çünkü bazı şeyleri sorgulayacağım. Hatta ne zaman

Güvensizliğimi hak etmiyorsun. Sonsuza kadar değil, sanmıyorum. Ama belki bir süreliğine."

"İstediğin kadar soru sor, Crabby. Hepsini cevaplayacağım." Titreyen bir elimle yanağını kavradım ve dokunuşumdan ürkmeyince kalbim göğsümde yerinden fırladı. "İkimiz de mükemmel olmak zorunda değiliz. Bana ihtiyacın olmadığında araya girdiğimde ya da sırf gülümsemeni ne kadar hızlı geri getirebileceğimi görmek için sana zor anlar yaşıttığımda seni kızdıracağımdan eminim. Ya da, bilirsin, sana bir araba aldığımda."

"Bana hiç araba almadın." Başını eğdi, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Hah. Şimdi o buradayken, bu plan biraz kötü zamanlanmış olabilir. Ama bir gerçeği saklamaktan daha iyisini biliyordum.

"Şey..." Ensemi kaşıyabilmek için onu serbest bıraktım.

Ağzı açık kaldı ve gözleri kocaman oldu. "Bana araba mı aldın?"

En sevimli sırıtışım olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Bir Cadillac XT4. Gerçekten sevimli gümüş rengi bir SUV. Cam yarın onu alacak."

Kaşlarını çatı, yüzüme baktı. "Seninle konuşmuyordum bile."

"Oh, biliyorum. Ama bir araba gelirse beni arayıp bağırırısın diye düşündüm."

İç çekti. "Evet, ."

"Ben de senin sesini duymak istedim." Omuz silktim.

"Saçmalıyorsun," diye homurdandı ama dudakları gülümseyerek yukarı kalktı.

Bu basit ifade karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Parmak uçlarımda yükseldim, böylece çitin üzerinden ona ulaşabildim ve yanağını tekrar avuçladım. "Ben sadece senin için saçmalıyorum bebeğim. Dediğim gibi, ikimiz de mükemmel olmak zorunda değiliz. Sadece birlikte bir biz inşa etmek için çalışmalıyız."

"Sonsuza dek mi?" diye sordu.

Göğsüm genişledi ve yüzümü bölen gülümsemeye karşı koyamadım. "Sonsuza kadar." Başını kendime doğru çektim ve onu öptüm. Dudaklarımız buluştuğu anda onu duvarın üzerinden kollarıma çektim.

Etrafımızdaki saha hem taraftarların hem de takım arkadaşlarımla inledi.

"Seni seviyorum Harper," dedim dudaklarına karşı. "Ben de seni seviyorum, Kyle."

Yumuşak bir tutamı parmağımın etrafında döndürürken, tam tonunu ezberleyerek KIZIL SAÇI İNCELEDİM.

"Ah," diye mırıldandı. "Sana durmanı söylemiştim."

Ama yapamadım. Son yirmi dört saat boyunca onu bırakamamıştım. Revs maçı kazanmıştı ve maç biter bitmez Harper ve çocukları evime getirmiştim. Jace yakınlarda bir otelde kalıyordu ve yarın Sam'i Legoland'e götürmeyi planlıyordu.

Bu kadar erken ayrılmak zorunda olmalarından nefret ediyordum. Ama okul ve iş onları Boston'da bekliyordu. Ve ben de birkaç hafta içinde evde olacaktım.

Saçlarını serbest bıraktım, sonra onu kendime doğru çektim.

Annem oturma odasının diğer tarafında oturduğu yerden, "Onu delirtiyorsun, Kyle," diye uyardı.

Maç için uçakla gelenlerin sadece Harper ve çocuklar olmadığı ortaya çıktı. Bill zaten buradaydı,

Tabii ki annem, Susan Teyzem, JJ, eşı Dana ve ikiz oğulları da sahaya geldiler.

En çılgın kısmı mı? Bu Harper'ın fikriydi. İyi ki yedi yatak odalı bir yer seçmişim.

"Zaten ızgarayı çalıştırman gerekiyor." Harper beni dürttü ve sarılıp koltuktan kalkmam için zorladı.

"Hemen geliyorum." Henüz kimse yemek için yalvarmıyordu.

Bill masada Piper'a satranç oynamayı öğretiyordu. Kendini tamamen oyuna vermiş, Bill'in anlattığı her kurala konsantre olmuştu. Hayatı boyunca oynadığı bu oyunda Bill'in kıcını tekmelemesi için altı ay gerekiyordu.

JJ'in ikiz çocukları ve Sam havuzdaydı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki neredeyse üçüz gibi görünebilirlerdi. Özellikle de gözlükleriyle. Sam'i seçebilmemin tek nedeni ikizlerin mavi kolluk takmasına karşın onun yeşil kolluk takmasıydı.

Teyzem ve Dana çocukların oyununu izliyorlardı, ikisinin de yüzünde gülümseme vardı. Dana'nın ki beni şaşırtmadı ama Susan'ın ki? Evet, tüm bunları kabullenebildiğine inanmak zordu. Dün ona Harper'a karşı nazik olması gerektiğini açıkça belirtmiştim ve o da sanki bu uyarı gereksizmiş gibi beni başından savmıştı. O seksenin nasıl olduğundan emin değildim ama şikâyetçi değildim.

"Bebeğim." Harper bana doğru eğildi. "Çocukların yemeğe ihtiyacı var. Eğer onlar isteyene kadar beklersen, zaman uğraşmamız gereken bir sürü huysuz insan olacak."

Aşağıya eğildim ve ona hızlı bir öpücük verdim. Onu bugün en az dört yüz kez öpmüştüm ama bunu tekrar yapma isteğini görmezden gelmek imkânsızdı.

"Buradayım," diye söz verdi, bana küçük bir gülümseme verdi ve bacağını okşadı. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Bu konuda konuşmama gerek kalmadan endişemi anladı. Annemin iddia ettiği gibi rahatsız olmak yerine, sabırla bana varlığını tekrar tekrar hatırlattı. Onun bağlılığının. Eğer kendisine ihtiyacı olursa

güvence verirdim, bunu ona duyması gerektiği kadar çok kez söyledim.

Aşk koltuğundan kaydım ve ızgarayı yakmaya gittim. Bir market siparişi vermiştik ve buradaki insan sayısı nedeniyle kolay bir yemek seçmiştik; hamburger, ızgara tavuk ve salata. Havuzun etrafından dolaşarak açık hava mutfağına gittim, ancak o zaman bu alanın evimdeki verandaya ne kadar benzediğini fark ettim. Orada ızgara genelde Cam olurdu ama ızgarayı bulmak o kadar da zor olamazdı.

Kapağı açtım ve düğmeleri çevirdim ama hiçbir şey olmadı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" JJ yanımda sordu ve beni şaşırttı.

Kapağı salladım ama çarpmadan önce yakaladım. Ve mahcup bir gülümsemeyle yoldan çekildim.

Pişirme yüzeyinin altındaki dolapta bir şeylerle uğraşırken ikimiz de konuşmadık, sessizlik garipleşti.

Havayı doldurmak için can atıyor ama nasıl yapacağımı bilemiyordum, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. O ve ben henüz gerçekten konuşmamıştık ve aramızda bir rahatsızlık vardı. Gerginliği azaltmak için ne söyleyeceğimden emin değildim. Harper'a aşık olduğum için asla özür dilemeyecektim. Ama en iyi arkadaşımı özlemiştim.

Ben daha mantıklı bir şey söyleyemeden ayağa kalkıp bir düğmeye bastı ve ızgara tutuştu.

"Teşekkürler."

"Yani." Etrafına bakındı, belki de ne kadar mahremiyetimiz olduğunu ölçüyordu. "Sadece birkaç şey söylemek istiyorum."

İçimdeki endişe kıvrıldı. "Herkes yaptığım uyarının aynısını sana da yapacağım. Bana bir pislik olduğumu söylemek istiyorsan, tamam. Ama yemin ederim, konu insanların Harper, Piper ya da Sam hakkında konuşmasına gelince sıfır tolerans gösteriyorum."

İki elini de havaya kaldırdı. "Hayır. O benim kardeşim. Kahretsin, bunu ben istedim." Başını salladı. "Bak, sen ve Harper'ı öğrendiğimde kötü tepki verdiğim için özür dilerim."

Şok ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Şaşırdım. Yuva kuracağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve sanırım kıskandım, çünkü bir yılını onu tanımaya, duvarlarını aşmaya çalışarak geçirmiştim. Ama sen iki ay içinde onu neredeyse evine taşımıştın."

Kollarımı kavuşturdum. Konuşması iyi başlamış olsa da şimdi nereye gittiğini sorguluyordum.

"Kyle, etrafına bak." Kolunu uzattı. "Oğullarım kuzenleriyle oynuyor. Harper Viv Teyze ile gülüyor. Bu iyi hissettiriyor." Ellerini iki yanına indirdi. "Gerçekleştirmek için bir yılını harcadığım şey buydu. Babama bunun için çalışacağıma söz vermiştim. Ve bunu böyle bir araya getirdiğin için sana teşekkür borçluyum."

Onu inceledim, yön değişikliği kafamı karıştırmıştı. "Ne?"

Gülümsedi. "Siz olmasaydınız bunların yaşanabileceği bir dünya yoktu. Sen annem ve Harper'ın ilerlemek için ihtiyaç duydukları köprüsün. Bu yüzden teşekkür ederim. Kendine özgü bir şekilde yapmış olsan da bunun gerçekleşmesini sağladığın için teşekkür ederim." Bir elini uzattı.

Sallamak yerine kıkırdayarak onu kucaklamak için kendime çektim.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu geri çekilirken.

"Lisedeyken Bill'in ilgili şaka yaptığı zamanı hatırlıyor musun?"

Kız kardeşinle evlenmemi mi?"

"Ah, Dani'ye diş telleri konusunda bok atıyordun ve Bill bunun ondan hoşlandığın için olduğunu söyledi." Bir kahkaha attı. "Ben de onun fikrine faul ya da beyzbol gibi bir şey dedim." Gözlerini devirdi. "O zamanlar beyzbolla yatar, beyzbolla kalkar, beyzbolla nefes alırdık."

"Bazılarımız hâlâ öyle." Dışarıdaki buzdolabından hamburger köftelerini çıkardım. "Bunun bir faul olacağını ilan etmiştin. O zaman ben de kabul etmiştim. Dani asla bana göre bir kız olmayacaktı." Sırıttım. "Ama." Omzumun üzerinden, oturduğu yerden anneme gülümseyen Harper'ı izledim.

Örgüsünü omzuna attı ve parmaklarını bana doğru salladı.
Ona bir öpücük gönderdim. "Fikrini değiştirmene
ihtiyacım olacak, çünkü kız kardeşinle evleniyorum."
Onun ya da herhangi birinin onayına ihtiyacım
olmayabilirdi ama JJ gülümseyip başını salladığında kendimi
iyi hissettim.

Epilogue

Harper

Tanımadığım bir binanın arkasında durduğumuzda telefonumdan başımı kaldırdım.

Her ne kadar araba kullanmayı tercih etsem de, özellikle de Kyle'ın bana aldığı SUV'ye aşık olduğumdan beri, Cam'in beni Boston Lights'tan alıp bugün onunla buluşmaya götürmesi konusunda ısrar etmişti.

"Öğle yemeğine gideceğimizi sanıyordum. Neredeyiz?"

"Merak etme." Cam omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi. "O içeride."

İçimi çektim. "Bu da başka bir saçma plan gibi görünüyor."

Cam bir kahkaha attı. "Bizim oğlanın onlarla dolu olduğunu biliyorsun."

Florida'dan döndükten sonra Cam, Kyle'ın evindeyken bile çocukların ve benim yanımda çok daha rahattı. Bugünlerde bu daha sık oluyordu.

Escalade'in kapısını açtım. İki ayağımı da asfalta basmadan önce tuğla binanın ağır metal kapısı açıldı ve Kyle dışarı çıktı.

"Hey, Crabby." Yanıma yaklaştı ve beni bir öpücükle selamladı. "Seni özledim."

"Altı saat oldu." Çocuklar ve ben dün gece onunla kalmıştık ve antrenmana gitmek için saat altıda yataktan kalkmış olmasına rağmen saat daha öğlen bile olmamıştı.

Eli sırtımın küçük kısmını buldu. "Daha uzun hissediyorum. Sezonun bitmesi için sabırsızlanıyorum."

" demek istemedin." Güldüm. Revs ligde liderdi ve playofflara üst sıralardan girecekti.

"Dünya Serisi'ni kazanmak istemediğimi söylemiyorum. Çünkü bu yıl öyleyiz."

Gülümseyerek başımı salladım. Eylül ayına girdikçe, Revs'in her şeyi kazanacağına dair değerlendirmesine katılmam daha da önemli hale geldi.

"Ama seninle ve çocuklarla daha fazla zaman geçirmeye hazırım. Evde bir aileniz varsa beyzbol çok zordur."

Ona baktım ve güven verici bir gülümseme verdim. "O kadar da kötü değil. Bir sistemimiz var."

Bunların çoğu FaceTime etrafında dönüyordu. Özellikle de Kyle zamanının yüzde ellisini Boston dışında geçirdiği için. Ama bunu yürütüyorduk. Evdeyken de çocuklarla ve benimle birlikteydi.

"Hadi ama. Koç bana sadece bir saat izin verdi." Beni iki silahlı güvenlik görevlisinin durduğu arka kapıya götürdü. Onların arkasında kafes kapısına benzeyen bir şey vardı.

"Neredeyiz biz?" İçimi bir endişe kaplayarak sordum.

"Tiffany'nin arka girişi."

Kalbim tekledi. "Ne oldu?" Omzumun üzerinden bakarak nefes aldım. Tiffany's'in içinde bir restoran yoktu, değil mi? Tiffany'de Kahvaltı diye bir film vardı ama ben hep orada yemek yemekle ilgili bir şaka olduğunu düşünmüştümdür.

Uzun bir koridorda ilerlerken Kyle, "Bir dakika içinde açıklayacağım," diye söz verdi.

"Bay Bosco." Koyu gri takım elbiseli bir adam başka bir kapının yanında duruyordu ve biz yaklaşıırken çenesini eğdi. "Bu taraftan."

Odanın bir tarafında bir aşk koltuğu, diğer tarafında da bir sandalye vardı. İkisinin arasında, üzerinde iki şampanya kadehi ve ipeksi siyah kumaş parçaları bulunan küçük bir masa vardı.

Kyle tek kelime etmeden beni aşk koltuğuna götürdü ve yanına çekti.

Kalbim kulaklarımda gümbürdeyerek elini sıkıca kavradım. "Neler oluyor?"

Yanımdaki minderin üzerine kaydı ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu sezondan sonra resmi olarak birlikte yaşamayı konuştuğumuzu biliyorsun değil mi?"

Derin bir nefes aldım, sinirlerimin yatışmasını diledim. "Evet."

"Ve listeme yaşam puanları eklemeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Homurdandım. Sahip olduğu teori konusunda saçmalıyordu. Emeklilik bile onu üzmüyor gibiydi, çünkü yaşam puanlarına katkıda bulunacaktı.

"Yüz yaşında olmak için ateş ediyorum ve evlilik kesinlikle biraz ekliyor." Sırıltısı alaycıydı ama gözlerim büyüdü.

Alay etmeyi unut. Bu kelime, evlilik, ciğerlerimin sıkışmasına ve kalbimin durmasına neden oldu. Evlilik. Tiffany's. Gözlerimi kırptıştırarak masanın üzerindeki eşyaları taradım ve bir elimi ağzıma götürdüm.

"Aman Tanrım. Yüzük mü alıyorsun?"

"Bir yüzük alıyoruz." Tekrar ona bakmam için çenemi eğdi. "Çünkü ne olursa olsun, tam olarak istediğin şeye sahip olmanı istiyorum."

Boğazımdaki düğümden kurtulup yutkundum ve "Eminim hepsi muhteşemdir" diye mırıldandım.

"Şey..."

"Hazır mısınız, Bay Bosco?" Takım elbiseli adam karşıımızdaki sandalyeye yerleşti ve siyah kumaşın ilk parçasının üzerine içinde on iki halka bulunan bir tepsi koydu.

Gördüklerim karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Her bir elmas eşsizdi ama hepsi kocaman ve gösterişliydi. Ne diyeceğimi bilemez bir halde parıldayan elmaslara göz kırptım.

"Acele etmeyin." Adam kibarca gülümsedi ve sonra kapıya doğru ilerledi.

"Herhangi birini beğendin mi?" Kyle tereddütle sordu, eli benimkini kavradığı yerde titriyordu.

"Hepsi çok güzel." Şık ve modern. Benim seçeceğim bir şey değil ama her biri muhteşemdi.

"Bir seçeneğim daha var." Öne doğru kaydı ve cebini karıştırdı.

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı ışıltılı bir şeyle elini çıkardığında nefesim kesildi. Büyükannemin yüzüğü. Ellerimle ağzımı kapatarak, gözyaşlarımı geri kırptım.

Neredeyse bir yıl önce satmışım. Ve ne zaman evlilik gündeme gelse, keşke bende olsaydı diyordum. Mirastan gelen çekleri yatırdıktan sonra küçük kuyumcuya geri döndüğümde onu sattıklarını öğrendim. Böyle antika bir parçanın taşınmasının birkaç aydan daha uzun süreceğini ummuştum ama kuyumcu bana hemen satıldığını .

"O yüzüğü nasıl aldın?"

"Dedikodulardan duydum-"

"Zara?"

Sırıttı. "Aslında Asher."

Son birkaç aydır başlarına gelen onca şeyden sonra bu şaşırtıcıydı. Ona anlattığına çok şaşırmışım.

"Ama sadece onu sattığını söyledi," dedi Kyle. "Nerede olduğunu bilmiyordu. Ben de izini bulana kadar Boston'daki bütün kuyumcuları dolaştım, yemin ederim."

Kalbim ağrıyor ve ellerim titriyor, sonunda bir damla gözyaşının serbest kalmasına izin verdim. "Aman Tanrım."

Bir elini kaldırdı ve , ifadesi yumuşaktı.

O yüzüğü sevmiştim. Nefes alıp duygularımı yatıştırmaya çalışarak diğerlerini tekrar gözden geçirdim. "Ama istiyor musun-"

Parmağını dudaklarıma bastırarak kelimeleri durdurdu. "Bunu bulmak için tam iki günümü harcadım çünkü senin almanı istiyorum."

"Buradan bir tane almazsan kızarlar mı?"

Omuz silkti, her zamanki gibi umursamazdı. "Alyanslarımızı buradan alabiliriz. Ayrıca başka bir şey daha aldım."

"Ne?"

"Jonathan," diye seslendi omzunun üzerinden.

Takım elbiseli adam geri geldi, bu sefer elinde daha küçük bir tepsi vardı.

Üzerinde gümüş bir bileklik vardı. Zincir ince, parlak bir ipe benziyordu ve ortasında üzerinde H harfi olan dairesel bir parça vardı. Ama garip açılarla yukarı çıkan iki çizgi daha vardı. Neye baktığımı anlamam bir saniye sürdü.

"Bu bir H ve bir K." Baş harflerimiz.

Kyle başıyla onayladı. "Bu özel yapım kalıcı bir bilezik. İsterseniz uçlarını birbirine lehimlerler."

"Yani çıkmayacak."

Dudakları bu kendinden emin adama hiç benzemeyen utangaç bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Kolunda benim adım yazacak." Parmağımla onun dövmesinin izini sürdüm, sonra aynı parmağı bileğime götürdüm. "Benimkinde de seninki olacak."

"Fikir buydu. İkimiz de kalıcı olarak işaretleneceğiz." İşaret parmağını bileğimde az önce dokunduğum noktaya götürdü. "Ama sadece sen istersen."

"Bu fikre bayıldım bebeğim." Bileğimi uzattım.

Kyle Jonathan'a başıyla işaret etti, o da bileziği tutup sabitledi, sonra bir lehim aleti ve cildimi korumak için bir kalkan çıkardı. Isı biraz rahatsız ediciydi ama sadece bir anlığına.

Yerine oturduktan sonra Kyle elimi kaldırdı. Baş harflerimizin olduğu daire bileğimin ortasına oturdu. O noktayı öptü

ve sonra tek dizinin üzerine çöktü.

"Bu dünyada hayatı birlikte yaşamayı tercih edeceğim kimse yok. Sen benim arkadaşım, ortağım, oyun arkadaşım, meydan okumam ve hayatımın aşkısn. Bu listeye bir unvan daha ekleme onurunu bana bahşeder misin? Eşim." Büyükanneemin yüzüğünü kaldırdı. "Benimle evlenir misin, Harper?"

Başımı salladım ve yadigârı parmağıma geçirebilmesi için elimi uzattım.

"Seni sonsuza dek seveceğim," diye söz verdi. Ama sözleri seni seviyordumdan daha fazlasını ifade ediyordu. Tüm iyi günlerde ve hatta kötü günlerde bile beni sevmeye aktif olarak devam edeceğine dair bir sözdü.

"Ben de seni seveceğim."

Wren'e neler olduğunu ve neden bu kadar farklı davrandığını merak ediyor musunuz?

Koç Wilson'ın hikayesini [buradan](#) ön sipariş edin

DEAR READER

Sevgili okuyucu,

Öncelikle, The Foul Out'u okuduğunuz için kocaman bir TEŞEKKÜR etmeme izin verin. Bu kitap kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacak.

Harper ve Piper'ın ilişkileri benim en küçük oğlumla olan ilişkiye benziyor. Bazı günler sanki günümü sayfaya yazıyormuşum gibi hissediyordum. (Evet, Kyle'ın metinleri fikri buradan çıktı, çünkü yorgunluğumu dengelemek için hafif ve sevimli bir şeye ihtiyacım vardı). Erimeyi oğlumla birlikte yaşıyor ve sonra o gece hakkında yazıyordum. Harper'ın nasıl görüneceği konusunda çok endişelendim çünkü bu yorucu ve sinir bozucu bir durum ve bunu tek başıma yapmak bunu daha da artırıyor. Bunu yaşayanlar için umarım kitap görüldüğünüzü ve duyulduğunuzdu hissettirmiştir. Yaşamayanlar içinse umarım nasıl bir his olduğunu ve mücadele eden çocukların da nasıl hissettiğini biraz olsun anlamanızı sağlamıştır. Tüm bunları dengelerken hikayeyi sevimli ve komik hale getirmek zor oldu ama umarım amacıma ulaşmışımdır.

Ayrıca, bir sonraki kitap için paskalya yumurtalarını gördünüz mü? Wren neden bu kadar kendine benzemiyor? O iş gezisinde ne olduğunu merak ettiniz mi? Herkes için sabırsızlanıyorum.

Koç Wilson'ın 1 Aralık'ta çıkacak olan hikâyesini edinin! Ve sonra, Asher ve Zara'nın hikayesi 2025'te!

Umarım Boston Revs yolculuğunun tamamında bana katılırsınız, çünkü çok eğlenceli olacak!

Henüz okumadıysanız Beckett ve Liv ile Cortney ve Dylan'ın hikâyeleri için Momcom'lara mutlaka geri dönün. Sonra Gracie York'un (AJ Ranney ile takma adım) Back Together Again kitabında Mason ve eğitmeninin hikayesine göz atın.

Son olarak, unutmayın: Kendi dünyanda yaşa, benim dünyamda aşık ol.

Jenni

ACKNOWLEDGMENTS

Çocuklarıma kocaman bir teşekkür. Andy, muhtemelen bu hikayeye ne kadar ilham verdiğini asla fark etmeyeceksin ama verdin. Sayfada günlerimizi kullanmama izin verdiğin için de teşekkür ederim. Spencer Russell, faullü top, taraftar müdahalesi kuralları ve beyzbol istatistikleri konusundaki yardımlarınız için teşekkür ederim. Eminim ikiniz de 2. bölümü okumaktan, gerçek beyzbol kurallarıyla dengeyi sağlamaktan bıkmışsınızdır. İkinizi de seviyorum! Ashely, seni üniversiteye taşıırken bu kitabı düzenlememe izin verdiğin için teşekkür ederim, iki işi de hallettik ve bana milyonlarca kez 'bir dakika daha bebeğim' dememe katlandın. Dördünüze de çok minnettarım!

Her zaman yaptığım her şeyde beni destekleyen aileme teşekkür ederim. Sizler olmadan hayatımı sürdüremezdim. Yardım, destek veya teşvik için ikinize de güvenebilmek en güzel hediye. Etkinliklere ve imza günlerine gidebilmem için saatlerce ve günlerce bebek bakıcılığı yaptığınız için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım! Çocuklarımla birlikte olmaya çalışabileceğim örnekler olduğunuz ve gelmiş geçmiş en iyi büyükanne ve büyükbabalar olduğunuz için teşekkür ederim.

Beth, kendin olduğun için teşekkür ederim. Detaylı ve düzenli çünkü ben değilim. Ve seri kitapçıkların harika. Sen bir arkadaşsın ve benim inanılmaz bir destekçimsin. Çatıdan sana övgüler yağdırmaktan asla vazgeçmeyeceğim. İşinde harikasın ve bunu hepimiz biliyoruz! Böyle harika bir insan olduğun için teşekkür ederim.

Becca ve Yazar ajansının geri kalanı, hepiniz en iyisisiniz. Bana ayak uyduruyorsunuz ve her şeyi kontrol altında tutuyorsunuz. Tam bir kaos yaşıyorum ve eminim ki sürekli size gönderdiğim 'bekleyin, kapak ne zaman açıklanacak' mesajlarıyla sizi çıldırtıyorum.

Sara, her şey için teşekkürler. Senin ne olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Bir arkadaş, bir destek, bir amigo kız ve görsel olarak inanılmaz yaratıcı bir cevher, sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Sadece benim için değil, birlikte çalıştığın tüm yazarlar için çok fazla şapka takıyorsun. Her şeyi yapıyorsun ve o kadar çok şeyle hokkabazlık ediyorsun ki başım dönüyor. Ama ne zaman bir şeye daha ihtiyacım olsa onu da hallediyorsun. Yarattığın bu harika işle gurur duyuyorum ve uçmaya devam etmeni izlemek için sabırsızlanıyorum.

Jeff, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için son titiz kontrolü yaptığın için teşekkür ederim. Romantizm okuyucusu olmak yapılacaklar listende yoktu, ama yine de yaptığın için minnettarım!

Britt, kendin olduğun için teşekkür ederim. Muhtemelen sensiz de bir şeyler yapabilirim ama yapmak istemezdim. Bir Şubat günü rastgele bir plajı fark edecek kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Kendi işlerinle bu kadar meşgulken bile desteğin hiç bitmiyor. Başarınızda yükselişinizi izlemek ilham verici. Sahip olduğun her yeni fikrin bir parçası olmayı seviyorum. Sen en iyisisin.

Jess, bu kitap için tüm süreç boyunca yanımda olduğun için teşekkür ederim. Ne zaman bu hikâyeyi bitirmek üzere olsam, senin de okuyabilmen için biraz daha yazmama yardımcı oldun. Sadece seninle çalışabildiğim için değil, aynı zamanda sana arkadaşım diyebildiğim için de çok minnettarım.

Shani, tüm desteğin ve uzmanca çıkartmalar yaptığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Revs'i övmekten asla vazgeçmiyorsun ve ekiplerimde olduğun için çok şanslıyım. Yaratıcı ve inanılmazsın!

Rick, Lauren ve Hambright'ın geri kalanı, bana şans verdiğiniz ve bu yayının gerçekleşmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Harika.

Glav, tüm TikTok yardımların ve harika bir beta okuyucu olduğun için teşekkür ederim. Kahramanı biraz daha bayıltacak bir şeyler eklemek için her zaman mükemmel küçük noktaları buluyorsun. Ayrıca hayatıma kattığın tüm kahkahalar için minnettarım ve seninkine kattığım tüm örümcekler için özür dilerim.

Amy, organize olan, bizi yolumuzda tutan ve işlerimizi halletmemizi sağlayan kişi olduğun için teşekkür ederim. Benim kaosuma ve bir sonraki 'eğlenceli' şeyime katlandığın için. Sana en iyi arkadaşlarımdan biri diyebildiğim için çok şanslıyım. Daphne, hem Piper hem de Harper'ı ayarlamama yardım ettiğin ve çocuklarım hakkında içimi dökmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Anna, harika bir arkadaş olduğun ve ne zaman bir beta okuyucuya ihtiyacım olsa yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ayrıca, takip edemeyeceğim kadar çok TikTok hesabına sahip olduğun ve dünyaya kitaplarımı okumaları için bağırdığın için. Desteğiniz ve dostluğunuz için minnettarım. Kenzie ve Courtney ikiniz de TikTok'un sahibisiniz ve bu konuda yardımınıza sahip olduğum için çok mutluyum!

Teşvik ve geri bildirimleriyle bana yardımcı olan diğer arkadaşlarıma ve aileme de çok teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum ve desteğiniz için çok minnettarım.

ABOUT THE AUTHOR

Jenni Bara New Jersey'de yaşıyor, aile hukuku alanında stajyer avukat olarak çalışıyor ve her gün gerçek hayattan mutsuz sonsuzluklar yazıyor. Buna karşılık, boş zamanlarını dört çocuklu hayat da dahil olmak üzere onu güldüren her şeyle geçiriyor. Bir aşk romanı yazarı olarak kariyerine yeni başlıyor ve olağanüstü bir yaşam, aşk ve kahkaha dengesi içeren kitaplar yazıyor

ALSO BY JENNI BARA

Daha fazla Boston Revs Beyzbolu ister misiniz?

Cortney Miller

[Anne Yapıcı](#)

Christian Damiano

[Düşüş \(The Boston Revs Üç Çıkış Kitap 1\)](#)

Mason Dumpty

[Back Together Again](#) (Gracie York adı altında yazılmıştır)

Emerson Knight

[Sahte Çıkış \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 2\)](#)

Kyle Bosco

[The Foul Out \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 3\)](#)

Koç Wilson

[Finding Out \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 4\)](#)

Aralık 2024'te geliyor

Asher Price

[The Freak Out \(Boston Revs Üç Çıkış Kitap 5\)](#)

2025'te geliyor

New York Metrosundaki beyzbolcuları merak ediyorum

[NY Metros Beyzbol](#)

Oyundan Daha Fazlası Bir

Hikayeden Daha Fazlası

Daha Fazlasını İstemek

[Gracie York olarak yazılmış romantik komediler](#)

Goldilocks ve Huysuz Ayı Tepetaklak

Yuvarlanıyor

Along Came the Girl

Peter Pumpkined Out
Yeniden Bir Arada (REVS Evreninin Bir Parçası)

Jenni Bara'dan daha fazlası

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.